

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2001-2002

5 oktober 2001

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

INHOUDSOPGAVE

I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS (Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)

	Blz.
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn	
Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden	1
Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie	3
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	26
Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking	50
Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming	50
Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme	68
Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw	87
Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media	120
Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Ambtenarenzaken	138
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn	
Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden	163
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	187
Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming	204
Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme	206
Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw	211

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD (Reglement artikel 81, 6)

Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden	214
Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw	215
Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Ambtenarenzaken	216

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG (Reglement artikel 81, 4)

Nihil

REGISTER	217
----------------	-----

**I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN
ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS
(Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)**

**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de
reglementaire termijn**

PATRICK DEWAELE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN,
BEGROTING, BUITENLANDS BELEID
EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

**Vraag nr. 63
van 23 mei 2001
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Mode 2001 Landed/Geland – Subsidiëring

Op 18 mei jongstleden besliste de regering een subsidie van 90 miljoen frank toe te kennen aan Mode 2001 Landed/Geland, een initiatief van het "Flanders Fashion Institute" en van Antwerpen Open om gedurende een aantal maanden de aandacht te vestigen op het modegebeuren in Antwerpen.

Kan de minister-president verduidelijken hoe en waarvoor die financiële middelen worden aangewend?

Antwoord

De subsidie van 90 miljoen frank die de Vlaamse regering op 18 mei jongstleden toekende aan de VZW Antwerpen Open dient te worden aangewend voor de organisatie van het evenement Mode 2001 Landed/Geland, dat plaatsvindt in Antwerpen van 26 mei tot 7 oktober 2001.

De subsidie heeft betrekking op de artistiek-productionele kosten en op de communicatiekosten van de manifestatie.

Tot de artistiek-productionele uitgaven behoren de organisatiekosten van de tentoonstellingen Chanel, Emotions, Mutilate, Radicals en Kleurvlakken, die deel uitmaken van het evenement.

De uitgaven voor communicatie omvatten personeelskosten, promotie in binnen- en buitenland en persrelaties en ontvangsten.

Mode 2001 Landed/Geland is een topevenement met internationale uitstraling. De Vlaamse regering wil met de subsidie dit soort manifestaties onder de aandacht brengen en de bekendheid en het imago van Vlaanderen in binnen- en buitenland versterken. Zij dienen ook het toerisme van en naar Vlaanderen te bevorderen.

**Vraag nr. 67
van 13 juni 2001
van de heer ROLAND VAN GOETHEM**

Naslagwerk "Anders Werken" – Kostprijs

Onlangs mochten wij een bijzonder onhandig naslagwerk "Anders Werken" ontvangen. Alhoewel het mooi oogt, moet ik toch vaststellen dat men er inderdaad anders mee moet werken, maar dat "anders werken" in dit geval geen verbetering inhoudt.

1. Wie heeft dit naslagwerk ontworpen en hoeveel werd voor het ontwerpen ervan betaald?
2. Wat is de kostprijs per stuk?

Hoeveel van deze naslagwerken werden besteld en hoeveel verdeeld?

Kortom, hoeveel heeft deze grap, verzending inbegrepen, aan de Vlaamse belastingbetaler gekost?

3. Waarom werd voor deze moeilijk hanteerbare vorm gekozen, en niet voor een klassieke boekvorm?
4. Werd er een prijsofferte gevraagd voor een klassieke boekvorm?

Indien dit het geval is, hoeveel bedroeg dan het verschil tussen de kostprijs voor een normaal boek en voor dit gadget?

Antwoord

1. Het naslagwerk is ontworpen door de drukkerij Imschoot uit Gent voor de som van 1.030.000 frank (exclusief BTW).

2. Er zijn 2.000 naslagwerken geleverd, wat betekent dat één naslagwerk 515 frank (excl. BTW) kost.

Er zijn halverwege juni reeds +/- 1.500 exemplaren verdeeld, waarvan ongeveer 800 via de interne postbedeling of door persoonlijke overhandiging en dus zonder verzendingskosten.

Ingevolge een omzendbrief betreffende de verplichte verspreiding van de publicaties van de Vlaamse overheid moeten alle publicaties die het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse regering uitgeven, verplicht worden verzonden naar de bibliotheek van het departement Coördinatie, de Vlaamse Infolijn, het Vlaams Parlement en de openbare bibliotheken en gemeenten in Vlaanderen. De verzending aan deze twee laatstgenoemde gebeurt via de externe postbedeling. Verzending kost 100 frank per stuk. De enveloppe kost 52 frank per stuk. Ongeveer 740 exemplaren dienen op die manier te worden verspreid.

Het is ook de bedoeling dat alle leidende ambtenaren van de Vlaamse openbare instellingen en van de Vlaamse wetenschappelijke instellingen een naslagwerk ontvangen, opdat zij via tekst en beeldmateriaal op de hoogte zijn van het innoverend project Anders Werken. Het gaat om veertig leidend ambtenaren die een exemplaar via de externe post dienen te ontvangen.

3. Op welbewuste wijze is niet voor een naslagwerk in klassieke boekvorm gekozen. Het is de bedoeling dat de Vlaamse overheid met het innoverend project Anders Werken een voorbeeld stelt voor andere overheden en organisaties. Het is voor de Vlaamse overheid én voor de Vlaamse burger van belang dat met deze nieuwe vorm van werken naar buiten wordt getreden. Bij een innoverend project hoort een innoverend naslagwerk. Een originele creatie zet het innoverend karakter van Anders Werken kracht bij.

Dat het project de Vlaamse burger niet onbewogen laat, bewijst het bezoekersaantal tijdens de voorbije Vlaanderendag op 22 april. De bezoekers hebben zich positief uitgelaten over wat ze te zien kregen. Zij bevestigden met klem dat ambtenaren die in een dergelijke aangename en flexibele omgeving werken, zeker meer gemotiveerd aan hun taken beginnen en door de verschillende mogelijkheden die het project biedt

ook efficiënter en dus klantvriendelijker werken.

4. Om bovenvermelde redenen werd niet de prijs-offerte gevraagd voor een klassieke boekvorm, maar voor een origineel werk met kunstfoto's, dat getuigt van creativiteit en dus met andere woorden volledig in het verlengde ligt van het project zelf.

De firma's die interesse hebben getoond en dan ook een prijsofferte hebben ingediend, hebben nadere info gekregen. Twee van hen brachten een bezoek aan het project. Het prijsverschil tussen het gekozen ontwerp en het andere ontwerp dat aan de voorwaarden kon voldoen (boekvorm met spiraal ingebonden), bedroeg 55.000 frank.

**Vraag nr. 68
van 13 juni 2001
van de heer PETER DE RIDDER**

Naslagwerk "Anders Werken" – Kostprijs

Vorige week ontving ik het naslagwerk over het proefproject "Anders Werken" van de secretaris-generaal van het departement Algemene Zaken en Financiën van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Kan de minister-president de totale kostprijs, inclusief de verzendingskosten, hiervan meedelen ?

Antwoord

De totale kostprijs bedraagt 1.030.000 frank (exclusief BTW) voor 2.000 exemplaren. Dit betekent dat één naslagwerk 515 frank (excl. BTW) kost.

Verzending kost 100 frank per stuk. De enveloppe kost 52 frank per stuk. Er is alleen sprake van verzendingskosten als de verzending via de externe postbedeling gebeurt.

Ingevolge een omzendbrief betreffende de verplichte verspreiding van de publicaties van de Vlaamse overheid moeten alle publicaties die het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse regering uitgeven, verplicht worden verzonden naar de bibliotheek van het departement Coördinatie, de Vlaamse Infolijn, het Vlaams Parlement en de openbare bibliotheken en gemeenten in Vlaanderen. De verzending aan deze twee laatstgenoemde gebeurt via de externe postbedeling. Op

die manier dienen 740 exemplaren te worden verstuurd.

Het is ook de bedoeling dat alle leidende ambtenaren van de Vlaamse openbare instellingen en van de Vlaamse wetenschappelijke instellingen een naslagwerk ontvangen, opdat zij via tekst en beeldmateriaal op de hoogte zijn van het innoverend project Anders Werken. Het gaat om veertig leidende ambtenaren die een exemplaar via de externe post ontvangen.

Ongeveer 700 exemplaren zijn verdeeld via interne postbedeling of gewoon door persoonlijke overhandiging.

STEVE STEVAERT

MINISTER VICE-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN MOBILITEIT,
OPENBARE WERKEN EN ENERGIE

Vraag nr. 200
van 14 mei 2001
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Openbare werken – Veiligheidsvoorzieningen

Op dinsdag 24 april 2001 omstreeks 14.25 uur viel een jonge vrouw met een ernstige visuele handicap ter hoogte van de Paternosterstraat in Leuven op het openbaar domein in een put van bijna twee meter diep. Ze liep daarbij lichamelijke letsels op. Wellicht erger dan de aantasting van haar fysieke integriteit is dat haar veiligheidsgevoel en vertrouwen om zich spontaan op de openbare weg te begeven, ernstig geschonden zijn. Daarenboven waren de werklieden ter plaatse niet erg gehaast om de persoon in kwestie de eerste hulp te bieden.

Aanleiding voor deze val waren werken op het openbaar domein door de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (VMW) die niet waren aangegeven of afgespannen. Een uur later was dit naar verluidt wel het geval.

Het hoeft geen betoog dat het verzaken aan dergelijke zorgvuldigheidsmaatregelen voor personen met een (visuele) handicap, alsook voor oudere mensen erg problematisch is. Preventie van dergelijke ongevallen verplicht het beleid voldoende nadruk te leggen op het naleven van alle voorzorgs-

maatregelen en de uitvoerders van deze werken hiertoe voldoende te sensibiliseren.

1. Hoeveel van dergelijke ongevallen gebeurden er de afgelopen vijf jaar op het openbaar domein in Vlaanderen ?

Hoeveel van dergelijke ongevallen werden in der minne geregeld en hoeveel werden uiteindelijk voor de rechtbank geregeld ?

2. Welke schadevergoeding wordt hiervoor jaarlijks door de Vlaamse Gemeenschap uitgekeerd ?

3. Bestaan er voldoende richtlijnen en controles voor het in acht nemen van zorgvuldigheidsmaatregelen bij openbare werken op het openbaar domein in Vlaanderen ?

4. Wordt het personeel van de diverse overheidsdiensten die betrokken zijn bij het uitvoeren van openbare werken in Vlaanderen voldoende gesensibiliseerd rond het belang van deze maatregelen en geïnformeerd over het omgaan met slachtoffers van eventuele ongevallen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Gecoördineerd antwoord

1. Met betrekking tot de **Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening** gebeurden volgende ongevallen die in verband staan met werken door of in opdracht van de VMW op het openbaar domein.

Gewestelijke directie West-Vlaanderen

Er gebeurde één ongeval, bij werken in Zwevegem.

Twee fietsers kwamen ten val door een losliggend signalisatielint dat in hun wielen draaide. Er waren geen lichamelijke letsels. De VMW werd door de rechtbank veroordeeld en de verzekering van de VMW ging tot vergoeding over.

Gewestelijke directie Oost-Vlaanderen

Tijdens gemeentelijke werken (opbreken van een straat) door Aquafin, VMW, stad, gas en elektriciteit kwam een persoon ten val. De VMW werd gedagvaard in tussenkomst en ter

vrijwaring. Er is nog geen gerechtelijke uitspraak.

Gewestelijke directie Vlaams-Brabant

In 1997 viel een toeschouwer in een gesignaliseerde werkput die afgezet was met piketten en signalisatielint. De rand van de werkput brokkelde af, wat de val veroorzaakte. De aansprakelijkheid van de VMW werd door de verzekeraar afgewezen, omdat werd geoordeeld dat het slachtoffer zelf verantwoordelijk was.

In 2001 viel een blinde persoon in een werkput van de VMW in de Paternosterstraat in Leuven. De werkput bevond zich in het rijgedeelte (éénrichting). De put was gesignaliseerd in de rijrichting en afgeschermd door een hekken en vervolgens door een VMW-voertuig in de rijrichting zelf. Achter de werkput (vernieuwen huisaansluiting) was er signalisatie door kegels.

Gewestelijke directie Limburg

De laatste vijf jaar gebeurden in deze directie geen dergelijke ongevallen.

Met betrekking tot de **administratie Wegen en Verkeer** zijn er bij de afdeling Juridische Dienstverlening sinds 2000 drie dossiers bekend waarvoor een schadeclaim werd ingediend en waarin ondertussen ook een vonnis werd uitgesproken.

- De rechtbank verklaarde twee vorderingen ongegrond wegens eigen onvoorzichtigheden van het slachtoffer.
- Eén uitspraak hield een veroordeling in van het Vlaams Gewest, maar met volledige vrijwaring door de aannemer, die het slachtoffer schadeloos stelde (99.743 frank in hoofdsom).

Verder werden in 2001 nog twee schadeclaims ingediend waarover de rechtbank zich nog moet uitspreken.

2. Voor de ingediende schadeclaims (zie antwoord vraag 1) werd door het Vlaams Gewest geen schadevergoeding betaald.
3. De diverse wettelijke en contractuele bepalingen en vergunningsvoorwaarden bevatten een aantal dwingende voorschriften om de veiligheid van de weggebruikers bij werken te verzekeren.

- Het ministerieel besluit van 7 mei 1999 betreffende het signaleren van werken en verkeersbelemmeringen op de openbare weg regelt welke signalisatie dient te worden geplaatst naargelang de aard van de werken.
- Voor alle werken langs andere wegen dan autosnelwegen dient de aannemer overeenkomstig artikel 78.1.1 van het KB van 1 december 1975 houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer, een vergunning aan te vragen bij het gemeentebestuur (*KB : koninklijk besluit – red.*).

Deze vergunning vermeldt de modaliteiten volgens dewelke de werken mogen worden uitgevoerd.

Voor de autosnelwegen levert de administratie Wegen en Verkeer de vergunning af. Wanneer door een aannemer werken op het openbaar domein van het Vlaamse gewest worden uitgevoerd, draagt hij daar de volledige verantwoordelijkheid voor. Artikel 30, § 1 van de bijlage bij het KB van 26 september 1996 tot bepaling van de algemene uitvoeringsregels van de overheidsopdrachten en van de concessies voor openbare werken bepaalt immers dat : "De aannemer moet instaan voor de orde op de bouwplaats tijdens de duur van de werken, en hij is ertoe gehouden, in het belang van de ambtenaren van de aanbestedende overheid en van derden, zowel als dat van zijn eigen personeel, alle nodige maatregelen te treffen om hun veiligheid te waarborgen. Hij gedraagt zich naar de wets- en reglementsbevestigingen inzake onder meer bouwpolitie, wegenpolitie, hygiëne, arbeidsbescherming, evenals naar de bepalingen van de collectieve overeenkomsten van het nationale, gewestelijke, lokale en bedrijfsniveau." De aanbestedende overheid ziet toe op de naleving van deze beginselen.

Wanneer het toezichthoudend personeel op de wegen en waterwegen van het Vlaams gewest inbreuken op voornoemde veiligheidsvoorschriften vaststelt, wordt proces-verbaal opgemaakt.

Alle bijzondere bestekken die de VMW uitschrijft, verwijzen naar alle opgelegde wettelijke verplichtingen terzake. Zo wordt verwezen naar het hierboven vermelde koninklijke besluit van 26 september 1996 waarbij moet worden voldaan aan het "Algemeen Reglement op de Arbeidsbescherming", de "Code over het Welzijn

op het Werk" en alle bijkomende, wettelijke beschikkingen inzake veiligheid, gezondheid en hygiëne, alsook naar het hierboven vermelde ministerieel besluit van 7 mei 1999. Tevens wordt – sinds het in werking treden van het koninklijk besluit van 29 januari 2001 – de toepassing geëist van de reglementering betreffende de tijdelijke en mobiele werkplaatsen.

Het toezicht op de naleving van deze richtlijnen kan, in geval van werken voor of door de VMW, gebeuren door de Arbeidsinspectie, de politionele diensten en de VMW zelf.

Tevens werd door de VMW een dienstnota opgemaakt over het werken in uitgravingen (sleuven).

4. Niettegenstaande de verantwoordelijkheid voor de veiligheid bij de aannemer ligt, wordt het toezichthoudend personeel in geval van werken voor het Vlaams Gewest permanent gesensibiliseerd om de nodige aandacht te hebben voor de veiligheid. Dit gebeurt onder andere door de geregelde verspreiding van dienstorders, maar ook door gerichte sensibilisatieacties naar het controlepersoneel. In 2000 nam een IKZ-werkgroep binnen de afdeling Wegen en Verkeer West-Vlaanderen tal van initiatieven, zoals de organisatie van een studienamiddag over het veiligheidsaspect bij wegenwerken (*IKZ : integrale kwaliteitszorg – red.*).

De VMW organiseert interne opleidingen in het kader van de veiligheid. Verkeerssignalisatie is een onderwerp dat hierbij aan bod komt. Deze opleiding werd in 1998-1999 georganiseerd voor het toezichthoudende personeel.

In 2000 en 2001 werd deze opleiding georganiseerd voor alle arbeiders en toezichthoudend personeel. Ook "Veiligheid op de werven" is een opleiding die reeds in 2000 is gestart. Via equipevergaderingen wordt door de betrokken preventieadviseurs vorming gegeven rond de veiligheidsaspecten.

Naast slachtofferhulp worden binnen de VMW jaarlijks ook medewerkers opgeleid tot EHBO-helpers (*EHBO : eerste hulp bij ongevallen – red.*). Naast deze meerdaagse opleiding is er in het vormingsprogramma 2001 ook een beperkte opleiding EHBO opgenomen, die is toegespitst op het verstrekken van eerste hulp bij veel voorkomende ongevallen. Deze opleiding wordt georganiseerd voor de personeelsleden die op de werven werken.

**Vraag nr. 207
van 14 mei 2001
van de heer JACKY MAES**

Sluizencomplex Nieuwpoort – Zwerfvuilinstallatie

Het natuurreservaat IJzermonding is samen met Het Zwin het laatste slikken- en schorregebied in ons land.

Het gebied heeft de laatste decennia heel wat negatieve evoluties ondergaan. Zeer grote oppervlakten aan schorren en slikken werden opgespoten en/of omgevormd tot een moderne jachthaven. Een hele tijd leek het erop dat het waardevolle natuurreservaat helemaal zou worden opgeslokt.

Eind 1993 lanceerde Natuurreservaten VZW met het "Plan Zeehond" een alarmkreet voor het behoud van de IJzermonding. Acht jaar later zijn grote delen van dit herstelplan uitgevoerd en krijgt de natuur in de IJzermonding eindelijk opnieuw ontwikkelingskansen.

Er blijven evenwel nog een aantal problemen die een oplossing vragen.

Een van de belangrijkste daarvan is het aanspoelen van enorme hoeveelheden zwerfvuil en rietopslag in het reservaat (afkomstig vanuit zee en vanuit de IJzer). Door de verstikkende werking van de vele tonnen rietopslag is de typische zilte vegetatie reeds sterk achteruitgegaan. Nu de tweede fase van het "Plan Zeehond" zo goed als afgewerkt is en de resultaten op heel wat positieve reacties kunnen rekenen, is het wenselijk dit probleem aan te pakken. Aangezien de enorme hoeveelheden rietopslag en een gedeelte van het zwerfvuil (van dierenkadavers tot blikken, plastic flessen en ijzeren tonnen) worden aangevoerd via de IJzer en deze bevaarbare waterloop de bevoegdheid van de minister van Openbare Werken is, wil ik de aandacht van de minister vragen voor dit probleem.

Vanuit de administratie werd reeds het voorstel geopperd om langs de IJzer geregeld het zwerfvuil te verwijderen. Dit zou mijns inziens reeds een goeie zaak zijn, maar het is wellicht geen oplossing voor de vele tonnen riet die via de IJzer in de IJzermonding aanspoelen.

Ik denk dat het daarom noodzakelijk is om bij het sluizencomplex ook nog een rooster met ophaalbak aan te brengen. Tijdens bezoeken in het buitenland heb ik dergelijke systemen gezien (o.m. voor de sluizen van de Liane in Boulogne). Ook op vele kleinere afwateringssluizen in poldergebieden

in ons land zijn dergelijke opvangroosters in combinatie met een ophaalsysteem uitgebouwd. Met een goede constructie moet het mogelijk zijn om ook in Nieuwpoort een dergelijk systeem te plaatsen.

1. Wat is de stand van zaken rond het voorstel om geregeld het zwerfvuil langs de IJzeroevers door een gespecialiseerde firma te laten verwijderen ?
2. Wordt er in het kader van de modernisering van het sluiscomplex onderzocht wat de mogelijkheden zijn om daar roosters met een ophaalbak te installeren ?

Zo ja, wat is de stand van zaken ?

Antwoord

1. Maandelijks wordt het drijvend zwerfvuil op de waterlopen beheerd door de afdeling Waterwegen Kust, waaronder de IJzer valt, verwijderd door de NV Van Huele uit Oostende. Voor deze opruimingswerken wordt een bedrag vastgelegd van 2.480.500 frank per jaar.

Sedert november 2000 werd 54.680 kilogram drijvend vuil uit de waterwegen, zijnde het Kanaal Brugge-Oostende, Kanaal Plassendale-Nieuwpoort, Lokanaal en Kanaal Ieper-IJzer, verwijderd. Dit is een gemiddelde van 10 ton per maand.

In de aanneming is het verwijderen van organisch materiaal zoals riet en bladeren niet opgenomen, omdat dit biologisch afbreekbaar is.

2. In het kader van de modernisering van het sluiscomplex van Nieuwpoort zijn geen roosters met ophaalbak gepland, en dit om de volgende reden.

Bij hoge waterstanden treden grote debieten op, tot 60 m³/sec (*m³ : kubieke meter – red.*). Deze debieten zijn noodzakelijk om te vermijden dat de landerijen langs de IJzer overstroomden. Indien er bij dergelijke debieten roosters voor de stuwen zouden worden geplaatst, zou dit de waterafvoer ernstig storen. Binnen enkele seconden zouden de roosters verstopt zijn en zou er geen waterafvoer meer mogelijk zijn.

Dergelijke roosters worden wel geplaatst op waterlopen waarvan het debiet geringer is (± 2 m³/sec).

De oplossing voor het rietprobleem ligt mijns inziens in het opvangen van het riet in de kleinere onbevaarbare waterlopen door het plaatsen van roosters met ophaalbakken. Dit valt evenwel onder de bevoegdheid van mijn collega mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Vraag nr. 217
van 17 mei 2001
van de heer CARL DECALUWE

Hefboomprojecten – Ondersteuning door VOI's

Zie :
Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media
Vraag nr. 112
van 17 mei 2001
van de heer Carl Decaluwe
Blz. 120

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Vraag nr. 218
van 23 mei 2001
van de heer JOS DE MEYER

N16 Scheldebrug Temse – Verkeer

Bij het begin van deze legislatuur heb ik in een vraag om uitleg in de Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie aandacht gevraagd voor de verkeersproblematiek en de verzadiging op de N16 ter hoogte van de Scheldebrug tussen Bornem en Temse (*Handelingen Commissievergadering nr. 16 van 21 oktober 1999, blz. 2-4 – red.*).

Statistieken hebben uitgewezen dat er per uur gemiddeld ruim 1.500 voertuigen over deze brug rijden. Voor werknemers uit het Waasland is deze verbindingsweg de aangewezen reisroute voor het dagelijkse woon-werkverkeer tussen thuis en de hoofdstedelijke agglomeratie.

Bovendien blijven alle gevaarlijke transporten met vrachtwagens grotendeels op deze gewestweg aangewezen. De Kennedytunnel is verboden voor vrachtwagens met gevaarlijke lading (ADR) en de Liefkenshoektunnel blijkt geen aantrekkelijk alternatief te zijn. De meeste ADR-vrachtwagens kiezen de N16 (Scheldebrug) als verbindingsweg tussen de E17 en de A12-E19 (Brussel-Antwerpen-Nederland). (*ADR : Accord Européen relatif au Transport International des Marchandises Dangereuses par Route – red.*)

Ik vroeg de minister vice-president toen zijn administratie opdracht te geven om te onderzoeken op welke wijze de Scheldebrug kan worden ontdebeld. Hij beloofde investeringen te doen om de doorstroming en de verkeersveiligheid te verbeteren.

1. Wat is de stand van zaken sinds mijn interventie van oktober 1999 in vermelde commissie ?

Welke investeringen zijn er gebeurd om de doorstroming en de verkeersveiligheid te verbeteren ?

2. Is er al een studie omtrent een oplossing voor de verzadiging van de brug ?

Zo ja, wat zijn de mogelijke oplossingen, graag met vermelding van realisatietermijn en kostprijsraming ?

3. Wordt er, in afwachting van een oplossing ten gronde, gedacht aan een tussentijdse herinrichting van het brugprofiel met drie rijstroken, zodat in de ochtendspits twee rijstroken beschikbaar zijn richting Breendonk en in de avondspits twee rijstroken richting Temse ?

Antwoord

1. De laatste fase (4^e) van de volledige herstructurering van de gewestweg N16 tussen Breendonk en Temse, meer bepaald het gedeelte tussen Bornem en Puurs, werd voltooid.

Enkel de heraanleg van het kruispunt Hingeneesteenweg en de bouw van een fietsers- en voetgangerstunnel dienen nog te worden uitgevoerd. De aanbesteding is gepland voor eind 2001.

2. De ontdebelding van de Temsebrug is momenteel niet aan de orde, omdat de verkeersdrukte op de N16 in belangrijke mate wordt veroor-

zaakt door de verkeersproblemen op de ring rond Antwerpen.

Het oplossen van de verkeersproblemen op deze ring is prioritair. Alle aandacht dient dan ook te gaan naar de realisatie van het Masterplan Antwerpen dat de Vlaamse regering heeft goedgekeurd om de Antwerpse mobiliteitsproblematiek aan te pakken.

3. In de huidige brugstructuur zijn de wegvakken te smal om nog een derde rijstrook te kunnen realiseren.

Een derde rijstrook voor alternerend gebruik is technisch niet haalbaar.

Vraag nr. 219 van 23 mei 2001 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Adviesraden – Vrouwen

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden

Vraag nr. 62

van 23 mei 2001

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 163

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 220 van 23 mei 2001 van de heer ROBERT VOORHAMME

Kruispunt Miksebaan Brasschaat – Verkeersveiligheid

Op het kruispunt van de Sint-Jobsesteenweg en de Miksebaan, op het grondgebied van de gemeente Brasschaat, deden zich de afgelopen jaren verschillende dodelijke ongevallen voor. Het meest recente ongeval met dodelijke afloop dateert van 12 maart jongstleden en kostte het leven aan een zestienjarig meisje. Heel wat schoolgaande jeugd en kinderen passeren dagelijks dit gevaarlijke kruispunt.

1. Klopt het dat de Miksebaan zal worden gebruikt voor het werfverkeer van de HST-werken (HST : hogesnelheidstrein) ?
2. Wat is de impact hiervan, met andere woorden, om hoeveel vrachtwagens gaat het ?
3. Zal dit de onveilige situatie nog versterken ?
4. Werd de mogelijkheid onderzocht om op dit kruispunt verkeerslichten te plaatsen ?
5. Wordt het fietspad langs de Miksebaan vanaf de Sint-Jobsesteenweg verbreed ?
6. Worden er snelheidsremmende maatregelen zoals verkeersdrempels op de Miksebaan of een verhoging van het kruispunt in het vooruitzicht gesteld ?

Antwoord

1. Langs de Miksebaan wordt een stockeerplaats voor grind en steenslag aangelegd. Het gevolg is dat veel werfverkeer van de Miksebaan gaat gebruikmaken. Anderzijds gaat deze weg ook dienen als omleidingsweg tijdens het afsluiten van brug 6 (St.-Jobsesteenweg) in 2003.
2. De aanvoer van steenslag zal in die periode zeer intens zijn. Het volume is nog niet bekend.
3. Langs de Miksebaan zal dit zeker de onveiligheid verhogen. In samenspraak met het gemeentebestuur werd daarom overeengekomen om de wegbreedte van 4,5 meter naar 6 meter te brengen.
4. Het kruispunt met de Sint-Jobsesteenweg wordt in het najaar uitgerust met een driekleurige signalisatie.
5. Langs de Miksebaan is er geen fietspad. Besprekingen hieromtrent moeten nog worden gevoerd met het gemeentebestuur. Er wordt gezocht naar een oplossing voor de fietsers via een alternatieve route.
6. De aanleg van snelheidsremmende maatregelen (snelheidsbeperking en/of verkeersdrempels) moet nog verder worden besproken met het gemeentebestuur.

Vraag nr. 221 van 23 mei 2001 van mevrouw HILDE DE LOBEL

De Lijn – Graffiti

In Brussel veroorzaken graffitispuiters en zogenaamde "taggers" jaarlijks voor meerdere tientallen miljoenen schade aan eigendommen van de overheid, de openbare vervoermaatschappijen en particulieren.

Sinds de eerste zogenaamde "tags" (al dan niet als "artistiek" bedoelde handtekeningen op bruggen, metro- en treinstellen) in 1989 uit New York en Parijs naar Brussel kwamen overwaaien, voert de Maatschappij voor Intercommunale Vervoer Brussel (MIVB) een actief preventie- en bestrijdingsbeleid met onder meer speciale anti-graffitiherstelploegen, het gebruik van specifieke resistente materialen en steeds meer camera's in stations en rijtuigen. Ook werden archieven aangelegd om op basis van gedateerde en gelokaliseerde foto's en via versterkte bewaking op "gevoelige" plekken daders te kunnen identificeren en zo mogelijk de rekening te kunnen presenteren. Een en ander heeft onlangs geleid tot een vonnis, uitgesproken door de vijfde kamer van de correctionele rechtbank van Brussel, waarbij een tiental jongeren voor het eerst ook tot strenge gevangenisstraffen werden veroordeeld.

Het prijskaartje van wat sommigen gemakshalve een "maatschappelijk fenomeen" noemen, wordt geraamd op 50 miljoen per jaar, 600 miljoen in twaalf jaar, dit is het equivalent van zeventig nieuwe bussen of tien nieuwe tramstellen. En dat enkel voor de MIVB in Brussel.

In de rest van Vlaanderen lijkt het specifieke taggen niet zo massaal voor te komen als in Brussel, maar zeker onze grotere steden ontsnappen niet aan herhaalde beschadigingen door graffiti.

1. Zijn er bij De Lijn gelijkaardige maatregelen van kracht als bij de MIVB in het kader van preventie en bestrijding van eigendomsbeschadiging door tags en andere graffiti ?
2. Op hoeveel worden de kosten van deze maatregelen jaarlijks begroot ?
3. Hoeveel kostte het herstel van door graffiti en tags beschadigde oppervlakten in de voorbije twaalf jaar ?

4. Hoeveel van deze kosten konden op gevatte daders worden verhaald ?
5. Kan er een onderscheid worden gemaakt tussen de kosten van beschadigingen door graffiti en/of tags en beschadigingen/vernielingen door puur vandalisme ?
6. Als daders worden betrapt of geïdentificeerd, gaan ze dan vrijuit na een "minnelijke schikking" met vergoeding van de veroorzaakte schade, of wordt daarentegen steeds een klacht met burgerlijke partijstelling ingediend bij de rechtbank ?
7. Indien dit laatste tot op heden niet het geval was, kan de uitspraak van de vijfde kamer van de correctionele rechtbank van Brussel hierin voor de toekomst verandering brengen ?

Antwoord

1. Er zijn bij de Vlaamse Vervoermaatschappij inderdaad verschillende initiatieven genomen : opgevoerde controle, camerabewaking, anti-graffitizetels, ...
 2. De totale kosten ten gevolge van vandalisme liggen bij de Vlaamse Vervoermaatschappij op jaarbasis thans in de orde van grootte van 14 miljoen frank. Ongeveer de helft hiervan zijn kosten ten gevolge van graffiti.
 3. De totale kosten voor de laatste twaalf jaar worden geraamd op 100 miljoen frank.
 4. De recuperatie is verwaarloosbaar klein. Preventie is meer lonend.
 5. Een onderscheid is veelal moeilijk te maken, aangezien graffiti dikwijls samengaan met andere vormen van vandalisme. Het informaticasysteem wordt aangepast om in de toekomst een nauwkeuriger onderscheid mogelijk te maken.
- 6 en 7. Het gevolg dat aan processen-verbaal wordt gegeven behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de rechterlijke macht.

**Vraag nr. 222
van 23 mei 2001
van mevrouw SONJA BECQ**

Gratis openbaar vervoer – Gehandicapten

Begin januari 2001 beloofde de minister vice-president gratis vervoer op De Lijn voor personen met

een handicap. Minister Vogels sloot zich hierbij aan. Voor een deel van deze doelgroep biedt de geboden regeling een oplossing, namelijk voor wie met De Lijn kan reizen én ingeschreven/bekend is bij het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap. Daarnaast is het soms noodzakelijk dat de betrokkenen, bijvoorbeeld blinden, fysiek of psychisch gehandicapten, worden begeleid. Wie valt uit de boot voor dit gratis openbaar vervoer ? Personen met een handicap die niet bekend zijn bij het Vlaams Fonds, maar een "federale" erkenning/tegemoetkoming hebben (verhoogde kinderbijslag, integratietegemoetkoming, ...). Personen met een handicap voor wie de voertuigen van De Lijn niet toegankelijk zijn en die daarom gebruikmaken – tegen betaling – van speciaal taxivervoer of van de mindermobielencentrales.

1. Wat de eerste groep betreft, werd gesteld dat – mits samenwerking met de federale diensten – zicht kan worden verkregen op personen met een "federale" erkenning, om ook hen kosteloos vervoer via De Lijn te laten genieten.

Heeft de minister reeds initiatieven genomen om deze personen te registreren ?

2. Wat is het antwoord van de minister ten aanzien van personen met een handicap die wegens de ontoegankelijkheid van De Lijninfrastructuur tegen betaling van vervoer gebruikmaken en zich bijgevolg gediscrimineerd voelen ?

Bestaat ook voor hen het perspectief van kosteloos vervoer ?

3. Geldt het kosteloos vervoer ook voor personen met een handicap die gebruikmaken van de bussen ?

4. Welke regeling is er voor de begeleiders van personen met een handicap in deze diverse vervoermiddelen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Antwoord

1. Op dit ogenblik wordt overleg gepleegd met de Vlaamse Vervoermaatschappij en met de diensten van het Ministerie van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Leefmilieu om de persoonsgegevens van de rechthebbenden op korte termijn te registreren volgens de specificaties die afgesproken zijn tussen het Vlaams Fonds

voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap en de Vlaamse Vervoermaatschappij.

2. Het kosteloos vervoer van gehandicapten die aangewezen zijn op speciaal taxivervoer of op mindermobielen centrales, behoort tot de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.
3. Gehandicapten met een gratis netabonnement van de Vlaamse Vervoermaatschappij kunnen ook gratis gebruikmaken van de belbussen.
4. De gehandicapte kan een "kaart voor begeleider" aanvragen bij de Vlaamse Vervoermaatschappij om zich te laten begeleiden door een persoon naar keuze.

(Antwoord Mieke Vogels : blz. 36 – red.)

**Vraag nr. 223
van 1 juni 2001
van mevrouw ISABEL VERTRIEEST**

Resolutie hagen en bomen – Stand van zaken

Zie :
Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw
Vraag nr. 184
van 1 juni 2001
van mevrouw Isabel Vertriest
Blz. 101

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

**Vraag nr. 224
van 1 juni 2001
van de heer GILBERT BOSSUYT**

N43 doortocht Aalbeke (Kortrijk) – Heraanleg

Volgens mijn informatie werd de heraanleg van de N43 doortocht Aalbeke (Kortrijk) reeds gepland in 1984 als een van de drie West-Vlaamse proefprojecten zone 30 van het Ministerie van Verkeer, maar werd dit niet gerealiseerd. De twee andere geselecteerde doortochten, met name Wielsbeke en Vlamertinge, zijn ondertussen wél heraangelegd.

Inmiddels is op vraag en op kosten van de stad Kortrijk in 1999 in de gemeenteraad een nieuw project zone 30 voor Aalbeke-centrum goedgekeurd, dat was uitgewerkt door het Leuvense studie bureau Formanova.

Het vorige stadsbestuur heeft er naar verluidt bij de diensten van de minister vice-president op aangedrongen dit ontwerp nog in 2001 te laten uitvoeren. Daarbij werd de stad Kortrijk er echter op gewezen dat de doortocht van Aalbeke niet opgenomen was op het toenmalige ontwerpprogramma 2000-2004 (versie van 8 november 1999).

Tevens zou de doortocht op de lijst van de behoefteanalyse van het gewest, provincie West-Vlaanderen, pas op de 31ste plaats staan.

Aangezien de stad ook duidelijk bereid blijkt financieel tegemoet te komen bij de uitvoering van deze dringende werken en dit in 1998 nog bewees door met de goedkeuring van de minister vice-president volledig zelf het nieuwe kruispunt van de N43 (Torkonjestraat) met de Willem Putmanstraat te bekostigen (1 miljoen), en aangezien bovendien het mobiliteitsplan in en opmaak is en de Vlaamse regering voor dit jaar 3 miljard extra heeft uitgetrokken voor mobiliteit, stadsvernieuwing en het uitvoeren van een inhaalbeweging op het vlak van infrastructuurwerken, zou ik graag volgende vraag stellen.

Zijn er plannen of mogelijkheden om de heraanleg van het dorpscentrum van Aalbeke alsnog vroeger te realiseren ?

Werden hiervoor reeds contacten gelegd met het stadsbestuur van Kortrijk ?

Antwoord

Op het indicatief meerjarenprogramma 2001-2003 van de administratie Wegen en Verkeer is de heraanleg van de doortocht van Aalbeke ingeschreven voor na 2003.

De score in de behoefteanalyse bedraagt immers 58,5, wat niet wijst op de noodzaak voor een prioritaire uitvoering in vergelijking met andere projecten die wel hoog scoren op de behoefteanalyse.

De heraanleg van de doortocht kan bovendien pas plaatsvinden nadat de stad Kortrijk over een goedgekeurd mobiliteitsplan beschikt.

Ondanks meermaals aandringen van de afdeling Wegen en Verkeer West-Vlaanderen is de afwerking van het mobiliteitsplan Kortrijk nog niet in zicht.

**Vraag nr. 225
van 1 juni 2001
van de heer GILBERT BOSSUYT**

A17 Kortrijk – Geluidshinder

Het deel van de autoweg A17 tussen de E17 en Dottenijs werd reeds aangelegd in 1981, maar pas opengesteld in juni 1998. Wat algemeen werd gevreesd, werd bewaarheid: het is niet enkel gedaan met de rust van de meeste inwoners van Kortrijk-Zuid, maar de lawaai-overlast evolueert ook almaar meer tot een abnormale en ondraaglijke hinder, met slaapstoornissen en psychische aandoeningen als gevolg.

Het abnormaal verkeerslawaai op het gedeelte van deze autoweg tussen de E17 en Dottenijs is voornamelijk het gevolg van het lawaai-agressief overdwars gegroefd betonnen wegdek. De wielen van het drukke, zware en snelle verkeer, ook bij nacht, gaan hierbij ononderbroken trillen en veroorzaken een hard, agressief lawaai dat tot op grote afstand (1.000 meter en meer) als zeer storend wordt ervaren. Vanaf Dottenijs tot Doornik en vanaf de E17 richting Brugge ligt er fluisterasfalt. Lawaaihinder stijgt exponentieel en fluisterasfalt zou de lawaai-overlast gevoelsmatig met 50 % drukken.

Geregeld zijn er lokale acties tegen het lawaai. Recente lawaaimetingen van het gewest waren de aanzet voor het opstarten van de procedure tot plaatsing van enkele honderden meters geluidsscherm. Deze schermen zouden er op zijn vroegst in 2002 kunnen komen. Vlaanderen, met heel wat drukke autowegen, vooral in West-Vlaanderen en de regio Kortrijk, waar twee internationale autowegen mekaar kruisen, heeft nog maar weinig schermen, en dit in schril contrast met Wallonië.

Voor de A17 in Kortrijk met het specifieke lawaai-erige wegdek zijn geluidsschermen wel het minst aangewezen, omdat het effect relatief beperkt is en reeds ophoudt op 200 meter. Onlangs werd echter vanuit het departement van de minister vice-president de gepaste oplossing aangereikt, namelijk het overlagen van de A17 tussen de E17 en Dottenijs met fluisterasfalt in het kader van het structureel onderhoud.

Niettegenstaande de weg nog maar een paar jaar open is voor het verkeer, maar wel reeds twintig jaar oud is, zouden deze werken binnen afzienbare tijd noodzakelijk zijn, aldus de diensten van de minister vice-president.

Bestaan er plannen om de bovenvermelde problemen spoedig te verhelpen?

Zo ja, welke termijn wordt hierop geplakt?

Antwoord

De wegverharding van de autosnelweg A17 tussen de E17 en Dottenijs kan inderdaad niet geluidsvriendelijk worden genoemd. Er moet opgemerkt worden dat de aanleg ervan dateert van twintig jaar geleden, met de technieken die in die tijd bekend en gebruikelijk waren. In die periode was er aanzienlijk minder verkeer en dus ook minder geluidshinder te verwachten.

De toestand van de verharding is van die aard dat structurele onderhoudswerken op korte termijn noodzakelijk zullen zijn. Uiteraard zal hierbij worden gestreefd naar een geluidsarme wegverharding. Bij de opmaak van het volgend meerjarenprogramma zullen de werken worden geprogrammeerd volgens de beschikbare middelen.

Ten slotte wens ik nog te benadrukken dat de geplande geluidsschermen langs de autosnelwegen in de regio Kortrijk zullen worden geplaatst ter hoogte van de woonkernen die het meest te lijden hebben onder de geluidsoverlast. Ze zullen een bijkomende verlaging van het geluidsniveau waarborgen, maar hebben uiteraard slechts een plaatselijk effect. De locaties waar de schermen zullen worden geplaatst, werden geselecteerd op basis van een uitgebreide meetcampagne van het geluidsniveau in de regio Kortrijk.

**Vraag nr. 226
van 1 juni 2001
van de heer JOHAN DE ROO**

Jaagpaden – Wielertoeristen met volgwagen

In Vlaanderen maken heel wat wielertoeristen gebruik van de jaagpaden langs kanalen en waterlopen. Om veiligheidsredenen doen grotere groepen wielertoeristen daarbij dikwijls een beroep op een volgwagen.

Om met een volgwagen op de jaagpaden te mogen, moet men thans een vergunning aanvragen bij de

Vlaamse Gemeenschap. In het verleden waren volgwagens op jaagpaden toegelaten. Net nu er kortelings een aantal vrij ernstige ongevallen met fietsers te betreuren vielen, worden deze wielertoeristen met een weigeringsbeslissing geconfronteerd. Nochtans zijn deze jaagpaden langs de Vlaamse waterwegen zeer veilig voor fietsers en dus ook voor georganiseerde groepen van wielertoeristen begeleid door een volgwagen.

Wat is de motivering van de minister vice-president voor het weigeren van een vergunning voor een volgwagen langs de jaagpaden in het district Leie (Leie tussen Wervik en Deinze, langs het Kanaal Roeselare-Leie en het Afleidingskanaal van de Leie tussen Deinze en Damme tot de kruising met het Kanaal Brugge-Sluis en langs het Kanaal Gent-Oostende van Merendree over Aalter tot Oostkamp) ?

Antwoord

De jaagpaden en dienstwegen langs de waterwegen van het Vlaamse gewest zijn in principe enkel toegankelijk voor fietsers en voetgangers. Autoverkeer is op deze jaagpaden en dienstwegen formeel verboden. Hierbij wordt wel een uitzondering gemaakt voor de dienstvoertuigen van de beheerder van de waterweg. Voor andere voertuigen moet telkens een vergunning of toelating worden aangevraagd bij de waterwegbeheerder. Deze onderzoekt de aanvragen geval per geval en verleent, naargelang de plaatselijke omstandigheden, al dan niet een vergunning.

Vermits de jaagpaden of trekwegen zeer veel worden gebruikt voor alle mogelijke vormen van recreatie, zoals wandelen, lopen, fietsen, vissen, enzovoort, is het om veiligheidsredenen noodzakelijk het autoverkeer hier zoveel mogelijk te vermijden. Daarenboven hebben deze wegen meestal slechts een zeer beperkte breedte, 2 tot 3 meter, zodat het onmogelijk is twee voertuigen te laten kruisen.

Het is in principe het districtshoofd van de waterwegbeheerder dat op basis van de plaatselijke toestand zal beslissen of een vergunning voor het rijden met de auto op het jaagpad al dan niet kan worden afgeleverd.

Wat in concreto het district van de Leie betreft, kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger melden dat begin 2001 een vergadering werd belegd waarop, naast een zestiental gemeentebesturen, ook de provincies Oost- en West-Vlaanderen, de Vlaamse Landmaatschappij, de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer en de Provinciale Vis-

serijcommissie aanwezig waren. De bedoeling was om van gedachten te wisselen over het verkeer en de signalisatie op de jaagpaden binnen het district van de Leie. Alle deelnemers waren het eens om het autoverkeer op deze jaagpaden zoveel mogelijk te vermijden, zodat alle andere vormen van zachte recreatie optimaal konden blijven plaatsvinden. De jaagpaden in het betrokken district hebben daarenboven slechts een breedte van 2 tot 3 meter, zodat het kruisen van twee voertuigen daar niet mogelijk is.

Indien het jaagpad, de trekweg of de dienstweg onvoldoende breed is om twee wagens te laten kruisen en de veiligheid van de andere recreanten onvoldoende kan worden gewaarborgd, wordt er door het betrokken districtshoofd van de waterwegbeheerder geen vergunning meer afgeleverd voor de volgwagen van wielertoeristen.

Vraag nr. 227 van 1 juni 2001 van de heer JOHAN DE ROO

Bedrijfsvervoerplannen – Stimuli

Willen de wegen niet dichtslibben, dan moet er resoluut worden gekozen voor meer gemeenschappelijk vervoer, in het bijzonder voor meer en beter openbaar vervoer en het invoeren van een bedrijfsvervoerplanning.

1. Voorziet men vanuit de Vlaamse overheid in een deskundige procesbegeleiding met een mobiliteitscoördinator en een mobiliteitseffectrapport bij de verschillende economische sectoren ?
2. Voorziet de Vlaamse overheid in een tegemoetkoming voor bedrijven die aanpassingswerken doen voor meer gemeenschappelijk vervoer ?
3. Bestaan er vanuit de Vlaamse overheid bijzondere stimuli voor werknemers die fietsen naar het werk ?

Kan de overheid bedrijven de verplichting opleggen om een verplaatsingsvergoeding voor fietsers te betalen ?

Antwoord

1. Wat de eerste vraag betreft, meld ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger het volgende.

Uit de ervaringen met de implementatie van het "actieprogramma bedrijfsvervoerplannen" uit

1994 bleek dat bedrijven slechts op vrijwillige basis overgaan tot opmaak en implementatie van bedrijfsvervoerplannen wanneer het bedrijf in kwestie zelf heel concrete mobiliteitsproblemen ervaart, inzonderheid op het niveau van de fysieke schaal van het bedrijf zelf (bv. parkeerproblemen).

Daarom werd overgegaan tot de opmaak van een voorontwerp van decreet inzake bedrijfsvervoerplannen.

Niettemin werd op hetzelfde ogenblik gewerkt aan een regeling op federaal niveau. Het resultaat hiervan is het "KB betreffende de verzameling van gegevens over de verplaatsingen van werknemers tussen hun woonplaats en hun werkplaats". Wanneer men de inhoud hiervan bekijkt, dan kan men vaststellen dat hierin grotendeels de inhoud van een bedrijfsvervoerplan opgenomen is. Dit KB is evenwel nog in zijn ontwerpfasen, maar volgens het federale Ministerie van Verkeer en Infrastructuur zijn de interne besprekingen bijna afgerond. De opvolging van dit KB zou worden verzekerd door de federale administratie. (*KB : koninklijk besluit – red.*)

Ik sluit mij aan bij dit federale initiatief en zal voorlopig zelf geen nieuw initiatief nemen, omdat door een federale regeling de hele mobiliteitsproblematiek in Brussel wordt betrokken en dus ook tegelijkertijd de weerslag ervan op de Vlaamse Rand, wat met een decretaal initiatief minder of niet het geval zou zijn.

Vanzelfsprekend wordt de uitvoering van dit KB van nabij gevolgd.

Indien de implementatie hiervan op zich zou laten wachten, zal ik opnieuw een Vlaams initiatief terzake ontwikkelen. De opvolging hiervan zou dan worden verzekerd door de Vlaamse administratie, waarvoor dan bijkomend personeel moet worden aangeworven.

In het kader van het ontwerpdecreet op de MER is ook het aspect mobiliteit opgenomen, maar mijns inziens is het aangewezen dat voor de Mober een specifieke regeling wordt uitgewerkt. Ik zal terzake een initiatief nemen. (*MER : milieueffectrapportage ; Mober : mobiliteitseffectrapportage – red.*)

2. Wat de tweede vraag betreft, wil ik opmerken dat via het decreet "basismobiliteit" de Vlaamse overheid reeds een belangrijke bijkomende in-

spanning levert inzake de bereikbaarheid met het openbaar vervoer.

Er zijn geen specifieke tegemoetkomingen voor bedrijven die aanpassingswerken doen voor meer gemeenschappelijk vervoer.

3. De middelen voor het realiseren van fietsvoorzieningen zijn sterk toegenomen. Er zijn, behoudens voor de Vlaamse ambtenaren, geen bijzondere stimuli voor werknemers die fietsen naar het werk. Ik merk evenwel op dat de fietsvergoeding die werknemers van hun werkgever ontvangen, belastingvrij is tot een bedrag van 6 frank per kilometer.

De overheid kan inderdaad bedrijven de verplichting opleggen om een verplaatsingsvergoeding voor fietsers te betalen, naar analogie van de verplichting om gedeeltelijk tegemoet te komen in de kosten van het NMBS-abonnement. Dit is evenwel een federale aangelegenheid.

Vraag nr. 228
van 1 juni 2001
van mevrouw MARGRIET HERMANS

N12 Oosthoven-Turnhout – Fietspad

Al jaren is de noordzuidverbinding Tilburg-Turnhout (over Poppel, Ravels, Oud-Turnhout), de N12, een bijzonder drukke gewestweg. Niet alleen duizenden wagens, vrachtwagens en bromfietsen maken dagelijks gebruik van deze gewestweg, maar ook fietsers.

Het fietspad is sinds enige tijd eindelijk bijna totaal vernieuwd, maar de werken zijn gestopt aan de grens van Turnhout. De verbinding van Oud-Turnhout (Oosthoven) tot de ring van Turnhout, dit is een afstand van ongeveer één kilometer, verkeert in abominabele toestand voor de honderden fietsers die hier dagelijks pendelen tussen hun huis en hun werk en/of de Turnhoutse scholen.

1. Waarom werd het fietspad tussen Oud-Turnhout (Oosthoven) en de ring van Turnhout nooit afgewerkt ?
2. Wanneer worden er initiatieven genomen om dit fietspad te vernieuwen ? Of past dit in een groter geheel van geplande werken ?
3. Is de minister vice-president overtuigd van de noodzaak hiervan ?

Antwoord

1. Het fietspad en het voetpad langs de gewestweg N12 tussen de grens van Oud-Turnhout en de R13 ring van Turnhout, zijn aangelegd in betonstraatstenen en in hun geheel vervormd, zodat het heraanleggen van het fietspad alleen onmogelijk is. Het geheel dient immers af te wateren van de gevel naar de greppel.

Op het grondgebied van Oud-Turnhout werd het fiets- en voetpad reeds gezamenlijk met de gemeente heraangelegd.

De administratie Wegen en Verkeer zal aandringen bij de stad Turnhout om in de nodige budgetten te voorzien teneinde op dezelfde wijze als in Oud-Turnhout het geheel heraan te leggen.

2. De administratie Wegen en Verkeer is afhankelijk van het uittrekken van budgetten voor de heraanleg van het voetpad door de stad Turnhout. Er zijn geen grotere werken voor het bewuste wegvak opgenomen in het meerjarenprogramma.
3. Ik ben overtuigd van de noodzaak van de heraanleg van het fietspad op het bewuste wegvak.

Vraag nr. 229
van 1 juni 2001
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Zeekanaal Brussel-Schelde – Baggerwerken

In een krantenartikel van 15 maart jongstleden las ik dat er gesprekken plaatshebben met het Brussels Gewest, onder andere over de baggerwerken voor het Kanaal Brussel-Willebroek.

1. Wat is de stand van zaken in dit dossier ?
2. Zijn er reeds concrete afspraken gemaakt ?

Antwoord

Gelet op het feit dat het op diepte houden van het Zeekanaal Brussel-Schelde een belangrijke opdracht is voor de beheerder van de waterweg, worden contacten gelegd over de gewestgrens heen.

De bedoeling hiervan is de mogelijkheden voor een eventuele samenwerking af te tasten. Totnogtoe heeft dit niet tot concrete afspraken geleid.

Vraag nr. 230
van 1 juni 2001
van de heer JOS DE MEYER

Zwarte punten – St.-Niklaas-Dendermonde

Waken over de verkeersveiligheid is een blijvende en belangrijke verantwoordelijkheid voor de overheid. De analyse van de zwarte punten en van de oorzaken van de ongevallen op deze punten is hierbij belangrijk.

1. Kan de minister een overzicht bezorgen van de "zwarte punten" (en een definitie) in het verkeer in het arrondissement Sint-Niklaas-Dendermonde voor 1999 en 2000 ?

Bij hoeveel en welke ongevallen waren autobestuurders, bestuurders van motorrijwielen, fietsers en/of voetgangers betrokken ?

2. Wat waren, en in hoeveel gevallen, de belangrijkste oorzaken van deze ongevallen ?
3. Welke specifieke acties en/of verkeersingrepen zijn gepland om deze ongevallen te voorkomen ? Graag een duidelijke omschrijving van de geplande werkzaamheden per vermeld punt.

Antwoord

Een "zwart punt", zoals gedefinieerd door de federale politie, is een locatie waarop zich in één jaar tijd minstens drie letselongevallen hebben voorgedaan.

Het Nationaal Instituut voor de Statistiek (NIS) beschikt over de gegevens die betrekking hebben op de ongevallen waarbij kan worden vastgesteld of een bepaald punt al dan niet een zwart punt is.

De administratie Wegen en Verkeer heeft een overeenkomst met het NIS waarin wordt gesteld dat de administratie deze gegevens intern kan gebruiken, doch niet kan verspreiden.

Het staat de Vlaamse volksvertegenwoordiger nochtans vrij om deze gegevens bij het NIS op te vragen en zodoende antwoord te krijgen op de meer specifiek gestelde vragen.

De geplande infrastructurele maatregelen op de gewestwegen zijn opgenomen in het meerjarenprogramma dat jaarlijks aan het parlement wordt meegedeeld.

Vraag nr. 231
van 1 juni 2001
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

"Schoolomgeving op kindermaat" – Subsidiëring

Naar verluidt financiert de minister vice-president het project "Schoolomgeving op kindermaat" van de ouderverenigingen van het officieel onderwijs, met medewerking van het Belgisch Instituut voor Verkeersveiligheid.

1. Wat is de finaliteit van het project ?
2. Wat is de timing ?
3. Wat zijn de financiële implicaties ?

Antwoord

1. Het project "Schoolomgeving op kindermaat" wil aan de ouders en ouderverenigingen leren hoe ze te werk kunnen gaan om in overleg met de wegbeheerder, de gemeente en de school te komen tot een veiliger schoolomgeving en tot veiliger schoolroutes.

In samenwerking met het Belgisch Instituut voor Verkeersveiligheid werden acht voordrachtgevers opgeleid, die instaan voor de vormingsactiviteiten. Deze activiteiten slaan op infoavonden met praktijkvoorbeelden, gepreksavonden met een panel van deskundigen, het oprichten van werkgroepen "verkeer" in ouderverenigingen, enzovoort. De definitieve keuze omtrent de inhoud wordt gemaakt door de voordrachthouder in samenspraak met de leden van de diverse ouderverenigingen.

2. Het project loopt van 1 juni 2000 tot september 2001.
3. De projectsubsidie bedroeg 2.000.000 frank en werd uitgekeerd aan de VZW's Koepel van Ouderverenigingen van het Officieel Gesubsidieerd Onderwijs (Koogo) en Raad voor Ouders van het Gemeenschapsonderwijs (ROGO).

Vraag nr. 232
van 1 juni 2001
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Verkeer Vlaams-Brabant – Werken Neder-over-Heembeek

Normaal gesproken zouden binnen afzienbare tijd de werken moeten aanvangen voor de bouw van

een waterzuiveringsstation met een capaciteit van 1,1 miljoen inwonersequivalent in Neder-over-Heembeek, vlakbij de grens met het Vlaamse gewest. Op de linkeroever zal een collector worden aangelegd om het water dat thans in de Zenne terecht komt, op te vangen.

De einddatum voor deze werken is gesitueerd in de loop van het eerste semester van 2006, dus over ongeveer vijf jaar, een termijn die, gelet op de omvang van de te verwezenlijken installatie, niet overdreven lijkt.

Momenteel verloopt een belangrijk deel van het plaatselijk verkeer komende van de Vilvoordsesteenweg op het grondgebied van Brussel via de Budabrug. De werken zullen uiteraard het auto- en vrachtverkeer danig in de war sturen en ongetwijfeld de mobiliteit niet bevorderen. Er zal een heel nieuwe verkeerssituatie moeten worden uitgetekend wanneer de plannen van het consortium dat thans de voorkeur geniet van het Brussels Gewest, worden uitgevoerd.

Hoewel deze werken geheel buiten het Vlaamse gewest vallen, zullen zij zeker hun uitwerking niet missen op de nabijgelegen verkeersassen.

1. Werd reeds met het Brussels Gewest overleg gepleegd m.b.t. de verkeershinder die ongetwijfeld zal optreden bij de uitvoering van de geplande werken aan het waterzuiveringsstation Brussel-Noord in Neder-over-Heembeek ?
2. Voor het doorgaand verkeer dat thans gebruik maakt van de Budabrug om de verkeersfiles te ontlopen, zal het ongetwijfeld moeilijk worden om alternatieve routes te vinden.

Moet niet worden gevreesd voor een aanzienlijke aangroei van de verkeersstroom op de Ring 0 die, ondanks de aanpassingswerken aan het viaduct van Vilvoorde, de mobiliteit verder zal terugdringen ?

Hoe wordt dit probleem aangepakt ?

3. Werden reeds prognoses gemaakt van de aangroei van het verkeer op de Ring 0, met het oog op het aanpassen van het bestaande wegennet ?

Antwoord

- 1 en 2. Op de eerstvolgende samenkomst van het coördinatiecomité tussen het Vlaams Gewest en Brussels Hoofdstedelijk Gewest zullen de wer-

ken aan het waterzuiveringsstation van Nederover-Heembeek op de agenda worden geplaatst.

Indien nodig zal er nog verder overleg plaatsvinden om de verkeershinder te minimaliseren.

3. Het Vlaams Gewest beschikt over een multimodaal verkeersmodel om de verkeersafwikkeling te bestuderen.

In de verkeersstructuurschets voor de zone Zaventem werd een concept uitgewerkt voor de ombouw van de ring rond Brussel tussen de E40 en de E19, onder meer in het licht van de verwachte ontwikkelingen rond Zaventem.

Het is de bedoeling om doorgaande verkeersstromen en bestemmingsstromen op de ring zoveel mogelijk te scheiden. Alternatieve vervoerswijzen worden verder versterkt. De alternatieve vervoerswijzen zullen worden uitgebouwd vooraleer de ombouw van de ring tussen E40 en E19 wordt aangevat, om zo ook de gewenste modal shift te ondersteunen.

Vraag nr. 233
van 7 juni 2001
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Gewestelijk Expresnet – Pendelparkings

Men kan ervan uitgaan dat bij de realisatie van het Gewestelijk Expresnet (GEN), waarover reeds een akkoord werd bereikt tussen de drie gewesten, ook zal worden overgegaan tot de aanleg van ontradingsparkings, teneinde de automobilisten ertoe aan te zetten bij het bereiken van het Brusselse gewest over te schakelen op het openbaar vervoer. Voor het verkeer uit de richting van de E411 lijkt het aangewezen een dergelijke parking te plannen ergens in de buurt van het Leonardkruispunt, dat aldus zou worden ontlast van een gedeelte van de verkeersstroom die er dagelijks aanleiding geeft tot opstoppingen.

In dit verband vernam ik graag of met de voorbereidende fase voor de realisatie van het GEN reeds een aanvang werd gemaakt.

Wordt daarbij de mogelijkheid onderzocht om pendelparkings aan te leggen die kunnen zorgen voor een ontlasting van het intense verkeer op de Ring 0?

Antwoord

Voor het Gewestelijk Expresnet is nog steeds geen formeel samenwerkingsakkoord gesloten tussen de federale overheid en de drie gewesten. Dit akkoord zal een aantal concrete maatregelen dienen te omvatten, zowel wat de realisatie van het GEN zelf betreft, als met betrekking tot een aantal begeleidende maatregelen (waaronder bv. pendelparkings).

De voorbereidende fase met het oog op concrete realisaties is nog niet begonnen. De federale minister van Mobiliteit stelt dat er pas in 2005 zou worden begonnen met de eerste spoor-GEN-diensten op een tweetal assen. Ik merk daarbij op dat er op dat ogenblik (na voltooiing van de huidige grote spoorwerken) op andere assen veel extra capaciteit bijkomt. Het Vlaams Gewest blijft erop aandringen dat meteen na voltooiing van de werken op een as, het aanbod structureel wordt verbeterd, zodat de gedane investeringen maatschappelijk gezien meteen renderen.

Het Vlaams Gewest opteert (conform de regeringsbeslissingen van 25 juli 2000) voor overstap van automobilisten naar het openbaar vervoer zo kort mogelijk bij huis. Dit impliceert dat grootschalige pendelparkings langs de R0 niet nodig zijn. Uit verkeerskundig en ruimtelijk oogpunt is het creëren van megaparkeerfaciliteiten evenmin wenselijk.

Wat de E411 betreft, is een P&R-voorziening aan het Leonardkruispunt om diverse redenen niet aangewezen (*P&R : Park and Ride – red.*).

- De locatie ligt veel te dicht bij Brussel om nog aantrekkelijk te zijn voor automobilisten als overstapplaats. De files reiken immers 's morgens reeds tot voorbij Rosières, en met dit project worden die dus niet opgelost. Ook voor de R0 zou dergelijk project weinig oplossen, aangezien het verkeer op de R0 in belangrijke mate bestemd is voor locaties langs de R0 zelf, locaties die slecht worden bediend door het GEN vanwege zijn radiale (op Brussel gerichte) structuur.

Precies daarom dringt het Vlaams Gewest (samen met de provincie Vlaams-Brabant) aan op een herziening van het GEN-concept, door het creëren van een aantal tangentiële verbindingen, die een echt alternatief voor het verkeer op de R0 zouden bieden.

- Ruimtelijk gesproken is de aanleg in de buurt van het Leonardkruispunt vrijwel onmogelijk, gezien de aanwezigheid van woonwijken ener-

zijds en van een beschermd bosgebied anderzijds.

- Er is geen hoogwaardige openbaarvervoervoorziening aanwezig of gepland buiten een snelbuslijn vanuit Waver/Overijse richting Brussel (maar deze is niet meteen geschikt om een grote P&R-faciliteit te bedienen).

Het lijkt interessanter om de stations op de bestaande spoorlijn Brussel-Namen (bv. Groenedaal, Hoeilaart) beter te bedienen met aansluitend openbaar vervoer uit de regio, en aanvullend in een beperkt aantal parkeerplaatsen aan deze stations te voorzien.

**Vraag nr. 234
van 7 juni 2001
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Leonardkruispunt Brussel – Heraanleg

Een van de meest bekende en op de spitsuren meest geduchte kruispunten ligt pal op de grens van Vlaams-Brabant en het Brusselse gewest, namelijk het Leonardkruispunt, dat telkens weer opduikt wanneer op de radio melding wordt gemaakt van verkeersproblemen op de Ring 0.

De verkeerssituatie is er de afgelopen twintig jaar nauwelijks veranderd. Enig lichtpunt was het verdwijnen van de verkeerslichten op de Sint-Jansberglaan in Hoeilaart. Het heeft jaren geduurd alvorens deze enige hindernis op de verbinding Kopenhagen-Lissabon verdween.

Het wat noordelijker gelegen Leonardkruispunt, waar de verkeersstroom van de Ring 0 naar de E411 loopt, krijgt intussen zijn dagelijkse dosis opstoppingen en verkeersongevallen, vaak met gewonden en doden. Dergelijke incidenten geven aanleiding tot filevorming, die zich soms over een lengte van vijftig tot honderd kilometer manifesteert. Dit was onlangs het geval bij twee ernstige ongevallen op de Ring 0. Verkeersverantwoordelijken waren inderdaad genoodzaakt om het verkeer in beide richtingen af te sluiten, teneinde de nodige vaststellingen te kunnen doen.

De Vlaamse regering heeft op 28 maart jongstleden aangekondigd dat middelen zouden worden vrijgemaakt voor de heraanleg van het Leonardkruispunt.

Uit verkeersstatistieken blijkt dat hier dagelijks bijna 120.000 voertuigen voorbijkomen.

1. Waartoe worden de middelen aangewend die de Vlaamse regering wil vrijmaken voor de heraanleg van het bewuste kruispunt? Wordt hiermee een bijkomend baanvak aangelegd?
2. Gelet op het aantal automobilisten dat er dagelijks langsrijdt, is het wenselijk om op deze plaats een echte verkeerswisselaar aan te leggen.

Werd die mogelijkheid ooit door de afdeling Wegen en Verkeer Vlaams-Brabant onderzocht?
3. Welke verkeerstechnische, ecologische of andere bezwaren beletten de aanleg van een dergelijke verkeerswisselaar, die uiteraard nauwe samenwerking onderstelt tussen het Vlaams en het Brussels Gewest?

Werden hieromtrent ooit contacten gelegd met de diensten van het Brussels Gewest?

Antwoord

1. Op het goedgekeurde programma van de administratie Wegen en Verkeer (afdeling Wegen en Verkeer Vlaams-Brabant) is dit jaar een krediet van 50 miljoen frank ingeschreven voor de heraanleg van dit kruispunt.

De afdeling is momenteel nog volop aan het onderzoeken welke mogelijke aanpassing(en) kan (kunnen) gebeuren om met dit bedrag het verkeersverloop in eerste instantie veiliger te maken.

2. De definitieve oplossing met de aanleg van een "verkeerswisselaar", wordt door de afdeling Wegen en Verkeer Vlaams-Brabant overwogen, maar concrete studies zijn nog niet aangevat.
3. Vermits de studie nog niet aangevat is, kunnen er ook nog geen bezwaren bekend zijn. In het tweede semester van dit jaar zal in het kader van bovenvermelde aanpassingswerken een overleg met alle betrokken partijen worden georganiseerd.

Uiteraard zal het Brussels Gewest hierbij worden betrokken.

Vraag nr. 235
van 7 juni 2001
van de heer CARL DECALUWE

N36 doortocht Tiegem – Geluidshinder

De gemeenteraad van Anzegem heeft in 1999 in het kader van het mobiliteitsconvenant besloten om de doortochten in Kaster, Ingooigem en Tiegem met middelen van het Vlaams Gewest heraan te leggen.

Ondertussen klagen buurtbewoners ter hoogte van Westdorp in Tiegem (N36) over geluidsoverlast (daver). Deze overlast is het gevolg van het zwaar verkeer en hoogteverschillen tussen het wegdek en rioolduikers.

De problemen zijn ontstaan na het aanleggen van aardgasleidingen en het daarvoor noodzakelijke opbreken van het beton van de wegfunderingen.

1. Werden ooit steekproeven uitgevoerd door de betrokken administratie m.b.t. de snelheid van het zwaar wegverkeer in het centrum van Tiegem (N36) ? Zo ja, wat waren de resultaten ?
2. Zijn de geluidsproblemen ter hoogte van Westdorp bij de administratie bekend ?
3. Wat is de stand van zaken in verband met de heraanleg van de doortochten in Kaster (N328), Ingooigem en Tiegem (N36) ?
4. Is er in de plannen voor de heraanleg van de dorpskern in Tiegem sprake van om de wegdekproblemen (die aan de basis liggen van de geluidsoverlast) in Westdorp aan te pakken ?

Antwoord

De heraanleg van de doortochten van Kaster, Ingooigem en Tiegem op het grondgebied van Anzegem is nog niet opgenomen op het indicatief meerjarenprogramma van mijn departement. Een projectbijakte aan het mobiliteitsconvenant voor de heraanleg van doortochten kan enkel worden afgesloten voor projecten die voorkomen op een goedgekeurd investeringsprogramma.

Enkele jaren geleden werden aan de afdeling Wegen en Verkeer West-Vlaanderen geluidsproblemen gemeld. Na herstellingen aan het wegdek werden haar geen klachten over geluidshinder meer gemeld. Dekfels van onderzoeksschouwen behoren tot de riolering, die onder de bevoegdheid van de

gemeente valt. Het is dan ook mogelijk dat het gemeentebestuur hierover klachten ontvangen heeft. Mijn administratie heeft mij gemeld dat de overlast het gevolg is van hoogteverschillen tussen wegdek en riooldeksels en dat dit hoogteverschil het gevolg is van het verzakken van het raam en het deksel op de onderzoeksschouwen. Gelet op deze vaststelling dient de gemeente deze deksels opnieuw op peil te brengen.

Het uitvoeren van snelheidscontroles is een taak voor de federale politie.

Vraag nr. 236
van 7 juni 2001
van mevrouw ANN DE MARTELAER

De Lijn – Dieselbussen

Door de Vlaamse Milieumaatschappij werd vorig jaar een studie gepubliceerd waarin werd geconcludeerd dat in ons land jaarlijks ruim 6.000 Belgen sterven door luchtverontreiniging. Voor de helft hiervan zou het verkeer verantwoordelijk zijn, en dit via de uitstoot van vluchtige organische stoffen, waaronder veel kankerverwekkende PAK's (polyaromatische koolwaterstoffen), koolstofmonoxyde en de zwevende stofdeeltjes uit dieselmotoren. In een studie uit Kopenhagen (1996) werd ook vastgesteld dat buschauffeurs sneller kanker krijgen, en daarvoor zouden vermoedelijk de dieseluitletgasen verantwoordelijk zijn.

De meeste mensen zullen al wel eens hebben vastgesteld dat autobussen vooral bij het optrekken of ook bij het nemen van hellingen een rookwalm uitstoten.

Naar aanleiding van de kritiek die de groep "Leuvenaars tegen uitlaatgassen" uitte op het feit dat De Lijn in Leuven een aantal zeer vervuilende bussen laat rondrijden, liet De Lijn Vlaams-Brabant weten haar vijftien citybussen tegen eind mei in Leuven te laten rijden op zwavelarme diesel en uit te rusten met een roetfilter. Vanaf 2002 wil De Lijn op twee jaar tijd de helft van haar Lijnbussen uitrusten met een roetfilter.

Anderzijds stel ik vast dat er ook naar alternatieven wordt gezocht. Zo lees ik in een persmededeling van de stad Mechelen dat de autobussen stelselmatig worden vervangen door nieuwe aardgasvoertuigen. Ook vernam ik dat de technologie in die mate geëvolueerd is dat bussen op waterstof zouden kunnen rijden.

Het lijkt logisch dat een milieuvriendelijk beleid door uitbreiding van het openbaar vervoer, hand in hand gaat met een vervoer dat milieuvriendelijk rijdt.

1. Bestaan er plannen om "alle" vervuilende dieselmotoren van De Lijn uit het straatbeeld te halen? Zo ja, wat is de timing?
2. Gaan de prioriteiten van de minister vice-president naar investeringen in roetfilters met zwavelarme diesel, of worden de klemtonen gelegd op alternatieve energiebronnen?

Antwoord

1. De Vlaamse Vervoermaatschappij voorziet in haar investeringsprogramma in de vervanging van haar autobussen op veertien jaar. Per jaar worden aldus ongeveer 150 autobussen besteld. Alle vanaf 1993 bestelde autobussen zijn uitgerust met een motor die voldoet aan de Euro 1 en 2-normen.

Verwacht wordt dat de autobussen die niet voldoen aan de Euronormen binnen zes jaar zullen vervangen zijn.

2. Het is de bedoeling, waar technisch mogelijk, alle autobussen uit te rusten met een roetfilter. De dieselmotor met roetfilter is vandaag in Europa de meest verspreide milieuvriendelijke motor voor het openbaar vervoer.

Voor de 761 autobussen in dienst gesteld vanaf 1996 wordt de realisatie hiervan gepland voor de komende twee à drie jaar, zodra de zwavelarme dieselbrandstof algemeen verspreid is in België (eind 2001). Voor de 144 autobussen in dienst gesteld tussen 1993 en 1996 en uitgerust met een motor die voldoet aan de Euro 1-norm wordt de technische mogelijkheid onderzocht. De 885 autobussen van voor 1993 kunnen niet worden uitgerust met een roetfilter.

Bij de Vlaamse Vervoermaatschappij rijden in Kortrijk sinds 1995 vijf autobussen op aardgas. Deze autobussen produceren weliswaar geen roet, maar de uitstoot van onverbrand methaan-gas, dat voor het broeikas-effect negentien keer schadelijker is dan CO₂, is zo groot dat dit systeem niet de ideale oplossing is. (CO₂: koolstofdioxide – red.)

De Vlaamse Vervoermaatschappij heeft nog twee hybride voertuigen, die in de stad kunnen

rijden met elektrische aandrijving en buiten de stad met een dieselmotor. Door technische problemen kunnen deze voertuigen op dit moment niet worden ingezet.

Het rijden met enkel een elektrische aandrijving werd een aantal jaren geleden uitgetest, maar het probleem van de zware batterijen en het slechte rendement is nog niet opgelost. De elektrische autobus mag niet worden beschouwd als de milieuvriendelijke oplossing, maar is enkel geschikt voor kleine, plaatselijke toepassingen, zoals toeristische rondritten en shuttles.

De Vlaamse Vervoermaatschappij deed reeds een proef met een autobus met een motor op vloeibare waterstof. Technisch was deze proef zeer geslaagd, maar vloeibare waterstof is op dit ogenblik niet courant leverbaar en de enige motor op waterstof werd ontwikkeld als een proefproject met steun van de Europese Commissie.

Deze elektrische bus, waarbij de elektriciteit in het voertuig wordt opgewekt door brandstofcellen op waterstof, is in ontwikkeling en wordt door velen beschouwd als de oplossing voor de toekomst, die mag worden verwacht binnen tien tot vijftien jaar. De Vlaamse Vervoermaatschappij volgt de evolutie ervan op de voet.

Vraag nr. 237 van 7 juni 2001 van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE

De Lijn – TOV-biljetten

In de stadsrand van Antwerpen biedt De Lijn TOV-biljetten aan (TOV = taxi + openbaar vervoer). Hiermee kan de reiziger een verbinding nemen met het openbaar vervoer, aangevuld met een taxirit.

Deze vorm van dienstverlening draagt ertoe bij dat reizigers perfect op hun reisbestemming kunnen geraken, ook al is er geen openbaar vervoer voor heel het traject.

1. Waar in Vlaanderen wordt reeds het systeem van TOV-biljetten toegepast?
2. Hoeveel kost dit biljet, en is dit overal hetzelfde?

3. Op welke manier wordt de prijs berekend voor senioren die reeds gratis kunnen reizen met het openbaar vervoer ?
4. Sinds wanneer werd dit systeem ingevoerd en wat zijn de bevindingen m.b.t. het aantal reizigers dat hiervan gebruikmaakt en andere factoren ?
5. Meent de minister vice-president dat het systeem van het TOV-biljet een belangrijke bijdrage levert aan de basismobiliteit ?

Antwoord

1. Het systeem van TOV-biljetten wordt reeds toegepast in Antwerpen, Oostende, Gent en Mechelen.
2. De kostprijs van de TOV-biljetten bedraagt :
 - Antwerpen : 60 frank, geldig in stadsgebied Antwerpen ;
 - Oostende : drie verschillende prijzen (60 fr., 100 fr., 125 fr.) ;
 - Gent : drie verschillende prijzen (60 fr., 80 fr., 100 fr.) ;
 - Mechelen : drie verschillende prijzen (60 fr., 80 fr., 100 fr.).
3. Er bestaat geen speciale regeling voor de 65-plussers. Iedereen die een financieel voordeel bij de terugrit met de taxi wenst, dient een TOV-biljet aan te kopen.
4. Het TOV-biljet werd eerst in Antwerpen ingevoerd in januari 1997. In november 1997 volgde Oostende. Daarna volgden Gent (november 1998) en Mechelen (maart 1999).

Het aantal gebruikers van het TOV-biljet steeg in Antwerpen van 16.992 in 1997 tot 25.074 in 2000. In Gent, Oostende en Mechelen werden in 2000 respectievelijk 692, 152 en 534 TOV-biljetten verkocht.

5. Het TOV-biljet is een goedkope en efficiënte manier om op momenten buiten het door de basismobiliteit gewaarborgde aanbod toch nog vervoer tegen een aantrekkelijke prijs aan te bieden.

Vraag nr. 238 van 7 juni 2001 van de heer CHRISTIAN VEROUGSTRAETE

Luchthaven Oostende – Veiligheidsprocedures

Op woensdag 18 april 2001 om 22.45 uur diende op de Oostendse luchthaven een Iljoesjin 76 van de Oekraïense luchtvaartmaatschappij DART het opstijgen te onderbreken wegens brand in motor nummer drie, zodat het vliegtuig met in achteruit gezette motoren en met gierende remmen van de piste schoof en tot stilstand kwam in het weiland dat dienst doet als uitlooppiste. Toen het vliegtuig het weiland doorploegde, brak het neuswiel af en raakte de linkervleugel zwaar beschadigd. Later bleek uit onderzoek dat de betrokken motor niet in brand stond, maar dat het controlelampje van het brandalarm defect was.

De Oostendse politie en de Oostendse brandweer deelden mij mee dat zij pas één uur na de ramp van dit ongeluk in kennis waren gesteld.

1. Is het normaal dat de politie en de brandweer van Oostende pas één uur na de ramp hiervan in kennis werden gesteld door de diensten van de Oostendse luchthaven ?
2. Dienen bij een ramp op een regionale luchthaven de betrokken luchthavendiensten niet onmiddellijk de plaatselijke brandweer en politie te verwittigen ?
3. Aan welke informatieverplichtingen dienen de luchthavendiensten zich te houden bij een ramp op de startbaan ?

Antwoord

Het onderzoek naar de oorzaak van het luchtvaartincident dat zich op 18 april 2001 voordeed op de Internationale Luchthaven Oostende wordt gevoerd door de dienst Luchtvaartongevallen van het Bestuur van de Luchtvaart.

Slechts na het afronden van het onderzoek en het neerleggen van de conclusies door deze dienst kan de oorzaak van het incident met zekerheid worden vastgesteld. Uit de eerste officiële vaststellingen en uit de verklaring van de bemanning blijkt dat er brandalarm in een van de motoren werd aangegeven.

Toen na het in werking stellen van de blusinstallatie het alarm nog steeds actief was, heeft de gezag-

voerder besloten de opstijgingsprocedure te onderbreken. Uit latere vaststellingen zou blijken dat er geen werkelijke brand zou geweest zijn, maar dat een andere oorzaak het brandalarm zou geactiveerd hebben. Niettemin blijven dit, zolang het onderzoek naar de oorzaak niet is afgerond, veronderstellingen.

Het ging om een onderbroken startprocedure, waarbij het toestel over de drempel van de startbaan schoot omdat de resterende baanlengte onvoldoende was om op normale wijze tot stilstand te komen, en vastliep in de veiligheidsstrook.

Deze veiligheidsstroken zijn, overeenkomstig de geldende ICAO-normen, voor het opvangen van dergelijke incidenten aangelegd (*ICAO : International Civil Aviation Organization – red.*). Bovendien is gebleken dat de veiligheidsvoorzieningen, zoals de uitloopstroken aan het einde van de startbaan, hun taak hebben vervuld. De hulpdiensten van de luchthaven hebben nogmaals bewezen dat zij effectief en efficiënt kunnen optreden, zowel tijdens het incident als nadien tijdens de bergingswerken.

1. Vermits het incident van 18 april 2001 met de IL76 van Southern Airlines niet werd beschouwd als een ramp, werd het urgentieplan van de luchthaven niet in werking gesteld door de verkeerstoren. Politie en stadsbrandweer van Oostende werden dan ook ter informatie op de hoogte gebracht, en niet met het oog op een interventie.

De luchthaven beschikt over een eigen brandbestrijdings- en reddingsdienst, waarvan de medewerkers specifiek zijn opgeleid voor incidenten en luchtvaartongevallen. Deze dienst treedt in de eerste plaats zelf op en slechts in geval van een zwaar incident wordt, middels de in het urgentieplan voorgescreven alarmering, een beroep gedaan op externe hulpdiensten. Daar er bij het incident op 18 april 2001 onmiddellijk werd vastgesteld dat er geen slachtoffers of gekwetsten waren en het toestel zodanig gestabiliseerd was dat er geen enkel gevaar bestond voor personen of goederen zowel op als buiten de luchthaven, was er ook geen enkele reden om het urgentieplan af te kondigen.

Hierbij wordt erop gewezen dat er (in tegenstelling tot andere transportsectoren) een permanente radioverbinding is tussen het vliegtuig en de luchthaven (verkeerstoren), zodat het mogelijk is onmiddellijk zicht te krijgen op de aard en de extensie van een noodsituatie. Aangezien

alles onder controle van de eigen diensten was, zou het onverantwoord geweest zijn de externe hulpdiensten nodeloos met zwaar materiaal en manschappen te laten uitrukken en daarna onverrichter zake te laten terugkeren.

Er kan in de toekomst bij gelijkaardige incidenten naar worden gestreefd de externe hulpdiensten vlot op de hoogte te brengen in de mate dat, welteverstaan, de prioritaire taken en operationele noden van de betrokken luchthavendiensten dit toelaten.

2. Het goedgekeurde rampenplan op de luchthaven van Oostende voorziet in een alarmering naargelang het om een aangekondigd of een onaangekondigd incident gaat enerzijds, en in een alarmering in fasen (volgens het provinciaal medisch rampenplan) naargelang het potentieel aantal slachtoffers dat zich aan boord van een toestel bevindt anderzijds.

Bij een situatie waarin men een probleem verwacht bij de landing worden de externe hulpdiensten gealarmeerd teneinde zich naar de luchthaven te begeven, terwijl het vliegtuig wacht met het uitvoeren van de landingsprocedure. Bij een onaangekondigd zwaar ongeval start de verkeerstoren wel onmiddellijk de voorgescreven alarmering op van de externe hulpdiensten.

Bij incidenten in het verleden is steeds gebleken dat het rampenplan effectief is en efficiënt werkt.

3. De formele informatiekanalen zijn vastgelegd in het urgentieplan.

In alle gevallen van luchtvaartincident of ongeval wordt het Bestuur van de Luchtvaart verwittigd. Wanneer het urgentieplan wordt afgekondigd, worden naast de externe hulpdiensten ook burgerlijke en gerechtelijke autoriteiten, Vlaamse overheid, luchtmacht, nationale verkeersleiding, loodsenwacht, betrokken luchtvaartmaatschappij, vliegend personeel, alle in het provinciaal rampenplan vermelde diensten en ten slotte ook de media ingelicht.

Op woensdagavond 17 juni 2001 heeft zich evenwel een nieuw en gelijkaardig incident voorgedaan.

Het betreft een B747-200-toestel van het bouwjaar 1975, dat zijn start heeft afgebroken na problemen met motor 3. Het toestel kwam veilig tot stilstand. Uit de eerste vaststellingen blijkt dat er een vogel

in de motoren van het toestel is terechtgekomen. Het verder onderzoek, dat door het federale Bestuur van de Luchtvaart moet worden gevoerd, moet evenwel worden afgewacht. De tussenkomst van de brandweer bleef beperkt tot het afkoelen van het landingsgestel, dat ten gevolge van het remmaneuver oververhit was geraakt.

Ten gevolge van deze incidenten zal ik mijn federale collega bevoegd voor het Bestuur van de Luchtvaart vragen om een onderzoek in te stellen, waarbij ik in ieder geval een rapport wens te hebben over het al dan niet naleven van de veiligheidsvoorschriften op de luchthaven van Oostende.

Vraag nr. 239
van 7 juni 2001
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE

Belbus – Evaluatie

In het kader van het decreet op de basismobiliteit is het bedoeling om op maximaal 650 meter van iedere woning in het randstedelijk gebied openbaar vervoer te creëren.

In de brede stadsranden kan de belbus hiervoor oplossingen aanreiken en de gemeenten gelegen in het randstedelijk gebied met elkaar verbinden. Deze belbus kan worden ingezet op momenten of tijdstippen waarop de behoefte zich voordoet.

1. In welke gebieden van de provincie Antwerpen worden reeds belbussen ingelegd, en hoe wordt dit systeem er geëvalueerd ?
2. Wat is de gemiddelde kostprijs van een belbus ?
3. Welke partners dienen volgens de minister vice-president de kosten van de belbus te dragen, en op welke manier dienen de kosten te worden verdeeld ?
4. Meent hij dat dit systeem voldoet op het vlak van de verbinding van gemeenten in stadsranden ?

Antwoord

1. De Lijn heeft in het kader van de basismobiliteit met ingang van 12 juli 2000 een belbusbediening Geel-Mol uitgebouwd.

In augustus 2001 zal na één jaar werking een evaluatie gebeuren door de Vlaamse Vervoermaatschappij, samen met de administratie Wegen en Verkeer, de afdeling Personenvervoer en Luchthavens, de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen.

2. De kostprijs van de belbus is afhankelijk van het aantal uitgevoerde ritten en de grootte en de eigenschappen van het bedieningsgebied.
3. De realisatie van de basismobiliteit is een beleidsdoel. De Vlaamse Vervoermaatschappij zorgt ervoor dat de projecten zo efficiënt mogelijk worden uitgevoerd, afhankelijk van de behoeften in het betrokken gebied. De lokale overheid zorgt voor ondersteunende maatregelen en voor communicatie naar de bevolking. De exploitatiekosten worden gedragen door het Vlaams Gewest.
4. De uitbouw van een belbusgebied met de bediening van de attractiepolen gebeurt in overleg met de verschillende betrokken partners in de gemeentelijke begeleidingscommissie.

Naargelang de situatie dient telkens te worden afgewogen welke de meest aangewezen exploitatievorm in het desbetreffende geval is.

Vraag nr. 240
van 7 juni 2001
van de heer ELOI GLORIEUX

Aardgasbesparingspotentieel – Inventaris

In de memorie van toelichting bij het ontwerp van aardgasdecreet, dat recentelijk in de commissie werd besproken, staat vermeld dat de Vlaamse Instelling voor Rationeel Energiegebruik (Vireg) een inventaris opmaakt van de aardgasbesparingsmogelijkheden in de diverse sectoren (huishoudens, industrie, tertiaire sector, ...), teneinde concrete doelstellingen inzake energie-efficiëntie te kunnen vastleggen (cfr. memorie van toelichting aardgasdecreet, blz. 14) (*Stuk 689 (2000-2001) – Nr. 1 ; verslag namens de Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie : Stuk 689 (2000-2001) – Nr. 3 – red.*).

1. Hoever staat het met deze inventarisatie ?
2. Zijn er al tussentijdse resultaten bekend ?

3. Wanneer wordt deze inventarisatie beëindigd en worden de resultaten in doelstellingen inzake energie-efficiëntie vastgelegd ?

Antwoord

1. De inventarisatie van de energiebesparingsmogelijkheden gebeurt door de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO) en wordt als Vliet-bis-project gefinancierd door het IWT (*Vliet : Vlaams Impulsprogramma Energietechnologie ; IWT : Vlaams Instituut voor de Bevordering van het Wetenschappelijk Technologisch Onderzoek in de Industrie – red.*). Vireg volgt de inventarisatie inhoudelijk op.

Het einde van het project is gepland voor 1 september 2001.

2. Er zijn reeds energiebesparingsresultaten bekend voor volgende sectoren : ijzer en staal, chemie, papier en karton, ziekenhuizen, linnenverhuurders, scholen, huishoudens.

Tegen eind juni 2001 komen tussentijdse resultaten vrij voor de sectoren zwembaden en kantoren.

3. De inventarisatie wordt beëindigd tegen september 2001 en zal informatie bieden bij het vastleggen van de REG-openbaredienstverplichtingen voor de aardgasnetbeheerders en de leveranciers in een uitvoeringsbesluit bij het aardgasdecreet.

Vraag nr. 241
van 7 juni 2001
van de heer FRANCIS VERMEIREN

A12 Meise – Betonvermalingsinstallatie

Bij de heraanleg van de A12 in Meise heeft de firma die het wegdek herstelt een verplaatsbare betonvermalingsinstallatie opgericht ter hoogte van de Plantentuin, evenwel ook vlak naast een belangrijke woonwijk. Bij de werkzaamheden ontstaan stofwolken, die zich bij ongunstige windrichtingen over de huizen verspreiden.

Door welke instantie werd de plaats bepaald waar die installatie mocht worden gemonteerd ?

Is daarvoor geen Vlarem-vergunning vereist en welke instantie moet deze vergunning eventueel afleveren ?

Antwoord

De brekerinstallatie waarvan sprake stond opgesteld op de werf-site, meer dan 100 meter ten noordwesten van het einde van de Potaardewijk.

Het breken zelf veroorzaakt vrijwel geen stof, wel het werfverkeer van en naar de breker. Dagelijks werd de aan- en afvoerroute met water besproeid. Gezien de opstelling is hinder (enkel bij noordwestenwind) praktisch uitgesloten. Er werd dan ook geen enkele klacht ontvangen.

De plaats op de werf werd in onderling overleg tussen aannemer en bestuur vastgelegd.

Vermits deze installatie op de werf-site staat en uitsluitend wordt geëxploiteerd voor deze werf, is geen (Vlarem-)vergunning vereist.

Vraag nr. 246
van 13 juni 2001
van de heer JOS DE MEYER

N41 Hamme – Heraanleg kruispunten

De N41 in Hamme heeft de spijtige reputatie een echte dodenweg te zijn. De weg scheidt verschillende leefgemeenschappen door druk en gevaarlijk verkeer.

De plaatselijke gemeenschap, de gemeentelijke overheid, meerdere actiegroepen, de administratie Wegen en Verkeer, verantwoordelijke politici, allen wensen zij verantwoorde oplossingen die spoedig kunnen worden gerealiseerd.

Doelstelling blijft : verantwoord en veilig verkeer, de leefgemeenschap links en rechts van de N41 zo weinig mogelijk scheiden. Vandaar de voorkeur voor bovengrondse rotondes met ondergrondse doorgangen voor de zwakkere weggebruikers, aldus de burgemeester.

1. Welke beleidsvisie wordt gehanteerd voor de heraanleg van de kruispunten van de N41 in Hamme ?
2. Op welke wijze worden de onderscheiden kruispunten van de N41 bijgevolg heraanlegd ?
3. Welke overgangen worden gerealiseerd ?
4. Wat is hiervan de kostprijs per kruispunt en in zijn globaliteit ?

5. Wat is de timing voor de realisatie ?

Antwoord

De totale heraanleg van de gewestweg N41 op het grondgebied van Hamme maakt het voorwerp uit van een studie voor het opmaken van een totaalstreefbeeld. Deze studie baseert zich op de basisgegevens van het mobiliteitsplan dat in opmaak is en op de scenario's voor duurzame mobiliteit die daarin zullen worden uitgewerkt.

Zonder op de definitieve besluiten van de streefbeeldstudie voor de N41 te willen vooruitlopen, kan nu reeds worden gesteld dat er tussen de administratie Wegen en Verkeer en de gemeente een ruime consensus bestaat om het aantal kruispunten te verminderen. In principe blijven de kruispunten Biezestraat, Veldstraat, Neerstraat en N470b (t.h.v Zwaarveld) open. De andere kruispunten worden afgesloten. In de mate dat het afsluiten van kruispunten de scheiding van de leefgemeenschappen zou doen toenemen, kunnen er bijkomende ongelijkgrondse doorgangen worden aangelegd om dat te verhelpen.

Er blijft nog heel wat studiewerk te verrichten vooraleer een definitief streefbeeld is opgesteld : onder andere vorm van de kruispunten (rotonde of verkeerslichten), fietsbrug of tunnel, plaats van ventwegen, ruimtelijke inpassing. Derhalve is het nu onmogelijk op een aantal van de vragen van de Vlaamse volksvertegenwoordiger in detail te antwoorden. Wat de realisatie betreft, meen ik dat die moet aansluiten op de heraanleg van de gewestweg N41 in Elversele (Temse), dit wil zeggen vanaf 2003.

Vraag nr. 247
van 13 juni 2001
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

N16 Puurs-Bornem – Naleving maaiperiode

Op de N16 op het grondgebied van Bornem en Puurs zijn blijkbaar maaiwerken uitgevoerd op een ogenblik dat dit volgens het bermdecreet niet is toegelaten.

Kan de minister vice-president dit bevestigen ?

Waarom werd het maaien voortijdig aangevat ?

Antwoord

Volgens het bermdecreet mag er slechts tweemaal worden gemaaid, namelijk na 15 juni en na 15 september. Mits toelating van de bevoegde diensten kan hiervan worden afgeweken, meestal om veiligheidsredenen.

Op de gewestweg N16 Puurs-Bornem zijn de maaiwerkzaamheden inderdaad al na 15 mei begonnen. Het betreft hier echter een afwijking die werd toegestaan door de afdeling Natuur van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Uit veiligheidsoverwegingen was het noodzakelijk een belangrijk deel van de bermen van de gewestweg N16 vroeger te maaien. Het hoge gras belette het zicht op het verkeer, hinderde de fietsers of maakte signalisatie moeilijk zichtbaar. Het betreft de zones in de buurt van de kruispunten, aan beide kanten van de fietspaden en de bermen, waar katafootpalen en signalisatieborden staan opgesteld. Na overleg tussen de afdeling Wegen en Verkeer van de administratie Wegen en Verkeer en de afdeling Natuur van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer, werd beslist de veiligheidsmaaibeurt en de eerste algemene maaibeurt samen te nemen en vanaf 15 mei een algemene maaibeurt uit te voeren. De tweede maaibeurt zal na 15 september gebeuren.

Vraag nr. 248
van 13 juni 2001
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Motorrijders – Verkeersveiligheid

Dat op een zonnig weekend ten minste zeven motorrijders bij verkeersongevallen om het leven zijn gekomen, moet degenen die voor verkeersveiligheid moeten zorgen tot nadenken stemmen.

Met de toename van het autoverkeer zijn de motorrijders als het ware de enige weggebruikers die zich nooit veel zorgen hoeven te maken over files of verkeersopstoppingen. Zij slagen er meestal in om ze te ontwijken en zonder veel tijdverlies hun bestemming te bereiken of te genieten van hun vrijheid.

Toch blijken ook motorrijders geregeld het slachtoffer te zijn van ongevallen, weliswaar niet altijd met dodelijke afloop maar toch met verwondingen

die hen soms voor het leven tekenen en dikwijls met zware financiële gevolgen.

Sensibiliseringscampagnes om de andere weggebruikers, met name de automobilisten, te doen rekening houden met motorrijders, blijken niet veel uitwerking te hebben. Men kan zich ook afvragen of er bij de aanleg van wegen wel voldoende rekening wordt gehouden met de motorrijders (wegprofiel, scheidingselementen, ...).

1. Werden deze problemen reeds diepgaand onderzocht door deskundigen, zowel van Openbare Werken als van organisaties die met verkeersveiligheid bezig zijn ?

Worden hun bevindingen geregeld bijgewerkt en gepubliceerd ?

2. Worden zij voor deze onderzoeken gesubsidieerd vanuit het Vlaams Gewest ?
3. Werden er al aanpassingen aan wegen uitgevoerd die vanuit dergelijke studies werden gesuggereerd ?

Antwoord

Motorrijders zijn weggebruikers die minder last hebben van files, onder meer omdat zij tussen de rijen aanschuivende wagens rijden. Dit en andere manoeuvres zijn echter niet zonder gevaar.

Niet enkel in Vlaanderen maar algemeen is het zo dat motorrijders een groter ongevalrisico lopen dan vierwielers wanneer dit wordt uitgedrukt in voertuigkilometer. De oorzaak hiervan ligt wellicht veeleer bij de aard van het voertuig dan bij de rijweg. Dat er in de weekends opvallend meer doden te betreuren vallen, is mogelijk het gevolg van het feit dat er dan meer motorrijders met een beperktere rijervaring onderweg zijn.

Niettemin besteedt het Vlaams Gewest aandacht aan deze groep weggebruikers. Er is geregeld overleg met afgevaardigden van de motorrijders. Hierbij worden de aan de orde gestelde problemen onderzocht en de voorgestelde oplossingen besproken.

Uit dit overleg kwamen onder meer de volgende concrete oplossingen naar voren.

- Wanneer op werven het verkeer over een afgefreeste verharding wordt geleid, dan is er de verplichting om een afzonderlijk extra waar-

schuwingsbord te plaatsen. Deze maatregel werd vooral ten behoeve van de motorrijders genomen.

- Op vraag van de motorrijders werden de technische voorschriften voor wegmarkeringen aangepast. Er werd bepaald dat de markeringen voldoende stroef dienen te zijn om te vermijden dat motorrijders erop uitschuiven.
- Elke provinciale afdeling van de administratie Wegen en Verkeer heeft een contactpersoon aangesteld voor specifieke problemen van motorrijders.
- Momenteel wordt onderzocht hoe de steunpalen van de metalen geleiderails in bochten kunnen worden afgeschermd ten behoeve van de motorrijders.

Deze maatregelen zijn van toepassing op wegen die worden beheerd door het Vlaams Gewest. Het Vlaams Gewest is evenwel niet bevoegd voor de gemeentewegen.

Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat er wel degelijk rekening wordt gehouden met de veiligheid van de motorrijders. Deze maatregelen volgen echter niet uit specifieke studies, maar wel uit het overleg met de betrokken sector en uit het opvolgen van de internationale ontwikkelingen.

Vraag nr. 250 van 13 juni 2001 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

NMBS-lijn 52 Puurs-Dendermonde – Standpunten

In de brief die de minister vice-president op 16 november 1999 aan federaal minister Durant stuurde, gaf hij een aantal aanbevelingen van de Vlaamse regering mee m.b.t. de beheersovereenkomst met de NMBS. Daarin werd onder meer het hergebruik van het traject Puurs-Dendermonde van de lijn 52 (Antwerpen-Puurs) bepleit.

Thans is er een studie van de NMBS aan de minister bezorgd waaruit zou blijken dat de doortrekking van de bestaande lijn Antwerpen-Puurs via Dendermonde tot in Aalst 1,6 miljard frank zou kosten en dat het nut van een dergelijke investering twijfelachtig is. De NMBS zou er daarbij ten onrechte van uitgaan dat er in de regio weinig files zijn.

Kan de minister bevestigen dat hij inderdaad een rapport met die teneur van de NMBS heeft ontvangen ?

Wat is zijn reactie ? Legt hij zich bij de besluiten ervan neer of overweegt hij nieuwe stappen ?

Antwoord

1. Het is mij bekend dat de NMBS een advies heeft geschreven over zes te heropenen lijnen, waarvan drie op het grondgebied van het Vlaamse gewest.

Ik heb er in 1999 bij minister Durant op aangedrongen dat een mogelijke heropening van deze lijnen zou worden onderzocht. Ik heb tot op heden geen bericht over de resultaten ontvangen van de federale minister van Mobiliteit.

Het is dus te vroeg om over de teneur van het rapport te spreken.

2. Het zou mij anderzijds verbazen dat de NMBS het gebrek aan files als het argument zou gebruiken om de heropening negatief te adviseren. Ik kan dan ook enkel vermoeden dat er andere elementen zijn die door de NMBS worden aangehaald om het nut van de investering in twijfel te trekken. Nogmaals, het is voorbarig daarover uitspraken te doen, aangezien we niet over het rapport beschikken.
3. Ik overweeg ook geen stappen in deze fase, aangezien ik over onvoldoende informatie beschik.

Ik heb minister Durant wel gevraagd mij een exemplaar van het rapport op te sturen, aangezien het openbaar vervoer op regionale lijnen voor het Vlaamse gewest mij ook ter harte gaat.

Vraag nr. 252
van 13 juni 2001
van de heer JOHAN DE ROO

N44 Aalter-Maldegem – Omvorming tot primaire weg

De N44 Aalter-Maldegem zal in de nabije toekomst worden omgevormd tot primaire weg.

Graag wil ik aan de minister vice-president een aantal vragen stellen inzake de voorbereidingen

voor deze omvorming op het grondgebied van Maldegem, Knesselare en Aalter.

1. Wanneer wordt het streefbeeld opgemaakt ?
2. Bestaan er reeds voorontwerpen van de omvorming van de N44 tot primaire weg ?
3. Hoever staat de voorbereiding ? Welke instanties worden vooraf betrokken of geïnformeerd ?
4. Worden de betrokken gemeentebesturen geraadpleegd en hoe wordt de bevolking geïnformeerd en geraadpleegd ?

Antwoord

De ombouw van de N44 tot primaire weg is op dit ogenblik nog niet opgenomen in het indicatief meerjarenprogramma van mijn departement. Prioriteit wordt gegeven aan de ombouw van de R4-oost en de R4-west.

Er werden nog geen voorbereidingen getroffen voor de opmaak van het streefbeeld voor de N44. De streefbeeldstudie voor de ombouw van de N44 zal vermoedelijk in de loop van 2003 worden uitgevoerd. Concrete ontwerpen voor de ombouw van de N44 zullen pas worden opgemaakt na afronding van de streefbeeldstudie.

De opmaak van het streefbeeld zal worden begeleid door een commissie waarin ook de betrokken gemeentebesturen zullen zetelen. De informatie naar de bevolking zal in die commissie worden besproken.

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
VAN WELZIJN, GEZONDHEID
EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 185
van 14 mei 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Interculturele bemiddelaars – Alloctonen

In het kader van het beleid inzake etnisch-culturele minderheden engageerde de minister zich om, in opvolging van het project interculturele bemiddelaars binnen de welzijnssector en gezondheidszorg, de opleiding van alloctonen tot ervaringsdeskundigen te promoten in een inclusieve opleiding.

1. Hoe werd dit tot nu toe door de minister geconcretiseerd ?
2. Welke stappen zette de minister reeds om dit voor te bereiden ?
3. Welke middelen zijn hiervoor gereserveerd op de begroting 2001 ?
4. Welke middelen werden reeds uitgegeven ?

Antwoord

- 1 en 2. In mijn beleidsbrief met beleidsprioriteiten 2000-2001 werd het volgende opgenomen :

"Een resolute keuze voor interculturalisering en het vormen van mensen als leerling – opleider – werknemer op het vlak van omgaan met diversiteit is o. i. op termijn de beste weg om onze voorzieningen toegankelijker te maken en onze samenleving verdraagzamer. Deze invalshoek laat ook toe om welbepaalde categoriale instrumenten (bv. interculturele medewerkers) zo adequaat mogelijk in te zetten. Om deze vernieuwende aanpak op een gecoördineerde wijze te ondersteunen zal er op korte termijn een specifiek project van start gaan." (blz. 34). (*Beleidsbrief Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen – Beleidsprioriteiten 2001-2001 ; Stuk 451 (2000-2001) – Nr. 1 – red.*)

Er werd een onderzoeksopdracht gegund aan de KU Leuven, Hoger Instituut voor de Arbeid (HIVA), met als strategische doelstelling "het bevorderen van de toegankelijkheid van de gemeene voorzieningen en de welzijnsrechten voor de armen en etnisch-culturele minderheden" (*KU Leuven : Katholieke Universiteit Leuven – red.*). Hierin is onderzoek naar interculturele bemiddeling als toegankelijkheidsinstrument opgenomen. De opdracht ving aan op 1 december 2000 en eindigt op 30 november 2001.

Eén van de bedoelingen van het onderzoek bestaat erin conclusies en voorstellen te formuleren over het voortzetten van het intercultureel bemiddelen en de voorwaarden waaronder dit kan. Men wil een antwoord krijgen op onder andere de volgende vragen : welke zijn de minimumbasiscompetenties op individueel niveau voor de intercultureel bemiddelaar ; is een opleiding voor interculturele bemiddelaars aangewezen en zo ja, hoe moet die opleiding dan vorm krijgen ?

- 3 en 4. De onderzoeksopdracht aan het HIVA, namelijk "het bevorderen van de toegankelijkheid van de algemene voorzieningen en de welzijnsrechten voor de armen en etnisch-culturele minderheden", werd vastgelegd in 2000 op programma 41.1, basisallocatie 12.29.

Vraag nr. 186 van 14 mei 2001 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Ouderenbeleid – Allochtonen

De relatie tussen het Ouderen Overlegcomité en allochtone senioren scoort niet goed, aldus de minister tijdens de begrotingsbesprekingen. De minister kondigde een aparte werkgroep senioren aan, gericht op allochtonen. Werd deze werkgroep effectief opgericht ?

1. Hoe werden de leden geselecteerd ?
2. Welke etnisch-culturele achtergronden vertegenwoordigen de deelnemers ?
3. Past deze oprichting in de visie van de regering om een inclusief beleid te voeren ?

Zo ja, is een analoge werkgroep oudere gehandicapten, oudere holebi's, oudere armen dan ook niet zinvol ?

Antwoord

1. In het kader van de werkzaamheden om tot een nieuw ouderenbeleid te komen, heeft mijn kabinet begin dit jaar een stuurgroep aangesteld en zeven werkgroepen samengesteld. Eén daarvan is de werkgroep "oudere etnisch-culturele minderheden", onder voorzitterschap van de directeur van het Vlaams Minderhedencentrum in Brussel.

Alle leden zijn gekozen op basis van hun specifieke deskundigheid en hun verwachte rol in het debat. Zo zijn er leden die meewerken aan het sensibiliseringsproject naar allochtone ouderen in Limburg en Oost-Vlaanderen "Ouder worden in Vlaanderen", vertegenwoordigen anderen een visie op migranten in Brussel, een OCMW-medewerker uit Genk kent de leefsituatie van Italiaanse ouderen, het Centrum voor Gelijke Kansen en voor Racismebestrijding is vertegenwoordigd naast zelforganisaties als Almanar en de Federatie van

Marokkaanse Democratische Organisaties en een lerares Islam. De administratie is vertegenwoordigd door het Centrum voor Bevolkings- en Gezinsstudien, de Interdepartementale Commissie voor Etnisch-culturele Minderheden en de afdeling Welzijnszorg. Op de website <http://www.vlaanderen.be/ouderenbeleid>, die binnenkort operationeel wordt, zal de ledenlijst van elke werkgroep trouwens consulteerbaar zijn.

2. Volgende etnisch-culturele achtergronden zijn vertegenwoordigd : Turken, Marokkanen en Italianen. De voorzitter van de werkgroep en de leden van de administratie bewaken de bredere doelgroep van etnisch-culturele minderheden.
3. Het uitgangspunt van de werkgroep is dat een beleid voor oudere etnisch-culturele minderheden regulier moet zijn waar mogelijk en categoriaal wanneer het niet anders kan : een instroom in het reguliere aanbod is logisch mits bewaking van taal-, voedings- en godsdienstfaciliteiten. De werkgroep zal hiertoe specifieke beleidsvoorstellen uitwerken, met als invalshoeken : preventie, toeleiding naar zorg, zorg en inclusief beleid.

Deze werkzaamheden passen volledig in de visie van een vernieuwd ouderenbeleid dat rekening houdt met de wensen en noden van de gebruiker. Het is precies omdat de allochtone ouderen totnogtoe een vrij onbekende doelgroep vormen en de veroudering zich ook hier langzaam begint te manifesteren, dat deze werkgroep in het leven werd geroepen. De noden van andere minderheden zijn reeds beter bekend.

Vraag nr. 187
van 14 mei 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Minderhedenbeleid – Strategische planning

Tijdens de regering-Van den Brande werd in het kader van het minderhedenbeleid de methode van strategische planning gevolgd. Ze bevatte een aantal heel concrete acties, die afliepen eind 2000.

Hoe werd deze strategische planning sinds 1 januari 2001 voortgezet ?

Werd de uitvoering van het afgewerkte strategisch plan reeds geëvalueerd ? Wat zijn de resultaten ?

Antwoord

Op 24 juli 1996 heeft de toenmalige Vlaamse regering het strategisch plan voor het Vlaamse minderhedenbeleid goedgekeurd. Dit plan werd voorbereid door de Interdepartementale Commissie voor Etnisch-Culturele Minderheden (ICEM). De krachtlijnen van dit plan werden vertaald in het minderhedendecreet van 28 april 2000.

Gevraagd wordt hoe de strategische planning sinds 1 januari 2001 wordt voortgezet en of de uitvoering ervan reeds werd geëvalueerd.

Beleidskader voor het minderhedenbeleid

Het strategisch plan voor het Vlaamse minderhedenbeleid en het minderhedendecreet vormen nog steeds het beleidskader waarbinnen het minderhedenbeleid verder vorm krijgt.

Kerdoelstellingen

1. Bevorderen van de emancipatie van die groepen welke hier blijvend gevestigd zijn (allochtonen, erkende vluchtelingen, voyageurs en zigeuners, trekkende beroepsbevolking)
2. Uitbouwen en implementeren van een onthaalbeleid voor nieuwkomers
3. Ervoor zorgen dat mensen zonder wettig verblijf op een menswaardige manier worden opgevangen en begeleid
4. Versterken van het bestuurlijk en maatschappelijk draagvlak voor het voeren van een minderhedenbeleid

Organisatie van het beleid

Het minderhedenbeleid is een horizontaal beleid waarbij verschillende sectoren betrokken zijn. Dit horizontaal beleid krijgt op een inclusieve en geëvalueerde wijze vorm.

Inclusief beleid betekent dat de functioneel bevoegde ministers en hun administraties/VOI's verantwoordelijk zijn voor het realiseren van de vier doelstellingen van het minderhedenbeleid binnen de eigen beleidsdomeinen (*VOI : Vlaamse openbare instelling – red.*). Inclusieve beleidsvoering houdt ook in dat de coördinerende instrumenten in geen geval in de plaats treden van de functioneel bevoegde ministers en hun diensten, en geen taken of verantwoordelijkheden van hen overnemen. Dit impliceert dat het gewicht van het inclusieve beleid

bij de sectoren ligt en dat zij in de nodige deskundigheid, tijd, middelen en ruimte moeten voorzien om de doelstellingen van het inclusieve minderhedenbeleid in hun beleid te vertalen.

Gecoördineerd beleid is nodig om de coherentie te bewaken, overlappingsen en contradicties te vermijden en te stimuleren waar nodig. Hiervoor worden twee instrumenten ingezet : een coördinerend minister (de minister bevoegd voor de bijstand aan personen) en een coördinerende commissie (ICEM).

Evaluatie van de strategische planning

Over de stand van zaken van het minderhedenbeleid brengt ICEM jaarlijks – via een jaarrapport – verslag uit bij de Vlaamse regering. Het Jaarrapport 2000 geeft aan wat er in de loop van 2000 – voorjaar 2001 op het vlak van het minderhedenbeleid werd gerealiseerd.

De leden van de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen van het Vlaams Parlement krijgen dit rapport medio juni 2001 toegestuurd. Voor concrete informatie over de stand van zaken in de verschillende sectoren verwijs ik dan ook naar het Jaarrapport 2000 van ICEM.

Belangrijkste aandachtspunten in 2001

Emancipatiebeleid

Het verfijnen van de kennis over en de beleidsaandacht voor het bevorderen van de emancipatie en participatie van gevestigde minderheidsgroepen blijft een aandachtspunt.

- Op mijn verzoek heeft ICEM begin juni 2001 het initiatief genomen om een werkgroep *samenwerking welzijn-cultuur* op te starten. Wat welzijn betreft, wordt hier de categoriale sector bedoeld, wat cultuur betreft de eigen verenigingen van etnisch-culturele minderheden. De centrale opdracht van deze werkgroep bestaat erin om beleidsvoorstellen te ontwikkelen en beleidsaanbevelingen te formuleren omtrent de kerntaken van zowel de categoriale sector als het eigen verenigingsleven (lokaal en bovenlokaal), om van hieruit nieuwe vormen van samenwerking tussen beide sectoren uit te tekenen.

Hierbij aansluitend kan ook worden meege-deeld dat de *experimentele subsidies minderhedenbeleid 2001* (17 miljoen fr.) zullen worden ingezet om eigen organisaties van etnisch-cultu-

rele minderheden te ondersteunen bij de welzinsopdrachten die zij vervullen.

Te noteren valt ook dat het Forum van Organisaties van Etnisch-Culturele Minderheden in de startblokken staat en op 20 oktober 2001 een "Openforumdag" zal organiseren, met als hoofdthema "participatie van etnisch-culturele minderheden aan het gemeenschapsleven in Vlaanderen en Brussel".

- Wat de *tewerkstelling van allochtonen* bij de overheid betreft, wens ik op basis van een analyse van de sterke en zwakke punten van de verschillende instrumenten, in samenspraak met de betrokken verantwoordelijken, concrete voorstellen te formuleren om meer allochtonen toe te leiden naar de publieke sector.

Hierbij zie ik ook een rol weggelegd voor ICEM, die hiervoor nauw zal samenwerken met de dienst Emancipatiezaken van het ministerie. Deze samenwerking zal ook toelaten het onderdeel "publieke sector" van het Vesoc-plan "tewerkstelling migranten" en het positieve-actieplan van de Vlaamse overheid waar nuttig en zinvol maximaal op elkaar af te stemmen (*Vesoc : Vlaams Economisch en Sociaal Overlegcomité – red.*). Concreet zal ICEM in samenwerking met de dienst Emancipatiezaken na de zomervakantie 2001 initiatieven nemen om het doelgroepenbeleid sterker in te passen binnen het aanwervingsbeleid van de overheid, wat moet toelaten om knelpuntberoepen te detecteren.

- Wat het bevorderen van de *toegankelijkheid van voorzieningen* voor etnisch-culturele minderheden betreft, komt de klemtoon geleidelijk aan meer te liggen op de notie "diversiteit", het bijbrengen van interculturele competenties (individueel) en het interculturaliseren van voorzieningen/zorgaanbod en dergelijke.

Bevorderen van toegankelijkheid vanuit een diversiteitsdenken lijkt mij het meest geschikte instrument om racisme en discriminatie te bestrijden, verdraagzaamheid te propageren, de "bange blanke man (en vrouw)" minder bang te maken. De overheid moet mijns inziens dan ook de mogelijkheden creëren zodat voorzieningen kunnen werken aan hun openheid, en dit zowel op instellingsniveau als op het niveau van de individuele werknemer.

Om de ontwikkelingen terzake in kaart te brengen, heb ik opdracht gegeven om nader onderzoek te verrichten inzake diversiteit en intercul-

turaliteit als uitgangspunt voor toegankelijkheid. Het onderzoek moet resulteren in een draaiboek voor het te voeren diversiteitsbeleid en de noodzakelijke instrumenten daarvoor. Deze opdracht past binnen het ruimere project "toegankelijkheid van de algemene voorzieningen en de welzijnsvoorzieningen voor armen en etnisch-culturele minderheden", een project dat wordt uitgevoerd door HIVA, in samenwerking met het Centrum voor Interculturele Communicatie en Interactie (*HIVA : Hoger Instituut voor de Arbeid – red.*).

Naast het diversiteitsluik omvat dit project nog andere luiken :

- a) toegankelijkheid vanuit cliëntperspectief,
 - b) toegankelijkheid van geïntegreerde wijkcentra,
 - c) interculturele bemiddeling als toegankelijkheidsinstrument.
- Met het *Strategisch Plan Integrale Jeugdhulpverlening* geef ik uitvoering aan de Maatschappelijke Beleidsnota Bijzondere jeugdzorg van het Vlaams Parlement (*Stuk 1354 (1998-1999) – Nr. 1 – red.*). Op mijn verzoek hebben het Vlaams Minderhedencentrum en het Forum van Organisaties van Etnisch-Culturele Minderheden in het najaar 2000 een inbreng gedaan voor de uitwerking van de integrale jeugdhulpverlening vanuit de etnisch-culturele minderheidsgroepen.

Om deze inbreng verder te verdiepen, werd eind 2000 een overeenkomst afgesloten met het Vlaams Minderhedencentrum. In dit "jongerenproject" staan volgende doelstellingen centraal :

1. de centrale commissie en de thematische werkgroepen integrale jeugdhulpverlening de nodige elementen aanreiken om een integrale kind- en jeugdhulpverlening uit te tekenen die maximaal toegankelijk is voor jongeren uit de etnisch-culturele minderheidsgroepen die een hulpvraag hebben ;
2. ontwikkelen van strategieën om etnisch-culturele minderheidsgroepen beter te laten participeren aan het ontwikkelingsproces integrale jeugdhulpverlening ;
3. ontwikkelen van strategieën om de thuisomgeving van kinderen en jongeren uit etnisch-culturele minderheidsgroepen te versterken

en te ondersteunen bij het opnemen van hun verantwoordelijkheid ten aanzien van kinderen en jongeren ;

4. voorbereiden van de uitbouw van een kennis- en begeleidingscentrum inzake opvang en begeleiding van buitenlandse niet-begeleide minderjarigen in nood (cfr. infra).

Ontvangstbeleid

- In 2000 heeft de voltallige regering het belang van deze doelstelling onderkend en op haar begroting bijkomende middelen vrijgemaakt om extra nieuwkomers een gepast ontvangstprogramma aan te bieden. In totaal zullen met de inburgeringsmiddelen 2000 minstens 1.730 nieuwkomers een inburgeringsprogramma kunnen volgen, dit naast de ruim 1.400 nieuwkomers die met andere middelen een (onderdeel van het) ontvangstprogramma volgen. Op 18 mei 2001 heb ik bij de Vlaamse regering tussentijds verslag uitgebracht over de uitvoering van het inburgeringsbeleid.

Het experimenteel inburgeringsbeleid dat in 2000 van start is gegaan, wordt in 2001 voortgezet. Tegelijkertijd wordt momenteel een ontwerp van inburgeringsdecreet voorbereid. Bovendien is de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn sinds mei 2001 versterkt met een cel Inburgering.

Voor nadere informatie over het inburgeringsbeleid verwijs ik naar mijn antwoord op vraag nr. 119 van 6 maart 2001 van de Vlaamse volksvertegenwoordiger over het inburgeringsbeleid en op de vraag om uitleg over het inburgeringsbeleid van 20 maart 2001 van de heer Chokri Mahassine. (*resp. Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 13 van 25 mei 2001, blz. 1831 en Handelingen Commissievergadering nr. 133 van 29 maart 2001, blz. 23 e.v. – red.*)

Vermeld kan ook worden dat het Vlaams Minderhedencentrum subsidies ontvangt voor het uitbouwen van een *centrale telefonische tolkdienst*. Hierbij krijgt het voorstel van de ICEM-werkgroep "nieuwkomers" zijn definitief beslag. Het is de bedoeling om het Vlaams Minderhedencentrum voor een periode van drie jaar voor dit initiatief te subsidiëren. Drie jaar is immers de minimale tijd die nodig is om een centrale telefonische tolkdienst op te starten, uit te bouwen en te positioneren op langere termijn. Deze tolkdienst zal in september 2001 effectief van start gaan.

Opvangbeleid

- In de schoot van ICEM is in het voorjaar 2000 de werkgroep Opvangbeleid van start gegaan. Een eerste evaluatierapport van deze werkgroep wordt na de zomervakantie 2001 voorgelegd.
- Wat specifiek de problematiek van buitenlandse niet-begeleide minderjarigen (NBM) betreft, heeft het Vlaams Minderhedencentrum in het kader van het ruimere project rond integrale jeugdhulpverlening (cfr. supra) de opdracht gekregen om de aanwezigheid van NBM's in de voorzieningen in kaart te brengen, en om de nodige elementen aan te reiken voor de uitbouw van een degelijk onderbouwd Vlaams beleid naar deze zeer kwetsbare doelgroep.

Vraag nr. 188
van 14 mei 2001
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE

ISVAG-verbrandingsoven – PCB-emissiemetingen

Zie :

Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw
 Vraag nr. 170
 van 14 mei 2001
 van mevrouw Marleen Van Den Eynde
 Blz. 170

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Vraag nr. 190
van 17 mei 2001
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE

Volwassen mentaal gehandicapten – Opvang

Ouders van gehandicapte kinderen blijven zelfs na het bereiken van de volwassen leeftijd van hun kind een grote verantwoordelijkheid voor hen dragen.

Vooraf het voorzien in een degelijke en aangepaste opvang brengt de nodige zorgen met zich mee. De zoektocht naar een dagopvangcentrum of internaat waar hun kind de nodige zorg krijgt en technische kennis kan opdoen om zijn dagelijkse beslomme-

ringen te ondersteunen en zo zelfstandig mogelijk te leven, blijkt geen simpele opdracht. Ook de verscheidenheid in handicaps bemoeilijkt de zoektocht naar een degelijk en aangepast opvangcentrum.

In sommige gevallen blijkt de opvang voor een volwassen gehandicapt kind financieel een zware dobber te zijn voor de ouders.

Om tegemoet te komen aan de noden van zulke gezinnen dient vooreerst het departement Onderwijs een belangrijke bijdrage te leveren door een voldoende aanbod van scholen te creëren. De administratie bevoegd voor Welzijn en Volksgezondheid zal evenwel de nodige initiatieven moeten nemen om de gehandicapten verder te begeleiden na de schooltijd, eens ze volwassen zijn.

1. Op welke manier worden ouders van gehandicapte kinderen na het doorlopen van het onderwijs geïnformeerd over de mogelijkheden tot verdere dagopvang of opvang in internaat ?
2. Over hoeveel dagopvangplaatsen voor gehandicapten beschikt men in Vlaanderen ?
3. Zijn deze opvangplaatsen evenredig verdeeld per provincie ?
4. Is er hiervoor voldoende aanbod aanwezig in Vlaanderen ?
5. Bestaan er ook voldoende internaten waar men deze kinderen in de week onderdak en opvang kan bieden ?
6. Wat is de gemiddelde kostprijs van dergelijke opvang ?
7. Wordt het prijskaartje m.b.t. opvang van gehandicapte kinderen als redelijk beschouwd ?

Antwoord

1. Informatie over welke mogelijkheden tot verdere opvang er zijn, eventueel in een internaat tot de leeftijd van 21 jaar en daarna in een dagcentrum of tehuis of in een ambulante zorgopvang, kan via verschillende kanalen worden verkregen.

Wellicht wordt via de voorzieningen voor gehandicapten zelf het meest informatie verspreid ; zij is direct gericht op de doelgroep die kan worden bereikt en geeft vrij gedetailleerde uit-

leg over de werking en begeleidingsmogelijkheden. Andere instanties, onder andere de sociale diensten OCMW, de centra voor geestelijke gezondheidszorg, de erkende multidisciplinaire teams, de centra voor ontwikkelingsstoornissen, de centra voor leerlingenbegeleiding, de ziekenfondsen, de ouderverenigingen en de verenigingen van personen met een handicap, dragen ook bij in de verspreiding van informatie over opvangmogelijkheden. Het Vlaams Fonds en zijn provinciale afdelingen laten zich zeker niet onbetuigd en doen hun deel van de informatieverspreiding via folders en website. (*Vlaams Fonds : Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap – red.*)

2. In Vlaanderen zijn er op 1 mei 2001 115 erkende voorzieningen voor dagopvang, met een totale opnamecapaciteit van 3.093 plaatsen.
3. De geografische spreiding is als volgt in Vlaanderen (eerste kolom : aantal voorzieningen ; tweede kolom : aantal plaatsen)

Antwerpen	35	860
Vlaams-Brabant	14	407
Limburg	20	532
Oost-Vlaanderen	18	650
West-Vlaanderen	28	644

4. Uit de cijfers blijkt dat er reeds een belangrijk aanbod aan dagopvangmogelijkheden is in Vlaanderen. De meeste van deze voorzieningen bieden ook een zeer flexibel zorgaanbod aan (meestal via deeltijdse opvang) en bereiken hiermee meer personen dan het erkenningsgetal.

Niettemin wijzen de cijfers van de centrale wachtlijst nog op een tekort aan opvangmogelijkheden, vooral voor de volwassenenwerking.

5. Wat de internaten betreft, zijn er in Vlaanderen 57 erkende voorzieningen, met een totale opnamecapaciteit van 4.779 bedden. De adviesorganen bij het Vlaams Fonds gaan ervan uit dat er niet onmiddellijk een algemene behoefte is aan uitbreiding van de internaten. Naar specifieke doelgroepen en in specifieke regio's worden bepaalde noden onderkend, waaraan wellicht via vormen van reconversie, zorgafstemming en bemiddeling kan worden tegemoetgekomen, en wordt op basis van een analyse van behoefte en wachtlijsten eventueel een lichte uitbreiding overwogen.

6. De gemiddelde kostprijs van een internaatsbed in Vlaanderen bedraagt ongeveer 4.050 frank per dag en is mede afhankelijk van de doelgroep en zorgbehoefte(n) van de personen met een handicap (hoogste prijs : 7.563 fr./dag - laagste prijs : 2.718 fr. dag).

7. De kostprijs voor de opvang van gehandicapte kinderen is afhankelijk van verschillende factoren, zoals het type van handicap, de hieraan verbonden personeelsbehoeften, de bezettingsgraad, de verblijfskosten, de infrastructuur, enzovoort.

Naargelang de doelgroep kunnen de kosten zeer sterk verschillen (zie hoogste en laagste dagprijs).

Als gevolg van een aantal maatregelen werd de personeelsformatie van deze voorzieningen in belangrijke mate aangepast. Dit moet ze toelaten een kwaliteitsvolle dienstlevering te verstrekken en in te spelen op de dringende noden.

Het huidige susidiëringsmechanisme is hoofdzakelijk toegespitst op een categoriale benadering van de gehandicapten. Teneinde de subsidies meer af te stemmen op de behoeften aan zorg, is door het Vlaams Fonds een studie uitgeschreven inzake "zorggradatie".

De rapporten over het eerste luik worden eerstdaags verwacht ; daarna zal deze wetenschappelijke studie worden omgezet in een nieuw financieringsmechanisme.

**Vraag nr. 191
van 17 mei 2001
van mevrouw SONJA BECQ**

OCMW-voorzitters – RSZ-bijdragen

Gehuwde personen die geen beroepsactiviteit uitoefenen, vallen wat de ziekteverzekering betreft onder het statuut van hun partner. Wanneer zij echter een bepaald inkomensplafond overschrijden, vervalt deze regeling en moeten zij zich verzekeren als "niet-beschermde" persoon, wat neerkomt op een jaarlijks te betalen bijdrage van ongeveer 80.000 frank.

Voormelde situatie doet zich voor bij sommige – meestal vrouwelijke – schepenen, burgemeesters en OCMW-voorzitters. De nieuwe regeling inzake vergoedingen voor de lokale mandatarissen brengt op dat vlak geen wijziging mee.

Op federaal niveau is men blijkbaar bereid voor burgemeesters en schepenen initiatieven te nemen om retroactief de persoonlijke bijdragen ten laste van de gemeente te leggen. Voor OCMW's is de Vlaamse Gemeenschap bevoegd.

Wordt vanuit het Vlaamse niveau een gelijkaardige regeling in het vooruitzicht gesteld en werd terzake reeds een initiatief genomen ?

Zo ja, wat is de inhoud van dit initiatief ?

Zo neen, wanneer mag dergelijk initiatief worden verwacht ?

Antwoord

Ik wijs de Vlaamse volksvertegenwoordiger op het feit dat de door haar gestelde problematiek wat de OCMW-voorzitters betreft, werd geregeld bij artikel 11 van de wet van 23 maart 2001 tot wijziging van de wetgeving betreffende het verlof voor de uitoefening van een politiek mandaat, wat de burgemeester, schepenen, de voorzitter en de leden van het vast bureau van de districtraden en OCMW-voorzitter betreft, en tot invoering van een suppletief sociaal statuut voor de OCMW-voorzitter (Belgisch Staatsblad 5 april 2001).

Krachtens deze bepaling wordt, met ingang van 1 april 2001, het suppletief sociaal statuut dat reeds bestond voor burgemeesters en schepenen, uitgebreid tot de voorzitters van de raden voor maatschappelijk welzijn en hun vervangers.

Hierdoor kan ook een OCMW-voorzitter die zijn/haar afgeleide rechten op gezondheidszorgen verliest door de overschrijding van de inkomensdrempel ten gevolge van de uitoefening van het politiek mandaat, aanspraak maken op de socialezekerheidsrechten inzake gezondheidszorg, ziekte en invaliditeit, werkloosheid en gezinsbijslag.

In dit geval moet het OCMW de werkgevers- en werknemersbijdragen berekend op het volledige bedrag van de wedde aangeven bij en betalen aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de Provinciale en Plaatselijke Overheidsdiensten.

Vraag nr. 192
van 17 mei 2001
van mevrouw SONJA BECQ

Gehandicapten – Bijscholing

De Vlaamse regering wil de tewerkstelling van personen met een handicap aanmoedigen. Vanzelf-

sprekend betekent dit dat alle basisopleidingen toegankelijk zijn voor personen met een handicap. Daarnaast is er uiteraard ook de zorg voor een toegankelijke bijscholing.

1. Op welke wijze worden personen met een handicap aangemoedigd om bijscholing te volgen, ook wanneer zij reeds tewerkgesteld zijn ?

Maakt het daarbij een verschil uit of het gaat om een tewerkstelling in een beschutte werkplaats, dan wel in het reguliere circuit ?

2. Bestaan er bijzondere tegemoetkomingen wanneer werknemers met een handicap specifieke hulpmiddelen nodig hebben om de reguliere bijscholingen, bijvoorbeeld via onderwijs sociale promotie, te volgen ?

Maakt het een verschil of er al of niet gebruik wordt gemaakt van CAO 26 (collectieve arbeidsovereenkomst) of een andere tegemoetkoming voor de werkgever ?

3. Welke tegemoetkoming geniet een persoon met een handicap die voor zijn bijscholing gebruik moet maken van een van de gespecialiseerde centra voor beroepsopleiding of omscholing van personen met een handicap ?

Komen deze centra in aanmerking voor het volgen van een opleiding sociale promotie (met de bijbehorende tegemoetkomingen voor de cursisten) ?

Worden het inschrijvingsgeld en eventuele extra te maken kosten terugbetaald ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme.

Antwoord

1. Het behoort tot de verantwoordelijkheid van de werkgever om de noodzaak van een bijscholing in te schatten en de werknemers (met of zonder handicap) aan te moedigen een bijscholing te volgen.

De bijscholing gebeurt doorgaans in het reguliere circuit. De raad van bestuur van het Vlaams Fonds heeft op 29 mei jongstleden beslist dat een bijscholing ook kan in een erkend centrum voor beroepsopleiding, als blijkt dat de bijscholing vanwege de handicap best in een gespecialiseerde setting gebeurt (*Vlaams Fonds : Vlaams*

Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap – red.)

Bijbscholing is specifiek gericht op het behoud van de job. Aangezien de gespecialiseerde centra reglementair enkel opleidingen verschaffen die naar een tewerkstelling leiden in het normaal economisch circuit (NEC), komen werknemers in een beschutte werkplaats niet in aanmerking voor deze bijbscholing.

2. Het Vlaams Fonds subsidieert geen hulpmiddelen voor het regulier onderwijs, noch in het kader van reguliere bijbscholing.

De enige uitzondering hierop betreft een hulpmiddel dat zowel op school of tijdens de opleiding in een centrum, als thuis wordt gebruikt. Het moet wel gaan over een hulpmiddel dat na de opleiding verder thuis zal worden gebruikt.

Het maakt geen verschil of er al of niet gebruik wordt gemaakt van CAO 26 of een andere tegemoetkoming voor de werkgever.

3. De werkgever attesteert dat de persoon met een handicap de bijbscholing kan volgen met behoud van loon. De meerkosten die voortvloeien uit de bijbscholing in een gespecialiseerde setting in vergelijking met een reguliere bijbscholing, worden gedragen door de gespecialiseerde centra in het raam van hun forfaitaire subsidiëring.

Deze centra komen niet in aanmerking voor het volgen van een opleiding "sociale promotie".

(Antwoord Renaat Landuyt : Bulletin Vragen en Antwoorden nr. 14-15-16 van juni/juli 2001, blz. 1938 – red.)

**Vraag nr. 194
van 23 mei 2001
van mevrouw SONJA BECQ**

Borstkankerscreening – Kostprijs

Binnenkort wordt het mogelijk om in Vlaanderen een preventief borstonderzoek te laten doen bij een gynaecoloog of cardioloog naar keuze.

Nu al wordt gesteld dat een degelijk preventief onderzoek meer foto's vereist dan de twee die worden terugbetaald door de ziekteverzekering.

1. Hoeveel foto's worden bij een gepromoot preventief borstonderzoek gemaakt en hoeveel fo-

to's hiervan worden terugbetaald door de ziekteverzekering ?

2. Is het inderdaad zo dat een degelijk preventief onderzoek meerdere foto's vereist en dat niet alle foto's worden terugbetaald door de ziekteverzekering, wat betekent dat zij volledig ten laste vallen van degenen die het onderzoek laten uitvoeren ?

Zo ja, wat is de reden voor deze beperking ? De kans bestaat immers dat door deze maatregel een deel van de doelgroep afhaakt bij gebrek aan geldmiddelen.

3. Hoeveel middelen worden dit jaar en de volgende jaren door de minister voor deze preventieve maatregel uitgetrokken ? Hoeveel vrouwen denkt zij hiermee te bereiken ?
4. Is er voorzien in een vangnet dat minder kapitaalkrachtige vrouwen toelaat alsnog het onderzoek te laten uitvoeren ?

Antwoord

Ik veronderstel dat er een typefout is geslopen in de vraag : het is vanaf 15 juni 2001 inderdaad mogelijk om bij de radioloog die werkzaam is in een erkende mammografische eenheid een preventief mammografisch screeningsonderzoek te laten uitvoeren. De cardiologen, dit zijn hartspecialisten, zijn niet rechtstreeks betrokken bij dit programma.

Een andere foutieve benadering is dat men niet bij de gynaecologen terecht kan voor een foto.

Huisartsen en gynaecologen kunnen vanaf die datum vrouwen die tot de doelgroep van 50-69-jarigen behoren, verwijzen naar een mammografische eenheid voor een screeningsmammografie. Er waren op 15 juni 2001 al 44 mammografische eenheden erkend in Vlaanderen en er komen er nog iedere dag bij (de Vlaamse volksvertegenwoordiger kan dit opvolgen op de website van de administratie Gezondheidszorg : www.wvc.vlaanderen.be/kanker).

Een antwoord op de vragen.

1. Bij een screeningsmammografie worden per borst twee opnamen gemaakt, dus vier in totaal. Deze worden volledig gefinancierd door de ziekteverzekering, ook bij het ontbreken van één borst. De radioloog verbonden aan een erkende mammografische eenheid rekent zijn ho-

norarium rechtstreeks aan bij de ziekenfondsen (zogenaamde derdebetalersregel). De vrouwen moeten dus geen geld meenemen om de radioloog te betalen.

Ook de zogenaamde tweede lezing wordt vergoed door de ziekteverzekering. De radioloog wordt wel pas vergoed nadat een tweede lezing is gebeurd.

2. Het is niet zo dat een goed mammografisch screeningsonderzoek meer foto's vereist. In het programma dat nu is opgestart, volgt de Vlaamse Gemeenschap strikt de Europese, strenge, richtlijnen terzake. Meer foto's zijn niet nodig.

Mijn bovenstaand antwoord stelt duidelijk dat de radiologische kosten van de screeningsmammografie volledig ten laste vallen van de ziekteverzekering. Voor de vrouwen uit de doelgroep is het onderzoek met andere woorden kosteloos.

3. De organisatiekosten van de georganiseerde borstkankeropsporing in Vlaanderen vergen middelen : in de begroting voor dit jaar heb ik 78 miljoen frank uitgetrokken. De volgende jaren zou dit bedrag kunnen stijgen, omdat de financiering van de screeningscentra door de Vlaamse Gemeenschap gebeurt a rato van het aantal gescreende vrouwen.

Uiteindelijk is het na verloop van jaren de bedoeling dat 70 à 75 % van de doelgroep om de twee jaar een screeningsmammografie laat uitvoeren. Wanneer het programma op kruissnelheid komt, zal zonder de Riziv-kosten mee te tellen ongeveer 150 miljoen frank op jaarbasis nodig zijn (*Riziv : Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering – red.*).

4. Mijn antwoorden hebben aangetoond dat deze vraag niet meer relevant is, aangezien de screeningsmammografie kosteloos is voor de vrouwen uit de doelgroep.

In overleg met de federale instanties wordt nog gezocht naar een oplossing voor de weinige vrouwen die niet in orde zijn met hun verzekeraarbaarheid. De registratiegegevens zullen meer duidelijkheid verschaffen over de omvang van deze doelgroep.

**Vraag nr. 196
van 23 mei 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Adviesraden – Vrouwen

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden

Vraag nr. 62

van 23 mei 2001

van mevrouw Riet van Cleuvenbergen

Blz. 163

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

**Vraag nr. 197
van 23 mei 2001
van mevrouw SONJA BECQ**

Leeftijdscriminatie – Initiatieven

Naar aanleiding van mijn schriftelijke vraag "leeftijdscriminatie – beleid" van 5 januari 2000, kondigde de minister aan – in het raam van haar aanpak van leeftijdsgebonden discriminaties – een meldpunt leeftijdscriminatie op te richten en stelde zij terzake wetenschappelijk onderzoek in het vooruitzicht (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 9 van 3 maart 2000, blz. 698 – red.*).

1. Waar en wanneer werd dit meldpunt opgericht ? Zo dit nog niet gebeurde, welke redenen worden daarvoor aangehaald ?
2. Hoeveel en welke klachten werden bij dit meldpunt aanhangig gemaakt en op welke wijze werd hieraan een oplossing gegeven ?
3. Welk wetenschappelijk onderzoek – en door wie – werd reeds uitbesteed, aangevat, afgesloten omtrent het wegwerken van leeftijdsgebonden discriminaties ?

4. Welke beleidsconclusies konden hieruit reeds worden getrokken ?

Antwoord

1. Dit meldpunt is nog niet opgericht. Het voorbereidend onderzoek is pas begonnen.
2. Aangezien er nog geen meldpunt is, zijn er ook nog geen klachten geformuleerd.
3. Het project "Meerwaarde en knelpunten van leeftijdsgrenzen in Vlaamse regelgeving en hun effect op oudere personen" loopt aan Ufsia in Antwerpen, onder leiding van de heer Jef Breda (*Ufsia : Universitaire Faculteiten Sint-Ignatius Antwerpen – red.*). Dit onderzoeksproject is van start gegaan op 1 maart laatstleden en loopt over 24 maanden.
4. Aangezien het onderzoek nog niet is afgerond, kunnen er totnogtoe geen beleidsconclusies worden geformuleerd.

**Vraag nr. 199
van 23 mei 2001
van mevrouw SONJA BECQ**

Gratis openbaar vervoer – Gehandicapten

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken
en Energie

Vraag nr. 222

van 23 mei 2001

van mevrouw Sonja Becq

Blz. 9

Antwoord

1. Het antwoord op deze deelvraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.
2. Bij beslissing van de Vlaamse regering van 25 juli 2000 werd ik gelast met de organisatie en de gedeeltelijke subsidiëring van het supplementair aangepast vervoer voor de inwoners van de stedelijke, randstedelijke en kleinstedelijke gebieden van Vlaanderen die vanwege een handi-

cap geen gebruik kunnen maken van het reguliere aanbod.

Het budget van 34,6 miljoen frank dat hiervoor ter beschikking werd gesteld, zal worden verdeeld onder organisaties die voldoen aan de criteria vastgelegd in het subsidiereglement inzake aangepast vervoer dat voor het werkingsjaar 2001 werd opgesteld. Deze organisaties dienen geen gratis vervoer aan te bieden, wel wordt een tarief van 10 tot maximaal 15 frank per kilometer vooropgesteld.

Het huidige reglement is echter element van een overgangsregeling en zal binnen een tijdsbestek van vijf jaar jaarlijks worden geëvalueerd en verder bijgesteld. Met het oog op mogelijke bijstellingen werd een wetenschappelijk onderzoek opgestart dat zal peilen naar de reële behoeften aan aangepast vervoer. Concreet zal de specifieke doelgroep voor dergelijk vervoer (uitgaande van een maximaal toegankelijk regulier aanbod) worden gedefinieerd en in kaart gebracht en zal worden nagegaan hoe deze groep zijn vraag naar supplementair vervoer optimaal ziet ingevuld.

Eens de gerechtigde gebruikers bekend zijn, zal ik kunnen nagaan in hoeverre de tarieven voor deze personen kunnen worden afgestemd op die welke door de Vlaamse Vervoermaatschappij worden aangerekend.

3. Het antwoord op deze deelvraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.
4. Het antwoord op deze deelvraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.

**Vraag nr. 202
van 1 juni 2001
van de heer JOHAN DE ROO**

Gezinsondersteunende diensten – Beleid

Gezinsondersteunende diensten – diensten voor kinderopvang, buurtdiensten en ouderenzorg – zijn onontbeerlijk voor de werknemers en voor het optimaal functioneren van een krappe arbeidsmarkt.

1. Krijgen de huidige en nieuwe onthaalmoeders die dit wensen reeds een volwaardig werknemersstatuut ?
2. Hoever staat het met de regularisering van de gesubsidieerde contractuelen (gesco) in de buitenschoolse kinderopvang ?
3. Worden de kinderopvangvoorzieningen afgestemd op de noden van de flexibele werknemer ?
4. Worden de nieuwe buurtdiensten uitgebouwd via het normaal economisch circuit en met normale arbeidscontracten voor de werknemers ?
5. Wordt er gewerkt aan het verdwijnen van financiële en culturele drempels, bijvoorbeeld via meer en aangepaste voorzieningen (kinderopvang en buurtdiensten) in kansarme buurten ?
6. De tarieven in de kinderopvang worden berekend volgens gezinsinkomen, gezinsgrootte en werkelijk aantal opvanguren.

Wordt het systeem van fiscale aftrek vervangen door lagere tarieven of door rechtstreekse subsidies aan de gebruikers ?

7. Voert men kwaliteitsnormen in voor alle georganiseerde kinderopvangvoorzieningen ?

Antwoord

1. Vanuit het door de regering goedgekeurde Beleidsplan Kinderopvang voer ik een beleid dat er onder andere op gericht is de werkingssituatie van alle opvanggezinnen te verbeteren.

Wat de particuliere opvanggezinnen betreft, bepleit ik een verhoging van het kostenforfait van 450 frank naar 545 frank. Voor de opvanggezinnen die zijn aangesloten bij een erkende dienst onderhandel ik, daartoe gemandateerd door de Vlaamse regering, met de federale overheid over een statuut sui generis dat hun maximale sociale bescherming moet bieden.

2. Met betrekking tot een eventuele regularisering van de Weerwerkers die in initiatieven voor buitenschoolse opvang de taak van kindbegeleider op zich nemen, is er een principiële bereidheid bij de minister van Werkgelegenheid om daar werk van te maken.

Een concrete timing is evenwel nog niet vastgelegd.

3. In het najaar wordt een nieuwe regelgeving met betrekking tot de flexibele opvang gefinaliseerd.

Daarbij is het uitgangspunt dat er geen nieuwe structuren worden gecreëerd. Bestaande voorzieningen zullen wel hun aanbod verruimen, zodat werknemers die daar echt nood aan hebben, maar ook gezinnen die daar wegens sociale of andere redenen baat bij hebben, een beroep kunnen doen op kinderopvang 's morgens vroeg, 's avonds laat, 's nachts en in het weekend. Er zal ook naar worden gestreefd kinderopvang die een onmiddellijke instap vereist, meer mogelijk te maken.

4. De ontwikkeling van de buurtdiensten en het introduceren van dienstencheques behoren niet tot mijn bevoegdheid.

Ik geef in dit verband dan ook enkel aan dat de in deze context gerealiseerde werkgelegenheid regulier zal zijn.

5. Inzake de locatie van nieuwe opvangvoorzieningen wijs ik erop dat de raad van bestuur van Kind en Gezin op grond van een aantal parameters, waaronder onder meer de kansarmoede, de relatieve noden binnen Vlaanderen in kaart heeft gebracht. De rangschikking van de verschillende Vlaamse gemeenten in deze context is een beslissende factor voor het toekennen van nieuwe plaatsen in de gesubsidieerde sector.

Om de drempel voor kansarmen te verlagen en om de toegankelijkheid van de opvangvoorzieningen te bevorderen, is er nu reeds het sociale tarief dat wordt gehanteerd in alle erkende voorzieningen. In initiatieven voor buitenschoolse opvang is op heden bovendien een nultarief mogelijk. Bij de herziening van de ouderbijdragenschaal die wordt gehanteerd in de sector van de diensten voor opvanggezinnen en de kinderdagverblijven, zal ook in de mogelijkheid van een nultarief worden voorzien.

6. Er is geen structurele wijziging gepland met betrekking tot het ouderbijdragensysteem in de totale sector van de kinderopvang.

Op heden is het zo dat particuliere voorzieningen vragen wat ze willen. In erkende diensten voor opvanggezinnen en kinderdagverblijven betalen de ouders volgens hun inkomen. In initiatieven voor buitenschoolse opvang ligt de ou-

derbijdrage tussen een bij besluit van de Vlaamse regering vastgelegd minimum en maximum.

De fiscale aftrek voor de opvangkosten van 0- tot 3-jarigen blijft bestaan. Een structureel ingrijpen in dit kader is niet gepland.

7. Erkende diensten voor opvanggezinnen, kinderdagverblijven en initiatieven voor buitenschoolse opvang zijn onderworpen aan de sectorspecifieke minimale erkenningsvoorwaarden die zijn vastgelegd bij besluit van de Vlaamse regering.

Particuliere voorzieningen met een attest van toezicht zijn onderworpen aan toezichtsvoorwaarden die zijn vastgelegd bij ministerieel besluit. Het ontvangen van 15.000 frank per plaats per jaar door particuliere opvanginstellingen met een capaciteit tussen 8 en 22 plaatsen is afhankelijk van het vervullen van bijkomende kwaliteitsvoorwaarden die zijn vastgelegd bij besluit van de Vlaamse regering.

Het blijft mogelijk een enkel gemelde opvang te organiseren. Daarvoor bestaan geen bindende kwaliteitsvoorwaarden.

Wat de buitenschoolse opvang in scholen betreft, wordt dit jaar werk gemaakt van een specifiek kwaliteitsinstrument. Scholen die daar zelf om vragen, zullen hun opvangkwaliteit op grond van dit nieuwe instrument op zijn vroegst vanaf volgend jaar beoordeeld kunnen zien.

**Vraag nr. 204
van 1 juni 2001
van mevrouw PATRICIA CEYSENS**

Zorgstrategisch plan UZ KU Leuven – Afdeling Vrouw en Kind

Een echtpaar dat een kind verloor na een hersentumor richtte enige tijd geleden een fonds op ter financiering van projecten die te maken hebben met kinderziekten (wetenschappelijk onderzoek, ...).

Eén van de projecten die zij mee wensen te ondersteunen, is de bouw van een volledig nieuwe afdeling Vrouw en Kind voor Gasthuisberg in Leuven. Bedoeling is verouderde faciliteiten te vernieuwen, mogelijkheden te creëren om de ouders van de patiëntjes op te vangen, voldoende plaatsen te creëren om de kinderen op te vangen, de kamers te vernieuwen.

Een zorgstrategisch plan werd ingediend.

Wat is de stand van zaken van dit dossier ?

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger vraagt naar de stand van zaken van het zorgstrategisch plan van het UZ KU Leuven. (*UZ : universitair ziekenhuis ; KU Leuven : Katholieke Universiteit Leuven – red.*)

Meer precies is zij geïnteresseerd in de vernieuwing van de afdeling Vrouw en Kind van Gasthuisberg.

Het dossier in kwestie is ingediend bij de administratie en bevindt zich in de fase van onderzoek.

Het is evenwel een vrij complex dossier : er dienen immers uitspraken te worden gedaan die betrekking hebben op de toekomst van zowel het Gasthuisbergziekenhuis als het Sint-Pietersziekenhuis.

Het is ook een financieel belangrijk dossier, ter waarde van 3,5 miljard frank.

Verder dient ook rekening te worden gehouden met het dossier van het Universitair Psychiatrisch Ziekenhuis Salve Mater. Dit is momenteel voorlopig ondergebracht in de oude gebouwen van het Sint-Pietersziekenhuis.

Wat de prioriteiten betreft : voor het Gasthuisbergziekenhuis is de afdeling Vrouw en Kind naast het dossier spoedgevallen inderdaad een belangrijke prioriteit (tweede fase, eigenlijk eerste financieel belangrijk dossier).

In de beoordeling zal evenwel ook een balans worden gezocht naar de juiste evenwichten : er zijn naast de moeder-kindzorg (met o.m. de belangrijke dossiers intensieve neonatologie, kinder- en jeugdpsychiatrie) ook nog heel wat andere behoeften, zoals de geriatrische zorg, de psychiatrische zorg, de revalidatie, enzovoort. Ook aspecten zoals het vinden van een goed evenwicht tussen de specifieke taken van het universitair ziekenhuis zijn belangrijk.

De administratie zal het dossier en haar advies eerstdaags aan mij voorleggen.

Vraag nr. 205
van 1 juni 2001
van mevrouw ANN DE MARTELAER

AZ Maria Middelaes St.-Niklaas – Parkingtarief mindervaliden

Aan het Algemeen Ziekenhuis Maria Middelaes in Sint-Niklaas is er een aparte parkeerplaats voor spoedgevallen en rolstoelgebruikers.

Nu blijkt dat voor het gebruik van de speciale parking voor rolstoelgebruikers 100 frank per uur moet worden betaald. Het tarief voor validen op de gewone parking bedraagt 30 frank per uur.

1. Heeft de minister kennis van deze situatie in Sint-Niklaas ?
2. Is het wettelijk toegestaan dat ziekenhuizen een verschillend prijstarief hanteren naargelang het om validen of mindervaliden gaat ?
3. Op welke manier wordt er gereageerd als dit inderdaad een vorm van discriminatie blijkt te zijn ?

Antwoord

1. Deze situatie werd onderzocht door de administratie Gezondheidszorg.

In het verleden werd een verhoogd forfaitair tarief van 100 frank aangerekend voor alle bezoekers, dus zowel validen als mindervaliden, die ten onrechte gebruikmaken van de parking aan de spoedopname, waardoor er onvoldoende plaats was voor bijvoorbeeld begeleiders van patiënten die via MUG werden opgenomen (*MUG : medische urgentiegroep – red.*). Dit tarief werd aangerekend om de bezoekers aan te manen de ondergrondse parking te gebruiken, die over 350 plaatsen beschikt.

Dit probleem deed zich vooral voor tot eind mei 2001, aangezien op 18 mei de nieuwe hoofdingang in gebruik werd genomen. De ondergrondse parking is met de lift en dus ook voor mindervaliden vanuit de nieuwe hoofdingang bereikbaar. Op de verschillende niveaus zijn plaatsen gereserveerd voor mindervaliden, en dit onmiddellijk naast de liftkokers. Daarnaast zijn er ook bovengronds verschillende parkeerplaatsen voor mindervaliden, aan de nieuwe hoofdingang van het ziekenhuis. Het tarief op deze parkings bedraagt 30 frank per uur, zonder

onderscheid tussen validen en mindervaliden. Voorheen kon de hoofdingang worden bereikt via de ondergrondse parking en de lift, maar de bezoekers moesten dan nog een hele afstand rond het ziekenhuisgebouw afleggen vooraleer zij de hoofdingang konden bereiken. Vandaar dat er nogal wat misbruiken inzake gebruik van de parking aan de spoedopname ontstonden.

2. In het onderdeel B 1 van het budget van financiële middelen zijn bepalingen opgenomen omtrent onderhoud van parkings.

Subsidiëring van ziekenhuisparkings bij bouwwerken wordt beperkt tot één parkeerplaats per twee erkende bedden. In een advies van 13 juli 2000 van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen betreffende de parkingskosten aangerekend aan bezoekers, wordt erop gewezen dat volgens de thans geldende bepalingen de parkingkosten niet volledig door het budget worden gedekt.

De afdeling Financiering van de Raad adviseert om de ziekenhuisbeheerders in een brief te vragen een redelijk tarief toe te passen. Er bestaan geen wettelijke bepalingen over het prijstarief op ziekenhuisparkings.

3. In dit geval is er geen discriminatie tussen validen en mindervaliden.

Samen met het Steunpunt Toegankelijkheid wil ik werken aan een integraal toegankelijke samenleving.

Vraag nr. 206
van 1 juni 2001
van mevrouw NIKI DE GRYZE

Psychotherapeutische begeleiding – Beleidsondersteunende gegevens

1. Uit de hoorzitting van 3 mei jongstleden in de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen inzake psychotherapeutische begeleiding van psychiatrische patiënten bleek dat professor dr. Donker geen cijfers voor Vlaanderen had gevonden m.b.t. :

- het percentage van de jaarprevalentie angststoornissen, stemmingsstoornissen en verslaving ;
- de ziektelast van depressies, angststoornissen en alcoholverslaving. In Nederland behoren

die tot de ziekten met de hoogste ziektelast in de bevolking ;

- het aantal mensen met depressies dat professionele hulp zoekt, en (procentueel) in welke vorm (eerstelijnszorg, geestelijke gezondheidszorg, ...).

(*Stuk 785 (2000-2001) – Nr. 1, blz. 15 – red.*).

Waarbij ook de vraag rijst of men beschikt over cijfers m.b.t. mensen met psychische stoornissen in het algemeen.

Beschikt men in Vlaanderen inderdaad niet over deze cijfers ? In hoeverre wel of niet ?

Worden er eventueel initiatieven genomen om terzake over meer beleidsondersteunende gegevens te beschikken ?

2. Naar aanleiding van de uiteenzetting van dr. Le Fevere tijdens genoemde hoorzitting rijst ook de vraag of men over cijfers beschikt voor Vlaanderen m.b.t. het aantal personen dat niet beschikbaar is voor het arbeidscircuit (tijdelijk of permanent) ten gevolge van psychische aandoeningen (depressies, stress, ...). (*Ibid., blz. 21 – red.*)

In hoeverre wel of niet ?

Antwoord

1. In opdracht van de Vlaamse minister bevoegd voor het gezondheidsbeleid werd door de Eenheid voor Zelfmoordonderzoek van de Universiteit Gent in november 1999 een inventaris opgesteld van :

- de bestaande gegevens m.b.t. de epidemiologie van geestelijke gezondheidsproblemen in Vlaanderen ;
- de huidige gegevensverzameling in de geestelijke gezondheidszorg.

In deze studie wordt voor een aantal psychische ziektebeelden vermeld welke gegevens in Vlaanderen beschikbaar zijn.

De in de vraag vermelde aandoeningen zijn eveneens in de studie vermeld :

- angststoornissen : hiervoor zijn geen studies met gegevens over Vlaanderen verricht ;

- stemmingsstoornissen : in de studie wordt bevestigd dat er voor België (Vlaanderen) weinig gegevens beschikbaar zijn.

Er wordt verwezen naar onderzoek bij gynaecologen en huisartsen (Buekens et al., 1998 en van Heeringen et al., toen nog niet gepubliceerd). Ook is er een Europese studie verricht waarbij ook een Belgische steekproef werd verricht : Depres-studie (Lépine et al, 1997).

Ook in het kader van de Gezondheidsenquête werd een bevraging naar de prevalentie van depressie georganiseerd ;

- verslaving : wat deze problematiek betreft, wordt onder andere melding gemaakt van volgende recente studies : Epidemiologie van het gebruik van psychoactieve geneesmiddelen in Vlaanderen (Casselmann, 1999) ; Epidemiologie van drugsgebruik in België (Van Daele & Casselman, 1997) en de Gezondheidsenquête.

Naast deze studies zijn er een aantal registratiesystemen waarin m.b.t. de genoemde problematieken gegevens kunnen worden gevonden : de minimale psychiatrische gegevens (MPG) in de psychiatrische ziekenhuizen en de minimale klinische gegevens (MKG) in de algemene ziekenhuizen (beide registraties worden georganiseerd door het federale Ministerie van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Leefmilieu). Gegevens kunnen bij dit ministerie worden opgevraagd.

Binnen de Vlaamse centra voor geestelijke gezondheidszorg bestaat er reeds geruime tijd een registratiesysteem inzake cliëntengegevens waarin eveneens informatie kan worden gevonden. In deze registratie worden onder andere aanmeldingsproblematiek en diagnose geregistreerd. Gegevens uit deze registratie kunnen worden aangevraagd bij de Vlaamse Vereniging voor Geestelijke Gezondheidszorg. Specifiek voor de verslavingsproblematiek wordt door de VAD sinds 1965 systematisch een reeks gegevens bij verschillende voorzieningen verzameld (*VAD : Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen – red.*). Hierover wordt jaarlijks door de VAD een rapport gepubliceerd.

In de genoemde registratiesystemen is eveneens materiaal te vinden omtrent de ziektelast (o.a. aantal ziekenhuisopnames en aantal verpleegden ten gevolge van de genoemde aandoeningen) en over de mensen die hulp zoeken (aanmeldingen in ziekenhuis, centrum voor geestelij-

ke gezondheidszorg, vermelding van de verwijzende instantie).

Samengevat kan worden gesteld dat in Vlaanderen, weliswaar verspreid, cijfermateriaal aanwezig is over de vermelde ziektebeelden dat, mits enige inspanning, kan worden verzameld.

Verwijzend naar mijn antwoord op de schriftelijke parlementaire vraag nr. 116 van 27 februari 2001 van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen inzake het registratiebeleid in de geestelijke gezondheidszorg, kon ik bevestigen dat er inderdaad initiatieven worden genomen om over meer beleidsondersteunende gegevens te beschikken (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 12 van 11 mei 2001, blz. 1571 – red.*).

Ik vermeld de belangrijkste :

- het protocol dat tussen de verschillende overheden bevoegd voor het gezondheidsbeleid is afgesloten en dat de gegevensverzameling en -uitwisseling moet optimaliseren ;
 - de ontwikkeling (in consensus met de sector) van een minimale set aan variabelen die binnen de verschillende registraties van de geestelijke gezondheidszorg kan worden opgenomen, zodat de onderlinge vergelijkbaarheid van de gegevens kan worden gerealiseerd ;
 - in de nieuwe regelgeving wordt systematisch aandacht besteed aan het belang van de registratie van gegevens voor onder andere de ontwikkeling van beleidsrelevante informatie (zie o.a. het decreet betreffende de geestelijke gezondheidszorg).
2. Wat de vraag naar gegevens betreft over het aantal personen dat niet beschikbaar is voor het arbeidscircuit ten gevolge van psychische aandoeningen, moet in eerste instantie worden verwezen naar het Riziv (*Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering – red.*).

Daarnaast kan, specifiek voor Vlaanderen, over de arbeidsgeneeskundige problematiek informatie worden verkregen bij de VZW Idewe in Heverlee *www.idewe.be – red.*

**Vraag nr. 207
van 7 juni 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Afkortingen – Dubbelgebruik KO

Op 7 februari 2001 keurde het Vlaams Parlement mijn resolutie goed betreffende het gebruik van af-

kortingen en letterwoorden voor officiële en semi-officiële benamingen (*Handelingen nrs. 28 en 29 van 7 februari 2001 – red.*).

KO wordt door de onderwijsdiensten gebruikt als het letterwoord voor kunstonderwijs. KO betekent in de welzijnssector kinderopvang. Verwarring is dus mogelijk.

Werden door de ministers reeds stappen ondernomen om mogelijke misverstanden rond dit homoniem te vermijden ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming.

Antwoord

De afkorting KO voor kinderopvang is geen officiële afkorting. Noch in de regelgeving, noch in informatieve teksten wordt deze term systematisch gebruikt. En het is praktisch niet mogelijk het toch gebruiken van de afkorting KO, bijvoorbeeld in interne documenten van organisaties, te verhinderen.

Als de afkorting KO voor kinderopvang wordt gebruikt, is bovendien een juist begrip vanuit de context bijna altijd mogelijk. Het lijkt mij onwaarschijnlijk dat daarbij verwarring zou ontstaan tussen enerzijds kunstonderwijs en anderzijds kinderopvang.

Wat de invalshoek welzijn betreft, zie ik dan ook geen mogelijkheid om ten aanzien van het gebruik van de term KO voor kinderopvang in te grijpen.

(*Antwoord Marleen Vanderpoorten : blz. 58 – red.*)

**Vraag nr. 208
van 7 juni 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Afkortingen – Dubbelgebruik BKO

Op 7 februari 2001 keurde het Vlaams Parlement mijn resolutie goed betreffende het gebruik van afkortingen en letterwoorden voor officiële en semi-officiële benamingen (*Handelingen nrs. 28 en 29 van 7 februari 2001 – red.*).

BKO wordt door de onderwijsdiensten gebruikt als het letterwoord voor buitengewoon kleuteronderwijs. BKO betekent in de welzijnssector buitenschoolse kinderopvang. Verwarring is dus mogelijk.

Werden door de ministers reeds stappen ondernomen om mogelijke misverstanden rond dit homoniem te vermijden ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming.

Antwoord

De afkorting BKO voor buitenschoolse kinderopvang is geen officieel gegeven. Er is noch een regelgevende, noch een taalkundige basis voor. Het lijkt mij ook inhoudelijk niet evident te spreken over BKO, daar het meer relevant is te spreken over buitenschoolse opvang in plaats van over buitenschoolse kinderopvang. We zien in heel wat teksten ook de afkorting BO voor buitenschoolse opvang opduiken.

Systematisch ingrijpen ten aanzien van het gebruik van de afkorting BKO is niet mogelijk. Als deze term toch wordt gebruikt in documenten, dan gebeurt dat op initiatief van de gebruiker. Verwarring met de term buitengewoon kleuteronderwijs lijkt mij daarbij onwaarschijnlijk. De context van het gebruik van BKO maakt veel duidelijk.

(Antwoord Marleen Vanderpoorten : blz. 58 – red.)

Vraag nr. 209
van 7 juni 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Afkortingen – Dubbelgebruik IBO

Op 7 februari 2001 keurde het Vlaams Parlement mijn resolutie I betreffende het gebruik van afkortingen en letterwoorden voor officiële en semi-officiële benamingen (*Handelingen nrs. 28 en 29 van 7 februari 2001 – red.*).

IBO wordt door de werkgelegenheidsdiensten gebruikt als het letterwoord voor individuele beroepsopleiding. IBO betekent in de welzijnssector initiatief buitenschoolse opvang. Verwarring is dus mogelijk.

Werden door de ministers reeds stappen ondernomen om mogelijke misverstanden rond dit homoniem te vermijden ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme.

Antwoord

Het besluit van de Vlaamse regering van 23 februari 2001 definieert de opvangvorm "initiatief buitenschoolse opvang". De afkorting daarvoor, met name het letterwoord IBO, wordt binnen de sector vrij algemeen toegepast.

Als het letterwoord IBO door de werkgelegenheidsdiensten ook wordt gebruikt voor "individuele beroepsopleiding", dan is in theorie een misverstand mogelijk. In de praktijk zal de context van het gebruik van het letterwoord ongetwijfeld duidelijk maken of het gaat om individuele beroepsopleiding dan wel om een initiatief buitenschoolse opvang. Een misverstand is dan ook zo goed als uitgesloten.

Vanuit welzijn, waar het letterwoord IBO onmiddellijk aansluit bij de officiële benaming van het in het besluit van de Vlaamse regering gedefinieerde initiatief buitenschoolse opvang, zie ik weinig mogelijkheden om te komen tot een andere naam dan wel een andere afkorting.

(Antwoord Renaat Landuyt : blz. 84 – red.)

Vraag nr. 210
van 7 juni 2001
van de heer DIDIER RAMOUDT

Administratiegebouwen – Airco en gezondheidsklachten

Ik verneem dat in de nieuwe gebouwen van de Vlaamse Gemeenschap aan de Koning Albert II-laan in Brussel een stijgend aantal mensen last heeft van verkoudheden en neus- en keelklachten, met soms herhaalde afwezigheden of zelfs absenteïsme tot gevolg.

In deze gebouwen is het niet mogelijk een raam open te zetten, en in de werklokalen wordt de temperatuur en de verluchting geregeld door een airconditioningssysteem.

1. Werd er bij de minister al melding gemaakt van dat stijgend aantal gezondheidsklachten ?

Zo ja, wat is de omvang van het probleem en wat wordt eraan gedaan ?

Zo neen, beschikt de minister over cijfermateriaal aan de hand waarvan zij dit alsnog kan controleren ?

2. Is er bij de Vlaamse Gemeenschap reeds onderzoek gebeurd naar de relatie tussen met airconditioning uitgeruste gebouwen en toenemende gezondheidsklachten ?

Zo ja, wat waren de resultaten daarvan? Welke maatregelen werden er genomen ?

Zo neen, is dergelijk onderzoek niet aangewezen ?

3. Welke regelgeving is op deze problematiek van toepassing ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Ambtenarenzaken.

Antwoord

1. Arbeidsgerelateerde gezondheidsklachten van werknemers van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap behoren niet tot mijn bevoegdheid, maar tot die van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Ambtenarenzaken, de heer Paul Van Grembergen.
2. Wanneer ziekten of symptomen in verband worden gebracht met het verblijf in gebouwen, wordt gesproken over het Sick Building Syndroom (SBS). Reeds op het einde van de jaren tachtig werden deze symptomen opgemerkt. De Wereldgezondheidsorganisatie schat dat in 30 % van de kantoorgebouwen symptomen van SBS voorkomen en dat 10 tot 30 % van de gebruikers aan deze aandoening lijden. Sommige onderzoeken stelden vast dat 80 % van de werknemers ooit symptomen van SBS hadden vertoond.

De meeste klachten houden verband met de mechanische ventilatie van gebouwen, vooral wanneer verwarmde of gekoelde lucht door het gebouw wordt gestuurd. In lokalen waar de werknemers zelf geen enkele invloed hebben op temperatuur of ventilatie, in lokalen waar wordt gerookt en in lokalen waar veel personen samen moeten werken, komen deze klachten frequenter voor.

Mijn administratie volgt deze problematiek en het wetenschappelijk onderzoek daarover op in het kader van haar taken inzake "wonen en gezondheid".

Onderzoeken van de gebouwen van de Vlaamse administratie gebeuren echter niet door mijn diensten, maar door de Interne Dienst voor Preventie en Bescherming op het Werk (IDPB), in samenwerking met de bedrijfsarts. De gezondheid van het personeel valt immers onder het takenpakket van de Arbeidsgeneeskundige Dienst. Beide diensten behoren tot de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Ambtenarenzaken, de heer Paul Van Grembergen.

Ik zal evenwel niet nalaten om collega Van Grembergen te informeren over het fenomeen SBS.

3. Deze materie wordt geregeld door de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk (Belgisch Staatsblad 18.09.1996) en zijn uitvoeringsbesluiten.

(Antwoord Paul Van Grembergen : blz. 156 – red.)

Vraag nr. 212 van 7 juni 2001 van mevrouw SONJA BECQ

Kinderopvang – Blinde vlekken

Om in de uitbreiding van het kinderopvangland- schap prioriteiten te bepalen, werd gesteld dat onderzoek zou gebeuren naar de blinde vlekken. Op grond hiervan zou worden bepaald waar nog bijkomende (gesubsidieerde) kinderopvang mogelijk is. Voldoende gesubsidieerde opvang is immers belangrijk om zowel toegankelijke, betaalbare als kwaliteitsvolle opvang te garanderen.

Naar aanleiding van een debat in de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen bleek onder meer dat als uitgangspunt zowel de gesubsidieerde als niet-gesubsidieerde opvang wordt genomen. Nochtans kan men stellen dat – in de mate dat voldoende gesubsidieerde opvang een noodzakelijke voorwaarde is om kwaliteitsvolle en betaalbare kinderopvang te garanderen – dit ook gedifferentieerd aanwezig zou moeten zijn in de premissen van het onderzoek naar blinde vlekken.

Om de draagwijdte van de blinde vlekken bijgevolg voldoende te situeren, is het van belang te weten welke uitgangspunten en welke berekeningswijze worden gehanteerd om tot de vastlegging van de blinde vlekken te komen, om aldus

eventueel in mogelijkheden voor bijsturing te voorzien.

1. Op grond van welke uitgangspunten en volgens welke berekeningen werden de blinde vlekken vastgelegd ?
2. Is er reeds kritiek op deze uitgangspunten/berekeningswijze bekend ? Zo ja, welke ?
3. Op welke wijze en wanneer is eventueel bijsturing mogelijk of wordt in een evaluatie voorzien ?

Zijn er bijsturingen op geregelde tijdstippen gepland ? Wanneer vindt een eerste bijsturing plaats ?

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger formuleert m.b.t. de door de raad van bestuur van Kind en Gezin gehanteerde "witteplekmethode" een "kwaliteitspremissie" m.b.t. de verhouding gesubsidieerde kinderopvang – particuliere kinderopvang. Ik ga daar kort op in. Daarbij beantwoord ik de drie gestelde vragen.

Het uitgangspunt dat er in een bepaalde regio voldoende gesubsidieerde opvang moet zijn om een kwaliteitsvolle en betaalbare kinderopvang te garanderen, deel ik niet volledig. Het is onmiskenbaar zo dat het aanwezig zijn van gesubsidieerde kinderopvang de prijsvorming binnen de sector beïnvloedt. Het is minder evident om te stellen dat een minimumpercentage gesubsidieerde opvang noodzakelijk is om binnen de regio van een kwalitatief aanbod te kunnen spreken. Ook particuliere kinderopvang voldoet aan toezichtsvoorwaarden waarop controle is door Kind en Gezin. Particuliere opvanginstellingen met een capaciteit tussen 8 en 22 plaatsen, de belangrijkste deelsector binnen de particuliere voorzieningen, worden momenteel specifiek ondersteund (15.000 fr. per plaats per jaar) wanneer ze aan een aantal belangrijke kwalitatieve normen voldoen op het vlak van het pedagogische aanbod, het aanwezige personeel en de gevolgde opleiding.

Het lijkt mij dus niet evident om het onderscheid tussen de gesubsidieerde en de zelfstandige voorzieningen als premisse te hanteren bij het bepalen van een methode die de noden definieert in de verschillende regio's van Vlaanderen.

Aansluitend bij deze algemene reflectie ga ik hierna in op de concreet gestelde vragen.

1. De bepaling van de "blinde vlekken" m.b.t. de kinderopvang in Vlaanderen is het resultaat van een dubbele beweging.

In eerste instantie is een planningsoefening gebeurd waarbij op grond van een aantal parameters (bestaande aanbod, gebruik van kinderopvang, geboortecijfer, specifieke doelstellingen m.b.t. allochtonen en kansarmen, ...) een theoretisch aantal nodige plaatsen is toegekend aan de verschillende provincies.

Binnen deze globale planningsoefening op het provinciale niveau is werk gemaakt van een relatieve rangschikking van de verschillende gemeenten. Ik benadruk daarbij dat het gaat om een relatieve rangschikking, omdat het resultaat van de witteplekberekening op geen enkele manier een uitspraak wil inhouden over de absolute nood aan kinderopvang in een gemeente.

Om de relatieve nood aan kinderopvang in de verschillende gemeenten vast te leggen, is gewerkt met drie parameters : het bestaande aanbod, het aantal kinderen tussen 0 en 3 jaar en het aantal in het basisonderwijs ingeschreven kinderen. De verhouding tussen het beschikbaar aantal opvangplaatsen en het aantal kinderen tussen 0 en 3 jaar resulteerde in een zogenaamde kinderopvangindex. De verhouding tussen het aantal ingeschreven kinderen in basisscholen en het aantal kinderen tussen 3 en 12, resulteerde in een onderwijsindex.

De gemeentelijke resultaten van deze bewerkingen werden getoetst aan de arrondissementale gemiddelden. Op grond van de gecumuleerde afwijking van de beide indexen ten opzichte van de arrondissementale gemiddelden wordt een indicatief cijfer verkregen dat rechtstreeks in verhouding staat tot de relatieve nood aan kinderopvang in de gemeente in kwestie. Dit cijfer werd tot slot gecorrigeerd op grond van het aantal kansarmen dat in een bepaalde gemeente leeft.

2. Deze manier van werken wordt door alle betrokkenen kritisch beoordeeld, zowel door Kind en Gezin zelf als door het werkveld.

Zo hebben de steden en gemeenten met een centrumfunctie opgemerkt dat hun specificiteit te weinig wordt "verrekend". Daarover heeft de

Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten contact gehad met Kind en Gezin.

Uit het overleg is de optie gegroeid om, aanvullend aan de vermelde parameters, na te gaan of ook de tewerkstellingsgraad en de eventuele aantrekkingskracht van een gemeente op omliggende gemeenten bijkomend zou kunnen worden verrekend.

3. Uit het antwoord op vraag 2 blijkt dat een eventuele bijsturing mogelijk is.

Kind en Gezin evalueert momenteel de manier van werken en de resultaten van de wittevlakmethode zoals die voor 2001 geleid heeft tot het nemen van een aantal beslissingen m.b.t. uitbreidingen in de sector van de kinderopvang.

Een jaarlijkse bijsturing is bovendien altijd gepland, omdat de uitgangspunten, onder meer het aantal opvangplaatsen en het aantal kinderen, voortdurend wisselende parameters zijn.

**Vraag nr. 214
van 7 juni 2001
van mevrouw SONJA BECQ**

Zorgverzekering – Inschaling -65-jarigen

De minister heeft tot de stemming in de plenaire vergadering gewacht om aan te kondigen dat de zorgverzekering ook van toepassing zou zijn op de -65-jarigen. (*Handeling Plenaire Vergadering van 25 april 2001, blz. 32 – red.*)

Uitgaande van de veronderstelling dat dit een goed voorbereide beslissing is – er werd reeds sinds de eerste regeringsmededeling en bespreking van 25 september 2000 door de CVP-oppositie op aangedrongen – rijst de vraag naar de concrete uitvoering.

Zo is voor de inschaling van de zorgbehoevendheid in de loop van de bespreking in de commissie verwezen naar de BEL-profielschaal (basiseerstelijnsprofielschaal) en de KATZ-schaal om, zeker in een overgangperiode, toch gebruik te maken van bestaande inschalingen.

Nu ook -65-jarigen in aanmerking komen, rijst de vraag hoe hun inschaling zal gebeuren en hoe de combinatie met het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap concreet gestalte krijgt.

1. Wordt voor de inschaling van de -65-jarigen ook gebruikgemaakt van de inschaling via het Vlaams Fonds ?

2. Hoe gebeurt de combinatie met de tegemoetkoming van het Vlaams Fonds ?

Wordt hierbij het uitgangspunt gerespecteerd dat de zorgverzekering aanvullend is en dat men dus én de tegemoetkoming van het Vlaams Fonds én de zorgverzekering kan genieten, als het maar niet om een dubbele financiering van dezelfde dienstverlening of hulpmiddelen gaat ?

Antwoord

1. Er wordt geen gebruikgemaakt van de inschaling via het Vlaams Fonds.

Deze laat immers niet toe om de zeer zwaar zorgbehoevende gehandicapten die in de opstartfase van de zorgverzekering in aanmerking komen, te onderscheiden van de anderen. Bovendien beslissen de Provinciale Evaluatiecommissies op basis van een advies over de aard van de handicap en de aanvraag tot bijstand. De zorgverzekering doet alleen een uitspraak over de ernst en de duur van de zorgbehoevendheid.

Wel wordt de schaal die voor het toekennen van de integratietegemoetkoming wordt gebruikt, aanvaard. Deze laat immers wel toe om enkel de zeer zwaar behoevende gehandicapten in de zorgverzekering te laten instromen. Op die manier is het niet nodig dat elke gehandicapte nog eens moet worden geïndiceerd.

2. Met betrekking tot de interferentie tussen de zorgverzekering en het Vlaams Fonds wordt het door de Vlaamse volksvertegenwoordiger geschetste uitgangspunt inderdaad in de mate van het mogelijke gerespecteerd. Het gaat om volgende krachtlijnen :

- de voorzieningen die worden erkend door het Vlaams Fonds, worden niet erkend in het kader van de zorgverzekering ;
- de zorgkas betaalt een product niet terug indien het Vlaams Fonds voor het product tenlastenemingen uitvoert ;
- gehandicapten hebben geen recht op een tenlasteneming voor mantelzorg indien ze

voor dezelfde periode een beroep doen op het persoonlijk assistentiebudget ;

- personen hebben geen recht op een tenlasteneming voor mantelzorg en professionele thuiszorg indien ze in een residentiële voorziening verblijven. Hierbij behoren ook de residentiële voorzieningen die door het Vlaams Fonds worden erkend.

Vraag nr. 216
van 7 juni 2001
van de heer RUFIN GRIJP

Zorgverzekering – Brussel

Vanaf 1 januari 2002 is de Vlaamse zorgverzekering een feit. Hoe belangrijk ook, de Vlaamse zorgbehoevende bejaarden in Brussel dreigen de dupe te worden van deze nieuwe Vlaamse regelgeving.

In vergelijking met Vlaanderen is het aanbod aan erkende Nederlandstalige rust- en verzorgingstehuizen (RVT) in het Brusselse Hoofdstedelijke gewest te klein. Er zijn maar 77 rusthuisbedden voorhanden in het enige Brusselse rusthuis dat door het Vlaams decreet wordt erkend. Bovendien zijn de Vlaamse diensten voor thuiszorg in Brussel nu al overbevraagd.

1. Welke initiatieven neemt de minister om meer rust- en verzorgingstehuizen in Brussel te erkennen ?
2. Waarom wordt er geen overeenkomst met de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC) in Brussel gesloten om ook tweetalige rusthuizen te erkennen, zodat ook daar Vlaamse bejaarden van de Vlaamse zorgverzekering gebruik zouden kunnen maken ?
3. Wat zijn de concrete plannen van de minister om in het Brusselse Hoofdstedelijke gewest Vlaamse rust- en verzorgingstehuizen te bouwen ? Wat is de timing ?
4. Welke maatregelen overweegt de minister om de Vlaamse diensten voor thuiszorg substantieel te versterken en uit te breiden in Brussel ?
5. In Vlaanderen is de aansluitingsbijdrage verplicht, in Brussel gebeurt de bijdrage op vrijwillige basis. Maar wie in Brussel tot de Vlaamse zorgverzekering toetreedt, zal eerst gedurende tien jaar bijdragen moeten betalen vooraleer zij/hij het zorgverzekeringsstelsel zal kunnen ge-

nieten. Dit is een discriminatie ten aanzien van de Vlaamse zorgbehoevende senioren in het Brusselse Hoofdstedelijke gewest.

Wat onderneemt de minister om deze discriminatie alsnog weg te werken en de Vlaams Brusselse senioren gelijke kansen te geven ?

Behoort een inkorting van de toetredingstermijn tot de mogelijkheden ?

6. Volgens het Vlaams regeerakkoord moet het beleid van de Vlaamse Gemeenschap in Brussel uitgaan van een doelgroep van 300.000 Nederlandstaligen en moeten de financiële middelen navenant worden uitgetrokken.

Worden in het kader van de Vlaamse zorgverzekering in Brussel voorzieningen uitgebouwd op maat van een stad met 300.000 inwoners ?

Welke termijn wordt daartoe vooropgesteld ?

7. Wordt ernaar gestreefd dat wie zorgverzekerd is, zowel in Vlaanderen als in Brussel, eenzelfde zorgaanbod kan genieten, zowel thuis als in een rust- en verzorgingstehuis ?
8. Ten slotte, welke concrete maatregelen zullen de Vlaams-Brusselse zorgbehoevenden kunnen genieten in het jaar 2002 ?

Antwoord

1. Als antwoord op de vraag welke initiatieven ik zal nemen om meer rust- en verzorgingstehuizen te erkennen in Brussel, moet ik erop wijzen dat de verdeling en de toewijzing van de RVT-bedden gebaseerd is op het protocolakkoord van 9 juni 1997 tussen de federale overheid en de overheden van de gemeenschappen en gewesten in verband met het te voeren ouderenzorgbeleid.

Overeenkomstig de geldende reglementering ontstaan RVT-bedden indien het bewijs wordt geleverd van gelijkwaardige afbouw van ziekenhuisbedden. Momenteel is het niet meer mogelijk om ziekenhuisbedden om te schakelen naar RVT-bedden.

Om een gelijkberechtiging van alle aanvragen te verzekeren, werden alle aanvragen tot het verkrijgen van bijkomende rust- en verzorgingsbedden gegroepeerd. Met ingang van 1 januari 1998 werden deze RVT-bedden toegewezen aan

de voorzieningen op basis van criteria waarbij rekening werd gehouden met de reële zorgbehoeften, de demografische evolutie en het bestaande aanbod aan RVT-bedden. Indien de toegewezen RVT-bedden niet in gebruik worden genomen of worden gesloten, zullen deze opnieuw worden opgenomen in de pool en worden herverdeeld.

Om de verdeling en de toewijzing van deze RVT-bedden op een objectieve en transparante wijze uit te voeren, zullen nieuwe criteria worden ontwikkeld.

2. Sinds de staatshervormingen van 1980 en 1988 voeren de gemeenschappen een eigen erkenningsbeleid inzake de rusthuizen.

De erkenning van Vlaamse rusthuizen gebeurt derhalve op basis van normen die vervat zijn in de decreten inzake de voorzieningen voor bejaarden zoals gecoördineerd op 18 december 1991 (Belgisch Staatsblad 20 augustus 1992).

Het lijkt me weinig zinvol om de rusthuizen in Brussel te doen beantwoorden aan de erkenningsnormen van beide gemeenschappen.

3. Het antwoord op de vraag of ik concrete plannen heb om in het Brusselse Hoofdstedelijke gewest Vlaamse rust- en verzorgingstehuizen te bouwen, ligt vervat in het antwoord op de eerste deelvraag.
4. De laatste vijf jaar wordt op vlak van thuiszorg meer dan gemiddeld bijkomend geïnvesteerd in Brussel, via gerichte uitbreidingen van de contingenten van de diensten voor gezinszorg.

Gelet op het feit dat de programmatie gezinszorg, ondanks de inspanningen van de afgelopen jaren, in het Brusselse Hoofdstedelijke gewest nog steeds de laagste invullingsgraad kent, is het de bedoeling deze inspanning de komende jaren voort te zetten.

De dagverzorgingscentra en de centra voor kortverblijf zijn nog nieuwe initiatieven in de thuiszorg, waardoor ze ook in Vlaanderen in mindere mate beschikbaar zijn.

Wat de realisatie betreft van dienstencentra neemt Brussel-Hoofdstad het voortouw. De lokale dienstencentra van Brussel-Hoofdstad worden hoger gesubsidieerd dan de andere Vlaamse, namelijk 750.000 frank (niet-geïndexeerd) in plaats van 500.000 frank.

5. De voorwaarde dat men in Brussel eerst gedurende tien jaar bijdragen moet betalen vooraleer men de zorgverzekering kan genieten, vervalt voor personen die tijdig (binnen zes maanden) in het zorgverzekeringsstelsel stappen. Alleen de personen die laattijdig aansluiten, vallen onder de door de Vlaamse volksvertegenwoordiger aangehaalde voorwaarde.

Bovendien wordt bij de start van de zorgverzekering de termijn van tien jaar aangesloten zijn, gradueel ingevoerd. Hieronder wordt dit verduidelijkt.

Jaar waarin een inwoner van Brussel laattijdig aansluit	De door de regering bepaalde termijn gedurende dewelke een inwoner van Brussel ononderbroken aangesloten moet zijn, voorafgaand aan het ogenblik van de aanvraag tot tenlasteneming
2002	0 jaar
2003	1 jaar
2004	3 jaar
2005	5 jaar
2006 en volgende jaren	10 jaar

6. De programmatie voor de voorzieningen in Brussel die door de Vlaamse Gemeenschap worden erkend, is op 300.000 Nederlandstalige Brusselaars berekend.

Deze programmatie wordt gradueel ingevuld, waarbij rekening moet worden gehouden met de problemen die er zijn op het vlak van het werven van geschikt personeel en van cliënteel.

Dit brengt met zich mee dat er voor het oprichten van Vlaamse rusthuizen vrijwel geen initiatiefnemers in Brussel zijn.

7. Daar wordt inderdaad naar gestreefd. Ik verwijs hiervoor naar mijn antwoord op deelvragen 4 en 6.
8. Vanaf 1 januari 2002 kunnen de Vlaams-Brusselse zorgbehoevenden een tenlasteneming krijgen voor zorg verleend door een professionele thuiszorgvoorziening die erkend is door de Vlaamse Gemeenschap. Ze hebben recht op uitbetaling tot een bedrag van 85 euro per maand.

Ook kunnen zij, in cumulatie met een tenlasteneming voor deze zorg, een tenlasteneming voor mantelzorg en producten ontvangen. Zij

hebben dan recht op 75 euro per maand voor mantelzorg en 25 euro per maand voor de andere zorgvorm.

Vraag nr. 224
van 13 juni 2001
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

VZW RIC Foyer (Brussel) – Subsidiëring

Vorig jaar ontving de VZW RIC Foyer in Brussel drie miljoen frank subsidie voor de organisatie van Nederlandse taallessen (RIC : regionaal integratiecentrum). De VZW stort dit door naar twee uitvoerende organisaties.

1. Kan de minister preciseren om welke organisaties het gaat ?
2. Is er enige controle op de aanwending van die middelen ?

Hoe verloopt die controle ?

Antwoord

1. De Vlaamse volksvertegenwoordiger stelt in zijn vraag dat het RIC Foyer verleden jaar drie miljoen frank subsidie ontving voor de organisatie van Nederlandse taallessen. Dit is niet helemaal correct. Een exacte weergave van de situatie vindt hij hieronder.

De oude regeling (tot eind 1999) : het BVR van 18 juli 1990 houdende de voorwaarden inzake erkenning en subsidiëring van integratiecentra voor migranten

Dit besluit van de Vlaamse regering (BVR) van 18 juli 1990 bevatte in artikel 16, § 2 volgende regeling : "De toelage voor taallessen bedraagt vijfenzeventig frank per deelnemersuur. Het aantal deelnemersuren wordt bepaald door het aantal volledige lessen te vermenigvuldigen met het aantal migranten die de lessen heeft gevolgd."

Concreet gebeurde de toekenning van deze subsidiëring voor taallessen als volgt :

- de centra bezorgden een overzicht van het aantal georganiseerde taallessen en de deelnemers ;

- de administratie ging na of aan de voorwaarden van het BVR was voldaan ;

- vervolgens werd het aantal deelnemersuren berekend ;

- dit aantal uren werd vermenigvuldigd met de 75 frank per deelnemersuur, geïndexeerd volgens artikel 18 van het BVR van 18 juli 1990.

In het begin kwamen alle aanvragen in aanmerking. Later werd er geleidelijk aan gewerkt om de kwaliteit te waarborgen, te zorgen voor planning en te streven naar een inclusieve benadering : dit betekent dat taallessen in de eerste plaats moeten worden georganiseerd door de instanties die ervoor werden opgericht, zoals basiseducatie en het onderwijs sociale promotie. Daarom ging de subsidiëring van taallessen verlopen via de regionale integratiecentra : zij moesten de noden in hun werkgebied nagaan, en basiseducatie en dergelijke stimuleren om zoveel mogelijk op de vragen in te gaan, en dan pas aanvullend over te gaan tot de organisatie van taallessen vanuit categoriale invalshoek. Er werd ook breed overleg georganiseerd over NT2 (*Nederlands als tweede taal – red.*).

Aangezien het aantal ingediende deelnemersuren sterk steeg, zodanig dat een steeds groter deel van de kredieten voor de bevordering van integratie werd opgeslokt door de taallessen, werd in 1996 besloten het beschikbare budget voor taallessen te plafonneren op 6 miljoen. In de praktijk ging ongeveer de helft van dit bedrag naar Brussel.

In Brussel was het het RIC dat de organisatie van Nederlandse taallessen coördineerde en het geld doorstortte naar de twee volgende werkingen : Centrum Nederlands voor Migrantenvoor (CVM), Werkhuizenstraat 34, 1080 Sint-Jans-Molenbeek en VZW Taallessen Nederlands aan Jonge Migrantenvoor, p/a Sint-Jorisinstituut, Cellebroerstraat 16, 1000 Brussel.

Voor 1999 ontving het RIC Foyer voor het aanbod Nederlandse taallessen in Brussel 3.778.840 frank. Dit bedrag werd als volgt verdeeld : Centrum Nederlands voor Migrantenvoor ontving 2.638.910 frank, Taallessen Nederlands voor Jonge Migrantenvoor ontving 1.139.930 frank. Deze bedragen werden bepaald op basis van het aantal deelnemersuren.

De nieuwe regelgeving etnisch-culturele minderheden

Op 1 januari 2000 werd met het decreet van 28 april 1998 inzake het Vlaams beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden en het besluit van de Vlaamse regering van 14 juli 1998 betreffende de erkenning en subsidiëring van de centra en diensten voor het Vlaamse minderhedenbeleid een nieuwe regelgeving van kracht. Tegelijk werd het besluit van de Vlaamse regering van 18 juli 1990 opgeheven.

Naast de herstructurering betekent deze nieuwe regelgeving ook een inhoudelijke heroriëntering : de nadruk komt onder andere nog meer te liggen op het inclusieve karakter van het minderhedenbeleid.

Een concreet gevolg is dat onder deze nieuwe regelgeving subsidiëring vanuit categoriale invalshoek voor taallessen niet langer mogelijk is, maar dat deze voortaan dienen te worden aangeboden door de daartoe bevoegde diensten, in eerste instantie de basiseducatie en het onderwijs voor sociale promotie.

De berekening van 2000 was de volgende :

VZW	Aantal deelnemersuren	Pro rata	Subsidiebedrag (fr.)	
CNM	32.572,5	0.609111	1.827.332,142757	1.827.332
Taallessen Ned. aan jonge migr.	20.903	0.390889	1.172.667,857243	1.172.668
Totaal			3.000.000,000000	3.000.000

Na controle van de verantwoordingsstukken was de verdeling 1.170.028 frank voor Taallessen Nederlands aan Jonge Migranten en 1.829.972 frank voor het Centrum Nederlands voor Migranten.

2. Voor de uitbetaling van de subsidies moesten de organisaties een overzicht geven van het aantal lesuren en de deelnemersuren. Bovendien dienden zij bij hun afrekening een kopie van alle verantwoordingsstukken mee te zenden.

Uitzondering voor taallessen in Brussel

Het besluit van de Vlaamse regering van 14 juli 1998 betreffende de erkenning en subsidiëring van de centra en diensten voor het Vlaamse minderhedenbeleid bepaalt in artikel 56, § 3 voor Brussel een uitzondering op deze benadering : in overleg met de Vlaamse Gemeenschapscommissie kan de gemeenschapsminister een subsidie toekennen voor de organisatie en ondersteuning van de Nederlandse taallessen in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

In overleg met de Vlaamse Gemeenschapscommissie werd vervolgens bepaald dat de organisaties Centrum Nederlands voor Migranten en Taallessen Nederlands voor Migranten rechtstreeks een subsidie zouden krijgen voor de organisatie voor de Nederlandse taallessen in Brussel. Vanaf 2000 werd het bedrag dus niet meer aan de VZW RIC Foyer gestort. Het besluit dat deze subsidiëring regelt, is als **bijlage** toegevoegd.

Het verschuldigde bedrag voor 2000 werd berekend op basis van het aantal gepresteerde deelnemersuren. Het totale beschikbare bedrag was 3 miljoen frank.

Daarnaast werden in de loop van 2000 door de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn enkele onverwachte inspecties uitgevoerd, zowel bij het Centrum Nederlands voor Migranten als bij Taallessen Nederlands voor Jonge Migranten. Deze inspecties toonden aan dat er geen enkele reden was om te twifelen aan de kwaliteit van de taallessen en de doeltreffendheid van de aanwending van de middelen.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 229
van 18 juni 2001
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Gemeenschapsinstellingen bijzondere jeugdzorg – Cijferboeken

Recentelijk ontving ik van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, afdeling Gemeenschapsinstellingen voor Bijzondere Jeugdzorg, het cijferboek 1998. Dit cijferboek geeft zeer veel informatie over de gemeenschapsinstellingen.

Voor wanneer zijn de cijferboeken 1999 en 2000 ?

Antwoord

De samenstelling van het jaarlijks cijferboek is gebaseerd op de bijdragen van de verschillende gemeenschapsinstellingen. Daarnaast is enige afstemming en duiding van deze cijfers belangrijk om een zo correct mogelijk beeld te geven van het cliënteel.

Het cijferboek 1999 is vermoedelijk afgewerkt in de maand september 2001.

Enmaal dit cijferboek is goedgekeurd, zal de afdeling Gemeenschapsinstellingen voor Bijzondere Jeugdbijstand het bezorgen aan alle geïnteresseerden. Zoals gewoonlijk zal ook een exemplaar ter documentatie worden bezorgd aan de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen van het Vlaams Parlement.

BERT ANCIAUX

VLAAMS MINISTER
 VAN CULTUUR, JEUGD,
 BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN
 EN ONTWIKKELINGSSAMENWERKING

Vraag nr. 61
van 17 mei 2001
van de heer CARL DECALUWE

Hefboomprojecten – Ondersteuning door VOI's

Zie :
 Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media
 Vraag nr. 112
 van 17 mei 2001
 van de heer Carl Decaluwe
 Blz. 120

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Vraag nr. 62
van 23 mei 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Adviesraden – Vrouwen

Zie :
 Minister-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden
 Vraag nr. 62
 van 23 mei 2001
 van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
 Blz. 163

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

MARLEEN VANDERPOORTEN

VLAAMS MINISTER
 VAN ONDERWIJS EN VORMING

Vraag nr. 116
van 14 mei 2001
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Gemeenschapsonderwijs – Klachtenprocedures

Onderwijskrachten die in conflict geraken met de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs hebben vaak het gevoel dat ze machteloos staan met hun klachten. De ARGO beschikt weliswaar over een eigen klachten- en beroepsprocedure, maar er is niet zoiets als een beroepsinstantie of een ander orgaan dat neutraal klachten kan beoordelen.

De ombudsman van de ARGO is blijkbaar niet bevoegd om klachten of vragen om informatie te behandelen en zou uitsluitend bevoegd zijn als beroepsinstantie tegen beslissingen van de diensten

van de ARGO waarbij inzage in bestuursdocumenten wordt geweigerd.

Kan de minister dat bevestigen ?

Geeft dit systeem voldoening ?

Antwoord

We mogen aannemen dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger refereert aan het Gemeenschapsonderwijs, dat vóór de inwerkingtreding van het bijzonder decreet van 14 juli 1998 betreffende het gemeenschapsonderwijs ARGO heette.

Uit de vraag valt niet af te leiden over welk soort klachten het gaat waardoor personeelsleden zich machteloos voelen.

Conflicten inzake tuchtmaatregelen kunnen aan een onafhankelijke raad van beroep worden voorgelegd. Indien personeelsleden zich door een uitspraak van deze beroepsinstantie benadeeld achten, staat nog steeds een beroepsmogelijkheid bij de Raad van State open. Deze procedure is in overeenstemming met wat bestaat in andere overheidsdiensten en mag worden geacht de rechten van personeelsleden te waarborgen. Beslissingen van bestuursorganen worden getoetst aan alle regels van behoorlijk bestuur. Alle tuchtmaatregelen kunnen zo het voorwerp uitmaken van beoordeling door een onafhankelijke instantie, op basis van een tegensprekelijk debat en een dossier dat de verweerder kan inkijken.

Geschillen binnen de arbeidsrelatie worden in het Gemeenschapsonderwijs niet op een andere manier dan elders bekeken. Op verschillende niveaus is overleg tussen werkgever en werknemers mogelijk in onderhandelingscomités. In de plaatselijke bestuursorganen heeft het personeel eveneens een eigen vertegenwoordiging.

De Vlaamse Ombudsdienst is bevoegd voor de Vlaamse openbare instellingen, dus ook voor het Gemeenschapsonderwijs. De primordiale taak van de ombudsdienst ligt echter in het optimaliseren van de dienstverlening aan de burger. Daarom is de behandeling van klachten over de arbeidsbetrekkingen, de werkomstandigheden of de rechtspositieregeling van de personeelsleden van de Vlaamse overheidsdiensten niet de opdracht van de Ombudsdienst (art. 13, § 2, 4°). Gezien de reeds vermelde mogelijkheden om een personeelsgeschil aan een syndicaal overleg of een beroepsinstantie te onderwerpen, meen ik dat de rechtsbescherming

van personeelsleden in het Gemeenschapsonderwijs voldoende gegarandeerd is.

Hierbij nog volgende toelichting.

1. In het kader van het vroegere decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering, zoals gewijzigd bij het decreet van 13 juni 1996, en van zijn uitvoeringsbesluiten van 9 december 1992 beschikte het Gemeenschapsonderwijs (tot en met 31 maart 1999 ARGO) inderdaad over een ombudsman, die conform voormelde regelgeving de beroepsinstantie vormde inzake passieve openbaarheid van bestuur.

De scope van deze ombudsfunctie was dus beperkt tot beroepsinstantie indien een opvraging of een verzoek tot inzage van gegevens vanwege een burger was afgewezen door de instelling.

Voormeld decreet en voormelde uitvoeringsbesluiten werden evenwel opgeheven door het decreet van 18 mei 1999 betreffende de openbaarheid van bestuur. De functie van beroepsinstantie voor de Vlaamse overheid (dus ook met betrekking tot het Gemeenschapsonderwijs) inzake passieve openbaarheid van bestuur zoals bedoeld in het decreet van 18 mei 1999, werd bij besluit van de Vlaamse regering van 8 juni 1999 gelegd bij de leidend ambtenaar van de administratie Kanselarij en Voorlichting van het departement Coördinatie van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

2. Onverminderd voormeld aspect van passieve openbaarheid van bestuur, heeft het Gemeenschapsonderwijs inderdaad geen specifieke ambtenaar belast met de uitoefening van een ombudsfunctie. De functies inzake informatieverstrekking en klachtenbehandeling worden volledig uitgeoefend binnen de normale werkzaamheden van de instelling, zij het op het lokale, regionale, dan wel centrale niveau (zie ook punt 3 infra).

Op het centrale niveau verzorgen de administratieve diensten de informatieverstrekking en klachtenbehandeling ; concrete vragen dan wel klachten worden, afhankelijk van de aard van de aangelegenheid, door de daartoe inhoudelijk bevoegde administratieve dienst behandeld. Vragen en klachten worden via de normale administratieve procedure naar de bevoegde administratieve dienst, dan wel het bevoegde be-

stuurniveau gekanaliseerd. Bovendien kan in dit verband worden gewezen op de functie van "contactpersoon met de Vlaamse Ombudsdienst" (ingevuld door een adjunct van de directeur werkzaam bij de diensten van de administrateur-generaal).

Aangezien de bestaande procedure op zich tot hiertoe nooit aanleiding heeft gegeven tot negatieve kritiek, is een specifieke ombudsfunctie geenszins nodig. In het kader van een optimale kwaliteitsbewaking is het evenwel niet uitgesloten dat in de nabije toekomst maatregelen worden getroffen om de informatie- en klachtenbehandeling op een nog meer gestructureerde wijze te laten verlopen (bv. geformaliseerde registratie). Hoe dit concreet zal worden ingevuld, zal mede afhangen van de preciseringen die de Vlaamse Ombudsman zal formuleren uit het oogpunt van zijn gegevensopvraging inzake de "damage score" (verhouding van het aantal vragen en klachten).

3. Naar aanleiding van het luik "klachten" dient te worden aangestipt dat binnen het Gemeenschapsonderwijs tal van georganiseerde klachten- en beroepsprocedures zijn vastgelegd.

3.1.

Met betrekking tot materies waarvoor scholen en scholengroepen sinds 1 januari 2000 bevoegd zijn (specifiek met betrekking tot personeelsaangelegenheden : zie punt 3.2 infra) kan voor eerst worden verwezen naar de klachten- en beroepsprocedures opgenomen in de respectieve schoolreglementen en in de respectieve reglementen van orde van de raad van bestuur.

Deze procedures regelen onder meer de behandeling van *klachten van ouders of leerlingen* tegen beslissingen inzake het al dan niet toekennen van getuigschriften en inzake het opleggen van orde- en tuchtmaatregelen.

3.2.

In het kader van hun rechtspositieregeling is ten behoeve van de *personeelsleden in de onderwijsinstellingen* een formele klachten- en beroepsprocedure ingesteld bij het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het Gemeenschapsonderwijs, zoals gewijzigd, en nader uitgewerkt in het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de evaluatie van vastbenoemde personeelsleden, de maatregelen van orde en de

tucht in het gemeenschapsonderwijs, zoals gewijzigd.

Als uiteindelijke beroepsinstantie geldt een raad van beroep. Dit aan het Gemeenschapsonderwijs externe orgaan, waarvan de leden zijn aangesteld door de Vlaamse regering, verstrekt niet enkel adviezen, maar doet ook uitspraken die de bevoegde bestuursorganen van het Gemeenschapsonderwijs binden.

3.3.

In het kader van hun rechtspositieregeling is ten behoeve van de *personeelsleden van de administratieve diensten* van het Gemeenschapsonderwijs door de Vlaamse regering een (eveneens aan de instelling externe) raad van beroep opgericht bij besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 (Belgisch Staatsblad van 20.09.1995) houdende oprichting en samenstelling van een raad van beroep voor sommige Vlaamse openbare instellingen (zoals gewijzigd) ; het huishoudelijk reglement van 9 mei 1996 van dit orgaan is verschenen in het Belgisch Staatsblad van 5 juli 1996.

4. De bestaande administratieve procedures werken probleemloos.

Een indicator voor deze meer dan behoorlijke werking is het uiterst beperkte aantal klachten dat aan het Gemeenschapsonderwijs via de Vlaamse Ombudsdienst wordt bezorgd, namelijk een drietal voor het jaar 2000.

Deze bijzonder lage score is door de Vlaamse Ombudsman uitdrukkelijk geapprecieerd geworden.

Vraag nr. 117 van 17 mei 2001 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Website www.verplegen.be – Betrokkenheid

Ik werd gecontacteerd door verschillende scholen in verband met de website www.verplegen.be. van de federale overheid.

Deze website – aldus deze scholen – zou misleiding en verwarring scheppen bij de informatiediensten : voor het hoger onderwijs staan de concrete vestigingsplaatsen niet in de lijst van de "scholen" en de "opendeurdagen". Dit brengt met zich mee dat in deze lijst vestigingsplaatsen zoals Turnhout, Lier, Aalst, Sint-Niklaas, Roeselare, ... niet vermeld

staan en slechts na een derde of vierde filter door bezoekers van de website worden teruggevonden.

Daarenboven zijn de vermelde "specialisaties" eigenlijk "opties", dus oriëntaties in het beroepsveld. De specialisaties, zoals voortgezette opleidingen en posthogeschoolvormingen, worden niet vermeld.

1. Is de Vlaamse overheid gecontacteerd bij het opstellen van de inhoud van de website ?
2. Werden deze opmerkingen doorgegeven aan de federale diensten ?
3. Is het niet aangewezen dat het departement Onderwijs en de Vlaamse Infolijn samen een initiatief nemen op maat voor Vlaanderen ?

Antwoord

De website www.verplegen.be is een website van de federale overheid binnen het kader van de informatiecampagne die zij voert met betrekking tot de opleiding en het beroep verpleegkunde.

Ik heb bij het totstandkomen van de website aan mevrouw Magda Aelvoet, federaal minister bevoegd voor de Volksgezondheid, een volledig overzicht bezorgd van het opleidingsaanbod verpleegkunde in de Vlaamse Gemeenschap. De Vlaamse Gemeenschap is verder niet betrokken geweest, noch bij het concept, noch bij de realisatie van de website.

Ik ben niet op de hoogte van de mate waarin problemen in verband met de website al dan niet signaleerd zijn aan de federale overheid. Ik zal mijn federale collega nogmaals een gedetailleerd gecoördineerd overzicht bezorgen van het opleidingsaanbod verpleegkunde in de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap, met mededeling van de door de Vlaamse volksvertegenwoordiger geformuleerde problemen inzake transparantie en gebruiksvriendelijkheid van de website, en met de vraag de website met betrekking tot deze aspecten te willen optimaliseren.

De informatiecampagne van de federale overheid betreft het hele land. Het departement Onderwijs en de Vlaamse Infolijn bieden waar gewenst informatie over opleidingsmogelijkheden verpleegkunde en verwijzen eventueel door naar hetzij de onderwijsinstellingen, hetzij de federale instanties wanneer de vragen betrekking hebben op de beroepsuitoefening.

De Vlaamse Gemeenschap heeft haar bijdrage geleverd aan de federale informatiecampagne door de verspreiding op zich te nemen van het campagnemateriaal naar alle onderwijsactoren in de Vlaamse Gemeenschap. Ik acht het daarom niet opportuun dat de Vlaamse Gemeenschap bijkomend aan of parallel met de federale campagne een initiatief zou ontwikkelen dat zich specifiek toespitst op Vlaanderen.

Vraag nr. 118 van 17 mei 2001 van de heer CARL DECALUWE

Hefboomprojecten – Ondersteuning door VOI's

Zie :
Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media
Vraag nr. 112
van 17 mei 2001
van de heer Carl Decaluwe
Blz. 120

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Vraag nr. 119 van 17 mei 2001 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Woon-werkverkeer leerkrachten – Tegemoetkominingsregeling

Veel leerkrachten kunnen nauwelijks of niet gebruiken van het openbaar vervoer. Dit geldt zeker voor leerkrachten van het deeltijds kunstonderwijs : door hun avond/weekendprestaties en door hun muziekinstrumenten/didactisch materiaal is het vaak onmogelijk om openbaar vervoer te gebruiken. Ook moeten heel wat van deze leerkrachten op één dag lesgeven in verschillende, soms ver van elkaar gelegen instellingen. Het gebruik van de wagen is dan ook meestal de enige vervoersmogelijkheid.

Het ontbreken van een tegemoetkoming voor het gebruik van de wagen bij het woon-werkverkeer terwijl het fiets-, bus- en treingebruik wordt aangemoedigd, is in deze erg betwistbaar : het benadeelt objectief bepaalde groepen.

Dat er stemmen opgaan om m.b.t. de terugbetaling voor het gebruik van de wagen de tarieven van het openbaar vervoer te doen gelden als men kan bewijzen over geen alternatief te beschikken, is een ander – en allicht zinvoller – signaal.

1. Is er reeds onderzoek verricht naar de haalbaarheid van het voorstel om de tarieven van het openbaar vervoer als terugbetalingsnorm te laten gelden wanneer men over geen mogelijkheden op het vlak van openbaar vervoer beschikt ?
2. Is er reeds onderzoek verricht naar andere mogelijke systemen van tegemoetkoming in deze sector ? Zo ja, welke ? Zo neen, waarom niet ?

Antwoord

Ik verwijs de Vlaamse volksvertegenwoordiger naar mijn antwoord op punt 2 van haar eerder gestelde vraag nr. 173 van 14 september 2000, dat werd gepubliceerd in het Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 5 van 15 december 2000, blz. 625.

(Bijlage 1 : tekst van bovenvermelde vraag en antwoord ; bijlage 2 : uittreksel uit het Vlaams Personeelsstatuut betreffende de werkgeversbijdrage in de kosten van het woon-werkverkeer voor de ambtenaar die de arbeidsplaats moeilijk of niet kan bereiken met het gemeenschappelijk openbaar vervoer ; bijlage 3 : omzendbrief PEBE/DVR/2000/1 – PEBE/VOI/2000/2 van 6 maart 2000 betreffende arbeidsplaatsen die moeilijk of niet met het gemeenschappelijk openbaar vervoer te bereiken zijn – Deze bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 120
van 23 mei 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

VDAB-opleiding verpleegkunde – Evaluatie

De Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding stimuleert – in het kader van de

knelpuntberoepen – werkzoekenden om een opleiding verpleegkunde te volgen.

Deze stimuli worden omgezet in financiële middelen, enerzijds om de studiekosten te compenseren en anderzijds – voor langdurig werkzoekenden – om hun extra uitgaven voor kinderopvang, vervoer, ... te vergoeden, naast de stimulans van 40 frank per uur tijdens de opleiding. Dit alles is gebaseerd op een contract dat de VDAB sluit met de werkzoekende en dat een garantie voor drie jaar studiekosten inhoudt.

1. Welke kostprijs ontvingen de verschillende scholen per student in het schooljaar 2000-2001 ? Waarop is deze prijs gebaseerd ?
2. Voor hoeveel leerlingen/studenten per instelling werden zo de studiekosten vergoed ?

Hoeveel reguliere studenten waren er aan elk van deze instellingen ?

Hoeveel van deze reguliere studenten kregen een studiebeurs ?

3. Zijn er reeds afspraken om op deze manier de opleiding verpleegkunde te volgen in het kader van de modulaire opleidingen ?
4. Hoeveel werkzoekenden (per geslacht, per provincie) haakten af in de loop van het schooljaar ? Om welke redenen ? Wordt dit verholpen ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme.

Antwoord

I. Secundaire scholen

Hierna een overzicht van de door de Vlaamse Gemeenschap georganiseerde of gesubsidieerde instellingen met een opleiding ziekenhuisverpleegkunde en/of psychiatrische verpleegkunde, niveau vierde graad voltijds beroepssecundair onderwijs, tezamen met een opgave van de regelmatige schoolbevolking per 1 februari 2001.

	School	Som van leerlingen
104141	Hogere Beroepsopleiding Verpleegkunde St.-Jan/St.Jozef, 8200 Brugge	239
107714	Sint-Norbertusinstituut ASO-TSO-BSO, 2570 Duffel	84
110247	Regina Mundi, 3600 Genk	152
28639	SITO nr. 7, 2018 Antwerpen	104
28845	Sint-Norbertusinstituut, 2000 Antwerpen	128
30577	Sint-Aloysiusinstituut voor Verpleegkunde, 2500 Lier	136
31468	Hoger Instituut voor Verpleegkunde Sint-Elisabeth, 2300 Turnhout	291
32052	Sint-Guido-instituut, 1070 Anderlecht	47
32946	Sint-Franciscusinstituut Verpleegkunde, 3000 Leuven	195
34926	Sint-Niklaasinstituut, 8500 Kortrijk	204
35394	Technisch Instituut Verpleegkunde – Ic Dien, 8800 Roeselare	162
35766	Instituut Verpleegkunde – Huize Aleydis, 8790 Waregem	144
35907	Sint-Augustinusinstituut – Verpleegkunde, 9300 Aalst	227
36905	Instituut voor Verpleegkunde Sint-Geertruid, 9000 Gent	168
37069	Instituut voor Verpleegkunde Sint-Vincentius, 9000 Gent	339
38216	Technisch Instituut Sint-Carolus, 9100 Sint-Niklaas	193
39115	VTI, 3500 Hasselt	257
40907	KTA Mechelen : Paramedisch Instituut, 2800 Mechelen	67
42622	KTA Vesaliusinstituut Oostende, 8400 Oostende	134
50096	Provinciale Secundaire School Hasselt, 3500 Hasselt	142

N.v.d.r.

ASO : algemeen secundair onderwijs
 TSO : technisch secundair onderwijs
 BSO : beroepssecundair onderwijs
 SITO : Stedelijk Instituut voor Technisch Onderwijs
 VTI : Vrij Technisch Instituut
 KTA : Koninklijk Technisch Atheneum

Mijn administratie heeft geen zicht op het aantal VDAB-leerlingen in deze scholen. De afdeling Studietoelagen verzamelt momenteel cijfermateriaal over het aantal reguliere leerlingen dat een studietoelage geniet. Deze informatie zal de Vlaamse volksvertegenwoordiger worden bezorgd in een aanvullend antwoord.

II. Hogescholen

1. Zestien hogescholen organiseren in het academiejaar 2000-2001 de basisopleiding verpleeg-

kunde. In elk van deze hogescholen zijn VDAB-studenten ingeschreven. Slechts acht hogescholen ontvangen van de VDAB een vergoeding voor deze studenten.

Het bedrag varieert van 1.300 frank tot 1.500 frank per ingeschreven student. Het is bestemd voor bijkomende administratieve kosten. Het wordt vastgelegd in een overeenkomst tussen de hogeschool en de VDAB. Het is mij niet bekend waarop dit bedrag is gebaseerd.

2. Hierna volgt een tabel met de benaming van de hogescholen, het aantal reguliere studenten in de basisopleiding verpleegkunde, het aantal beursstudenten en het aantal VDAB-studenten waarvoor de hogeschool een vergoeding krijgt.

Naam van de hogeschool	Aantal reguliere studenten	Aantal beursstudenten	Aantal VDAB-studenten
Katholieke Hogeschool Leuven	548	97	4
Katholieke Hogeschool Limburg	355	100	20
Hogeschool West-Vlaanderen	68	15	4
Erasmushogeschool Brussel	344	43	4
Katholieke Hogeschool Brugge-Oostende	272	89	13
Arteveldehogeschool	355	97	5
Katholieke Hogeschool Sint-Lieven	341	100	8
Karal de Grote-Hogeschool	505	137	4

3. Er zijn nog geen concrete afspraken om de opleiding Verpleegkunde te volgen in het kader van het modulair stelsel. De hogescholen kunnen evenwel hun opleidingen deeltijds aanbieden. In dit stelsel schrijft een student zich per academiejaar in voor de helft van de onderwijs- en andere studieactiviteiten van een volledig studiejaar.

Een en ander zal wel mogelijk worden binnen het kader van de verdere flexibilisering van het hoger onderwijs.

4. In de vermelde hogescholen haakten geen VDAB-studenten af in de loop van het academiejaar.

(Antwoord Renaat Landuyt : blz. 69 – red.)

Vraag nr. 121
van 23 mei 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Adviesraden – Vrouwen

Zie :
 Minister-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden
 Vraag nr. 62
 van 23 mei 2001
 van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
 Blz. 163

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 122
van 23 mei 2001
van de heer JOHAN DE ROO

Hoogbegaafde kinderen – Onderwijsvoorzieningen

In Vlaanderen is het onderwijs in ruime mate aangepast aan elk individu. Kinderen met leerproblemen, een handicap, enzovoort, worden allen opgevangen.

Aan de behoeften echter van hoogbegaafde kinderen is in verhouding wellicht het minst voldaan.

Zijn er beginselen en/of maatregelen van toepassing ten behoeve van hoogbegaafde kinderen in Vlaanderen ?

Zo ja, welke en wat zijn de resultaten ?

Zo neen, wat is de reden voor het uitblijven van voorzieningen ?

Worden er dan alsnog voorzieningen ingesteld voor hoogbegaafde kinderen ?

Antwoord

"Het onderwijs afstemmen op de verschillen tussen leerlingen" en "zorgen dat de leerlingen graag naar school gaan" behoren tot mijn operationele doelstellingen (cf. Beleidsnota, blz. 33 e.v. en 42 e.v.) (*Beleidsnota Onderwijs en Vorming, Stuk 139 (1999-2000) – Nr. 1 – red.*).

Een gelijkkansenbeleid in het onderwijs wil problemen van individuele of groepen leerlingen voorkomen of remediëren. Daarbij is het wenselijk om zoveel mogelijk leerlingen binnen het gewone onderwijs te houden. Dat geldt uiteraard ook voor de groep "hoogbegaafden".

Indien het onderwijsaanbod onvoldoende is aangepast aan de specifieke noden van deze leerlingen, lopen ze inderdaad het risico om allerlei gedragsproblemen, dikwijls van motivationele aard, te ontwikkelen. De mogelijkheden die scholen nu al hebben om aan binnenklasdifferentiatie te doen, zijn aangewezen om eventuele problemen bij deze kinderen aan te pakken. Samenwerking met medewerkers van het centrum voor leerlingenbegeleiding (CLB) is hier aangewezen.

Er zijn dus geen specifieke beginselen en/of maatregelen ten behoeve van hoogbegaafde kinderen in de Vlaamse onderwijsreglementering. Het is trouwens niet eenvoudig om deze kinderen als "doelgroep" eenduidig te definiëren en af te bakenen.

In deze context verwijs ik wel graag naar de activiteiten van het Centrum voor Begaafdheidsonderzoek (CBO), werkzaam binnen de Ufsia in een samenwerkingsverband met de Katholieke Universiteit van Nijmegen (*Ufsia : Universitaire Faculteiten Sint-Ignatius Antwerpen – red.*).

Dit centrum heeft niet enkel een onderzoeksopdracht inzake hoogbegaafdheid, maar biedt ook deskundig advies en begeleiding aan ouders, leerkrachten en CLB's, om hun in staat te stellen hoogbegaafde kinderen beter te begeleiden. Ouders kunnen er terecht voor diagnostiek en advisering. Voor directies, leerkrachten en CLB-medewerkers organiseert het CBO studiedagen. In de sector van de lerarenopleiding streeft het CBO naar sensibilisering van toekomstige leerkrachten, met de bedoeling hun met het fenomeen vertrouwd te maken. Onmiddellijk relevant voor de concrete klaspraktijk is het beschikbaar stellen van differentiatiemateriaal.

**Vraag nr. 123
van 23 mei 2001
van de heer JOS DE MEYER**

Nascholingsprojecten – Toewijzing

Op 5 mei 2001 verscheen in het Belgisch Staatsblad het ministerieel besluit van 12 april 2001 betreffende de vaststelling van de nascholingsprojecten op initiatief van de Vlaamse regering voor het schooljaar 2001-2002.

Net als de vorige jaren hebben vele nascholingsinstellingen projectvoorstellen ingediend. Niet alle voorstellen werden gehonoreerd. De instellingen kregen enkel een mededeling van de beslissing, zonder enige motivering. Sommige instellingen kregen een goedkeuring van hun project, maar met

een forse besparing op de middelen (ofschoon het totaal aantal te organiseren sessies hetzelfde bleef).

1. Artikel 7 van het besluit van 22 oktober 1996 (procedureregeling toewijzing nascholingsprojecten) bepaalt dat inzake de kwaliteit van de ingediende projecten een advies aan externe experts moet worden gevraagd.

Wie waren de experts tijdens de laatste procedure en waarop berust hun expertise ?

2. Hoe worden de beoordelingscriteria geoperationaliseerd ?

Hoeveel sessies verwacht men bijvoorbeeld van voltijds ingeschakelde nascholers per jaar ?

Houdt men rekening met de aard van de opdracht ?

Met het feit dat bepaalde nascholers over het hele Vlaamse land actief zijn (en dus ook meer verplaatsingstijd en meer verplaatsingsvergoedingen nodig hebben) ?

3. Op dit moment wordt er geen schriftelijke motivatie gegeven bij de goed- of afkeuring van een projectvoorstel. Uit de mondelinge motivering van het departement Onderwijs blijken de betrokken beoordelaars argumenten aan te dragen die door de projectvoorstellen zelf worden weerlegd. Met andere woorden, projectvoorstellen blijken slechts fragmentair gelezen te zijn.

Kunnen de nascholingsinstituten beroep aantekenen tegen de beslissing ?

4. Kunnen de goedgekeurde projectbeschrijvingen worden meegedeeld ?

5. De minister heeft een aantal projectvoorstellen budgettair ingekrompen, terwijl de verwachte nascholingsactiviteit toch dezelfde blijft. Instituten blijken niet op de hoogte te zijn van deze eenzijdige contractwijziging, terwijl de minister het betrokken nascholingsaanbod aan de scholen bekendmaakt.

In hoeverre kan het nascholingsinstituut de projectuitvoering aanpassen aan de gewijzigde begroting ?

Antwoord

1. Ik wijs ieder jaar twee experts aan om advies te verlenen aan de nascholingscommissie. De ex-

perten dit jaar waren prof. dr. Geert Kelchtermans van de KU Leuven en prof. dr. Nadine Engels van de VUB (*KU Leuven : Katholieke Universiteit Leuven ; VUB : Vrije Universiteit Brussel – red.*).

Geert Kelchtermans is bij de KU Leuven verbonden aan het departement Pedagogische Wetenschappen en aan de Academische Lerarenopleiding Psychologie. Nadine Engels behoort tot de academische staf van het Interfacultair Departement voor Lerarenopleiding (IDLO) van de Vrije Universiteit Brussel.

De experts worden in de eerste plaats aangehouden vanwege hun algemene kennis van onderwijs, onderwijsbeleid en nascholing. Tevens wordt er geprobeerd om personen aan te spreken die ook een specifieke kennis hebben van bepaalde prioritaire thematieken.

2. De beoordelingscriteria zijn opgenomen in het besluit van de Vlaamse regering van 22 oktober 1996. Het betreft :

- de aansluiting van het project bij de omschrijving van het prioritaire nascholings-thema ;
- de kwaliteit van de ingediende projectaanvraag.

De commissie rangschikt de projecten op basis van deze criteria. Dit gebeurt in de vorm van een kwaliteitscontrole, gaande van A tot D. Indien een project onvoldoende aansluit bij de omschrijving van het prioriteitsthema, wordt de score E toegekend, waardoor het project niet meer in aanmerking komt voor goedkeuring. Na afloop van de procedure wordt de score meegedeeld aan de betrokken nascholingsorganisatie.

Wanneer een project gunstig gerangschikt is en in aanmerking komt voor financiering, wordt de ingediende budgettering bekeken en eventueel aangepast. De aangevraagde budgetten variëren soms sterk, alhoewel het aanbod vergelijkbaar is. Ook hier gelden een aantal criteria van financiële aard. Voor een voltijds ingeschakelde nascholer geldt een richtcijfer van 120 sessies van drie uur. Dit houdt dus in dat een voltijdse nascholer 360 uur nascholing moet geven op jaarbasis.

Met de aard van de opdracht wordt rekening gehouden door bijvoorbeeld een uitgebreide in-

take of nazorgsessie (individueel of op schoolniveau) ook te aanvaarden als sessie.

De verplaatsingstijd wordt berekend in de loonkosten (zie berekening bij aantal sessies) en kan niet afzonderlijk worden vergoed. De verplaatsingskosten worden steeds vergoed indien de nascholing op een andere dan de normale werkplek plaatsvindt.

3. Alle nascholingsorganisaties worden schriftelijk op de hoogte gebracht van de score van de door hen ingediende projecten. In dezelfde brief worden de organisaties uitgenodigd tot een gesprek over de toegekende score.

Het is mij in het geheel niet duidelijk op welke informatie de stelling gebaseerd is als zouden de projecten slechts fragmentair worden gelezen. Dit is in ieder geval niet correct.

In de procedure is geen ruimte voor het aantekenen van beroep. Het betreft hier projectsubsidies voor een beperkt en vooraf vastgesteld bedrag. Binnen dergelijke projectsubsidieering is een beroepsprocedure niet realiseerbaar.

4. De goedgekeurde projecten (titel, organisator, subsidiebedrag) worden bekendgemaakt via het Belgisch Staatsblad.

Een samenvatting van ieder gesubsidieerd project wordt bekendgemaakt via de website van het departement Onderwijs en via een nascholingsmap die wordt bezorgd aan elke school.

5. Het goedgekeurde budget voor de aanvaarde projecten wordt meegedeeld aan de betrokken nascholingsorganisatie.

Op basis van dit budget wordt het contract opgesteld.

**Vraag nr. 125
van 7 juni 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Afkortingen – Dubbelgebruik KO

Zie :
Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen
Vraag nr. 207
van 7 juni 2001
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 41

Antwoord

De resolutie streeft naar correct en eenvoudig taalgebruik, met een minimum aan duistere afkortingen, om de toegankelijkheid van de overheidscommunicatie te bevorderen.

Bij de redactie van wet- en regelgevende teksten let mijn administratie erop geen afkortingen te gebruiken, tenzij in uitzonderlijke gevallen, die dan uitdrukkelijk worden beschreven in een inleidend artikel "definities". In omzendbrieven en mededelingen daarentegen worden occasioneel wel afkortingen vermeld, die echter onmogelijk tot misverstanden kunnen leiden bij de doelgroep. Kunstonderwijs wordt in die context aangeduid door KSO (niet KO), wat voor kunstsecundair onderwijs staat. KO kan ook deel uitmaken van de combinatie DKO, de afkorting voor deeltijds kunstonderwijs.

Dit alles maakt dat we de verwarring met "kinderopvang" niet hoeven te vrezen.

**Vraag nr. 126
van 7 juni 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Afkortingen – Dubbelgebruik BKO

Zie :
Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen
Vraag nr. 208
van 7 juni 2001
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 59

Antwoord

De resolutie betreffende het gebruik van afkortingen en letterwoorden voor officiële en semi-officiële benamingen is een initiatief waarin ik mij kan vinden. Het gebruik van letterwoorden en afkortingen in overheidsdocumenten neemt inderdaad steeds meer toe, met als gevolg dat het voor de gewone burger vaak bijzonder moeilijk wordt om deze letterwoorden te begrijpen. Op het departement Onderwijs tracht men in het kader van de vereenvoudiging ruim aandacht te besteden aan deze problematiek en dan ook zo weinig mogelijk gebruik te maken van afkortingen.

Het letterwoord BKO wordt door mijn administratie niet systematisch gebruikt om het Buitengewoon Kleuteronderwijs aan te duiden. Er bestaat

momenteel geen officiële afkorting voor het buitengewoon kleuteronderwijs, aangezien er tot op heden geen autonome scholen voor deze onderwijsvorm zijn.

In statistische gegevens kan het wel eens gebeuren dat het letterwoord BKO wordt gebruikt voor het buitengewoon kleuteronderwijs, maar ik zal in de toekomst samen met mijn departement nog meer aandacht schenken aan de problematiek van de afkortingen.

Ik zal in elk geval reeds doorgeven dat wij door de afkorting BKO te gebruiken, verwarring scheppen.

**Vraag nr. 127
van 12 juni 2001
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

VZW Voorrangsbeleid Brussel – Overeenkomst

De Vlaamse regering heeft opnieuw een overeenkomst afgesloten met de VZW Voorrangsbeleid Brussel (VBB) voor de uitvoering van het onderwijsvoorrangsbeleid (OVV).

1. Is er voor het afsluiten van de nieuwe overeenkomst een evaluatie gebeurd van de overeenkomst uit het verleden ?

Zo ja, wat zijn de resultaten van deze evaluatie ?

Zo neen, wat zijn de argumenten om geen evaluatie te maken ?

2. Wat zijn de doelstellingen van de nieuwe overeenkomst ?

Betreft het een eenvoudige verlenging van de lopende overeenkomst of zijn er verfijningen aangebracht en zo ja, welke ?

3. Wat is de duurtijd van de nieuwe overeenkomst en wat zijn de budgettaire implicaties ?

4. Is er samenwerking met andere beleidsniveaus betreffende deze overeenkomst en zo ja, wat is de inhoud van deze samenwerking ?

Antwoord

1. In de VBB-strategie is van meet af aan in een wetenschappelijke evaluatie voorzien. Het wetenschappelijk rapport betreffende het eerste werkingsjaar van VBB wordt op 16 juli 2001 aan

de VBB-beleidsgroep voorgesteld en eer besproken.

De informatie over het eerste werkingsjaar, inclusief de bevindingen van de wetenschappelijke evaluatie, wordt in de loop van september 2001 aan de Onderwijscommissie van het Vlaams Parlement en aan de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie overgezonden en indien gewenst toegelicht.

2. Het Voorrangsbepaald Brussel is protocollair goedgekeurd op 4 juni 1999 tussen de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, en de heer Ruffin Grijp, voorzitter van het college van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC), collegelid bevoegd voor Onderwijs, Voorschoolse Aangelegenheden en Gezondheidszorg.

In dit protocol werd een bijzondere opdracht houder aangesteld met de opdracht een ondersteuning uit te bouwen voor de Nederlandstalige basisscholen in Brussel.

In het protocol werd deze opdracht reeds vastgelegd voor vijf schooljaren (2000-2001 tot 2004-2005).

3. Voor de VBB-werking van het eerste schooljaar 2000-2001 werden budgettaire twee overeenkomsten afgesloten :
 - van september 2000 tot december 2000 (12,3 miljoen fr.)
 - van januari 2001 tot december 2001 (42,3 miljoen fr.)

De "nieuwe overeenkomst" waarvan sprake in deze vraag, behelst een continuering voor het eerste schooljaar (2000-2001) én drie maanden van het volgende schooljaar (2001-2002). Dit om de begroting over te brengen van schooljaren naar kalenderjaren.

Aangezien in de "nieuwe overeenkomst" drie maanden werking opgenomen zijn voor het volgende schooljaar, slaan de budgettaire implicaties op de uitbreiding van het aantal scholen (van 36 in schooljaar 2000-2001 naar 52 in schooljaar 2001-2002).

4. De werking van het VBB wordt bepaald in samenwerking met andere beleidsniveaus.

Via de beleidsgroep vertegenwoordigde geleidingen zijn :

- departement Onderwijs,
- kabinet Onderwijs,
- VGC,
- VLOR,
- drie universiteiten (KU Leuven, UG, VUB).

Samenwerking met de CLB's, Pedagogische Begeleiding van de drie onderwijsnetten, OVB en SOW maakt deel uit van de coördinatieopdracht van de bijzondere opdrachthouder.

(VLOR : Vlaamse Onderwijsraad ; KU Leuven : Katholieke Universiteit Leuven ; UG : Universiteit Gent ; VUB : Vrije Universiteit Brussel ; CLB : centrum voor leerlingenbegeleiding ; SOW : Schoolopbouwwerk – red.)

**Vraag nr. 129
van 13 juni 2001
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Examencommissie – Evaluatie

Via de Examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap krijgen leerlingen die geen diploma hebben gehaald, langs de normale weg toch nog een kans.

1. Kan de minister een overzicht geven van het aantal kandidaten dat, voor 1997 tot en met 2000, een beroep heeft gedaan op de Examencommissie ? Graag een opsplitsing per afzonderlijk jaar en indien mogelijk per geslacht.
2. Hoeveel kandidaten zijn uiteindelijk geslaagd en voor welke diploma's ?
3. Op welke wijze verloopt de ondersteuning van de kandidaten door het departement Onderwijs ?

Welk budget wordt hiervoor vrijgemaakt ?

Antwoord

- 1 en 2. Aantal inschrijvingen en behaalde resultaten
 - a) 1ste afdeling : 1ste en 2de graad van het secundair onderwijs : getuigschriften van de eerste en tweede graad, alle onderwijsvormen

1ste afdeling	Inschrijvingen	M	V	Getuigschriften 1ste en 2de graad	M	V	Deelattesten	M	V
1997	593	324	269	130	76	54	243	136	107
1998	597	338	259	101	56	45	269	153	116
1999	483	267	216	115	57	58	191	102	89
2000	404	228	176	71	43	28	161	86	75

b) 2de afdeling : 3de graad van het secundair onderwijs : algemeen secundair onderwijs

– het aantal behaalde vakattesten (buiten de domeinen ;

2de afdeling	M	V	Totaal
1997	544	386	930
1998	515	416	931
1999	502	392	894
2000	550	382	932

– het aantal behaalde diploma's ;

Jaar	Deelattesten			Diploma
	Kandidaten	Domein	Vakken	
1997	406	388	723	97
1998	395	336	432	87
1999	391	392	707	103
2000	409	393	886	118

Behaalde getuigschriften/attesten/diploma's

In de tabel staat per kalenderjaar :

- het aantal kandidaten dat een of meer deel-attesten behaalde ;
- het aantal behaalde deelattesten voor de domeinen ;

c) 3de afdeling : 3de graad van het secundair onderwijs : technisch, kunst- en beroeps-secundair onderwijs

3de afdeling	Inschrijvingen	M	V	Diploma's	M	V	Deelattesten	M	V
1997	1293	NB		191	NB		513	NB	
1998	1398			165			625		
1999	1640			235			658		
2000	1826			274			754		

Toelatingsattest tot de 4de graad

	Inschrijvingen	M	V	Behaalde attesten	M	V
1997	163	NB		108	NB	
1998	76			57		
1999	98			58		
2000	121			66		

NB : niet bekend – red.

d) 4de afdeling : diploma van secundair onderwijs : onderwijsvorm beroepssecundair onderwijs, studierichting ziekenhuisverpleegkunde/psychiatrische verpleegkunde

4de afdeling	Inschrijvingen	M	V	1ste jaar = deelattest	M	V	2de jaar = deelattest	M	V	3de jaar = diploma	M	V
1997	129	11	118	40	2	38	12	1	11	24	2	22
1998	113	11	102	3	0	3	18	0	18	30	1	29
1999	56	3	53	0	0	0	8	0	8	24	0	24
2000	39	6	39	2	0	2	0	0	0	20	4	16

3. Ondersteuning

De ondersteuning van (toekomstige) kandidaten gebeurt in hoofdzaak door de respectieve secretariaten van de verschillende afdelingen die aan de kandidaten praktische en pedagogische adviezen geven.

Voor de studierichtingen van het algemeen secundair onderwijs beschikt het Begeleid Individueel Studeren (BIS) over een beperkt aanbod van cursussen die de kandidaat kunnen helpen bij het voorbereiden van de examens van de tweede en derde graad.

3.1 1ste afdeling

Informatiebrochure

Deze brochure schetst de werking en de mogelijkheden van de commissie en bevat daarnaast de nodige documenten om meer gedetailleerde informatie op te vragen, en inschrijvingsformulieren voor de examens.

Infodag

Minimaal een keer per kalenderjaar organiseren we een infodag. Hierop wordt dieper ingegaan op de informatie uit de brochure en kunnen de kandidaten vakspecifieke informatie verkrijgen van de examinatoren.

Examenprogramma's

Deze bevatten voor elk vak de leerinhouden, de doelstellingen, studietips, het verloop van de examens, de evaluatiemethode en -spreiding en een uitgebreide bibliografie.

Brochures "Mijn examen voorbereiden"

Met deze brochures tracht de Examencommissie de kandidaat een duidelijk beeld te geven

van de aard en het niveau van de verschillende vakexamens.

Ze bevatten onder andere opgaven van vorige kalenderjaren, talrijke voorbeeldvragen en -oefeningen, onderwerpen voor spreek- en schrijfvaardigheid, ...

Evaluatiedag

Na elke zittijd kunnen de kandidaten hun examens bespreken met de examinatoren. Zij kunnen tevens de examinatoren bevragen met het oog op volgende examens.

3.2 2de afdeling

Informatiebrochure

Deze brochure schetst de werking en de mogelijkheden van de commissie en bevat daarnaast de nodige documenten om meer gedetailleerde informatie op te vragen, en inschrijvingsformulieren voor de examens.

Infodag

Minimaal een keer per kalenderjaar organiseren we een infodag. Hierop wordt dieper ingegaan op de informatie uit de brochure en kunnen de kandidaten vakspecifieke informatie verkrijgen van de examinatoren.

Examenprogramma's

Deze bevatten voor elk vak de leerinhouden, de doelstellingen, studietips, het verloop van de examens, de evaluatiemethode en -spreiding en een uitgebreide bibliografie.

Brochures "Mijn examen voorbereiden"

Met deze brochures tracht de Examencommissie de kandidaat een duidelijk beeld te geven

van de aard en het niveau van de verschillende vakexamens.

Ze bevatten onder andere opgaven van vorige kalenderjaren, talrijke voorbeeldvragen en -oefeningen, onderwerpen voor spreek- en schrijfvaardigheid, ...

Evaluatiedag

Na elke zitting kunnen de kandidaten hun examens bespreken met de examinatoren. Zij kunnen tevens de examinatoren bevragen met het oog op volgende examens.

3.3 3de afdeling

Informatiebrochure

Deze brochure schetst de werking en de mogelijkheden van de commissie en bevat daarnaast de nodige documenten om meer gedetailleerde informatie op te vragen, en inschrijvingsformulieren voor de examens.

Infodag

Minimaal een keer per kalenderjaar organiseren we een infodag. Hierop wordt dieper ingegaan op de informatie uit de brochure en kunnen de kandidaten vakspecifieke informatie verkrijgen van de examinatoren.

Examenprogramma's

Deze bevatten voor elk vak de leerinhouden, de doelstellingen, studietips, het verloop van de examens, de evaluatiemethode en -spreiding en een uitgebreide bibliografie.

Na elke zitting kunnen de kandidaten hun examens bespreken met de examinatoren. Zij kunnen tevens de examinatoren bevragen met het oog op de volgende examens.

3.4 4de afdeling

Informatiebrochure

Deze brochure schetst de werking en de mogelijkheden van de commissie en bevat daarnaast de nodige documenten om meer gedetailleerde informatie op te vragen, en inschrijvingsformulieren voor de examens.

Infodag

Minimaal een keer per kalenderjaar organiseren we een infodag. Hierop wordt dieper ingegaan op de informatie uit de brochure en kunnen de kandidaten vakspecifieke informatie verkrijgen van de examinatoren.

Examenprogramma's

Deze bevatten voor elk vak de leerinhouden, de doelstellingen, studietips, het verloop van de examens, de evaluatiemethode en -spreiding en een uitgebreide bibliografie.

Na elke zitting kunnen de kandidaten hun examens bespreken met de examinatoren. Zij kunnen tevens de examinatoren bevragen met het oog op de volgende examens.

Voor de Examencommissie is geen specifiek budget uitgetrokken. Haar werkingskosten worden aangerekend op basisallocatie 12.01 van programma 32.10.

De voorbije drie jaar werden volgende bedragen betaald :

1998 : 280.776 fr. (6.960 euro),
1999 : 281.974 fr. (6.990 euro),
2000 : 241.702 fr. (5.992 euro).

Het merendeel van de personeelsleden van de Examencommissie bestaat uit gedetacheerde leerkrachten, zodat de lonen verder worden uitbetaald door het departement. Uiteraard is hier de vervangingsregeling van toepassing.

Vraag nr. 130 van 13 juni 2001 van mevrouw MARIJKE DILLEN

Studentenkoepels – Subsidiëring

De Vlaamse regering regelt de subsidiëring van studenten- en leerlingenkoepelverenigingen.

1. Aan welke voorwaarden dienen deze verenigingen te voldoen om in aanmerking te komen voor subsidiëring ?
2. Welke verenigingen ontvangen een subsidie en wat is de omvang van deze subsidiëring ? Welk totaalbedrag wordt hiervoor jaarlijks ingeschreven ?

3. Er bestaat een beroepsmogelijkheid voor verenigingen wier aanvraag tot subsidiëring is afgewezen.

Hoeveel verenigingen hebben van deze mogelijkheid gebruikgemaakt ?

Wat zijn de resultaten van het beroep ?

Antwoord

1. De subsidiëring van studenten- en leerlingenkoepelverenigingen is geregeld bij decreet van 30 maart 1999 en bij besluit van de Vlaamse regering van 17 maart 2000 (gewijzigd op 17 november 2000 en op 12 januari 2001). Een volledig overzicht van de subsidiëringvoorwaarden is te vinden in de teksten als **bijlage**.

Naast een aantal vormvoorwaarden, hebben de subsidiëringcriteria betrekking op de statuten, de doelstellingen, de representativiteit en de samenstelling van de organisaties en hun activiteiten.

2. In 2000 en 2001 dienden de Vlaamse Scholierenkoepel (VSK) en de Vlaamse Vereniging voor Studenten (VVS) een aanvraag tot subsidiëring in.

De subsidie voor VSK bedroeg in 2000 in totaal 6.000.000 frank en voor VVS 7.500.000 frank. In 2001 zijn aan beide organisaties dezelfde subsidiebedragen toegekend als in 2000.

3. Tot op vandaag zijn er geen aanvragen tot subsidiëring ingediend die werden afgewezen. Bijgevolg is er van de daartoe ingeschreven beroepsmogelijkheid nog geen gebruikgemaakt.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 131 van 13 juni 2001 van de heer GILBERT VANLEENHOVE

Organisatie van het schooljaar – Wijzigingen

De reglementering m.b.t. de organisatie van het schooljaar strekt ertoe de beschikbare lestijd optimaal te benutten.

Elk jaar opnieuw wordt vastgesteld dat in verband hiermee in sommige secundaire scholen nogal wat verwarring en onwetendheid heerst.

1. Hoeveel lesdagen mogen per schooljaar aan evaluatie worden besteed ?

2. Wat wordt hierbij onder "evaluatie" verstaan ?

Zijn bijvoorbeeld de grote schriftelijke beurten (SB's) die een volledig lesuur in beslag nemen, daarin begrepen ?

3. Hoeveel deliberatiedagen mogen er maximaal worden gepland ?

Telt de namiddag na het laatste examen mee als deliberatiedag ?

4. Hoelang moet een schoolactiviteit duren om als schooldag te kunnen meetellen ?

Valt het indienen van schoolboeken op het einde van het schooljaar hier ook onder ?

5. Werden er in het aangekondigde nieuwe besluit van de Vlaamse regering houdende de organisatie van het schooljaar in het secundair onderwijs grondige wijzigingen opgenomen ten opzichte van de huidige reglementering inzake de in voorgaande vragen vermelde aangelegenheden ?

Antwoord

Het besluit van de Vlaamse regering betreffende de organisatie van het schooljaar in het secundair onderwijs zal eerlang definitief worden goedgekeurd. Teneinde het volgend schooljaar zo goed mogelijk te kunnen voorbereiden en de nodige informatie aan personeel en onderwijsgebruikers te kunnen verstrekken, werd de inhoud van bedoeld besluit in de vorm van een voorlopige mededeling op 12 juni 2001 aan scholen en schoolbesturen verstuurd. Wat de concrete vraagstelling van de Vlaamse volksvertegenwoordiger betreft, kan het volgende worden gesteld.

1. Per schooljaar mogen maximum dertig volledige (= 60 halve) dagen aan evaluatie worden besteed. Voor scholen die werken met een systeem van permanente evaluatie enerzijds en voor de opleidingsvormen 1, 2 en 3 van het buitengewoon secundair onderwijs anderzijds bedraagt het maximum negen volledige (= 18 halve) dagen. Rekening houdende met de specificiteit van het deeltijds beroepssecundair onderwijs én van de doelgroep, wordt in deze vorm van onderwijs geen maximum bepaald.

2. Onder "evaluatie" wordt verstaan :

- a) de organisatie van vooraf aangekondigde examens of proeven over grotere leerstofgehelen. Meestal behelst het de evaluatiereeks voorafgaand aan respectievelijk de kerst-, de paas- en de zomervakantie ;
- b) het besluitvormingsproces inzake leerlingen-evaluatie door respectievelijk de begeleiden-de klassenraad in de loop van het schooljaar en de delibererende klassenraad op het einde van het schooljaar ;
- c) de evaluatiegesprekken met de leerlingen, de zogenaamde feedback, al dan niet met aanwezigheid van de ouders ;
- d) de evaluatie van het didactisch beleid, bijvoorbeeld : een interne kritische reflectie op de manier waarop examens of proeven hebben plaatsgevonden, en dit met het oog op eventuele bijsturing.

Herhaalde schriftelijke evaluatiebeurten, die normaliter niet vooraf zijn aangekondigd en slechts op beperkte leerplanonderdelen betrekking hebben, vallen niet onder het opgegeven contingent.

3. Het aantal dagen dat binnen het vooropgestelde contingent louter aan deliberaties mag worden besteed, wordt niet bepaald.

Wel is het zo dat de dagen tussen het laatste examen en het begin van de zomervakantie onder het contingent vallen, ook indien bijvoorbeeld op één van dergelijke dagen het indienen van de leerboeken staat gepland. Bij analogie vallen ook de dagen tussen het laatste examen en het begin van de kerst-, respectievelijk de paasvakantie onder de dertig dagen, tenzij de school op die dagen zinvolle pedagogische activiteiten organiseert (al dan niet klassikaal onderricht).

4. Lesdagen worden in halve dagen uitgedrukt; in het voltijds onderwijs omvat de lesweek van maandag tot en met vrijdag negen halve dagen, in het deeltijds (maximum) vier. Er wordt van een volledige lesdag gesproken indien er én in de voormiddag én in de namiddag, onderbroken door een verplichte middagpauze van minimum vijftig minuten, onderwijsactiviteiten plaatsvinden.

Er is niet bepaald hoeveel uren een halve dag moet omvatten, doch de lessen mogen op zijn vroegst om 8 uur beginnen en moeten eindigen tussen 15 en 17 uur. Daarnaast dient rekening gehouden te worden met het globaal lesvolume, namelijk minimum 28 wekelijkse uren in het voltijds onderwijs en 15 wekelijkse uren in het deeltijds onderwijs.

5. De essentialia in het nieuwe besluit zijn :

- a) het beperken van het aantal evaluatiedagen op schooljaarbasis, wat een totaal nieuw gegeven is. Op deze wijze wordt vermeden dat het evalueren de hoofddoelstelling van het onderwijs wordt en dat de leerplanafwerking hieraan ondergeschikt is ;
- b) het duidelijk afbakenen van stageperiodes en -tijden, enerzijds binnen het raam van de optimalisering van leerlingenstages en anderzijds om conform te zijn aan de federale arbeidswet- en regelgeving die op deze stages van toepassing is ;
- c) het opheffen van de procedure van afwijkingaanvragen van scholen ten aanzien van het departement in het kader van administratieve taakvermindering ;
- d) het versterken van de rol van de Onderwijsinspectie in het licht van haar kwaliteitsbewakende opdracht.

**Vraag nr. 132
van 13 juni 2001
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Vlaamse leerkrachten in het buitenland – Stand van zaken

Het tekort aan onderwijzend personeel doet zich niet alleen bij ons voor, maar ook elders in Europa. Ook in het Franstalig onderwijs bijvoorbeeld, waar eraan wordt gedacht Vlaamse leraars aan te trekken om Nederlands te geven in Franstalige scholen, waardoor het tekort aan taalleerkrachten kan worden opvangen.

De belangstelling van studenten voor de opleiding tot leraar of onderwijzer blijkt inderdaad in vele landen af te nemen. Wellicht is dit te verklaren door het groot aantal beroepsmogelijkheden in economische sectoren die de jongste jaren in opbloei zijn.

Ook vanuit het buitenland is er interesse om bij ons leraars te rekruteren, die daar dan de studenten de kennis van vreemde talen kunnen bijbrengen. Dit is onder meer het geval voor Tsjechië, waar in het kader van culturele akkoorden met de Franstalige Gemeenschap Belgische leerkrachten worden ingezet. Dit is trouwens ook het geval in een tiental andere Europese landen. In het totaal gaat het om zestig leerkrachten.

1. Werden er ook door de Vlaamse Gemeenschap culturele akkoorden gesloten met Europese landen waarbij in de mogelijkheid werd voorzien om Vlaamse leerkrachten in die landen aan het werk te zetten, bijvoorbeeld om er de kennis van het Nederlands bij te brengen ?

Met welke landen ? Hoeveel Vlaamse leerkrachten werden er zo aangeworven ?

2. Blijft de Vlaamse Gemeenschap daarbij de officiële werkgever van die leerkrachten ? Telt die anciënniteit en tellen die jaren voor hun pensioen als zij later hun carrière voortzetten in België ? Blijft de toepassing van de sociale voorzieningen gelden bij hun terugkeer in België ?

Antwoord

1. De culturele akkoorden en de Vlaamse samenwerkingssakkoorden die gesloten zijn met Europese landen krijgen concrete invulling via meerjarigewerkprogramma's die in vaste gemengde commissies worden besproken. Op dit ogenblik is in geen enkel werkprogramma met een Europees land de mogelijkheid opgenomen om Vlaamse (taal)leraren naar buitenland uit te zenden om ze aldaar tewerk te stellen.

De ondersteuning van het onderwijs Nederlands in het buitenland is in eerste instantie een taak voor de Nederlandse Taalunie. De Taalunie is echter geen betrokken partij bij de culturele akkoorden.

Het is wel zo dat Vlaanderen beurzen aanbiedt aan buitenlandse studenten en docenten om in Vlaanderen zomercursussen Nederlandse taal en cultuur te komen volgen. Het departement Onderwijs financiert enkele projecten in Zuid-Afrika en Cuba waarbinnen Vlaamse leraren lokaal tewerkgesteld zijn. Zij zijn door de Vlaamse Vereniging voor Ontwikkelingssamenwerking en Technische Bijstand geselecteerd en tewerkgesteld.

2. Aangezien het antwoord op de eerste vraag ontkennend is, is de tweede vraag zonder voorwerp.

Vraag nr. 133 van 18 juni 2001 van de heer ANDRE-EMIEL BOGAERT

Beleidsuitvoerende derden – Ministeriële vertegenwoordigers

Bij heel wat publiekrechtelijke of privaatrechtelijke instellingen of ondernemingen die betrokken zijn bij de uitvoering van het beleid, wordt de minister bij de leidinggevende organen ervan vertegenwoordigd door een persoon (een commissaris, een afgevaardigde, een gemachtigde, ...) die rechtstreeks onder hem/haar ressorteert en enkel aan hem/haar rekenschap verschuldigd is, en die dus onafhankelijk werkt van en in zekere zin parallel met de bevoegde diensten van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Ik stel vast dat de opdrachten van die vertrouwenspersonen, hun kwalificaties, hun rechten, hun plichten en hun vergoeding erg uiteenlopend werden geregeld en ook in diverse soorten normen (decreten, besluiten, beheersovereenkomsten, ...).

1. Kan de minister een bondig overzicht bezorgen waarin wordt vermeld bij welke publiekrechtelijke of privaatrechtelijke instellingen of ondernemingen hij/zij wordt vertegenwoordigd door een persoon die rechtstreeks onder hem/haar ressorteert en enkel aan hem/haar rekenschap verschuldigd is ; hoe de functie wordt omschreven (commissaris, afgevaardigde, gemachtigde, ...) ; of er kwalificatievereisten voor die functie bestaan ; welke rechten en plichten die persoon heeft ; welke vergoeding hij krijgt en in welke reglementering dit alles wordt geregeld ?
2. Kan de minister ook een lijst bezorgen van die functies, met vermelding van de datum van aanstelling ?
3. Hoe evalueert de minister de werking van dergelijke vertegenwoordigers ?

Genieten die vertegenwoordigers eenzelfde statuut, of bestaan er dienaangaande verschillen ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

**Vraag nr. 134
van 18 juni 2001
van mevrouw PATRICIA CEYSENS**

Internationaal Jaar van de Vrijwilliger – Initiatieven

Naar aanleiding van het Internationaal Jaar van de Vrijwilliger hebben de meeste ministers budgetten vrijgemaakt om acties te ondernemen ten voordele van het voluntariaat.

1. Hoeveel middelen trok de minister uit voor het voluntariaat in zijn/haar sector ?
2. Werden de middelen inmiddels besteed ?
3. Hoe werden deze middelen besteed ? Aan welke organisaties ? Voor welke projecten ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

**Vraag nr. 135
van 21 juni 2001
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Lesmateriaal – Terbeschikkingstelling

In het basis- en secundair onderwijs zijn er vakken waarvoor allerhande lesmateriaal nodig is. Ik denk bijvoorbeeld aan plastische opvoeding.

In de meeste scholen wordt dit materiaal naar ik aanneem ter beschikking gesteld door de school zelf, in sommige scholen nochtans blijkt men te verwachten dat de leerkrachten zelf voor dat materiaal zorgen én het betalen.

De inspectieopdracht van de Onderwijsinspectie heeft onder meer betrekking op het didactisch materiaal.

1. Beschikt de minister over gegevens die erop wijzen dat het om een veel voorkomend fenomeen gaat ?

Worden deze problemen door de Onderwijsinspectie geregistreerd ?

2. Kunnen leerkrachten weigeren ? Wat zijn de regels terzake ?
3. Kunnen leerkrachten met hun klachten terzake terecht bij de Onderwijsinspectie ?

Welk gevolg wordt daaraan gegeven ?

Antwoord

1. De inspectie is decretaal bevoegd voor : het toezicht op de toepassing van de taalwetgeving, de hygiëne, de bewoonbaarheid van de lokalen, het didactisch materiaal en de schooluitrusting.

Tijdens schooldoorlichtingen controleert de inspectie dus onder andere de didactische uitrusting in de scholen (aanwezigheid, veiligheid, effectief gebruik). Wat de aanwezigheid betreft (wat, aantal, ...), baseert de inspectie zich hierbij op wat in de leerplannen wordt aangegeven. Verder onderzoekt de inspectie naar aanleiding van deze vaststellingen in welke mate de school een beleid (financieel beleid op lange/korte termijn, overleg met vakgroepen, enz.) voert ten aanzien van de didactische uitrusting.

Sporadisch stelt de inspectie inderdaad vast dat leraren soms zelf voor de aanschaf van materiaal (moeten) instaan. In dergelijke gevallen worden hierover gerapporteerd in het doorlichtingsverslag aan de school. Uitzonderlijk stellen inspecteurs basisonderwijs – en haast uitsluitend in het kleuteronderwijs – vast dat lesmateriaal (bv. voor plastische opvoeding = muzische vorming, beeldopvoeding) door de leerkrachten zelf moet worden aangekocht. Wanneer dit bij een schooldoorlichting wordt vastgesteld, wordt het in het verslag vermeld.

De onderwijsinspectie registreert deze vaststellingen niet systematisch in een globaal overzicht. Ze beschikt dus niet over (bv. statistische of andere) gegevens die erop zouden kunnen wijzen dat het om een veel voorkomend fenomeen gaat.

meen gaat. Algemeen kan wel worden gesteld dat het niet om een veel voorkomend probleem gaat.

2. Leerkrachten kunnen zeker weigeren om zelf lesmateriaal aan te kopen. Wanneer het al zou gebeuren, dan is het meestal voor activiteiten waarvoor de leraar zelf kiest.

In principe wordt het didactisch materiaal ter beschikking gesteld door de school. Dit betekent echter niet dat (creatieve) leerkrachten zelf geen didactisch materiaal zouden mogen aanmaken. Zo komt het vaak voor dat kleuterleidsters waardevol didactisch materiaal aanmaken met allerlei kosteloos materiaal. Dit materiaal is vaak waardevoller dan het materiaal uit de handel.

In ieder geval kan het niet zijn dat leerkrachten voor het materiaal dat ze echt nodig hebben om hun taak naar behoren te vervullen, financieel moeten opdraaien. Zelf betalen, kan dus niet. Leerkrachten kunnen dus weigeren. Specifieke regels terzake zijn er niet.

De algemene regel luidt dat de school het materiaal betaalt dat de leerkrachten nodig hebben om hun onderwijstaak naar behoren te vervullen. Af en toe ontmoet de inspectie leerkrachten die uit vrije wil zelf voor bepaalde materialen zorgen en die ook zelf betalen. Het gaat hier dan uiteraard over kleine bedragen. Deze (vaak tijdelijke) leerkrachten beschouwen dit materiaal (terecht) als hun eigendom en nemen het mee als ze in een andere school worden aangesteld.

3. Regels en klachten hierover hebben betrekking op de onderlinge afspraken tussen IM en leraar (*IM : inrichtende macht – red.*). Als dusdanig behoren ze niet tot de bevoegdheid van de inspectie.

Tijdens de schooldoorlichtingen krijgen leerkrachten wel voldoende de gelegenheid om eventuele opmerkingen te geven bij onder meer :

- de besteding van (werkings) middelen ;
- de verdeling ervan over de verschillende leerlingengroepen ;
- de procedures voor aankoop van materiaal.

Zijn er hierover klachten, dan worden die opgenomen in het verslag van de doorlichting. Maar ze worden nog tijdens de doorlichting aange-

kaart bij de directeur en tijdens het verifiëringsgesprek kan de inspecteur het schoolbestuur confronteren met de klachten. Wanneer een school ernstig in gebreke blijft wat de aanschaf van het nodige didactisch materiaal betreft en hierdoor het onderwijs aan kwaliteit zou inboeten, kan dit aanleiding geven tot een ongunstig advies.

RENAAT LANDUYT

VLAAMS MINISTER
VAN WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Vraag nr. 53
van 17 mei 2001
van de heer CARL DECALUWE

Hefboomprojecten – Ondersteuning door VOI's

Zie :
Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media
Vraag nr. 112
van 17 mei 2001
van de heer Carl Decaluwe
Blz. 120

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Vraag nr. 54
van 23 mei 2001
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Lokale werkwinkels Vlaamse Rand – Taalgebruik

Op 13 februari jongstleden antwoordde de minister op een actuele vraag m.b.t. de vestiging van werkwinkels in de Vlaamse rand rond Brussel dat inzake het taalgebruik dezelfde werkwijze zou worden gevolgd als bij het lokaal klantencentrum van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) in Vilvoorde, dat eveneens faciliteitengemeenten omvat.

De minister kondigde evenwel ook aan dat hij een en ander nog eens op zijn juridische juistheid zou laten controleren (*Handelingen nr. 30 van 13 februari 2001, blz. 2-3 – red.*).

1. Is dat intussen gebeurd ?
2. Wat zijn de besluiten van die controle ?
3. Klopt het dat de personeelsleden van de werkwinkels tweetalig dienen te zijn ?
4. Hoe wordt gegarandeerd dat Franstalige inwoners van andere dan faciliteitengemeenten in de streektaal te woord worden gestaan ?
5. Klopt het dat de gemeenten slechts één week hebben gekregen om advies te geven ?
6. Welke gemeenten gaven geen advies ?
7. Is er hieromtrent enig overleg geweest met de minister bevoegd voor de Vlaamse Rand ?

Antwoord

1. Ja.
2. Zoals reeds gesteld in mijn antwoord op de vermelde actuele vraag zullen in de werkwinkels, die bestaan uit een cluster van gemeenten, waaronder randgemeenten, de werkzoekenden op eenzelfde manier worden behandeld als in de huidige plaatsingskantoren van de VDAB tot wier ambtsgebied de randgemeenten of taalgrensgemeenten behoren.
3. Artikel 12, laatste alinea van de gecoördineerde taalwetten stelt : "In de taalgrensgemeenten wendende diensten zich tot de particulieren in die van beide landstalen – het Nederlands of het Frans – waarvan betrokkenen zich hebben bediend of het gebruik hebben gevraagd".

Dit betekent dat de personeelsleden van LWW's waaronder faciliteitengemeenten ressorteren, de Franstaligen uit die gemeenten in het Frans te woord moeten staan (*LWW : lokale werkwinkel – red.*).

4. Franstalige inwoners die niet in een faciliteiten- of taalgrensgemeenten wonen, worden in het Nederlands te woord gestaan.
5. VVSG, STC en VDAB hebben verschillende bijeenkomsten gehouden om iedereen in te lichten (*VVSG : Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten ; STC : subregionaal tewerkstellingscomité – red.*).

De infosessie in Halle-Vilvoorde vond plaats op 24 januari 2001. In eerste instantie moesten de adviezen binnen zijn op 30 januari 2001, maar ik heb beslist de adviezen in te wachten tot 16 februari 2001.

6. Voor alle gemeenten werd een advies ontvangen, van het gemeentebestuur zelf, van het OCMW, van het PWA, van het STC of van de sociale partners (*PWA : plaatselijk werkgelegenheidsagentschap – red.*). Dikwijls waren er meerdere adviezen over één gemeente.
7. Neen.

Vraag nr. 55

van 23 mei 2001

van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

VDAB-opleiding verpleegkunde – Evaluatie

De Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) stimuleert – in het kader van de aanpak van knelpuntberoepen – werkzoekenden om een opleiding verpleegkunde te volgen.

Deze stimuli worden omgezet in financiële middelen, enerzijds om de studiekosten te compenseren, en anderzijds – voor langdurig werkzoekenden – om hun extra uitgaven voor kinderopvang, vervoer, ... te vergoeden, naast de stimulans van 40 frank per uur tijdens de opleiding. Dit alles is gebaseerd op een contract dat de VDAB sluit met de werkzoekende en dat een garantie voor drie jaar studiekosten inhoudt.

1. Welke kostprijs ontvingen de verschillende scholen per student in het schooljaar 2000-2001 ? Waarop is deze prijs gebaseerd ?

2. Hoeveel werkzoekenden per regio kregen hun studiekosten vergoed ?

Hoeveel langdurig werkzoekenden kregen een vergoeding voor de opleidingsuren, de kinderopvang, het vervoer ?

3. Zijn er reeds afspraken om op deze manier de opleiding verpleegkunde te volgen in het kader van de modulaire opleidingen ?

4. Hoeveel werkzoekenden (per geslacht, per provincie) haakten af in de loop van het schooljaar ? Om welke redenen ? Hoe wordt dit verholpen ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming.

Antwoord

1. De scholen krijgen per student een financiële vergoeding van 1.300 frank per werkzoekende die met een VDAB-contract de opleiding Verpleegkunde volgt. Deze kostprijs is een vergoeding voor de school voor :

- extra administratiekosten : maandelijks aanwezigheden doorgeven en attesten afleveren voor de RVA ;

- bespreking met een vertegenwoordiger van de VDAB van de tussentijdse en eindevaluatie van de cursisten en in geval van stopzetting. (RVA : Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening – red.)

2. Voor het schooljaar 2000-2001 kregen 420 werkzoekenden hun studiekosten vergoed. De studiekosten werden rechtstreeks aan de cursist uitbetaald. Het uitbetaalde bedrag is een forfait dat gebaseerd is op een enquête die in het voorjaar 2000 naar alle scholen voor verpleegkunde werd verstuurd.

In de laatste kolom van onderstaande tabel staat het aantal werkzoekenden waarvoor de VDAB de studiekosten heeft terugbetaald.

LKC	Graduaat	Secundair onderwijs	Totaal begonnen	Stopzettingen (1e trimester)	Studiekosten vergoed
Antwerpen	9	16	25	2	23
Mechelen	7	10	17	3	14
Turnhout	15	11	26	5	21
Brussel	8	5	13	2	11
Leuven	5	7	12	3	9
Vilvoorde	0	0	0	0	0
Brugge	13	25	38	1	37
Kortrijk	23	45	68	6	62
Oostende	6	27	33	3	30
Aalst	8	20	28	2	26
Gent	22	29	51	8	43
Sint-Niklaas	6	15	21	2	19
Hasselt	31	101	132	7	125
Tongeren	0	0	0	0	0
Totaal	153	311	464	44	420

LKC : lokaal klantencentrum – red.

De uitbetaling van de vergoeding voor de opleidingsuren, de kinderopvang en de verplaatsingskosten gebeurt conform de VDAB-regelgeving. Voor het schooljaar 2000-2001 komen volgende aantallen cursisten in aanmerking :

- uurpremie van 40 frank bruto (> 1 jaar werkloos) : 344 cursisten verpleegkunde ;
- verplaatsingskosten (> 5 km) : 380 cursisten verpleegkunde ;
- kinderopvangpremie (jongste kind < 30 maanden) : 57 cursisten verpleegkunde.

3. Er werd een opleidingsdag georganiseerd over de modularisering in het secundair beroepsonderwijs voor de VDAB-medewerkers die de in-fovergaderingen verzorgen voor werkzoekenden die verpleegkunde willen studeren. De grote meerderheid van de scholen voor verpleegkunde zal vanaf september 2001 overstappen op het modulair systeem.

Vermits de modularisering nog in een experimenteel stadium zit en de inschrijvingen in de scholen nog steeds schooljaargebonden zijn, zal de samenwerking tussen de VDAB en de verschillende scholen hierdoor niet wijzigen. De VDAB hoopt dat in een later stadium werkzoe-

kenden ook in februari de opleiding Verpleegkunde kunnen aanvatten. Nu is dit enkel mogelijk in september.

4. In het eerste trimester van het schooljaar 2000-2001 zijn er 44 werkzoekenden (8 mannen, 36 vrouwen) gestopt van de 464 (58 mannen, 306 vrouwen) die met een opleiding Verpleegkunde zijn begonnen. Het aantal stopzettingen per regio vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger in de tabel hierboven.

De belangrijkste redenen voor stopzetting zijn :

- de zwaarte van de studies in combinatie met de zorg voor het gezin,
- financiële problemen (de opleiding wordt stopgezet om te gaan werken),
- ziekte of zwangerschap.

Om het aantal stopzettingen te reduceren, organiseert de VDAB in de maand augustus een voorbereidende module waarin aandacht wordt besteed aan :

- opfrissen van schoolse voorkennis (bv. anatomie, scheikunde),
- een goede studiemethode,
- advies bij de keuze tussen het volgen van de opleiding in het hoger onderwijs (graduaat) of in het secundair onderwijs.

Bovendien wordt elke kandidaat psychologisch onderzocht naar leercapaciteiten, persoonlijkheid en motivatie voor het beroep.

(Antwoord Marleen Vanderpoorten : blz. 54 – red.)

**Vraag nr. 57
van 23 mei 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Europees Sociaal Fonds – Socialprofitsector

Op 14 december 2000 werd 14 miljard frank vrijgemaakt uit het Europees Sociaal Fonds (ESF) voor de periode 2001-2006, om projecten te ondersteunen betreffende onderwijs, opleidingen en werkgelegenheid.

Naast het verbeteren van de inzetbaarheid van en de opleidings- en arbeidskansen voor langdurig werkzoekenden, richt men zich op het onderme-

merschap en het aanmoedigen van het aanpassingsvermogen van bedrijven en werknemers.

Wat de private sector betreft, is de socialprofitsector één van de grootste sectoren in Vlaanderen. Steun voor ondernemerschap, informatica, sociaal beleid, nieuwe vormen van arbeidsorganisatie, gelijkheidskansenbeleid, ... is in deze sectoren belangrijk.

De afdeling Europa Werkgelegenheid (AEW) en de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) zijn regisseur en administratief verantwoordelijk. De minister bevoegd voor Werkgelegenheid is derhalve bevoegd voor deze materie, ook in de socialprofitsector, aldus de minister bevoegd voor Welzijn in haar antwoord op mijn schriftelijke vraag terzake (*schriftelijke vraag nr. 134 van 15 maart 2001 ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 12 van 11 mei 2001, blz. 1585 – red.*).

1. Zijn deze middelen nu bruikbaar voor voorzieningen die vallen onder de beleidsverantwoordelijkheid van de minister ?

Zijn ze in de loop van 2001-2006 van toepassing voor deze sectoren ?

2. Hoe ondersteunt de minister concreet deze voorzieningen in verband met hun management, informatica, werkorganisatie, gelijkheidskansenbeleid, sociaal en gezinsbeleid ?

Welke budgetten gebruiken ze hiervoor ?

Antwoord

1. De middelen van het Europees Sociaal Fonds-Doelstelling 3 zijn beschikbaar voor projecten die beantwoorden aan de Vlaamse criteria voor het Europees Sociaal Fonds. Dit houdt in dat de projecten een bijdrage leveren aan het verbeteren van de inzetbaarheid van werkzoekenden, het bevorderen van ondernemerschap, het versterken van de aanpasbaarheid van ondernemingen en/of hun werknemers of het bevorderen van gelijke kansen voor mannen en vrouwen op de arbeidsmarkt.

Het ESF-Doelstelling 3-programma, Enkelvoudig Programmeringsdocument of EPD genoemd, richt zich zodus tot welomschreven doelgroepen, niet tot bepaalde sectoren. Actoren uit de socialprofitsector kunnen projecten indienen in het kader van elk van de aangehaalde aspecten, op voorwaarde dat ze beantwoorden aan de geldende criteria. De middelen zijn

beschikbaar voor projecten, niet voor voorzieningen als dusdanig.

- Ik ondersteun bijgevolg niet de voorziening van de socialprofitsector. In de respectieve zwaartepunten van het EPD van Doelstelling 3 wordt wel expliciet melding gemaakt van de mogelijkheid tot subsidiëring van projecten die zich richten op werknemers uit de socialprofitsector of tot werkzoekenden die een tewerkstelling in deze sector willen.

Inzetbaarheid

Het verhogen van de inzetbaarheid (regisseur VDAB) voorziet in trajectbegeleiding voor werkzoekenden.

Hiervoor kunnen ook projecten inschrijven die werkzoekenden toeleiden naar een job in de socialprofitsector.

Bovendien werd ook een maatregel opgenomen rond nieuwe vormen van werkgelegenheid, waarbij ook de socialprofitsector aan bod kan komen (buurtdiensten, sociale economie). Deze maatregel is evenwel op dit moment nog niet actief en zal op zijn vroegst in 2003 worden geoperationaliseerd.

Ondernemerschap

Bij het bevorderen van ondernemerschap (regisseur VIZO) werden geen specifieke maatregelen voor de socialprofitsector vooropgesteld (*VIZO : Vlaams Instituut voor het Zelfstandig Ondernemen – red.*).

Er wordt wel melding gemaakt van het stimuleren van het etnisch ondernemen en van bedrijven in het kader van sociale economie.

Aanpasbaarheid

Bij het zwaartepunt rond aanpasbaarheid van ondernemingen en hun werknemers (inhoudelijk regisseur SERV, administratief regisseur AEW) werden geen specifieke maatregelen in het kader van de socialprofitsector opgenomen (*SERV : Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen – red.*).

Gelijke kansen

Het zwaartepunt ter bevordering van gelijke kansen voor mannen en vrouwen op de arbeidsmarkt (regisseur AEW) biedt ruime mogelijk-

heden voor projecten die actief zijn in de socialprofitsector. Er wordt expliciet aandacht besteed aan het opzetten van flexibele vormen van kinderopvang. De ESF-middelen voor gelijke kansen zijn gekoppeld aan de Vesoc-middelen voor gelijke kansen (*Vesoc : Vlaams Economisch en Sociaal Overlegcomité – red.*).

Voor alle opgesomde vormen van ondersteuning geldt evenwel dat het enkel de specifieke aspecten in het kader van de vier "ESF-pijlers" zijn die worden gesubsidieerd. Het ESF financiert geen voorzieningen, geen infrastructuur.

Vraag nr. 59 van 23 mei 2001 van de heer JOHAN DE ROO

Werkzoekenden – Handvest

Werklozen kunnen als uitkeringsgerechtigde vandaag terugvallen op een federaal Handvest van de Sociaal Verzekerde.

- Heeft de minister plannen om een Vlaams Handvest van de Werkzoekende op te stellen, met de rechten van de werkzoekende tegenover alle tussenpersonen op de arbeidsmarkt ?
- Welke rechten zijn, in voorkomend geval, hierbij aan de orde ?

Antwoord

Het is inderdaad mijn bedoeling om middels een decretaal initiatief een Vlaams Handvest van de Werkzoekende op te stellen, met daarin de rechten van de werkzoekenden.

Als inspiratiebron geldt hier vooreerst het decreet van 31 maart 1993 houdende vaststelling van het Charter van de Werkzoekende. Dit charter bevat de erkenning van volgende rechten: het recht op arbeid, het recht op persoonlijke en intensieve begeleiding, het recht op een aangepaste beroepsopleiding, het recht op een optimale publieke dienstverlening, het recht op gelijke behandeling, het recht op informatie, het recht op kennisname van persoonsgebonden maatregelen, het recht op dossierinzage en het recht op privacy.

De rechten worden geformuleerd ten aanzien van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding als bemiddelings-, begeleidings- en opleidingsinstantie. Daarmee wordt ook de be-

perkte draagwijdte van het decreet aangegeven. Het is immers enkel gericht op de Vlaamse publieke bemiddelingsdienst.

Anderzijds zal worden teruggegrepen naar de bepalingen van het decreet van 13 april 1999 met betrekking tot de private arbeidsbemiddeling in het Vlaamse gewest, waarin ook beschermingsbepalingen en een rechtenbenadering ten aanzien van werkzoekenden zijn opgenomen, inzonderheid inzake gelijke behandeling, non-discriminatie en privacybescherming. De toepassing van het decreet is beperkt tot de sector van de private bemiddeling.

Vandaag moet worden vastgesteld dat het gamma aan arbeidsmarktactoren veel uitgebreider is dan het toepassingsgebied van beide decreten. Zo zijn er de bureaus voor kosteloze arbeidsbemiddeling, de privaatrechtelijke niet-commerciële begeleidings- en opleidingsactoren, de commerciële opleidingsactoren, de sectorale opleidingsfondsen en dergelijke. Daarom is een eenvormige en allesomvattende benadering via een overkoepelend decreet houdende de vaststelling van een Vlaams Handvest voor de Werkzoekende noodzakelijk. Aldus is het rechtskader ten opzichte van alle actoren gelijk en wordt er transparantie gecreëerd omtrent de rechtspositie van de werkzoekenden.

Wat de formulering betreft van de rechten van het handvest zal ik terugvallen op genoemde decretale kaders, die zowel inhoudelijke als procedurele rechten bevatten. Kwestieus decretaal initiatief, dat ik te gepasten tijde aan het Vlaams Parlement zal voorleggen, zal hieromtrent de nodige verduidelijkingen geven.

Vraag nr. 60
van 1 juni 2001
van de heer JAN LOONES

Visserijsector – Knelpuntvacatures

Bovenop de problemen die de Vlaamse visserijsector reeds geruime tijd ondervindt, hebben nu ook de herstellings- en toeleveringsbedrijven die moeten leven van de visserijsector, met ernstige moeilijkheden te kampen (Het Visserijblad HVB – 6.4.2001).

De steeds kleiner wordende vissersvloot, de concurrentie uit het buitenland, het voor langere periodes wegblijven uit onze havens van de schepen, de hogere brandstofprijzen, de beperkingen van vaartdagen, ... zijn allemaal factoren die het uiterst

moeilijk maken voor deze bedrijven om nog het hoofd boven water te houden.

Alhoewel ze dat tot dusver nog lukt, dreigen zij nu ten onder te gaan aan een problematiek waarmee ook de reders worden geconfronteerd : het vinden van geschikt en gekwalificeerd personeel.

Zo slagen herstellingsbedrijven er niet in openstaande vacatures – gaande van een metaal draaier, over een hulpmecanicien, tot een scheepsmecanicien met leidinggevende functie – in te vullen.

Nochtans werden geen inspanningen onbenut gelaten : personeelsadvertenties in diverse bladen, de WIS-computer van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB), navraag bij alle interim-kantoren, een circulaire naar alle technische scholen in de regio, ... (WIS : Werkinformatiesysteem).

1. Is de minister op de hoogte van de moeilijkheden die de herstellings- en toeleveringsbedrijven van de visserijsector ondervinden bij de aanwerving van geschikt personeel ?
2. Aan welke maatregelen wordt gedacht om dit te verhelpen ?

Antwoord

1. Uit een korte analyse van de vacatures van de bedrijven met NACE-code 3511 (bouw en reparatie van schepen) door VDAB Oostende/Ieper blijkt dat slechts een zevental van de ± twintig bedrijven in het LKC in het verleden een beroep hebben gedaan op zijn diensten (*NACE : Nomenclature Générale des Activités Economiques dans les Communautés Européennes ; LKC : lokaal klantencentrum – red.*). Slechts één bedrijf, namelijk de scheepswerf IDP, heeft dit jaar een beroep gedaan op de VDAB.

Een overzicht hiervan vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger als **bijlage 1**.

De problematiek die de Vlaamse volksvertegenwoordiger aanhaalt, is niet specifiek voor de kleine sector van de scheepsherstelling. Ze is de bevestiging van de dagelijkse vaststelling dat heel veel bedrijven grote moeilijkheden hebben om voldoende technisch geschoold personeel aan te werven. Wanneer de vacature dan nog gepaard gaat met extra wettelijke voorwaarden (bv. de vervanging van een brugpensioen, zoals in één van de vacatures het geval is), dan wordt

het nog moeilijker, zo niet onmogelijk om ze in te vullen.

De VDAB is op de hoogte van die problematiek en probeert daar via opleidingsprojecten in de eigen centra en in het bedrijf zelf aan tegemoet te komen. Voor de aangehaalde problematiek is het systeem van individuele beroepsopleiding in de onderneming zeker een aangepaste oplossing, op voorwaarde uiteraard dat het bedrijf bereid is te investeren in een opleiding in de onderneming. VDAB Oostende/Teper voert een zeer actief beleid wat de problematiek betreft.

2. Alhoewel een en ander ook in een federale en een Europese context dient te worden gezien, heb ik naar aanleiding van de diversiteit aan problemen in de visserijsector het initiatief genomen om op 31 januari 2001 een "staten-generaal omtrent een toekomst voor de werkgelegenheid in de visserij" bijeen te roepen. Alle betrokken partijen werden hierop uitgenodigd, om ze de kans te geven hun standpunten toe te lichten omtrent deze problematiek.

Op deze vergadering werden onder meer de volgende items besproken : kwalitatieve verbetering van de werkgelegenheid, structurering en opleidingen vandaag en morgen, nieuwe mogelijkheden omtrent diversificatie en reconversie in de visserijsector. Er werd een inventaris gemaakt van de problemen en beslist tot de oprichting van een "tripartiete werkgroep visserij", een technische werkgroep waarin alle mogelijke belanghebbenden van de visserijsector zijn vertegenwoordigd.

Als **bijlage 2** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger het verslag van deze staten-generaal.

Op deze staten-generaal werden onder meer de volgende afspraken gemaakt :

- ik engageerde mij tot een tweede overeenkomst inzake werkgelegenheid in het najaar 2001, waarbinnen de genomen initiatieven binnen mijn bevoegdheid kunnen worden geëvalueerd en waarbij verslag kan worden uitgebracht van de dossiers die niet rechtstreeks tot mijn bevoegdheden behoren ;
- ik zal het initiatief nemen om overleg te plegen omtrent de behandelde onderwerpen en de gemaakte opmerkingen m.b.t. de materies die niet tot mijn bevoegdheid behoren, en deze bespreken met de bevoegde ministers

en hun administraties op de diverse beleidsniveaus (Vlaams, federaal en Europees).

Op de staten-generaal werd afgesproken om te streven naar een sectorprotocol. Dit protocol kan de volgende doelstellingen bevatten : overleg en samenwerking, knelpuntvacatures-acties en toeleiding, startbanen voor jongeren, maatregelen voor oudere werknemers, acties voor andere prioritaire doelgroepen, overgang van het onderwijs naar de arbeidsmarkt, Europese en Vlaamse (co)financiering.

De "tripartiete werkgroep visserij" is op 10 mei 2001 een eerste maal samengekomen.

Als **bijlage 3** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger de samenstelling van de (voornamelijk federale) werkgroep.

In deze werkgroep werd de verhoogde benzineprijs als grootste en meest acute probleem van de sector gezien. Deze is in 2000 gestegen van 6 naar 11 frank en schommelt nu rond 9,75 frank/liter, waarbij men moet weten dat een schip dagelijks 7.000 liter verbruikt. Daarnaast zijn de loonkosten 14 % hoger dan die in Nederland.

Oplossingen hiervoor werden besproken, maar behoren alle tot de federale bevoegdheden en hebben meestal een Europees fiat nodig om uitgevoerd te worden.

Vrijstelling van bedrijfsvoorheffing, RSZ-vermindering, verandering sociaal statuut, subsidiëring van de benzine, de stilligregeling uitgewerkt door het Ministerie van Landbouw : al deze punten werden overlopen en de stand van zaken werd bekeken. Beslist werd hierover opnieuw samen te komen in juni (*RSZ : Rijksdienst voor Sociale Zekerheid – red.*).

Ten slotte kan ik ook nog meedelen dat er overleg aan de gang is tussen de Vlaamse regering, minister Dua en mezelf en de sociale partners van de visserij, met het oog op het afsluiten van een protocol om knelpunten inzake opleiding en toeleiding naar de visserijsector op te lossen.

Er zijn momenteel contacten met de VDAB en het PMI (Provinciale Visserijsschool) om extra cursussen en flexibele opleidingsmodules te organiseren.

Voor de organisatie gaat men gebruikmaken van de Europese middelen, zowel klassieke ESF- als specifieke middelen vanuit het speciaal

programma Kustvisserij (*ESF: Europees Sociaal Fonds – red.*).

(*Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.*)

Vraag nr. 61
van 1 juni 2001
van de heer JAN LOONES

Toeristische infokantoren – Adviezen Vlaamse Raad voor Toerisme

In zijn advies van 20 september 2000 (VRTADV-00.04) inzake het advies van het Technisch Comité van Steden, Gemeenten en VVV's betreffende de erkenning van toeristische infokantoren en toerismefunctionarissen en de basisprincipes voor convenants met Toerisme Vlaanderen, formuleerde de Vlaamse Raad voor het Toerisme een aantal voorstellen (VVV : Vereniging voor Vreemdelingenverkeer).

Zo wordt gepleit voor een gedetailleerde invulling van de taakomschrijving (niet enkel beperkt tot een "ontvangstfunctie") van een toeristisch infokantoor en zijn medewerkers, waardoor het sociaal-economisch belang van een toeristisch infokantoor voor een gemeente kan worden aangetoond. Er dient tevens een onderscheid te worden gemaakt tussen een lokaal, regionaal en Vlaanderen-infokantoor.

Door de Vlaamse Gemeenschap toegekende subsidies zouden pas op basis van subsidiecriteria – door Toerisme Vlaanderen te bepalen – mogen worden verleend.

Verder pleit de raad voor een gestructureerd overleg tussen de toeristische infokantoren, de provinciale toeristische federaties en Toerisme Vlaanderen.

De Vlaamse Raad voor het Toerisme stelt dat convenants tussen Toerisme Vlaanderen en de toeristische infokantoren moeten worden afgesloten voor het hele toeristische beleid, en niet enkel voor de subsidiëring van functionarissen, en dat bij de opmaak van de convenants de provinciale toeristische federaties rechtstreeks zouden moeten worden betrokken.

De raad stelt voor dat de minister een onafhankelijk studie bureau zou selecteren om de huidige situatie van de toeristische infokantoren in kaart te

brenge en mogelijke oplossingen aan te reiken, teneinde de toeristische sector verder te professionaliseren.

Dit studie bureau zou deze opdracht moeten uitvoeren in nauwe samenwerking met een werkgroep ad hoc (bestaande uit de belangrijkste toeristische vertegenwoordigers). Deze werkgroep zou het voorstel van het studie bureau – na evaluatie – doorsturen naar de minister.

Opdat de studie door middel van een realistische visie goed zou worden opgebouwd, dient dit studie bureau een beroep te kunnen doen op een aantal experts op het vlak van toerisme.

1. Heeft de minister het advies van de Vlaamse Raad voor het Toerisme m.b.t. de erkenning van toeristische infokantoren en toerismefunctionarissen reeds geëvalueerd ? Zo ja, wat zijn de conclusies ?
2. Hoe evalueert de minister het advies inzake de convenants met Toerisme Vlaanderen?
3. Heeft de minister het voorstel voor de selectie van een studie bureau en de oprichting van een werkgroep ad hoc reeds geëvalueerd ? Met welke conclusies ?
4. Heeft de minister als gevolg van al de adviezen reeds initiatieven genomen of gepland en zo ja, welke ?

Antwoord

Hierbij kan de Vlaamse volksvertegenwoordiger ervan worden verzekerd dat ik het advies van de Vlaamse Raad voor het Toerisme over het advies van het Technisch Comité van Steden, Gemeenten en VVV's betreffende de erkenning van toeristische infokantoren en toerismefunctionarissen en de basisprincipes voor convenants met Toerisme Vlaanderen, heb onderzocht.

Met mijn goedkeuring heeft Toerisme Vlaanderen een eerste maatregel getroffen over de erkenning van bijkantoren. Op het grondgebied van een gemeente kunnen nu ook bijkantoren worden erkend met een lagere dienstverlening dan het hoofdkantoor. Deze maatregel komt tegemoet aan de realiteit van seizoenswerking onder andere aan de kust, en aan de oprichting van infokantoren in deelgemeenten of badplaatsen.

Wat de concrete vragen betreft, heb ik nog geen definitieve conclusies getrokken. Een tijdje geleden al werd de Vlaamse Raad voor het Toerisme ervan in kennis gesteld dat ik in de tweede helft van dit jaar het advies verder zal onderzoeken, in overleg met Toerisme Vlaanderen.

Daarenboven wordt – conform mijn Beleidsnota Toerisme 1999-2004 – voortgewerkt aan de realisatie van een nieuw concept van geïntegreerde ontvangst, informatieverstrekking en dienstverlening, met name de realisatie van zogenaamde "bezoekerscentra", die in eerste instantie zullen worden opgericht in de drie grote kunststeden Brugge, Gent en Antwerpen (*Stuk 156 (1999-2000) – Nr. 1 – red.*).

Vraag nr. 62
van 1 juni 2001
van de heer JAN LOONES

Invoering euro – Toeristische sector

Op 1 januari 1999 werd de euro ingevoerd als officiële eenheidsmunt in die landen die deel uitmaken van de Economische Monetaire Unie (EMU).

Tussen 1 januari en 31 december 2001 geldt een overgangperiode, waarbij het beginsel "no compulsion, no prohibition" wordt gehanteerd; met andere woorden, de particulieren en ondernemingen kunnen vrij kiezen wanneer ze op de euro overschakelen.

Vanaf 1 januari 2002 schakelen alle EMU-landen over op de euro, worden alle tegoeden en activa in euro omgezet en komen de eurobankbiljetten- en munten in omloop.

Uiterlijk op 1 juli 2002 worden alle nationale munten uit omloop genomen. Sommige EMU-landen vervroegen deze datum. Voor ons land besliste de minister van Financiën de datum te vervroegen tot 28 februari 2002 om middernacht.

In zijn advies van 22 november 2000 (VRTADV-00.07) pleit de Vlaamse Raad voor het Toerisme voor een maximale klantvriendelijkheid van de toeristische sector bij het introduceren van de euro.

Tevens is de Raad van oordeel dat de toeristische sector en de overheid een maximale inspanning moeten leveren om de praktische haalbaarheid van de overschakeling naar de euro te realiseren.

In zijn advies geeft de Raad een inventaris van knelpunten en remediërende maatregelen bij de overschakeling van de nationale munt naar de euro.

De Vlaamse Raad voor het Toerisme ziet een belangrijke rol weggelegd voor de overheid m.b.t. een snelle en efficiënte communicatie inzake de beleidsintenties rond de invoering van de euro.

De toeristische sector is vooral vragende partij voor een doorzichtige strategie wat de verspreiding van de eurocontanten en het al dan niet vervroegen van de periode van dubbele geldomloop betreft (van 01.01.02 tot 28.02.02 i.p.v. 01.07.02).

De raad wil ook onder meer de gewestelijke overheid aansporen tot gunstige fiscale initiatieven voor de toeristische ondernemingen. Die zullen zich namelijk, ten gevolge van de overschakeling naar de euro, ongetwijfeld voor aanzienlijke investeringen geplaagd zien (aangepaste software, opleiding personeel, verandering kasregisters, bijwerken documentatie en communicatiemiddelen, ...).

De raad vraagt de overheid tevens steun te bieden aan de toeristische beroepsverenigingen die hun leden terzake zullen moeten adviseren.

1. Werden de knelpunten en remediërende maatregelen inzake de invoering van de euro, zoals geformuleerd in het advies van de Vlaamse Raad voor het Toerisme in zijn adviesnota van 22 november 2000, reeds geëvalueerd? Zo ja, wat zijn de conclusies?
2. Heeft de minister terzake reeds initiatieven genomen of gepland en zo ja, welke?
3. Zijn er reeds contacten geweest met de toeristische beroepsverenigingen ter ondersteuning van de omschakeling naar de euro?

Antwoord

Het in circulatie brengen van de euromunten en -biljetten is in de laatste fase van de invoering van de euro. Het betreft hier een Europese aangelegenheid, waarin iedereen een taak te vervullen en verantwoordelijkheden te dragen heeft.

De Vlaamse Raad voor het Toerisme ziet een belangrijke rol voor de overheid m.b.t. een snelle en efficiënte communicatie inzake de beleidsintenties rond de invoering van de euro.

Binnen het Commissariaat-Generaal voor de Euro werd de centrale werkgroep communicatie, die COM EURO COM wordt genoemd, opgericht met als doel de communicatie over de invoering van de euro te coördineren. Als zodanig heeft deze groep een sectoroverschrijdend karakter. De leden van de werkgroep komen zowel uit de private als uit de overheidssector.

Een specifieke doelgroep die werd bewerkt door COM EURO COM zijn de zelfstandigen en de KMO's. De beroepsverenigingen van boekhouders, accountants en bedrijfsrevisoren, die de natuurlijke adviseurs van die bedrijven zijn, hebben het initiatief genomen een diskette uit te brengen die enerzijds het antwoord biedt op de vragen die zelfstandigen en KMO's zich over de euro op verschillende vlakken zouden stellen en hen anderzijds helpt bij het analyseren en uitwerken van de overstap van hun bedrijf op de euro. Dit programma heet Euro-challenger, en werd in februari 1998 uitgebracht en op tienduizenden exemplaren verspreid.

De verspreiding van "eurominikits" moet de handelaars in staat stellen om in de eerste dagen van 2002 hun kasvoorraad in euro beperkt te houden. Dankzij de eurominikits zullen de burgers vanaf 1 januari 2002 immers hun aankopen voor een deel met gepast geld in euro kunnen betalen. Bovendien zal met de "eurominikits" de inbreng van euromuntstukken in het betaalverkeer kunnen worden bespoedigd.

De Koninklijke Munt van België zal vijf miljoen eurominikits, met een totaalgewicht van 800 ton, produceren. Bijna 20 % van de bevoorrading van de economie met euromunten vóór 1 januari 2002 zal via deze weg geschieden. De rest van de bevoorrading met munten vóór 1 januari gebeurt naar de handelaars, met andere middelen.

Vanaf 15 december zal iedereen zich één of meerdere eurominikits tegen 500 frank per exemplaar, zonder bijkomende kosten, kunnen aanschaffen bij de banken, De Post, de Nationale Bank van België (NBB) en de openbare vervoermaatschappijen (NMBS, MIVB, De Lijn, TEC) (*MIVB : Maatschappij voor Intercommunaal Vervoer Brussel ; TEC : Transport en Commun – red.*)

Unizo (Unie van Zelfstandige Ondernemers), UCM (Union des Classes Moyennes), het Commissariaat-Generaal voor de Euro en de Nationale Bank van België zetten gezamenlijk een informatie- en sensibiliseringscampagne op over de invoering van de euro bij de KMO's. Dit is één van de initiatieven die vorm geven aan het partnership

dat deze KMO-organisaties hebben afgesloten in het kader van de Euro 2002-informatiecampagne die wordt opgezet door de Europese Centrale Bank en de nationale centrale banken. Reizen en toerisme is een van de doelgroepen van deze informatiecampagne. De Nationale Bank van België heeft verschillende aanspreekpunten in de toeristische sector (ABTO, De Lijn, NMBS, MIVB, Festival Cruises, FTI is aangevraagd, ...) die worden geacht de informatie verstrekt door de NBB te verspreiden onder hun leden en klanten (*ABTO : Association of Belgian Tour Operators ; FTI : Federatie van de Toeristische Industrie – red.*)

Om het gebruik van de euro te bevorderen in sectoren die in contact staan met het grote publiek en zo een vlotte aanpassing aan de nieuwe munt te bewerkstelligen, werd op 30 juni 1998 op Europees niveau een overeenkomst ondertekend door de consumentenorganisaties en de beroepsorganisaties van de distributiesector, het toerisme, de ambachten en de KMO's. Volgens die overeenkomst mogen handelaars die bereid zijn bepaalde verplichtingen na te komen, vooral op het vlak van informatieverstrekking, een eurolabel aanbrengen. Het gaat om een Europees label, dat in alle landen van de eurozone gelijk is, en dus ook overal herkenbaar.

Voor de toepassing in België werd de Europese tekst verder uitgewerkt en aangepast aan de specifieke kenmerken alsook aan de verwachtingen van de nationale beroeps- en consumentenorganisaties.

Welke verbintenissen moeten worden nageleefd ?

Elke handelaar die het label aanbrengt (in de etalage, in zijn catalogoog, op reclamemateriaal, ...), toont zo aan zijn klanten dat hij er zich vrijwillig toe heeft verbonden zeven gedragsregels na te leven inzake omrekening, prijsopgave in euro, opleiding van personeel en voorlichting van de consumenten. Deze regels omvatten:

1. de toepassing van de officiële omrekeningskoers voor Belgische frank en euro, alsook van de officiële afrondingsregels (het betreft hier feitelijk een algemene verplichting) ;
2. de zekerheid dat er geen bijkomende kosten worden aangerekend voor betaling in euro ;
3. de verspreiding van informatie over de euro in de vorm die de handelaar het meest aangewezen acht ;

4. de geleidelijke uitbreiding van de dubbele prijsaanduiding in Belgische frank en in euro ;
5. een gepaste opleiding van het personeel, zodat zij in staat zijn de klanten de nodige inlichtingen te verstrekken;
6. de continuïteit van de overeenkomsten met de consument;
7. het accepteren van betalingen in euro. Deze verbintenis is facultatief ; voor de handelaars die ze aanvaardden, is ze opgenomen in het euro-label.

De Vlaamse Raad voor het Toerisme wil de gewestelijke en federale overheden aansporen initiatieven te nemen om een gunstige fiscale behandeling mogelijk te maken van de kosten die de toeristische bedrijven in het kader van de overschakeling naar de euro ongetwijfeld zullen maken.

De invoering van de euro heeft verstrekkende gevolgen op alle sectoren. De fiscale behandeling van kosten behoort tot de bevoegdheid van de federale regering. Ik heb er alle vertrouwen in dat de maatregelen van daaruit zullen bijdragen tot een efficiënte invoering van de euro.

Het federale niveau heeft reeds het initiatief genomen van de eurominikit. De eurominikit kan worden geschonken door een werkgever aan zijn werknemers en de werkgever kan hierbij een gunstig fiscaal en parafiscaal regime genieten. De werkgever kan de eurominikit als uitzonderlijk sociaal voordeel toekennen aan zijn werknemers. Dit houdt in dat:

- de werknemer geen belasting betaalt op dit geschenk;
- de werkgever deze uitgave als beroepskosten in rekening mag brengen;
- dit voordeel wordt vrijgesteld van sociale bijdragen.

De Vlaamse regering heeft op haar vergadering van vrijdag 1 juni 2001 akte genomen van een mededeling inzake het toekennen van een eurominikit aan de personeelsleden van de diensten van de Vlaamse regering. Ook via deze weg tracht de overheid zoveel mogelijk mensen te sensibiliseren voor de invoering van de euro.

**Vraag nr. 63
van 1 juni 2001
van de heer JAN LOONES**

Toeristische logiesverstrekking – Kaderdecreet

In zijn advies van 20 september 2000 (VRTADV-00.05) inzake de toeristische logiesverstrekking vertaalt de Vlaamse Raad voor het Toerisme zijn standpunten over drie domeinen : de ruimtelijke ordening, de vergunningplicht en classificatie en de labeling en promotie.

Gekoppeld aan een vijftal voorwaarden (onder meer omtrent ruimtelijke ordening en milieu) adviseert de Vlaamse Raad voor het Toerisme om ruimere mogelijkheden te bieden voor het verlenen van een toeristisch-recreatieve waarde aan leegstaande (hoeve)gebouwen.

Op gebied van vergunningplicht en classificatie pleit de Raad voor een kaderdecreet op toeristische logiesverstrekking, waarbij iedere vorm van toeristische logiesverstrekking – ongeacht aard en capaciteit – aan een vergunningplicht moet worden onderworpen. Aan deze algemene vergunningplicht zou een meldingsplicht moeten worden gekoppeld.

De bestaande hotel- en campingdecreten zouden moeten gehandhaafd worden maar, bij een eventuele latere opheffing, moeten geïntegreerd worden in het kaderdecreet, terwijl het decreet op de zogenaamde verblijfshoeven zou moeten worden opgeheven, zodat de vergunningplicht van deze categorie logiesverstrekkers wordt geregeld door het kaderdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten.

Verder zou de Vlaamse overheid – naast de classificatie per subcategorie van logies – een marketingmatige labeling moeten ontwikkelen, liefst in een publiek-private samenwerking.

Na de inwerkingtreding van de veralgemeende vergunningplicht zouden enkel de vergunde logiesmogelijkheden kunnen opgenomen worden in om het even welke promotie of publiciteit, waarbij telkens het vergunningnummer zou moeten vermeld worden.

Ten slotte adviseert de Vlaamse Raad voor het Toerisme om bij de inwerkingtreding van de algemene vergunningplicht te voorzien in de nodige overgangsmaatregelen.

1. Heeft de minister het advies van de Vlaamse Raad voor het Toerisme inzake een kaderde-

creet voor toeristische logiesverstrekking reeds geëvalueerd? Zo ja, wat zijn de conclusies?

2. Hoe evalueert de minister het advies van de Vlaamse Raad voor het Toerisme inzake het hoevetoerisme?
3. Heeft de minister als gevolg van al de adviezen reeds initiatieven genomen of gepland en zo ja, welke?

Antwoord

De vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger betreft twee zaken, namelijk enerzijds de stand van zaken aangaande de uitvoering van het decreet van 18 mei 1999 houdende het hoevetoerisme, en anderzijds het advies van de Vlaamse Raad voor het Toerisme inzake een kaderdecreet (VRTADV-00.05) waaronder alle logiesvormen zouden ressorteren.

Zowel in het Vlaams Parlement, als op diverse andere locaties en in mijn beleidsnota en -brief heb ik er herhaaldelijk op gewezen dat ik het niet eens ben met de bepalingen van het decreet van 18 mei 1999 wat het hoevetoerisme betreft (*Beleidsnota Toerisme 1999-2004, Stuk 156 (1999-2000) – Nr. 1; Beleidsbrief Toerisme – Beleidsprioriteiten 2000-2001, Stuk 453 (2000-2001) – Nr. 1 – red.*).

Ik onderschrijf ten volle het standpunt van de Raad, dat ook voorziet in de invoering van plattelands-toerisme in agrarisch gebied op niet meer actieve landbouwbedrijven.

Daarom werd op mijn initiatief een werkgroep samengesteld bestaande uit mijn kabinet, Toerisme Vlaanderen en enkele experts. Voor de juridische onderbouw van het dossier heb ik een beroep gedaan op een jurist, die belast is met het uitwerken van de teksten en toelichting. Momenteel zijn de werkzaamheden van deze werkgroep afgelopen en bevindt de redactie van de tekst zich in een eindfase.

Wat de problematiek van het kaderakkoord betreft, heb ik aan de Raad meegedeeld dat ik dit advies in principe onderschrijf.

De Vlaamse Raad voor het Toerisme stelt immers vast dat tot op heden enkel de hotel- en campingsectoren beschikken over een door de wetgever bepaalde reglementering en classificatie. Voor tal van andere categorieën van toeristische logiesvormen is er nog geen vergunningplicht en classificatie. De

Raad geeft evenwel niet aan op welke wijze dit zou moeten gebeuren. Ik ben van oordeel dat een bepaalde reglementering in die zin wenselijk is, maar dat de modaliteiten daarvan en diverse andere facetten nog grondig moeten worden onderzocht. Daarom werd deze opdracht toevertrouwd aan dezelfde werkgroep waarvan hierboven sprake, inclusief de juridische ondersteuning.

Wat de timing betreft, is het mijn bedoeling om het dossier hoeve- en plattelandstoerisme dit jaar aan het parlement voor te leggen, en het kaderdecreet in de loop van het jaar 2002.

Vraag nr. 64 van 1 juni 2001 van de heer JAN LOONES

Academische opleiding Toerisme – Stand van zaken

Naar aanleiding van het advies van de Vlaamse Raad voor het Toerisme omtrent de academische opleiding Toerisme (van 14 juni 2000) vroeg ik destijds naar de initiatieven van de minister terzake.

In zijn antwoord (schriftelijke vraag nr. 105 van 4 september 2000; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 1 december 2000, blz. 510) stelde de minister dat er binnen de Vlaamse Raad voor het Toerisme een werkcommissie zou worden opgericht teneinde een concreet dossier op te stellen voor de verwezenlijking van een voortgezette academische opleiding Toerisme. De minister beloofde tevens overleg te plegen met het kabinet van de minister van Onderwijs en Vorming.

Ondertussen blijkt deze werkgroep zijn aanvraagdossier te hebben voorgelegd aan de algemene vergadering van de Vlaamse Raad voor het Toerisme.

Daarbij werd vastgesteld dat een groot aantal werknemers in het toeristisch bedrijfsleven reeds over een graaatsdiploma Toerisme beschikt.

Verder blijkt de nood aan een verdere professionele ontplooiing van de houders van een diploma hoger onderwijs van één cyclus (HO één cyclus). Zij moeten aldus evenwaardig aan de voortgezette academische opleiding Toerisme kunnen deelnemen.

Daarom pleit de Vlaamse Raad voor het Toerisme in zijn advies van 14 februari 2001 (VRTADV-01.01) voor een verruiming van de voortgezette

academische opleiding in het toerisme naar de hogescholen.

Niet alleen zou een dergelijke verruiming een maatschappelijke meerwaarde bieden, maar zij zou ook de slaagkansen van de opleiding vergroten.

1. Heeft de minister het advies van de Vlaamse Raad voor het Toerisme inzake de verruiming van de voortgezette academische opleiding Toerisme reeds geëvalueerd? Zo ja, wat zijn de conclusies?
2. Heeft de minister terzake reeds initiatieven genomen of gepland en zo ja, welke?
3. Werde door de minister reeds overleg gepleegd met zijn collega bevoegd voor Onderwijs en Vorming?

Antwoord

1. Het advies van de Vlaamse Raad voor het Toerisme van 14 juni 2000, "Advies inzake de oprichting van een voortgezette academische opleiding Toerisme", bevestigde mijn stelling dat het ontbreken van een universitaire opleiding Toerisme als een missing link wordt ervaren, zoals trouwens vermeld in mijn Beleidsnota Toerisme 1999-2004 (blz. 74) (*Stuk 156 (1999-2000) – Nr. 1 – red.*).

Een werkgroep voortgezette academische opleiding in de schoot van de Vlaamse Raad voor het Toerisme werkte een voorstel uit, dat naar de vijf Vlaamse universiteiten werd gestuurd. Drie universiteiten (UA, KU Leuven en LUC) hebben inmiddels een samenwerkingsakkoord bereikt, dat inhoudt dat de opleiding vanaf oktober 2001 van start kan gaan (*UA : Universiteit Antwerpen, KU Leuven : Katholieke Universiteit Leuven ; LUC : Limburgs Universitair Centrum – red.*).

2. Het advies van de Vlaamse Raad voor het Toerisme van 14 februari 2001 (VRTADV-01.01) werd geëvalueerd en er werd rekening mee gehouden bij de uitwerking van het dossier "voortgezette academische opleiding Toerisme", zover de huidige wetgeving dit toestaat.
 - Het decreet van 12 juni 1991 betreffende het universitair onderwijs bepaalt in artikel 37 : "Voor de inschrijving in een aanvullende opleiding of specialisatieopleiding geldt het bezit van een diploma van een academische

opleiding van de tweede cyclus of van een opleiding van de tweede cyclus van een instelling voor hoger onderwijs van het lange type die krachtens een beslissing van het universiteitsbestuur toelating verleent tot die opleiding, als toelatingsvoorwaarde".

Het is dus wettelijk niet mogelijk gegradueerden (hoger onderwijs van één cyclus) toe te laten tot de voortgezette academische opleiding GAS Toerisme (*GAS : gediplomeerde in aanvullende studies – red.*).

- Wel werd in de toelatingsvoorwaarden voor de voortgezette academische opleiding Toerisme bepaald dat gegradueerden zich als vrij student kunnen inschrijven.
- Daarnaast is de mogelijkheid tot het afsluiten van een samenwerkingsovereenkomst met de hogescholen in toerisme (HO één cyclus) expliciet opgenomen in de interuniversitaire samenwerkingsovereenkomst.

Deze materie, en het adviseren in het licht van de voortgang van de realisatie van de Bolognaverklaring, zal een van de uitdrukkelijke bevoegdheden van een begeleidingscommissie zijn. De universiteiten hebben in de besprekingen steeds een positieve houding aangenomen inzake een mogelijke samenwerking met de hogescholen.

3. Ik heb een brief gestuurd naar de verschillende organen die een vertegenwoordiger kunnen afvaardigen voor de begeleidingscommissie verbonden aan de voortgezette academische opleiding.

Deze begeleidingscommissie zal worden geïnstalleerd bij het begin van het academiejaar.

4. Ik zal de hogescholen stimuleren tot gemeenschappelijk overleg betreffende de mogelijkheden van samenwerking met de universiteiten die de voortgezette academische opleiding Toerisme organiseren.

In de vergadering van de Vlaamse Raad voor het Toerisme van 14 juni laatstleden heeft mijn medewerkster benadrukt dat elk constructief voorstel van de hogescholen welkom is, voorzover het past binnen de reglementaire mogelijkheden.

5. Ik heb bij de voorbereiding van het dossier "voortgezette academische opleiding Toerisme"

herhaaldelijk overleg gepleegd met mijn collega mevrouw Vanderpoorten.

Wij zitten volledig op dezelfde golflengte.

Vraag nr. 65
van 1 juni 2001
van de heer JOHAN DE ROO

Werkzoekenden – Trajectbegeleiding

Een job of een opleiding aanvaarden, geeft voor werklozen soms meer nadelen dan voordelen.

Vandaar de volgende vragen.

1. Wordt er voor hen die een job of een traject naar werk krijgen aangeboden, ook naar oplossingen gezocht voor problemen van mobiliteit, opvang van kinderen of zorg voor andere gezinsleden ?
2. Screent de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) systematisch werkzoekenden met een verminderde arbeidsgeschiktheid, om na te gaan welke job ze wel aankunnen ?
3. Krijgt elke OCMW-cliënt en elke PWA-werknemer een volwaardig recht op trajectbegeleiding op maat (PWA : plaatselijk werkgelegenheidsagentschap) ?
4. Komt er een betere samenwerking tussen de arbeidsmarkt- en de welzijnsvoorzieningen voor werklozen met zware persoonlijke problemen (verslaving, gezinsproblemen, ...) ?

Antwoord

1. De VDAB heeft reeds heel wat initiatieven ontwikkeld in het kader van de mobiliteit van en kinderopvang voor werkzoekenden. Voor al zijn opleidingscentra liet de VDAB bedrijfsvervoerplannen opmaken. De voorstellen opgenomen in deze plannen worden momenteel uitgewerkt ; zo zal er een carpoolsysteem komen, zal met De Lijn worden onderhandeld over de dienstregelingen van de autobussen en zal er meer aandacht gaan naar de fietsenstallingen.

Bovendien worden 450 snorfietsen en 300 fiet-sen gratis ter beschikking gesteld van werkzoe-kenden met mobiliteitsproblemen.

Momenteel wordt met De Lijn onderhandeld om werkzoekenden in trajectbegeleiding een netabonnement van één jaar aan te bieden, om het hen mogelijk te maken zonder bijkomende kosten een opleiding te volgen of te gaan solliciteren.

Voor werkzoekenden die werk kunnen vinden als ze een rijbewijs B halen en de financiële middelen ontberen, voorziet de VDAB in een budget zodat ook deze werkzoekenden kunnen worden geholpen.

In sommige opleidingscentra wordt kinderopvang georganiseerd. Werkzoekenden die een opleiding volgen, krijgen 160 frank per halve dag voor kinderopvang indien ze kinderen hebben beneden de 2,5 jaar.

2. De VDAB screent alle werkzoekenden.

Van elke werkzoekende in zijn vierde maand werkloosheid wordt een ARI afgenomen (*ARI : arbeidsmarktrijpheidsinterview – red.*). Met dit instrument wordt gepeild naar de arbeidsmarktrijpheid van de werkzoekende.

Jaarlijks besteedt de VDAB een aanzienlijk bedrag aan medische onderzoeken. De consultant kan een werkzoekende doorverwijzen naar de dokter als hij de medische geschiktheid voor een bepaald beroep wil achterhalen.

Elk LKC beschikt over een multidisciplinair team (*LKC : lokaal klantencentrum – red.*). Via dit team, dat bestaat uit een VDAB-consultant, een psycholoog en een dokter, kan de consultant een Vlaams Fondsnummer aanvragen voor werkzoekenden indien dit aangewezen is (*Vlaams Fonds : Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap – red.*).

3. OCMW-cliënten en PWA-werknemers hebben evenveel recht als andere werkzoekenden op een trajectbegeleiding op maat.

In de LWW is, naast de VDAB-trajectbegeleider, ook een OCMW-trajectbegeleider en een PWA-beambte aanwezig, zodat de samenwerking in de toekomst nog zal verbeteren (*LWW : lokale werkwinkel – red.*).

4. Het is de taak van elke trajectbegeleider om werklozen met zware persoonlijke problemen door te verwijzen naar de passende dienstverlening.

Vraag nr. 66
van 1 juni 2001
van de heer JOHAN DE ROO

Arbeidsmarktbeleid – Initiatieven

Welzijn begint met werk voor wie wil werken. Niet om het even welk werk, wel werkbaar, kwaliteitsvol werk, aangepast aan de persoonlijke mogelijkheden en verwachtingen, in een normaal statuut en werkzeker.

De werkloosheid in Vlaanderen daalt. Dat vergt niet minder, maar net meer arbeidsmarktbeleid, om alle werklozen aan de slag te krijgen en knelpunten op de Vlaamse arbeidsmarkt weg te werken.

1. Wat is de stand van zaken m.b.t. de werknemers in de tewerkstellingsprogramma's die nog niet geregulariseerd zijn, zoals DAC'ers (Derde Arbeidscircuit) en gesubsidieerde contractuelen (gesco) ?
2. Welke stimuli heeft de minister gecreëerd om werknemers die onvrijwillig tijdelijk, vervangings-, interim-, PWA- of deeltijds werk verrichten, te laten doorstromen naar een volwaardig statuut (PWA : plaatselijk werkgelegenheidsagentschap) ?
3. Waarom worden niet alle tewerkstellingsmaatregelen opengesteld voor niet-uitkeringsgerechtigde werklozen ?
4. Bestaan er plannen om het rekruterings- en selectiegedrag van werkgevers, hun personeelsbeleid en hun arbeidsorganisatie om te buigen ?

Dit houdt in : een beleid van diversiteit, minder rekrutering op basis van diploma, taaksplitsing waar mogelijk en gepast, aangepaste werktijden, interne doorstroming van laaggeschoolden en in het algemeen een meer sociaal verantwoord ondernemen, met respect voor de werknemers.

Antwoord

De werkloosheid in Vlaanderen daalt inderdaad nog steeds. Het is juist dat hierbij de mogelijkheid moet worden aangegrepen om een ander werkgelegenheidsbeleid te voeren. In dit kader opteert het huidige werkgelegenheidsbeleid voor duurzame werkgelegenheid en duurzame ontwikkeling. Het werkgelegenheidsbeleid moet een bijdrage leveren om tot een sterk en veelzijdig economische draag-

vlak te komen, dat zich tegelijkertijd inschakelt in een sociaal en ecologisch kader. Duurzame ontwikkeling veronderstelt een evenwicht tussen de belangen van werknemer, werkgever en de samenleving in haar totaliteit.

Voor een werknemer betekent dit dat hij recht heeft op een verzekerde en duurzame levensloopbaan, waarin hij maximaal aan bod komt, niet alleen als productieve eenheid, maar ook als individu ; dat hij recht heeft op menswaardige arbeidsomstandigheden en werkt binnen een arbeidsorganisatie waarin hij zich kan ontplooiën en in het kader hiervan de nodige keuzes kan maken.

Voor de werkgever weerspiegelt duurzaam ondernemen zich in een evenwichtige spreiding van de aandacht tussen economische, sociale en ecologische doelstellingen.

In dit kader passen diverse maatregelen die ik tot nu toe reeds heb genomen of binnenkort zal nemen, zoals het voortzetten van de regularisatie, de meerwaardeneconomie, het stimuleren van de aanwerving van kansengroepen rekening houdende met een diversiteitsbeleid en allerhande maatregelen gericht op de interne arbeidsmarkt van een bedrijf.

Met betrekking tot de regularisatie werden op 1 januari 2001 zowel het PBW als een belangrijk deel van het DAC geregulariseerd, namelijk de welzijns- en gezondheidssector (*PBW : Programma ter Bevordering van de Werkgelegenheid – red.*). In totaal gaat het hier om bijna 6.000 voltijds equivalenten. Op 1 januari 2002 zal bovendien een belangrijk gedeelte van de onderwijsprojecten worden geregulariseerd.

Met betrekking tot meerwaardeneconomie werd vorig jaar een regelgeving uitgewerkt waarbij bedrijven die aandacht hebben voor duurzame ontwikkeling en voor de tewerkstelling van kansengroepen, op diverse vlakken financieel worden ondersteund.

Tot nu toe concentreerden de diverse maatregelen zich voornamelijk op de externe arbeidsmarkt, de wereld buiten de onderneming, waarbij de integratie van nieuwe werknemers in de onderneming centraal stond. Het is zeker niet de bedoeling deze weg te verlaten. Anderzijds blijkt het nu ook aangewezen aandacht te hebben voor de interne arbeidsmarkt, de wereld binnen de onderneming.

Bedrijven konden de laatste tientallen jaren putten uit een grote arbeidsmarktreserve, waarbij hogere

geschoolde werklozen terechtkwamen in jobs waarvoor zij in feite niet gekwalificeerd waren. Uit onderzoek blijkt dat dit wervings- en selectiebeleid nog steeds plaatsvindt, ondanks de ruimere arbeidsreserve aan laaggeschoolden.

Vandaag moeten ondernemingen, gelet op de goede economische conjunctuur en de huidige arbeidsmarktconstraintes, werk maken van management-van-verschil, en de kleurrijke variatie van nieuwkomers op de arbeidsmarkt beschouwen als een vaste component van hun personeelsbeleid.

Recentelijk werden hiertoe reeds een aantal initiatieven genomen, bijvoorbeeld het Trivisi-proces, de sectorale diversiteitsmanagers en de Vesoc-actieplannen voor ondervertegenwoordigde doelgroepen (*Trivisi : geïntegreerde visie op de onderneming vanuit drie verschillende invalshoeken : mens, milieu en maatschappij ; Vesoc : Vlaams Economisch en Sociaal Overlegcomité – red.*).

Het is de bedoeling bijkomend een aantal flankerende maatregelen te nemen die ondernemingen aanmoedigen de slapende competenties van hun werknemers te ontwikkelen. Diverse arbeidsorganisatorische formules zullen hiertoe worden ontwikkeld : jobrotatie, interne mobiliteit, interne looppaden, ... Bedoeling is een opwaartse mobiliteit te ondersteunen zodat (deel)functies op een lager bedrijfsniveau vrijkomen. Dit laat toe de eerder uitgestoten arbeidskrachten en de stille arbeidsreserve te integreren. Gelijktijdig zal aan knelpuntvacatures vaker een gepast intern antwoord kunnen worden gegeven.

Met dit wisselbanenplan komt de juiste man/vrouw op de juiste plaats, wordt een band gelegd tussen de arbeidsmarkt binnen en buiten de onderneming en worden bestaande maatregelen versterkt.

Dit wisselbanenplan werkt bovendien complementair ten aanzien van recente beleidsinitiatieven die werden ondernomen om de competenties van werknemers maximaal te ontplooiën : de uitbouw van competentiecentra, de ontwikkeling van beroeps- en competentieprofielen (cobra); het hefboomkrediet, ... Tevens werd binnen het Trivisi-forum ook een pioniersgroep "lerende bedrijven" opgestart, met als belangrijkste opdracht de diverse aspecten bij het stimuleren van het levenslang leren in bedrijven onder de loep te nemen.

Momenteel wordt ook een systeem van opleidingscheques uitgewerkt, waarbij bedrijven financieel

zullen worden gestimuleerd hun werknemers opleidingen te laten volgen.

Zoals reeds duidelijk zal zijn, richten deze maatregelen zich niet alleen tot uitkeringsgerechtigde werklozen, zoals in het verleden dikwijls het geval was, maar tot iedereen (werklozen, werkzoekenden, inactieven, werknemers, hooggeschoolden, laaggeschoolden). Tevens wordt een antwoord geformuleerd op de diverse vragen van de huidige samenleving : kwaliteitsvol leven, kwaliteitsvol werk, aandacht voor mens, milieu en maatschappij.

Vraag nr. 68
van 1 juni 2001
van de heer DIDIER RAMOUDT

De Kust – Domeinnaam

In de pers stelde de minister het volgende : "Elk product dat efficiënt naar buiten wil komen, heeft een logo. En dat logo moet je overal terugzien. Dat is een goede manier om je product te verkopen. Daarom hebben we ook voor onze kust een logo ontworpen. Dat zal de dynamiek van het toerisme versterken".

Ik wil het hier nu niet hebben over het prijskaartje van het logo of over de creativiteit m.b.t. het logo zelf. Maar in tijden van communicatie is de eerste logische stap van elke potentiële binnenlandse of buitenlandse toerist het Internet. Ik moest echter vaststellen dat de domeinnamen "dekust.be" en "dekust.com" eigendom zijn van onze Noorderburen, wat dus uiteraard financiële implicaties zal hebben indien men deze domeinnamen wil gebruiken om de kust te promoten.

1. Is de minister op de hoogte van het feit dat "dekust.be" en "dekust.com" als domeinnaam niet meer vrij zijn ?

Is de minister van plan een meerprijs te betalen aan de Nederlandse eigenaar ?

2. Was in het lastenboek voor het reclamebureau de registratie van de naam op Internet opgenomen ?

3. Hoe wordt derhalve via Internet "de kust" gepromoot, nu de meest voor de hand liggende domeinnamen niet meer vrij te gebruiken zijn ?

Antwoord

Door diverse binnen- en buitenlandse organisaties zijn domeinnamen met betrekking tot "de kust" vastgelegd. Ik heb alsnog niet beslist om een meerprijs te betalen aan de (Nederlandse) eigenaar van "dekust.be" en "dekust.com".

Via gespecialiseerde bedrijven zijn eind 2000 door Westtoer tal van domeinnamen vastgelegd. Volgende namen zijn voor de kust gedeponereerd :

debelgischekust.be – debelgischekust.com – belgischekust.org – belgischekust.net devlaamsekust.be – de vlaamsekust.com – cotebelge.be – lacotebelge.com – lelittoral.be lelittoral.com – thebelgiancoast.be – thebelgiancoast.com – belgiancoast.net – belgiancoast.org – flamischekust.be – dieflamischekusten.be – dieflamischekuste.com – flamischekust.com

Medio juni 2001 zijn domeinnamen met de uitbreiding ".info" geregistreerd. Met onder meer :

kust.info – littoral.info – westhoek.info – leiestreek.info – brugseommeland.info – westtoer.info – dekust.info – lelittoral.info – dewesthoek.info – deleiestreek.info – hetbrugseommeland.info

Momenteel wordt via Internet voor de kust promotie gemaakt met diverse sites :

- westtoer.be met links naar de website van de respectieve kustgemeenten ;
- via zoekmachines met links naar de kust ;
- website Toerisme Vlaanderen met links naar de kust(gemeenten) ;
- website www.vlaanderenanaazee.nl van Toerisme Vlaanderen in Nederland ;
- website www.flamischekust.de van Toerisme Vlaanderen in Duitsland ;

Ook voor de kust is een specifieke site (met links) gepland.

Alle bovenvermelde sites bevinden zich in een groeifase en worden stelselmatig geoptimaliseerd.

Vraag nr. 69
van 7 juni 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Afkortingen – Dubbelgebruik IBO

Zie :

Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

Vraag nr. 209

van 7 juni 2001

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 42

Antwoord

Het spreekt voor zich dat het veelvuldig gebruik van afkortingen voor heel wat mensen die niet dagelijks met het betrokken vakgebied worden geconfronteerd, hoogst verwarrend is. Anderzijds worden afkortingen niet steeds door overheidsinstellingen zelf gecreëerd, maar door de rechtstreekse of onrechtstreekse gebruikers van de betrokken maatregelen in het kader van een vlotte en snelle communicatie. In dit geval blijkt het moeilijk om een vanbovenaf gedirigeerde (nieuwe) afkorting ingang te doen vinden.

Wat specifiek de afkortingen voor individuele beroepsopleiding en initiatieven buitenschoolse opvang betreft, is een misverstand inderdaad niet uit te sluiten, ook al worden deze afkortingen verschillend uitgesproken.

Rekening houdende echter met het gegeven dat het hier om maatregelen gaat die m.b.t. de individuele beroepsopleiding reeds tientallen jaren en m.b.t. de initiatieven buitenschoolse opvang reeds een viertal jaar bestaan, en tevens rekening houdende met het gegeven dat het aantal gebruikers dermate hoog is dat er een nieuwe verwarring zou worden gecreëerd, lijkt het niet opportuun om deze afkortingen nog te wijzigen. Tevens leek het niet onmiddellijk mogelijk om een nieuwe nog onbestaande afkorting te vinden die op een voor de hand liggende wijze naar de activiteit buitenschoolse opvang of beroepsopleiding zou verwijzen. Een centrum buitenschoolse opvang behoorde bijvoorbeeld tot de mogelijkheden, wat als afkorting CBO zou geven, maar ook hiervoor is er overligging, ditmaal met "centrum voor beroepsopleiding".

Daarnaast is het echter inderdaad aangewezen bij het lanceren van nieuwe maatregelen enerzijds waar mogelijk het aantal afkortingen te beperken en anderzijds, indien een afkorting niet te vermijden valt, erop toe te zien dat deze niet identiek of sterk gelijkend is ten opzichte van een reeds bestaande afkorting.

Door alle leden van de Vlaamse regering en hun betrokken administraties zal er in de toekomst dan ook nauw moeten worden op toegezien dat ook hier de communicatie met de burger en andere betrokkenen niet onnodig complex gebeurt.

Nu reeds schenken de diensten van de ministers er bijzondere aandacht aan dat in teksten afkortingen worden verklaard of gesitueerd.

**Vraag nr. 70
van 7 juni 2001
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Franstalige werklozen Halle-Vilvoorde – Taalkennis (2)

Uit het antwoord van de minister op mijn schriftelijke vraag nr. 50 van 24 april 2001 blijkt dat liefst 40 % van de werkzoekenden in het arrondissement Halle-Vilvoorde het Frans als moedertaal heeft. Tevens blijkt dat de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) en het betrokken subregionaal tewerkstellingscomité heel wat initiatieven nemen om het gebrek aan of de gebrekkige kennis van het Nederlands van de betrokkenen te verhelpen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 14-15-16 van juni/juli 2001, blz. 1936 – red.*).

1. Heeft de minister een idee van het prijskaartje dat aan al die initiatieven hangt ?
2. Het gebrek aan kennis van het Nederlands is zichtbaar een gevolg van de falende opleidingen die door de Franse Gemeenschap worden verstrekt, ook al bestaan er inzake het onderwijs van de tweede taal wettelijke bepalingen.

Is er hieromtrent al enig overleg geweest ?

Antwoord

In de periode 1 januari - 31 mei 2001 hebben in de regio Halle-Vilvoorde 308 ingeschreven werkzoekenden een opleiding "Nederlands voor anderstaligen" gevolgd (reeds beëindigd of nog in opleiding).

Van die 308 werkzoekenden waren er 144 Franstalig (of 46 %). 122 werkzoekenden bezaten de Belgische of een andere EU-nationaliteit. 22 werkzoekenden bezaten geen EU-nationaliteit (*EU : Europese Unie – red.*).

210 werkzoekenden hebben een opleiding Nederlands gevolgd die plaatsvond binnen hun eigen regio (de overige 98 verkozen een opleiding Nederlands te volgen die plaatsvond buiten de regio Halle-Vilvoorde). Van die 210 cursisten volgden er 110 een opleiding verzorgd door de VDAB in eigen beheer, de overige 100 cursisten volgden een opleiding die uitbesteed is aan derden. Dit betekent dat tot en met eind mei 2001 97 Franstalige cursisten (of 46 % van het totaal aantal) een opleiding "Nederlands voor anderstaligen" volgden binnen de regio Halle-Vilvoorde.

Eenzijds voorziet de VDAB in de regio Halle-Vilvoorde voor Nederlandsonkundige werkzoekenden in opleidingen Nederlands in eigen beheer, anderzijds in opleidingen Nederlands via uitbesteding aan derden. In totaal werden er in 2001 reeds 31.798 opleidingsuren "Nederlands voor anderstaligen" gepresteerd. 13.804 uren (veelal vervolgoopleidingen, met een beperkt aantal cursisten per sessie) werden gepresteerd door de VDAB in eigen beheer, de overige 17.944 uren (veelal basiscursussen Nederlands, hetgeen een groter aantal cursisten per sessie toelaat) werden gepresteerd door derden. De kostprijs van de uren gepresteerd in eigen beheer bedraagt eind mei 3.727.080 frank. De kostprijs van de uren gepresteerd door derden bedraagt 2.856.135 frank. De totale kostprijs van de initiatieven ondernomen door de VDAB bedraagt dus 6.583.215 frank.

De VDAB is niet op de hoogte van een overleg met de Franse Gemeenschap over de opleidingen Nederlands die door deze moeten worden gegeven ten gevolge van de wettelijke bepalingen inzake het onderwijs van de tweede taal.

**Vraag nr. 71
van 7 juni 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Nabijheidsdiensten – Federale initiatieven

Federaal minister Onkelinx formuleerde enige tijd geleden een voorstel inzake "nabijheidsdiensten".

Doelstelling was om nieuwe diensten voor particulieren zoals schoonmaak, kinderopvang, thuishulp aan bejaarden, zieken of gehandicapten mogelijk te maken. Nu wordt dit via het federale plaatselijke

werkgelegenheidsagentschap (PWA) en via de gemeenschapsvoorzieningen ingevuld, met erg ongelijke spreiding en financiële regels als gevolg.

De minister lanceerde zelf ook een dergelijk voorstel, met name om buurtdiensten uit te bouwen samen met lokale werkwinkels.

Een wildgroei van bijna analoge systemen zorgt zeker niet voor duidelijkheid. Nochtans is dit essentieel én voor de gebruikers, én voor de mogelijke kandidaat-werknemer.

Belangrijker is dat een dergelijk systeem van dienstverlening verder kwalitatief wordt uitgebouwd, met gevormd personeel.

Is er overleg geweest tussen de federale en regionale ministers van Werkgelegenheid en Welzijn met betrekking tot de nabijheidsdiensten/buurt-diensten ?

Wat is de stand van zaken ?

Wie neemt terzake het verdere initiatief : de federale of de regionale ministers ?

Antwoord

1. De "kaderovereenkomst tussen de federale en de Vlaamse overheid en de VVSG omtrent lokaal werkgelegenheidsbeleid en de lokale werkwinkel" vormt het basisdocument waarop de regionale en federale ministers een beroep doen voor de uitbouw van nabijheidsdiensten als tweede pijler in de lokale werkwinkel (*VVSG : Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten – red.*).

Deze overeenkomst voorziet op het vlak van federaal-regionaal overleg enerzijds in een overkoepelend overlegorgaan, namelijk de Nationale Task Force Lokale Werkgelegenheid en anderzijds in een vertegenwoordiging van de federale overheid op Vlaams en lokaal niveau. Zo participeert de federale overheid aan onder andere de technische workshops m.b.t. de implementatie van de werkwinkels. Op lokaal niveau is er vertegenwoordiging zowel in het lokaal werkgelegenheidsforum, dat de lokale werkwinkel in een zorggebied opvolgt, als in de lokale werkwinkel zelf.

2 en 3. Het belangrijkste instrument waarvoor overleg met de federale regering noodzakelijk is, is de dienstencheque.

Een voorontwerp van wet omtrent de dienstencheque werd begin juli 2000 door de federale ministerraad goedgekeurd en wordt na de zomer voorgelegd aan het parlement. Bij dit voorontwerp zal als bijlage een samenwerkingsakkoord tussen de federale staat, de gewesten en de Duitstalige Gemeenschap worden gevoegd. Het samenwerkingsakkoord, dat nog in ontwerpfase verkeert, zal een concretere invulling verschaffen met betrekking tot de erkenning van ondernemingen, de financiering en de opvolging en evaluatie.

Een samenwerkingsakkoord tussen de gewesten en Duitstalige Gemeenschap zal de voorwaarden en procedure voor erkenning bepalen. Het is de bevoegdheid van de gewesten te bepalen welke doelgroep, welke type van onderneming en welke van de in het voorontwerp van wet opgenomen activiteiten (thuishulp van huishoudelijke aard, kinderopvang, hulp voor bejaarden, zieken of gehandicapten aan huis) in aanmerking kunnen komen voor dienstencheques.

Een voorstel hieromtrent wordt eerstdaags met de diverse overlegorganen besproken.

Vraag nr. 72 van 7 juni 2001 van de heer FRANCIS VERMEIREN

Kringloopcentra – Bedrijfseconomische ondersteuning

Het beheer van kringloopcentra gebeurt voornamelijk door mensen uit de sociale sector, die in sommige gevallen minder vertrouwd zijn met de bedrijfseconomische aspecten van het runnen van een onderneming.

Gezien de serieuze uitbouw van sommige kringloopcentra beloofde de minister reeds eerder bedrijfseconomische ondersteuning.

1. In welke vorm acht de minister bedrijfseconomische ondersteuning mogelijk ?
2. Binnen welke termijn kan deze ondersteuning worden gerealiseerd ?

3. Wat is de geschatte kostprijs hiervan en welke instantie dient voor deze kosten in te staan ?

Antwoord

In het besluit van de Vlaamse regering van 8 september 2000 houdende een impuls- en ondersteuningsprogramma van de meerwaardeneconomie werden verschillende ondersteuningsinstrumenten opgenomen voor ondernemingen in de sociale economie, onder andere de uitbouw van een netwerk van erkende adviesbureaus in de sociale economie. Een adviesbureau in de sociale economie is een adviesbureau met expertise op het vlak van management in de sociale economie.

De kringloopcentra erkend door de Vlaamse Openbare Afvalstoffenmaatschappij kunnen, indien zij zich ertoe verbinden de principes van de meerwaardeneconomie te onderschrijven, als onderneming in de sociale economie worden gekwalificeerd, en aldus tweemaal in een periode van vijf jaar een beroep doen op bedrijfseconomische ondersteuning door een erkend adviesbureau in de sociale economie.

Deze ondersteuning kan een haalbaarheidsstudie omvatten, of een advies omtrent een specifiek domein van de onderneming (ad hoc adviesverlening) zoals :

- human resources management en interne organisatie gericht op kansengroepen, participatief ondernemen, evenredige participatie en management van diversiteit ;
- ondersteuning bij het impliceren van een managementstrategie waarbij zowel maatschappelijke als economische doelstellingen worden nastreefd ;
- social auditing en multi-stakeholdersbenadering ;
- sociale kosten-batenanalyse ;
- ontwikkeling en opvolging van de missieverklaring ;
- ondersteuning bij de ontwikkeling van initiatieven in de nieuwe diensteneconomie ;
- ondersteuning bij de opmaak van een ondernemingsplan ;
- haalbaarheidsonderzoek ;
- financieel en boekhoudkundig beleid ;

- communicatie- en marketingbeleid.

Voor een haalbaarheidsstudie die leidt tot de oprichting van een onderneming in de sociale economie bedraagt de tegemoetkoming door de Vlaamse overheid 75 % van de advieskosten, met een maximum van 300.000 frank, en indien deze niet leidt tot een oprichting : 50% van de advieskosten, met een maximum van 100.000 frank.

Bij een ad hoc adviesverlening bedraagt de tegemoetkoming door de Vlaamse overheid 50 % van de advieskosten, met een maximum van 300.000 frank per bedrijfsadvies.

Kringloopcentra met een erkenning als invoegbedrijf of als sociale werkplaats (de meeste dus) kunnen bijkomend een gratis basisopvolgingspakket volgen. Dit basisopvolgingspakket omvat een bedrijfseconomische, organisatorische en inhoudelijke analyse van de sociale werkplaats of het invoegbedrijf, waarbij zowel het belang van de werknemers als de duurzaamheid van het bedrijf het uitgangspunt vormen.

Het basisopvolgingspakket wordt jaarlijks gratis aangeboden aan elke sociale werkplaats tijdens de eerste vier jaar na erkenning en aan elk invoegbedrijf tot één jaar na de periode dat het invoegsubsidies ontvangt. Het erkende adviesbureau ontvangt voor deze adviesverlening rechtstreeks een bedrag van 60.000 frank van de Vlaamse overheid.

Op dit ogenblik is de erkenningsprocedure van de adviesbureaus bijna afgerond. Zodra de eerste bureaus zijn erkend, zullen mijn diensten een lijst van erkende adviesbureaus evenals een toelichting bij de te volgen procedure verspreiden naar alle belanghebbenden, inclusief de potentiële klanten van deze adviesbureaus.

VERA DUA

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN LANDBOUW

Vraag nr. 166
van 14 mei 2001
van de heer FRANS RAMON

Grensoverschrijdende milieuhinder – Verbrandingsoven Moeskroen

Het afvalverbrandingsbedrijf Meprec in Moeskroen, gelegen vlakbij de grens met het Vlaamse gewest, wil zijn capaciteit van 6.000 naar 10.000 ton

opvoeren en naast ziekenhuisafval ook gevaarlijk afval gaan verbranden. Conform artikel 4 van het samenwerkingsakkoord van 4 juli 1994 tussen de gewesten over grensoverschrijdende milieuproblemen moest een kopie van het milieueffectrapport (MER) – opgemaakt over deze belangrijke nieuwe vergunningsaanvraag – aan het Vlaams Gewest worden bezorgd.

In antwoord op vorige parlementaire vragen liet de minister weten dat dit niet gebeurde. Het gewest werd geïnformeerd via de stad Kortrijk. De minister meldde tevens dat ze haar collega van het Waals Gewest had aangeschreven, maar vooralsnog geen antwoord mocht ontvangen. Ten slotte liet de minister weten dat ze de kwestie zou aankaarten op de eerstvolgende politiek-ambtelijke werkgroep belast met de opvolging van het protocolakkoord van 6 april 2000 tussen de drie gewestelijke milieuministers.

1. Heeft de minister intussen al formeel antwoord gekregen van minister Foret ?
2. Wat is het oordeel van de administratie van de minister over het bijbehorende MER ?
3. Wanneer zal er uitsluitel zijn over de reële dioxine-emissies op de ovenlijn die reeds operationeel is (gezien de verhoogde dioxinedeposities gemeten in Moeskroen in het recente verleden) ?
4. Wat was het resultaat van de bespreking op de politiek-ambtelijke werkgroep ?

Antwoord

1. De bevoegde minister Foret heeft mijn schrijven doorgezonden naar de bestendige deputatie van de provincie Henegouwen.

Deze laatste liet in een schrijven van 16 mei 2001 weten dat het dossier nog in onderzoek is en dat zij niet zal nalaten mij te informeren over de afloop ervan.

2. De minimale inhoud van een milieueffectrapport is vastgelegd in de EU-regelgeving, die niet alleen door het Vlaams Gewest, maar ook in casu door het Waals Gewest moet worden nageleefd (*EU: Europese Unie – red.*).

De cel MER heeft het bewuste MER nog niet ontvangen vanwege het Waals Gewest en kan

derhalve niet oordelen over de conformiteit met de EU-regelgeving.

De afdeling Milieuvergunningen, die desbetreffende MER heeft ingekeken naar aanleiding van een vraag van de stad Kortrijk, adviseerde – indien de bevoegde overheid het opportuun zou achten een milieuvergunning af te leveren – een vergunning op proef af te leveren, gezien de onzekerheden m.b.t. de impact op de omgeving van deze installatie.

3. Wat de bestaande ovenlijn betreft, zijn er bij het Vlaams Gewest geen dioxine-emissies bekend. Het is de bedoeling dat de afvalgassen van de bestaande en de nieuwe lijn zullen worden geloosd via eenzelfde schouw.

De meting van deze emissies is een bevoegdheid van het Waals Gewest.

4. Het dossier Meprec Moeskroen werd inderdaad besproken tijdens de vergadering van 26 april 2001 van de gemengd ambtelijk-politieke werkgroep die het protocolakkoord tussen de drie gewestelijke Leefmilieuministers opvolgt.

Tijdens deze vergadering legde de vertegenwoordiger van mijn kabinet de Vlaamse bekommernissen uit en drong hij er bij de vertegenwoordiger van het kabinet-Foret op aan om Vlaanderen de nodige gegevens ter beschikking te stellen. Deze laatste bevestigde dat Wallonië al het nodige wou doen om Vlaanderen te informeren.

Ook liet de vertegenwoordiger van mijn kabinet zijn Waalse evenknie een kopie bezorgen van mijn nota aan minister-president Dewael in verband met het onmiddellijk verzenden van de gegevens naar de cel MER van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal), in het kader van het samenwerkingsverband over grensoverschrijdende milieuhinder.

Vraag nr. 167 van 14 mei 2001 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Grensoverschrijdende milieuhinder – Meldingsplicht

Met betrekking tot projecten met gewestoverschrijdende effecten is er tussen het Vlaams Gewest, het Waals Gewest en het Brussels Hoofdstede-

delijk Gewest op 4 juli 1994 een samenwerkingsakkoord afgesloten.

Conform de benadering van de EU-richtlijnen 85/337/EG betreffende de milieueffectenbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, gewijzigd bij EU-richtlijn 97/11/EG van 3 maart 1997, is het toepassingsgebied van dit samenwerkingsakkoord beperkt tot vergunningsaanvragen van MER-plichtige projecten of MER-plichtige veranderingen van bestaande projecten (EU : Europese Unie ; MER : milieueffectrapport).

Conform voormelde EU-richtlijn moeten ook de buurlanden, wanneer er een nieuw MER-plichtig project of een MER-plichtige verandering van een bestaand project is gepland, het Vlaams Gewest hiervan in kennis stellen en de mogelijkheid geven hieromtrent eventuele bezwaren kenbaar te maken.

1. Welke MER-plichtige projecten in landen grenzend aan Vlaanderen werden reeds rechtstreeks gemeld aan Vlaanderen sinds het aantreden van deze regering ?

Welke werden via de federale regering gemeld ?

2. Welke MER-plichtige projecten in Vlaanderen werden reeds rechtstreeks gemeld door Vlaanderen aan de buurlanden ?

Welke via de federale regering ?

3. Worden Brussel en Wallonië in het kader van de EU-richtlijnen gelijkgesteld met buurlanden ?

Antwoord

1 en 2. Hieronder volgt een overzicht van de recente milieueffectrapportages met grensoverschrijdende milieugevolgen (sinds ongeveer 1999) waarbij Vlaanderen in kennis werd gesteld van MER-plichtige projecten in Nederland (zie A.), en Nederland van MER-plichtige projecten in Vlaanderen (zie B.). Dit overzicht is gebaseerd op de gegevens beschikbaar bij de cel MER (administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer, afdeling Algemeen Milieu- en Natuurbeleid), voor het Vlaamse gewest bevoegd voor de MER.

Tussen Vlaanderen en Nederland werden middels een zogenaamd stappenschema concrete afspraken gemaakt over de organisatie en praktische invulling van de grensoverschrijdende in-

formatie-uitwisseling. Het stappenschema baseerde zich niet enkel op de (ondertussen gewijzigde) richtlijn 85/337/EEG, maar ook op de principes van het Verdrag van Espoo inzake milieueffectrapportage in grensoverschrijdend verband.

De aanspreekpunten (voor Nederland de betrokken provincie, voor Vlaanderen de cel MER) staan in voor de organisatie van de wederzijdse betrokkenheid bij de respectieve MER-procedures, en dit vanaf de aanvang van de MER. De federale regering is niet betrokken bij deze praktische invulling van de grensoverschrijdende informatie-uitwisseling ; bij dit stappenschema vormt de Vlaamse regering het "tweede spoor".

Vanuit Frankrijk zijn aan de cel MER geen recente milieueffectrapportages aangemeld, noch waren er recente MER-plichtige projecten in het Vlaamse gewest met aanzienlijke milieugevolgen voor Frankrijk.

Enkel met Nederland is een concrete invulling van de principes van grensoverschrijdende informatie-uitwisseling uitgewerkt. Voor het overige zijn uiteraard de in de MER-regelgeving opgenomen bepalingen inzake grensoverschrijdende informatie-uitwisseling van toepassing (wijzigingsbesluit van 4 februari 1997). Volledigheidshalve dient te worden aangegeven dat de informatie-uitwisseling ook kan gebeuren op verzoek van de lidstaat waar de milieugevolgen zullen optreden.

A.*

- Elektriciteitscentrale in Sluiskil
- Near Shore Windpark
- Streekplan Nedcar en omgeving (Born, Susteren en Sittard)
- Van Gansewinkel (Weert)
- Glastuinbouw Zeeland (3 locaties)
- Westerschelde Containerterminal (Vlissingen)
- Ontwikkeling Nationale Luchthaven
- BAG : capaciteitsuitbreiding BAG (Stein en Maastricht)

- Kleiberging in Meers
- Diepe winning kalksteen ENCI (Maastricht)
- Algemene Beleidsregels Actief Bodembeheer Maas

*Dit overzicht maakt geen onderscheid naar de stand van zaken van de milieueffectrapportages, maar is wel beperkt tot dossiers waarin sinds 1999 nog stappen van voortgang zijn aangemeld.

B.**

- Ruilverkaveling Zondereigen (grondgebied Merksplas, Baarle-Hertog, Turnhout en Hoogstraten)
- Aquafin : verbindingriolering in Bocholt
- Solvay (Antwerpen) : capaciteitsuitbreiding
- Rhodia Chemie (Gent) : gipsopslag
- BASF (Antwerpen) : productie-uitbreiding superabsorber
- BASF (Antwerpen) : productie-uitbreiding ethyleenoxide
- BASF (Antwerpen) : productie-uitbreiding nitrobenzeen en aniline
- Baggerspeciestortplaats Callemansputte (Zelzate) : uitbreiding
- Lagunering en berging baggerspecie (Antwerpen)
- Zandwinning Velbo (Overpelt/Neerpelt)
- Leemontginning Vandersanden (Lanaken)
- Leemontginning Nelissen (Lanaken)

**Nog lopende milieueffectrapportages zijn niet opgenomen.

3. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en het Waals Gewest worden gelijkgesteld met de buurlanden in de zin dat het door de Vlaamse volksvertegenwoordiger vermelde samenwerkingsakkoord en de besluiten van de Vlaamse regering inzake de MER en de milieuvergunning gelijkaardige bepalingen bevatten zowel voor de gewesten als voor de EU-lidstaten. Het

ontwerp van decreet inzake de MER dat in voorbereiding is, streeft terzake een volledige consistentie na.

Hieronder volgt een overzicht van recente milieueffectrapportages vanuit één der gewesten met grensoverschrijdende milieugevolgen in een ander gewest, in zoverre de gegevens bekend zijn bij de cel MER. Het overzicht maakt geen onderscheid naar de stand van zaken, maar is beperkt tot dossiers waarin sinds 1999 nog stappen van voortgang zijn aangemeld.

Projecten in het Brusselse Hoofdstedelijke gewest

- Bouwen van een tunnel en bijbehorende infrastructuur ter hoogte van de NAVO en Eurocontrol (Brussel)
- Parkeerruimte Maxi GB (Sint-Agatha-Berchem)

Projecten in het Waalse gewest

- Plan voor stortplaatsen in Wallonië (diverse locaties)
- Motorcrosscircuit (Hélécine)
- Verbrandingsoven Meprec (Moeskroen)
- Stortplaats Fort Labiau

Projecten in het Vlaamse gewest

- UCB Chemicals : capaciteitsuitbreiding (Drogenbos)

Vraag nr. 169
van 14 mei 2001
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Openbare werken – Veiligheidsvoorzieningen

Zie :
 Minister vice-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie
 Vraag nr. 200
 van 14 mei 2001
 van mevrouw Patricia Ceysens
 Blz. 3

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Steve Stevaert, Minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.

Vraag nr. 172
van 17 mei 2001
van de heer JOS DE MEYER

Ruilverkaveling Sinaai – Stand van zaken

Over een mogelijke ruilverkaveling in Sinaai wordt reeds een aantal jaren gesproken. In 1984 vroegen 37 landbouwers uit de streek een ruilverkaveling aan. Het jaar daarop was er een vooronderzoek m.b.t. de volgende kenmerken en problemen : een sterke versnippering van landbouwpercelen, een ontoereikende verharding van wegen, een ingewikkeld afwateringsnet, een uitgebreid net van landchapselementen.

De bevoegde minister besliste op 8 september 1987 dat een onderzoek naar het nut van deze ruilverkaveling zou worden gestart. De coördinatiecommissie, die de minister moest adviseren omtrent de blokgrens, werd opgericht op 20 juli 1988 (gewijzigd op 31 juli 1989). Op 23 oktober 1989 stelde de coördinatiecommissie dan ook dat de ruilverkaveling Sinaai zou worden uitgewerkt volgens de principes van de "multisectoriële inrichting". Op 9 mei 1994 startte het studiebureau Belgoconsulting uit Tielt met de opmaak van een ruilverkavelingsplan. Hiertoe moesten verschillende stadia doorlopen worden : de inventarisatie van het terrein, het uitwerken van de planalternatieven, de evaluatie van de planalternatieven. Er werd beslist om verder te werken op basis van "planalternatief 3" (ministerieel besluit van 16 augustus 1996).

De hele procedure verliep tot nu toe tergend traag.

In het beleidsplan van de stad Sint-Niklaas "Een witboek voor morgen" lezen we in het hoofdstuk over "Een duurzaam landbouwbeleid" :

"Het stadsbestuur vraagt een snelle en duidelijke beslissing van de bevoegde Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw over de ruilverkaveling in Sinaai. Zonder zelf het voortouw te nemen, mag het stadsbestuur niet aan de kant blijven staan als na een openbaar onderzoek de bevoegde Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw zou beslissen dat de ruilverkaveling in Sinaai nuttig is. Binnen zijn bevoegdheid zal het stadsbestuur dan opti-

maal meewerken, opdat een harmonische inrichting van het landelijk gebied, die de familiale grondgebonden landbouwbedrijven meer mogelijkheden biedt, via een planmatige aanpak kan worden gerealiseerd. Tussen de economische, sociale en ecologische dimensie zal een maximale synergie worden nagestreefd, zodat een sterke verweving van de verschillende functies van het platteland ontstaat, waardoor de open ruimte duurzaam wordt beschermd en de ruimtelijke structuur van het landelijk gebied wordt versterkt. Indien de bevoegde minister zou beslissen dat de ruilverkaveling niet doorgaat, zal het stadsbestuur zelf een plan uitwerken (o.m. infrastructuurwerken), teneinde de familiale grondgebonden landbouwbedrijven nieuwe impulsen te geven. Er zal dan ook aan gewerkt worden om de vrijwillige kavelruil te stimuleren."

1. Laat de minister de procedure over het onderzoek naar het nut van de ruilverkaveling Sinaai door de Vlaamse Landmaatschappij (VLM) voortzetten of niet ?
2. Wat is de motivatie voor deze beslissing ?
3. Indien de procedure wordt voortgezet, wat is dan de realistische timing voor :
 - het verder uitwerken van het gekozen planalternatief ;
 - het MER (milieueffectrapport) op het ruilverkavelingsplan ;
 - het openbaar onderzoek ;
 - de beslissing over het nut van de ruilverkaveling ;
 - de infrastructuurwerken ;
 - het einde van de werkzaamheden ?
4. Is er een raming van de kostprijs ?

Welke partners zijn verantwoordelijk voor welk bedrag ?
5. Indien de procedure niet wordt voortgezet, heeft de minister dan andere concrete plannen om deze familiale grondgebonden landbouwbedrijven te ondersteunen ?

Welke financiële middelen worden hiervoor dan vrijgemaakt ? Binnen welke timing ?

Het lijkt mij evident dat na zeventien jaar van procedures, discussies en onderzoeken iedereen recht heeft op zekerheid en duidelijkheid.

Antwoord

1 en 2. De ruilverkaveling Sinaai is inderdaad een dossier met een lange geschiedenis. De administraties die betrokken zijn bij het instrument van de ruilverkaveling hebben reeds verdienstelijke pogingen ondernomen om het multifunctionele karakter van dit inrichtingsinstrument te versterken.

Toch is zowat iedereen het erover eens dat het huidig wetgevend kader niet volstaat om een optimaal resultaat te bereiken en dat dient te worden gesleuteld aan de uitgangdoelstellingen. De motivatie om projecten met een dergelijke invloed op onder meer natuur, landschap en waterhuishouding te rechtvaardigen, is onvoldoende in de meeste ruilverkavelingsprojecten die nu worden voorbereid.

Daarom heb ik een werkgroep van ambtenaren opdracht gegeven om een nieuwe visie uit te bouwen omtrent geïntegreerd plattelandsbeleid. Hieruit zal moeten blijken in welke mate en onder welke omstandigheden ruilverkavelingsprojecten zinvol kunnen worden ingezet.

Intussen is het niet mijn bedoeling om zonder een gegronde reden nieuwe projecten op te starten.

3. Niet van toepassing.

4. De totale kostprijs van het derde planalternatief werd in 1995 geraamd op 220 miljoen frank (5,5 miljoen euro).

Hiervan wordt minstens 70 % betaald door het Vlaams Gewest als subsidie ten laste van de ruilverkavelingskredieten. Circa 5 % valt ten laste van de provincie als aandeel in de kosten voor de werken aan waterlopen van tweede en derde categorie en circa 15 % zou door de provincie, de gemeenten en de polderbesturen als vrijwillige bijdrage in de kosten voor onder meer de aanleg en verbetering van wegen en recreatieve paden kunnen worden betaald.

Het resterende deel van de kostprijs, voornamelijk een gedeelte van de kosten voor de kavelinrichtingswerken, valt te laste van de betrokken eigenaars.

5. De familiale grondgebonden bedrijven ondersteunen doe je in de eerste plaats door hun concurrentiepositie ten opzichte van de industriële landbouwsector te versterken, wat onder andere gebeurt via de verplichting voor mestverwerking die is uitgewerkt in het mestdecreet : met name het stijgend percentage dat moet worden verwerkt door de intensieve bedrijven, waardoor de druk op grondgebonden bedrijven kan verminderen.

In het kader van het Plan voor Plattelandsontwikkeling (POP) heb ik al tal van maatregelen genomen om de familiale grondgebonden landbouwbedrijven te ondersteunen en ze een duurzame economische basis te verzekeren in Vlaanderen. Voor dit POP is mede dankzij Europese middelen een bedrag uitgetrokken van 8 miljard frank over een periode van zeven jaar.

Deze maatregelen gaan van steun bij de vestiging en eerste installatie tot steun aan de investeringen voor een verbreding van de activiteiten op het landbouwbedrijf en de vernieuwing van het platteland via bijkomende activiteiten als hoevetoerisme, directe afzetbevordering en beheersovereenkomsten voor groenbedekking en mechanische onkruidbestrijding, waarover info te verkrijgen is bij de administratie Land- en Tuinbouw. Daarnaast zijn er de vijftien beheerspakketten aangeboden door de VLM, ingedeeld in drie groepen : weidevogels met drie pakketten, beheer perceelsranden en kleine landchapselementen.

In het betrokken randstedelijk gebied is, gezien de algemene ruimtelijke beperkingen en de nabijheid van een koopkrachtig hinterland, de economische stimulans voor verbreding en verwevenheid van activiteiten groot. De randstedelijke grondgebonden bedrijven komen hoe dan ook ten volle in aanmerking voor de maatregelen opgenomen in het Plan voor Plattelandsontwikkeling 2000-2006.

Vraag nr. 175
van 17 mei 2001
van de heer CARL DECALUWE

Hefboomprojecten – Ondersteuning door VOI's

Zie :
Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media
Vraag nr. 112
van 17 mei 2001
van de heer Carl Decaluwe
Blz. 120

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

**Vraag nr. 176
van 23 mei 2001
van de heer JOHAN MALCORPS**

PCN-site Nieuwpoort – Bodemsanering

Verskillende arbeiderswoningen gelegen aan de Justus van Clichthovenstraat, de Pieter Deswartelaan en de Pieter Braeckelaan in Nieuwpoort hebben alle een achtertuin palend aan het oude en vervuilde fabrieksterrein van PCN (Produits Chimiques de Nieuwpoort), beter bekend als de "Zwartjesfabriek".

De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) leverde reeds diverse blanco bodemattesten af voor huizen in deze buurt.

In het "Saneringsonderzoek Produits Chimiques Nieuwpoort" van Belconsulting in opdracht van OVAM (1990) werden de resultaten beschreven van een reeks handboringen in een aantal tuintjes. Daarbij werd een vervuiling vastgesteld met ernstige normoverschrijdingen voor zware metalen zoals zink, lood en vooral barium.

1. Welke verdere opvolging is sindsdien gegeven aan dit dossier ?

Heeft er verder bodemonderzoek plaatsgevonden ?

Werden de bodemsaneringsnormen zoals vastgelegd in het Vlaams Reglement op de Bodemsanering (Vlarebo) overschreden ?

Moeten de tuintjes worden gesaneerd ?

2. Het is duidelijk dat het om "onschuldige eigenaars" gaat in de geest van het bodemsaneringsdecreet.

Wordt eraan gedacht op deze locatie een sitegewijze aanpak toe te passen en de bewoners collectief vrij te stellen van nodeloze onderzoeks- of saneringsverplichtingen ?

3. Welke stappen heeft OVAM al gezet of zal men zetten om de tuintjes eventueel ambtshalve te saneren, zodat de betrokken gezinnen niet met

een zware milieuhypotheek op hun woningen blijven zitten ?

4. Wat is de stand van zaken van de sanering van het fabrieksterrein zelf ?

Kan de oorspronkelijke eigenaar nog aansprakelijk worden gesteld ?

Wordt er ambtshalve gesaneerd ? Zo ja, wanneer ?

Antwoord

1. – Op 29 september 1995 werden het "Saneringsonderzoek Produits Chimiques – Nieuwpoort – Inventarisatie" en het "Saneringsonderzoek Produits Chimiques – Nieuwpoort – Karakterisatie" conform verklaard door de OVAM.

Op 4 maart 1997 heeft de Vlaamse regering een aantal kadastrale percelen op basis van bovenvermelde onderzoeken aangewezen als historisch verontreinigde grond waar bodemsanering moet plaatsvinden.

Op 5 november 1998 werden de gebruikers en eigenaars van deze aangewezen percelen aangemaand tot het uitvoeren van een beschrijvend bodemonderzoek tegen 1 maart 1999.

Twee aangeschrevenen, met name de stad Nieuwpoort, gebruiker, en een particuliere eigenaar hebben op deze aanmaning gereageerd met voldoende stavingsmiddelen, zodat ze het statuut van onschuldige eigenaar hebben verkregen.

Twee aangeschrevenen, met name BVBA Nieuwpoort Express, gebruiker, en een particuliere eigenaar hebben op deze aanmaning gereageerd, doch hebben niet aangetoond dat ze voldoen aan de voorwaarden van artikel 31, § 2 of 3 van het bodemsaneringsdecreet. Beiden zijn hiertegen in beroep gegaan, eerst bij de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer, afdeling Milieuvergunningen, die beide beroepen onontvankelijk heeft bevonden, en daarna bij de Raad van State. Deze laatste procedure is nog lopende.

Twee aangeschreven eigenaars konden door De Post niet worden opgespoord en hebben

als zodanig niet gereageerd op de aanmaning.

De overige aangeschrevenen, met name particuliere eigenaars, hebben niet gereageerd op de aanmaning en werden bijgevolg als niet onschuldig beschouwd.

- In december 1991 werden een aantal stalen genomen in de aangrenzende tuinpercelen, die werden onderzocht op de metalen barium, lood, zink en cadmium.

De bodemsaneringsnormen zoals vastgelegd in Vlarebo werden overschreden.

- Hiervoor verwijzen we naar de opname op de lijst van historisch verontreinigde gronden waar bodemsanering moet plaatsvinden.

Aangezien er echter veel tijd verstreken is sinds de onderzoeken, dient een nieuw oriënterend bodemonderzoek te worden uitgevoerd. Deze aanmaning werd verstuurd naar aanleiding van de aanvraag van een bodemattest voor overdracht door één van de niet onschuldig bevonden eigenaars in dit dossier.

- Of de tuintjes zullen moeten worden gesaneerd, zal blijken uit het nog uit te voeren nieuw oriënterend bodemonderzoek en de eventueel daaropvolgende stappen.

2. Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger merkt in punt 1 :

- hebben momenteel twee van de aangemaande partijen zoals bepaald op 4 maart 1997 volgens artikel 10 van het bodemsaneringsdecreet het statuut van onschuldig eigenaar verkregen na een voldoende motivering ;
- zijn twee partijen door de OVAM niet onschuldig bevonden ;
- hebben twee partijen de aanmaning niet ontvangen en konden niet worden opgespoord ;
- hebben de overige drie partijen niet gereageerd op de aanmaning. Zij hebben bijgevolg niet het bewijs geleverd of aangetoond dat zij voldoen aan artikel 31, § 2 of 3 van het bodemsaneringsdecreet.

Na de aanmaning, zie punt 1, dient het onschuldig eigenaarschap te worden verkregen, waarna

de OVAM ambtshalve kan optreden. Zoals blijkt uit het bovenvermelde kan momenteel het onschuldig eigenaarschap niet aan alle betrokkenen worden toegekend.

Evenwel lijkt een sitegerichte aanpak door de OVAM opportuun. Daarbij zou de OVAM ambtshalve alle percelen op hetzelfde ogenblik aanpakken, dus zowel van de onschuldige eigenaars als van de andere. Bovendien zal hierbij nu de regeling kunnen worden gebruikt die recentelijk is ingevoerd in het bodemsaneringsdecreet.

Ik zal alvast opdracht geven aan de OVAM om na te gaan of diegenen die niet gereageerd hebben op de aanmaning toch niet in aanmerking kunnen komen voor het verkrijgen van het statuut "onschuldige eigenaar" (zeker als zou blijken dat er niet is gereageerd omdat de betrokken particulieren niet overweg konden met de te volgen administratieve procedure).

3. Zoals vermeld in punt 1, heeft de OVAM op 5 november 1998 de eigenaars en/of gebruikers van de aangewezen percelen aangemaand, met het in punt 1 vermelde resultaat als gevolg.

Twee partijen zijn momenteel nog steeds bezig aan een beroepsprocedure bij de Raad van State.

4. – Volgens het bodemsaneringsdecreet dient een nieuw oriënterend bodemonderzoek te worden uitgevoerd, gevolgd door een beschrijvend bodemonderzoek, een bodemsaneringsproject, bodemsaneringswerken en eventueel nazorg.
 - In het bodemsaneringsdecreet wordt een onderscheid gemaakt tussen de saneringsplichtige en de saneringsaanprakelijke. De saneringsplichtige is diegene op wie conform het bodemsaneringsdecreet de verplichting rust over te gaan tot bodemsanering. De kosten die de saneringsplichtige in dit verband maakt, kan hij trachten te verhalen op de saneringsaanprakelijke (cfr. artikel 32 van het bodemsaneringsdecreet voor historische bodemverontreiniging).

De saneringsaansprakelijkheid kan bij de oorspronkelijke eigenaar worden gelegd wanneer diens aansprakelijkheid in verband met de historische bodemverontreiniging wordt vastgesteld overeenkomstig de aansprakelijkheidsregels die van toepassing

waren vóór de datum van inwerkingtreding van het bodemsaneringsdecreet (toepassing artikel 1382 e.v. BW) (*BW : Burgerlijk Wetboek – red.*). Verder moet bij de vaststelling van de saneringsaansprakelijkheid nog rekening worden gehouden met andere factoren, waaronder de vraag of de saneringsaansprakelijke nog bestaat.

- De OVAM kan ambtshalve optreden op de percelen waar :

het onschuldig eigenaarschap werd toegekend

de saneringsplichtige verzaakt en in gebreke is gesteld (hierbij vestigen wij de aandacht van de Vlaamse volksvertegenwoordiger op de twee beroepsprocedures bij de Raad van State die nog lopende zijn, zie punt 1).

De OVAM onderzoekt momenteel de mogelijkheden om in 2002 te starten met de aanpak van het dossier. Dit zal leiden tot een ambtshalve sanering startende in 2002. Daarbij zal de verontreiniging als één site worden aangepakt, met sanering van zowel de percelen van de onschuldige eigenaars als deze van de saneringsplichtigen.

De OVAM onderzoekt tevens de piste van een brownfield-aanpak, waarbij zal worden bekeken of private investeerders interesse hebben in de percelen die niet worden gebruikt.

**Vraag nr. 177
van 23 mei 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Adviesraden – Vrouwen

Zie :
Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden
Vraag nr. 62
van 23 mei 2001
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 163

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president

van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

**Vraag nr. 178
van 23 mei 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Rioleringswerken Lauw (Tongeren) – Stand van zaken

De rioleringswerken in Lauw (Tongeren) lijken uitzichtloos. Sinds mei 1999 is Lauw – naargelang het seizoen – één grote zand- of modderpoel. Het nog niet aansluiten van de collector op het pompstation van Aquafin blijft overstromingen veroorzaken.

Blijkbaar is er – aldus een afgevaardigde van het gemeentebestuur van Tongeren op een infovergadering – een fout gemaakt in de juiste volgorde van het uitvoeren van de werken. Huizen scheuren en inwoners moeten verhuizen.

1. Wat was de oorspronkelijke timing van Aquafin ?
Welke timing wordt nu aangehouden ?
2. Welke meerkosten zijn reeds gemaakt/worden verwacht door het slecht vorderen van de werken ?
3. Compenseert Aquafin de schade van onvoorziene en extra uitgaven voor de stad Tongeren (ook speciale telefoonlijnen, informatieambtenaar) ?

Antwoord

Het rioleringsproject in Lauw omvat onder andere de aanleg van een collector diameter 1.400 mm, de bouw van een groot regenwaterpompstation en de vernieuwing van een aantal brugconstructies over de Jeker. Dit rioleringsproject is geen project van de NV Aquafin. De stad Tongeren is bouwheer van deze werken. Middels de bouw van de collector diameter 1.400 mm wordt het afvalwater van Lauw opgevangen en gravitair afgevoerd naar het RWA-pompstation gesitueerd op het einde van de Schutterijstraat (*RWA : regenwaterafvoer – red.*). Vanuit dit RWA-pompstation wordt het water opgepompt in de Jeker.

Voor bijkomende informatie betreffende timing en meerkosten voor dit project dient te worden ver-

wezen naar de bouwheer van deze werken, zijnde de stad Tongeren.

In het kader van de sanering van de bestaande lozingen in de Jeker werd het project 99.345 opgedragen aan de NV Aquafin. Dit project voorziet in de aansluiting van de DWA van Lauw op het bestaande rioleringsstelsel van Tongeren. Via het gemeentelijk rioleringsstelsel wordt het afvalwater van Lauw gravitair getransporteerd naar de RWZI van Tongeren. Het project omvat de bouw van een droogweerpompstation, een overstortconstructie, een ondiepe riolering diameter 700 mm en de aanleg van een persleiding diameter 150 mm. (*DWA : droogweerafvoer ; RWZI : rioolwaterzuiveringsinstallatie – red.*)

De NV Aquafin heeft ervoor geopteerd om het DWA-pompstation en de overstortconstructie te integreren in het RWA-pompstation van de stad Tongeren. Hierdoor werd de bouwkundige constructie van het RWA-pompstation aangepast en werd het DWA-pompstation met bijbehorende overstortconstructie vervroegd uitgevoerd. Hiervoor werd een bijkomende samenwerkingsovereenkomst met de stad Tongeren opgesteld. De bouwkundige werken werden beëindigd eind augustus 2000, en dit zonder problemen.

Conform de timing van het project 99.345 wordt de ontwerpfasen beëindigd eind juni 2001. De aanvang van deze werken is gepland voor begin 2002 (afhankelijk van ontvangst bouwvergunning – grondinames).

**Vraag nr. 180
van 23 mei 2001
van de heer JOHAN DE ROO**

Integraal waterbeheer – Ondersteuning gemeenten

Inzake watermanagement wensen zowel gemeentebesturen als particulieren, boeren en tuinders dat het beleid in blijvende steun voorziet voor een strategisch waterbeheer in hun regio. Het is een positieve en onontbeerlijke evolutie dat de Vlaamse particulieren en de land- en tuinbouwsector het belang van water steeds beter naar waarde schatten.

Helaas worden in vele Vlaamse gemeenten en steden grachten vaak verwaarloosd en/of opgevuld.

1. Kan de overheid met betrekking tot het opkuisen van grachten optreden, teneinde overstromingen en verzuring van gronden tegen te gaan ?

2. Werden reeds maatregelen getroffen om gemeenten aan te sporen initiatieven te nemen inzake integraal waterbeheer ? Zo ja, welke ?
3. Worden hiervoor financiële middelen uitgetrokken zodat gemeenten concrete acties kunnen ondernemen inzake integraal waterbeheer ? Gebeurt dit via het milieuconvenant ?

Antwoord

1. De afdeling Water van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer heeft hierover een juridisch advies gevraagd. Zodra dit advies in mijn bezit is, zal ik niet nalaten de Vlaamse volksvertegenwoordiger hierover te informeren. Voorlopig kan ik hem reeds de volgende informatie geven.

Waterlopen van de eerste, tweede en derde categorie worden beheerd door respectievelijk het gewest, de provincies en de gemeenten, die instaan voor de uitvoering van de ruimings-, onderhouds- en herstellingswerken en voor de kosten ervan. De gemeenten staan hiervoor onder toezicht van de provincies. Voor de uitvoering van de werken aan waterlopen van de tweede en derde categorie maakt de provincie een provinciaal reglement op, dat onder andere in een jaarlijkse schouwing voorziet. De provinciale reglementen behoeven voor hun tenuitvoerlegging de goedkeuring van de Koning (Vlaamse regering). De provinciale reglementen moeten in overeenstemming zijn met de wet en haar uitvoeringsbesluiten.

De provinciale reglementen moeten ook regelen bevatten betreffende de waterlopen die niet onder de gelding vallen van de wet, onder andere wat de ruiming, het onderhoud en de herstelling ervan betreft.

Dit betekent dat de Vlaamse overheid via de goedkeuring van de provinciale reglementen niet alleen greep heeft op het beleid dat de provincies en de gemeenten voeren voor de gecategoriseerde grachten, maar ook voor de niet-gecategoriseerde grachten.

De bedding van een onbevaarbare waterloop wordt geacht toe te behoren aan het Rijk, de provincie of de gemeente, naargelang de categorie. Niet-gecategoriseerde grachten zijn niet steeds eigendom van overheid of besturen, maar ook van particulieren. Voor niet-gecategoriseer-

de grachten zijn de mogelijkheden van de overheid om op te treden dus beperkter.

Wat private grachten betreft, kunnen gemeenten optreden in het kader van de gemeentelijke bevoegdheden inzake veiligheid. Particulieren dienen grachten zodanig te beheren dat zij geen schade toebrengen aan derden.

De instrumenten waarover de overheid op grond van de bestaande regelgeving beschikt om een goed grachtenbeleid te kunnen voeren zijn dus beperkt. Enkel via nieuwe instrumenten (regelgeving, subsidies) kan een degelijk grachtenbeleid worden gevoerd (zie vraag 2 en 3).

2 en 3. De gemeenten worden via verschillende kanalen aangespoord om concrete acties te ondernemen met betrekking tot integraal waterbeheer, en meer bepaald rond het herwaarderen van grachten.

Eén hiervan is uiteraard het gemeentelijk milieuconvenant 2000-2001.

In de basisovereenkomst en de optie 6 komen bijvoorbeeld de opmaak en de uitvoering van het GNOP (gemeentelijk natuurontwikkelingsplan) naar voor.

Optie 7 (duurzaam gemeentelijk beleid) vermeldt ook het duurzaam gebruik van water als één van haar onderdelen. Hier komen bijvoorbeeld de strikte reglementering voor het inbuizen van baangrachten, het stimuleren van infiltratie en de gescheiden afvoer bij nieuwe woningen aan bod. Hiervoor is er het opmaken en het uitvoeren van een actieplan duurzaam gebruik van water, waarin aandacht moet worden besteed aan drie aspecten :

- voorbeeldfunctie van de gemeente,
- sensibilisering,
- acties naar doelgroepen toe.

Beide opties kunnen ook aanleiding geven tot het aanwerven van MINA-werkers (optie 8) in het kader van de uitvoering van voorgestelde acties (*MINA : milieu- en natuur – red.*).

De optie 10 (geïntegreerd rioleringsbeleid) sluit nauw aan bij het integrale waterbeheer. Hierin wordt de subsidie geregeld voor particuliere hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen en individuele zuiveringen. Tot hiertoe hebben 237

gemeenten deze optie ondertekend en is hiervoor een bedrag van 16.733.037 frank vastgelegd.

Aangezien het huidige milieuconvenant afloopt op het einde van dit jaar, is een nieuwe overeenkomst in voorbereiding. Hierin zal "water" als afzonderlijk thema (en dus minder versnipperd) worden behandeld. Er wordt dus meer aandacht besteed aan een integrale en planmatige aanpak. Hierbij zal de gemeente een subsidie kunnen verkrijgen voor het opstellen van een visie op het gemeentelijk en bovengemeentelijk waterbeleid en een bijbehorend actieplan, alsook voor de uitvoering van sommige projecten. Verder wordt in specifieke subsidies voorzien voor het uitvoeren van concrete acties.

Een andere aansporing naar gemeenten is geregeld via het subsidiebesluit voor gemeentelijke riolering. Hierbij wordt in meer subsidie voorzien naarmate de gemeente een verdergaand geïntegreerd waterbeleid voert, met andere woorden, door de aanleg van een gescheiden stelsel met maximaal behoud en herwaardering van de grachten, door het onder bepaalde voorwaarden verplichten en subsidiëren van de aanleg van een hemelwaterput met hergebruik en/of infiltratievoorziening, door de verplichte gescheiden aanvoer van hemelwater en afvalwater bij nieuwe woningen, ...

Recentelijk werd door de Vlaamse regering ook een besluit principieel goedgekeurd dat subsidies aan polders en wateringen mogelijk maakt voor het uitvoeren van bepaalde waterhuishoudkundige werken. Hieronder wordt verstaan : het opstellen van een waterhuishoudingsplan, natuurtechnische milieubouw, ...

De mogelijkheid om ook gemeenten te subsidiëren voor dergelijke waterhuishoudkundige werken wordt geëvalueerd in het kader van de opmaak van het nieuwe milieuconvenant. Een onderdeel van het integraal waterbeleid, namelijk de erosiebestrijding, is opgenomen in een besluit dat eveneens recentelijk principieel door de Vlaamse regering werd goedgekeurd. Hierdoor is het mogelijk subsidies uit te keren aan gemeenten voor erosiebestrijding, zodat minder sediment naar de waterloop stroomt, waardoor de overstromingskansen moeten dalen.

Ten slotte wordt het opstellen van een gemeentelijk milieubeleidsplan (met inbegrip van het luik "water") verplicht gesteld via een uitvoeringsbesluit bij het decreet "algemene bepalingen

gen milieubeleid" dat momenteel wordt voorbereid.

Vraag nr. 181
van 23 mei 2001
van mevrouw ISABEL VERTRIEST

Vinkenvangst – Stand van zaken

Vorig jaar is met veel commotie het voorstel van protocol over de vinken door een meerderheid in het Vlaams Parlement doorkruist en is de vinkenvangst niet verder ingeperkt.

Grond van de zaak was dat de vinkeniers steeds 2.000 vinken willen kunnen vangen uit het wild, ongeacht de groeiende mogelijkheden van de kweek.

Naast de principiële kritiek en de stropersverhalen, was er de juridische discussie over de Europese richtlijn en de wettigheid (artikel 9, lid 1, sub c van de Europese richtlijn waar inderdaad in een afwijking wordt voorzien). Daartegenover staat evenwel de uitspraak van het Hof van Justitie van 12 december 1996.

Naar aanleiding van de verjaardag van deze vinkenslag volgende vragen.

1. Hoeveel vinken werden dit jaar effectief gevangen en hoe verloopt de verdere daling van de toegestane vangst ?

2. Hoeveel processen-verbaal werden opgemaakt met betrekking tot verboden vogelvangst en, in het kader daarvan, de illegale vinkenvangst ?
3. Hoeveel vinken werden dus, voorzover bekend, bovenop de toegestane quota gevangen, inclusief de illegale ? Zijn er schattingen van de niet opgespoorde niet-legaal gevangen vinken ?
4. Is er meer duidelijkheid over de juridische situatie, over het al dan niet naleven van de Europese richtlijn ?

Antwoord

1. Er zijn nog geen cijfers beschikbaar over de legale vinkenvangst in 2001, omdat de vangstperiode loopt van 15 oktober tot 15 november.

Op grond van het bevoorradersbesluit van 13 oktober 2000 mochten de vinkeniers tussen 15 oktober en 15 november 2000 9.000 vinken vangen, waarvan 7.000 mannetjes en 2.000 wijfjes.

Voor 2001 zal een vangstquotum van 6.000 vinken worden toegekend. De verdere daling zal gebeuren overeenkomstig voorgesteld afbouwscenario en rekening houdende met de voorwaarden opgelegd in de resolutie van het Vlaams Parlement (*Stuk 381 (1999-2000) – Nr. 3 – red.*).

Aantal legaal gevangen vinken in 2000

	Avibo			Vimibel			Algemeen totaal
	Mannetjes	Wijfjes	Totaal	Mannetjes	Wijfjes	Totaal	
West-Vlaanderen	4.782	1.298	6.080	19	5	24	6.104
Oost-Vlaanderen	1.659	539	2.198	308	90	398	2.596
Limburg	16	5	21	–	–	–	21
Antwerpen	30	9	39	–	–	–	39
Vlaams-Brabant	89	26	115	61	25	86	201
Totaal	6.576	1.877	8.453	388	120	508	8.961

(*Avibo : Algemene Vinkeniersbond ; Vimibel : Vinkeniersbond van Midden-België – red.*)

2. In 2000 heeft de afdeling Bos en Groen 114 processen-verbaal tegen inbreuken op de vogelbeschermingsregelgeving opgemaakt ; 40 daarvan

hadden louter betrekking op illegale vinkenvangst.

3. In West-Vlaanderen werden 333 illegaal gevangen vinken in beslag genomen of vrijgelaten. In Limburg werden 696 illegaal gevangen vogels in

beslag genomen of vrijgelaten, waarvan 62 vinken (= 8,8 %).

Het is niet evident om betrouwbare schattingen te maken van het aantal illegaal gevangen, niet opgespoorde vinken ; in het zuiden van West-Vlaanderen, waar de meeste vinkeniers wonen, wordt dit aantal geraamd op 1.000 à 2.000 vinken. Uiteraard moeten deze cijfers met de nodige omzichtigheid worden geïnterpreteerd.

4. Naar aanleiding van de resolutie van het Vlaams Parlement van 5 juli 2000 heb ik vorig jaar de Europese Commissie gevraagd of een blijvende bevoorrading van vinken uit de natuur in overeenstemming is met de Europese vogelrichtlijn.

In het antwoord hierop is het directoraat-generaal Leefmilieu van de diensten van de Europese Commissie van oordeel dat vangst uit de natuur niet verantwoord zou zijn onder de vogelrichtlijn als de huidige ontoereikende kweekresultaten het gevolg zouden zijn van een onvoldoende kennis en passende uitrusting onder de vinkeniers. Indien de ontoereikende kweekresultaten het gevolg zouden zijn van een op grond van objectieve ornithologische criteria vastgestelde onmogelijkheid, zou een bevoorrading uit de natuur in overeenstemming zijn met artikel 9, lid 1, sub c van de richtlijn.

Weliswaar moet kunnen worden aangetoond dat de nadelen van inteelt niet door samenwerking en door uitwisseling van vogels tussen kwekers kunnen worden ondervangen. Voorts kan het begrip "kleine hoeveelheden" niet als een algemeen toepasselijke norm worden beschouwd, waardoor meerjarige vangstquota maar kunnen worden vastgesteld wanneer rekening wordt gehouden met wat in een bepaald jaar strikt noodzakelijk is.

Ik zie niet in hoe in een meerjarige bevoorradingregeling vooraf het strikt noodzakelijke vangstquotum voor een bepaald jaar kan worden bepaald, met andere woorden een meerjarige, laat staan blijvende bevoorrading van 2.000 vinken uit de natuur is volgens de commissie niet in overeenstemming met de richtlijn, tenzij de noodzakelijkheid van het blijvend karakter op een overtuigende wijze wordt bewezen.

De commissie heeft hieraan toegevoegd dat het interpreteren van het Europees gemeenschapsrecht, in dit geval de vogelrichtlijn, principieel

tot de bevoegdheid van het Europees Hof van Justitie behoort.

**Vraag nr. 182
van 23 mei 2001
van de heer ERIK MATTHIJS**

Decreet bodemsanering – Gemeentelijke inventarissen

In het decreet van 26 mei 1998 houdende wijziging van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering werd een paragraaf (§ 4) toegevoegd aan artikel 37 van het decreet van 22 februari 1995 die bepaalt dat elke gemeente binnen twee jaar na de inwerkingtreding van dit decreet een inventaris moet aanleggen van de gronden gelegen op haar grondgebied waarvan blijkt dat er vóór de toepassing van dit decreet een inrichting gevestigd is of was of een activiteit wordt of werd uitgevoerd die opgenomen is in de lijst van artikel 3, § 1 (art. 28 van het decreet van 26 mei 1998). Inwerkingtreding : 25 juli 1998.

Ondertussen is de termijn ruimschoots verstreken.

Hoeveel en welke gemeenten beantwoorden aan de bepalingen van dit decreet ?

Antwoord

In artikel 37, § 4 van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering zoals gewijzigd bij decreet van 26 mei 1998 wordt bepaald dat elke gemeente binnen twee jaar na de inwerkingtreding van dit decreet een inventaris aanlegt van de gronden gelegen op haar grondgebied waarvan blijkt dat er voor de toepassing van dit decreet een inrichting gevestigd is of was of een activiteit wordt of werd uitgevoerd die opgenomen is in de lijst van artikel 3, § 1 van dit decreet.

Volgens deze bepaling moest elke gemeente een inventaris aangelegd hebben vóór 25 juli 2000.

Tot op heden zijn er echter nog geen uitvoeringsbepalingen voor de toepassing van artikel 37, § 4 van het decreet.

De inrichting, werking en toegankelijkheid van de gemeentelijke inventaris zal worden bepaald in hoofdstuk VIII, artikelen 42 tot 45 van het gewijzigde Vlarebo (artikel 9 van het ontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 5 maart 1996

houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Bodemsanering).

Op 14 juli 2000 heeft de Vlaamse regering het besluit tot wijziging van het Vlarebo principieel goedgekeurd en op 17 juli 2000 werd het advies gevraagd aan de Raad van State. Mijn kabinet heeft dit advies van de Raad van State slechts mogen ontvangen op 15 maart 2001. De tekst van het wijzigingsbesluit werd vervolgens aangepast aan de opmerkingen van de Raad van State. Het is de bedoeling dit nu voor te leggen voor definitieve goedkeuring door de Vlaamse regering.

De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) heeft in deze optiek eind 1998 een computerprogramma ontwikkeld dat de gemeenten de mogelijkheid bood om deze inventaris op te stellen. In februari 2000 werd hiervan een tweede verbeterde versie gemaakt. Beide programma's werden gratis ter beschikking gesteld van de gemeenten. 259 van de 308 Vlaamse gemeenten maakten gebruik van deze service. Het gebruik van deze programma's is evenwel niet verplicht.

De gemeenten zijn dus op dit moment vrij om te bepalen op welke manier zij deze taak invullen.

In het verleden heeft de OVAM een aantal gegevens met betrekking tot bodembedreigende activiteiten in samenwerking met de provincies geïnventariseerd, maar deze inventaris is niet volledig. Deze gegevens werden eveneens bezorgd aan de gemeenten die het pakket aanvroegen en konden dan ook worden gebruikt als start voor het opstellen van hun inventaris.

**Vraag nr. 183
van 23 mei 2001
van de heer WALTER VANDENBOSSCHE**

Pedebeek-Vogelzangbeek – Vervuiling

Het is de minister niet onbekend dat de Pedebeek zowel in het Vlaamse als in het Brusselse gewest stroomt.

Opnieuw stellen de omwonenden een ernstige vervuiling vast. Ter hoogte van de Vogelzangstraat 300 "schuimt" de Pedebeek opnieuw en men vreest voor de gevolgen voor de Brusselse leefomgeving.

1. Wordt terzake overleg gepleegd tussen het Vlaams en het Brussels Gewest ?

2. Wordt opnieuw een onderzoek ingesteld naar de oorzaak van deze vervuiling ?

3. Wordt er dringend ingegrepen teneinde de gevolgen van deze vervuiling te beperken ?

Antwoord

1. Deze aangelegenheid werd tot op heden nog niet behandeld tijdens het overleg met het Brussels Gewest.

Naar aanleiding van de vaststellingen door de buitendienst Vlaams-Brabant van de afdeling Milieu-inspectie zal deze aangelegenheid worden aangekaart op het genoemd overleg.

2. Na controle door de buitendienst Vlaams-Brabant van de afdeling Milieu-inspectie bleek dat het hier om de "Vogelzangbeek" of de "Vlezenbeek" gaat, en niet om de "Pedebeek". Deze laatste stroomt op het grondgebied van de gemeente Dilbeek.

De inspecteurs volgden stroomafwaarts de loop van de Vogelzangbeek, en dit vanaf de vijver van het Erasmusziekenhuis op het grondgebied van de gemeente Anderlecht (Brusselse gewest). De Vogelzangbeek vormt hier de grens tussen het Brusselse en het Vlaamse gewest (gemeente Vlezenbeek, Sint-Pieters-Leeuw).

Een kort buurtonderzoek ter hoogte van de Vogelzangstraat wees uit dat de oorzaak van de verontreinigingen dient te worden gezocht in lozingen die plaatsvinden vanuit een afvalwatercollector. Deze collector loost ter hoogte van de hoek Meylemeersstraat – Vogelzangstraat vanuit het Brusselse gewest in de Vogelzangbeek.

De collector voert het afvalwater af van een belangrijk aantal bedrijven die gelegen zijn op het bedrijvencentrum op het grondgebied van het Brusselse gewest tussen het Erasmusziekenhuis en de Lennikse Baan.

Tevens treft men hier op het grondgebied van het Brusselse gewest de afwatering aan van het waterzuiveringsstation van het Erasmusziekenhuis van Anderlecht.

3. Zoals reeds gemeld onder 1, zal ik niet nalaten mijn collega van het Brussels Gewest verantwoordelijk voor de afvalwatercontroles, te wijzen op deze toestand en te vragen de noodzakelijke maatregelen te laten treffen.

Vraag nr. 184
van 1 juni 2001
van mevrouw ISABEL VERTRIEST

Resolutie hagen en bomen – Stand van zaken

Vorig jaar keurde het Vlaams Parlement een resolutie goed over de aanplanting van hagen en bomen langs wegen en waterwegen (Stuk 54 (1999) – Nr. 3).

In deze resolutie wordt gevraagd om de inventarisatie te starten en de bestaande groenelementen bij heraanleg zoveel mogelijk te behouden. Bovendien zou een proefproject worden opgestart en worden gewerkt aan de natuurtechnische bouw om de biodiversiteit te verhogen.

1. In hoeverre is er gewerkt aan de vier punten van deze resolutie : onderzoek en inventarisatie, een proefproject, werken aan biodiversiteit, zoveel mogelijk behoud van de bestaande groenelementen ?
2. Op welke manier werken de afdeling Bos en Groen, de afdeling Natuur en de administratie bevoegd voor Openbare Werken hierin samen ?
3. Op welke manier wordt bij de planning van (water)wegenwerken rekening gehouden met de bestaande groenelementen ?
4. Zijn er initiatieven om ook provincies, steden en gemeenten uitvoering te doen geven aan deze resolutie ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.

Gecoördineerd antwoord

1. Binnen het TWOL-programma 2001 zijn twee onderzoeksprojecten ingeschreven specifiek gericht op bomen langs wegen (een project rond vitaliteits- en stabiliteitsbepaling en een project rond de abiotische omstandigheden waarin bomen groeien) (*TWOL : toegepast wetenschappelijk onderzoek leefmilieu – red.*).

Inzake inventarisatie zijn geen initiatieven genomen.

Op de begroting 2001 wordt 30 miljoen gereserveerd voor proefprojecten gericht op groen in

stedelijke omgeving. Projecten in verband met bomen langs wegen kunnen hieronder vallen.

De afdeling Bos en Groen heeft recentelijk principes ontwikkeld rond het harmonisch park-beheer. Werken aan biodiversiteit vormt daarin een belangrijk aandachtspunt. De principes worden nu verbreed naar ander openbaar groen, waaronder ook de bomen langs de wegen en waterwegen. De principes vormen de basis voor beheerbeslissingen op het terrein.

Wat onrechtstreeks ook een bijdrage levert aan deze problematiek is de campagne die binnen de afdeling Bos en Groen wordt gevoerd ten aanzien van autochtone bomen en struiken.

2. De cel Natuurtechnische Milieubouw van de afdeling Algemeen Milieu- en Natuurbeleid stelt via actie 92 van het Milieubeleidsplan 1997-2001 drie medewerkers ter beschikking van de afdeling Wegenbeleid en Beheer van de administratie Wegen en Verkeer. Zij zijn volop bezig met het uitwerken van bermbeheersplannen voor alle autosnelwegen in Vlaanderen, waarbij naast ecologische randvoorwaarden ook rekening wordt gehouden met landschappelijke aspecten. Later volgen de gewestwegen.

Om dit proces te begeleiden, is trouwens een werkgroep Bermbeheer opgericht, waarin alle betrokkenen uit de administratie Wegen en Verkeer en de administratie Milieu-, natuur-, Land- en Waterbeheer zetelen.

Natuurlijk wordt het beheer van bestaande aanplantingen meegenomen in dergelijke bermbeheersplannen en wordt in bepaalde gevallen gekozen voor spontane ontwikkeling en niets doen als beheer. In een latere fase zullen ook de bermen van gewestwegen aan bod komen.

De afweging maken tussen de mogelijkheden om via groenvoorziening wegen en waterwegen te verfraaien en ook de biodiversiteit een kans te geven, komt ook aan bod in allerlei ontsnipperingsstudies die zowel de afdeling Bos en Groen, de afdeling Natuur en de afdeling Algemeen Milieu- en Natuurbeleid, als de administratie Wegen en Verkeer de laatste jaren hebben laten uitvoeren (studie over de ontsnippering van de N25 binnen de structuurvisie van het Meerdaalwoud en het Herverleebos, over het gebruik van bermen als corridor door allerlei diersoorten, over de ontsnippering van de E314 tussen de afrit Genk en de afrit Maasme-

chelen, over de ontsnippering van alle autosnelwegen in de provincie Antwerpen).

De administratie Waterwegen en Zeewezen (AWZ) daarentegen engageert ingenieursbureaus om bermbeheersplannen op te stellen voor de waterlopen onder haar bevoegdheid. Die bermbeheersplannen worden opgemaakt voor een bepaalde uitvoerende buitenafdeling, of voor een bepaald traject van een waterloop. Ook hier gebeurt een opvolging door één medewerker die via actie 93 van het huidige Milieubeleidsplan ter beschikking van de afdeling Beleid Havens, Waterwegen en Zeewezen wordt gesteld.

In het geval van de afdeling Zeeschelde heeft de afdeling Natuur trouwens haar specifieke kennis en ervaring ter beschikking gesteld om te komen tot geïntegreerde bermbeheersplannen. Uiteraard zijn in al deze gevallen zowel ecologische als landschappelijk randvoorwaarden ingebouwd.

3. Het is uiteraard niet de bedoeling om alleen maar bermbeheersplannen op te stellen, maar ook om de aanbevelingen daarvan wel degelijk in te schrijven in het onderhoudsbestek van de betrokken weg of waterloop.

Totnogtoe was het meest in het oog springende project de ring rond Brussel, waarbij een heel communicatieplan rond het bermbeheersplan en de uitvoering daarvan via het jaarlijkse onderhoud is opgestart. Hiervoor werd een folder samengesteld en aan het brede publiek uitgedeeld en werden infopanelen langs de weg geplaatst.

Ook bij AWZ wordt gedacht aan infopanelen die het brede publiek duidelijk maken hoe en waarom het bermbeheer is aangepast.

Het betrekken van de afdeling Bos en Groen bij de ontwikkeling van (water)wegenwerken gebeurt niet systematisch en niet volgens een eenduidige procedure. In een aantal gevallen wordt de afdeling betrokken en om advies gevraagd van bij de eerste voorontwerpen. In andere gevallen kan enkel worden geadviseerd op basis van een vergunningsdossier dat via Stedenbouw wordt voorgelegd.

Wanneer de afdeling bij het project wordt betrokken, geldt als uitgangspunt het behouden en beschermen van bestaande groenelementen met een duidelijke waarde en/of toekomstwaarde.

Moeten bestaande groenelementen verdwijnen, dan wordt steeds gestreefd naar een nieuwe aanplanting onder omstandigheden die een duurzame ontwikkeling verzekeren.

4. Momenteel wordt het nieuwe milieuconvenant voorbereid, waarbinnen acties kunnen worden opgenomen in het kader van de uitvoering van de resolutie.

Er zijn voorstellen geformuleerd om in het nieuwe milieuconvenant acties voor te stellen die mee gericht zijn op het kwaliteitsvol beheer van bomen langs wegen en op het realiseren van nieuwe aanplantingen.

**Vraag nr. 185
van 1 juni 2001**

van mevrouw **MARLEEN VAN DEN EYNDE**

Waterzuiveringsstation Alken-Maes Waarloos – Bestemming

Eind januari 2001 liet de groep rond brouwerij Alken-Maes weten dat zij haar productieactiviteiten in Waarloos tegen eind 2003 zal stopzetten. De terreinen waar momenteel de productie plaatsvindt, zullen worden verkocht aan een projectontwikkelaar om er niet-vervuilende KMO's te vestigen.

Deze brouwerij beschikt over een eigen waterzuiveringsstation, waarin ook het afvalwater van een deel van de Waarlose bevolking terecht komt. Het is duidelijk dat het waterzuiveringsstation onvoldoende vervuild water te verwerken zal krijgen indien de brouwerij haar activiteiten stopzet.

Er rijst evenwel een probleem voor de zuivering van het afvalwater voor de Waarlose bevolking indien dit waterzuiveringsstation niet operationeel kan blijven.

1. Werd er reeds een onderzoek uitgevoerd naar de problematiek van het waterzuiveringsstation van de brouwerij Alken-Maes ?
2. Werd een overname van het waterzuiveringsstation door Aquafin reeds onderzocht, en welke initiatieven dient men hiervoor dan te nemen ?
3. Indien het waterzuiveringsstation wordt afgebroken, op welke manier dient het water van een deel van de Waarlose bevolking dan te worden gezuiverd ?

Wie is verantwoordelijk voor het zoeken naar oplossingen inzake de rioolwaterzuivering van dit gedeelte van Waarloos ?

Antwoord

1. De zuiveringsinstallatie Alken-Maes Waarloos is een bedrijfszuiveringsinstallatie met een ontwerpcapaciteit van 61.400 IE waarop, naast groterebedrijfsafvalwater, ook een beperkt aandeel huishoudelijk afvalwater van 904 inwoners wordt behandeld (*IE : inwonerequivalent – red.*). Er werd nog geen officiële melding van stopzetting van de zuiveringsinstallatie, die niet op het bedrijfsterrein zelf gelegen is, ontvangen.

Naar aanleiding van de persberichten werd er door de NV Aquafin reeds enig voorlopig onderzoek verricht.

2. Uit dit voorlopig onderzoek blijkt dat de brouwerij geen principiële bezwaren zou hebben tegen een overname.

Wel blijkt dat de installatie niet zomaar voor de zuivering van de kleine huishoudelijke vuilvracht geschikt is en dat er grote aanpassingen nodig zouden zijn.

3. Indien de zuiveringsinstallatie niet verder wordt geëxploiteerd, moeten er alternatieven worden gezocht voor de behandeling van het afvalwater van de betrokken 904 inwoners.

Mogelijke alternatieven zijn:

- lokale RWZI voor 904 IE;
- aansluiten op een naburige RWZI middels het bouwen van een pompstation en persleiding of indien mogelijk gravitair; komen hiervoor mogelijk in aanmerking : de naburige RWZI's van Boom-Niel, Duffel en Hove-Bautersembeek (*RWZI : rioolwaterzuiveringsinstallatie – red.*).

Jaarlijks wordt een voorstel van rollend vijfjarenprogramma voor bovengemeentelijke zuiveringsinfrastructuur opgemaakt, dat na goedkeuring door de Vlaamse regering ter uitvoering wordt opgedragen aan de NV Aquafin. Bij de uitwerking van een opdracht moet de NV Aquafin steeds een aantal mogelijke scenario's onderzoeken op ecologische, technische en economische aspecten en het resultaat ter goedkeu-

ring voorleggen aan het Vlaams Gewest. Daarna kan de NV Aquafin tot uitvoering overgaan.

Indien de zuiveringsinstallatie wel verder wordt geëxploiteerd, bijvoorbeeld voor de behandeling van industrieel afvalwater van andere bedrijven, kan een overeenkomst voor de medebehandeling van het huishoudelijk afvalwater met de exploitant worden afgesloten.

Vraag nr. 186 van 1 juni 2001 van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE

Afvalpreventie – OVAM-campagne

Dit jaar wil de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) campagne voeren omtrent afvalpreventie om de burgers te overtuigen van het groeiende afvalprobleem.

Individuele thema's komen daarbij aan bod, zoals herbruikbare flessen, papier, organisch afval, grofvuil en verpakkingen. Hierbij is het de bedoeling om via advertenties in de geschreven pers de burger oplossingen en vooral nieuwe gedragsalternatieven aan te reiken.

1. Wat is de kostprijs van deze campagne ?
2. Wat houdt deze campagne juist in ? In welke bladen en op welke tijdstippen wordt er geadverteerd ?
3. Welke slogans worden er gebruikt ?
4. Is de minister van mening dat deze campagne noodzakelijk is ?
5. Op welke manier wil de minister campagne blijven voeren omtrent de afvalproblematiek ?

Antwoord

1. In de milieubeleidsvereenkomst papier (MBO papier) die op 17 april 1998 werd afgesloten tussen het Vlaams Gewest enerzijds en de Nationale Federatie der Informatieweekbladen, de Belgische Vereniging van Dagbladuitgevers, de Unie van de Uitgevers van de Periodieke Pers en de Verenigde Uitgevers van de Katholieke Pers anderzijds, werd overeengekomen dat voornoemde pers gratis advertentieruimte ter beschikking stelt van het Vlaams Gewest. Deze advertentieruimte wordt in 2001 benut voor de

afvalpreventiecampagne, met de nodige aandacht voor het thema papierpreventie, conform de richtlijnen in de afgesloten MBO.

Het budget voor afvalpreventiecampagnes in 2001 bedraagt 31.415.719 frank (inclusief BTW).

2. Voor de thema's : generiek beeld, Robinsonlijst, fles, composteren : zie overzicht als **bijlage**.

De thema's kringloopwinkel en afvalarme eindejaarsfeesten zijn gepland voor dit najaar. De mediaplanning daarvoor is nog niet definitief afgerond. De timing ziet er als volgt uit :

- september : herhalingsgolf van het generieke beeld,
- oktober : kringloopwinkels,
- december : afvalarme eindejaarsfeesten.

3. Algemeen campagnethema : *Gooi de toekomst niet weg. Voorkom afval.*

Thema wieg : *Enig idee waar al ons afval terecht komt ?*

Het afval dat we vandaag weggoeien, is morgen niet verdwenen. Het komt op een of andere manier toch weer in ons milieu terecht. En er komt steeds meer. Is dat de erfenis die we onze kinderen willen nalaten ? Of gaan we er vandaag nog iets aan doen ? De remedie is even simpel als efficiënt : ervoor zorgen dat we minder moeten weggoeien. V é é l minder. Dat is perfect mogelijk. Met uw goede wil en met onze tips. U vindt ze in onze brochure. Vraag ze aan, gebruik ze en gooi ze vooral niet weg.

Thema Robinsonlijst : *Reclamepost op naam ? Met één telefoontje ben je er ook vanaf.*

Ongewenste reclame per post ? Folders en promoties op jouw naam die je niet moet ? Ze blijven maar komen. Iedereen lijkt je adres te kennen. Met één telefoontje naar de Vlaamse Infolijn ben je er vanaf. Je vraagt gewoon om je in te schrijven op de Robinsonlijst en geen enkel bedrijf krijgt nog je adres. Dat spaart je een pak ergernis en een hoop afval. En zo doet ook het milieu een goede zaak.

Thema herbruikbare fles : *Asjeblijft, 30 goeie redenen om voor een herbruikbare fles te kiezen.*

Een herbruikbare fles wordt tot 30 keer opnieuw gebruikt. Dat zijn 30 flessen die je niet hoeft weg te gooien. Bedenk maar eens wat dat op pakweg een jaar kan betekenen. Op je eentje kan je dus een hoop afval besparen. En als nu heel Vlaanderen deze advertentie leest en even bewust gaat winkelen als jij, wordt onze afvalberg weer een stukje kleiner.

Thema thuiscomposteren : *En vandaag eten we de restjes van vorig jaar.*

De natuur is een wonderlijke kringloop. Op keukenafval groeien weer verse groenten. Of een rozenstruik. Als je dat afval composteert tenminste, en het niet zomaar weggooit. Het enige wat je nodig hebt, is een compostvat en een paar basisknepen. De compostmeester uit je buurt brengt je die graag bij tijdens het Weekend van de Compostmeester. Bel de Vlaamse Infolijn voor het volledige programma of voor meer informatie. Je zal merken hoe snel je kan leren composteren.

4. Ik steun deze campagne. Deze campagne, inclusief de thema's, zijn opgezet en ontwikkeld in samenspraak met de medewerkers van mijn kabinet. Zij worden betrokken bij elke fase.
5. De OVAM voorziet in blijvende sensibiliseringscampagnes. Voor 2002 wordt een voortzetting van de huidige campagne gepland.

Daarnaast worden de sensibiliseringscampagnes van de OVAM over afvalpreventie ingebed in een bredere strategische aanpak. Deze aanpak beoogt een geïntegreerde benadering van het probleem, met een aparte benadering per doelgroep.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 187
van 1 juni 2001
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE**

Alternatieve afvalverwerking – Subsidiëring

De minister werkt, volgens haar woordvoerder, aan een nieuw subsidiebesluit om alternatieve afvalverwerking of nieuwe verbrandingstechnieken mogelijk te maken.

Dit besluit zou een ondersteuning moeten bieden aan intercommunales of provincies die nieuwe projecten willen uitwerken omtrent alternatieve technieken voor afvalverbranding.

1. Hoe motiveert de minister dit subsidiebesluit ?
2. Wat zijn de toepassingsmodaliteiten ?
3. Welke middelen worden voor deze subsidiëring vrijgemaakt ?

Antwoord

Algemene motivatie van het nieuwe subsidiebesluit

De aanleiding tot de herziening van het huidige subsidiebesluit ligt onder andere vervat in de Beleidsnota Leefmilieu 1999-2004. Hierin wordt expliciet vermeld : "De beschikbare instrumenten zoals subsidies en heffingen zullen aangepast worden om vooral preventiemaatregelen te belonen. Subsidies dienen zoveel mogelijk gericht te zijn op afvalpreventie." (*Stuk 141 (1999-2000) – Nr. 1 – red.*)

Aangezien het huidige subsidiebesluit op geen enkele manier afvalpreventie financieel kan stimuleren, was een herziening nodig.

De nieuwe uitgangspunten bij de opmaak van het besluit zijn de volgende.

- Een versnippering van de wetgeving voorkomen.

Voor de bepaling van de subsidieerbare materie en de te volgen procedures zijn op heden een tiental besluiten en omzendbrieven van kracht. In het nieuwe ontwerpbesluit werd geopteerd voor één wetgeving, waarin zowel de subsidiëring, de procedure als de controle worden gereguleerd.

- De wetgeving vereenvoudigen.

Zo komt er een duidelijker afbakening in geval van gemengde initiatieven (privé/overheid). Ook wordt een verhoudingsgetal toegepast op basis van de beschikbare capaciteiten in installaties.

Het subsidieerbare gedeelte zal eenvoudiger worden berekend door het invoeren van subsidieplafonds. De subsidie wordt op deze manier

forfaitair bepaald, wat een snelle afhandeling van de dossiers verzekert.

De subsidies zullen worden berekend op het nettobedrag, exclusief BTW, om het probleem van de jaarlijks wijzigende verhoudingsgetallen van intercommunales te ondervangen.

- Meer flexibiliteit.

Door te werken met een kaderbesluit en een ministerieel besluit is een vlotte bijsturing achteraf mogelijk.

- Meer effectiviteit.

Door het feit dat de subsidiëring degressief wordt na verloop van tijd zal op een relatief korte termijn een ruimer effect worden verkregen.

Tevens is bepaald dat het afsluiten van een beheersovereenkomst zoals het milieuconvenant als voorwaarde kan worden gesteld voor het verkrijgen van subsidies.

- Meer toegevoegde waarde voor de overheid.

De uitbetaling gebeurt voor sommige items op basis van te verstrekken informatie aan de overheid.

Motivatie van de subsidiëring van alternatieve afvalverwerking

Van de subsidiëring van eindverwerking of nieuwe verbrandingstechnieken is in het nieuwe subsidiebesluit absoluut geen sprake. Sinds 1993 is de subsidiëring van de terminale eindverwerking (verbranden en storten) stopgezet. Het nieuwe subsidiebesluit biedt inderdaad, zoals terecht opgemerkt in de parlementaire vraag, financiële ondersteuning aan lage besturen (gemeentes, intercommunales, provincies) die installaties willen bouwen omtrent alternatieve technieken voor afvalverbranding.

Met de mechanisch-biologische verwerkingsinstallaties waarvan sprake in het ontwerpbesluit worden in feite de voorbehandelingsinstallaties bedoeld waarbij door de aanwending van mechanische en biologische technieken zoveel mogelijk valoriseerbare fracties uit het restafval worden afgescheiden vooraleer te verbranden en te storten. Het is de bedoeling om enkel deze voorbehandelingsstap te subsidiëren. De laatste stap in dit proces, namelijk de verbranding of het storten van de

restfractie die absoluut niet meer recycleerbaar is, komt niet in aanmerking voor subsidiëring.

Met de subsidiëring van dit type installaties kan een financiële impuls worden gegeven aan het recycleren en recupereren, naast preventie de belangrijkste prioriteit in het afvalbeleid.

De Vlaamse regering zal een van de komende weken de verdere modaliteiten vastleggen (timing, subsidiepercentages, ...).

**Vraag nr. 189
van 1 juni 2001
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE**

Pyrolyse-ovens – VITO-onderzoek

In de VITO-studie betreffende de verwerkingsscenario's voor restfractie van huishoudelijk afval worden verschillende werkingen van afvalverbrandingsovens onder de loep genomen (VITO: Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek). De onderzoekers van deze studie menen dat pyrolyse-oven niet in aanmerking komen voor de verwerking van het huishoudelijk afval.

Door de onderzoekers werd gemeld dat de pyrolyse-oven die door hen een jaar geleden werd bezocht in het kader van het onderzoek, niet in werking was en nog steeds niet opnieuw in werking is.

1. Waarom is deze pyrolyse-oven niet operationeel ?
2. Waarom werd er dan voor deze studie geen onderzoek gevoerd aan de hand van een andere pyrolyse-oven, die wel in werking was ?
3. Deelt de minister de mening dat een pyrolyse-oven niet in aanmerking komt voor verwerking van alle soorten fracties van afval ?

Antwoord

1. In de studie werden verschillende pyrolysesystemen bekeken en ook bezocht. Ik kan niet achterhalen over welke installatie de vraag wordt gesteld. Alle verwerkingsystemen worden wel eens stilgelegd voor een periodiek onderhoud of een technisch defect.

Ik vermoed dat de vraag betrekking heeft op de installatie van Thermoselect in Karlsruhe. Deze installatie werd in juli 2000 stilgelegd voor opti-

malisatie van het proces. Deze installatie werd echter niet verder bekeken in fase II van het onderzoek. Er werd geen LCA-berekening (levenscyclusanalyseberekening) voor uitgevoerd.

2. Er werden wel LCA-berekeningen uitgevoerd voor de geïntegreerde pyrolyse-oven met verglazingsunit van PKA. Een dergelijke installatie werd eind 1998 opgestart in Aalen in Duitsland.

Van alle bevroegde pyrolysetechnieken ging de voorkeur naar PKA, en wel om de volgende redenen :

- PKA integreert verschillende deelprocessen, die ook bij andere leveranciers worden teruggevonden, en vormt op die manier een representatieve vertegenwoordiger voor afvalverwerking via pyrolyse ;
- het draaitrommelproces is het meest representatief voor een ruim aantal pyrolyseprocessen (zie ook Thide) in vergelijking met specifieke reactortypes als Traidec (kettingreactor), Serpac (gedeeltelijk substoechiometrische verbranding) en Thermoselect (aaneengesloten ontgassing en HTR) (*HTR : High Temperature Reactor – red.*) ;
- PKA combineert de productie van syngas (na kraken van pyrolysegas) en hogetemperatuursmeltreactor (immobilisatie van de inerte fractie – demonstratie van dit gedeelte alleen op proefschaal). Op die manier worden de hogetemperatuurprocessen ook vertegenwoordigd in de studie.

GPS-PPV (plasmapyrolyse-vitrificatie) is een techniek die nog niet op commerciële schaal is gedemonstreerd voor verwerking van huishoudelijk afval. De integratie van de verschillende procesonderdelen dient in de praktijk te worden gedemonstreerd. Bovendien zijn er nogal wat twijfels omtrent de betrouwbaarheid van de opgegeven cijfers.

3. Uit de LCA-berekeningen voor de geselecteerde vijf scenario's kunnen we afleiden dat de onderzochte pyrolysetechniek op de meeste vlakken minder goed scoort. Door de energieopslopende verglazingsreactor heeft de techniek een veel lagere energetische opbrengst dan de overige scenario's, waardoor de techniek, wanneer men de vermeden emissies in rekening brengt, op milieuvlak minder goed scoort dan de overige scenario's. De techniek is ook merkkelijk duurder dan de andere. De pyrolysesystemen zijn ook slechts beperkt gedemonstreerd, waar-

door de bedrijfszekerheid beperkter is. De pyrolysetechniek houdt daarom geen verbetering in voor de verwerking van grijs afval ten opzichte van het referentiescenario, de roosteroven.

Het is echter mogelijk dat de pyrolysetechnieken wel goed scoren voor de verwerking van andere specifieke afvalfracties. Dit was echter niet het voorwerp van deze VITO-studie.

Momenteel voert VITO een BBT-studie uit voor de verwerking van hoogcalorisch afval (*BBT : beste beschikbare techniek – red.*). De pyrolyse-technieken worden hierin opnieuw bekeken. Aangezien deze studie nog in opstartfase is, kunnen hieruit nog geen conclusies worden getrokken.

**Vraag nr. 190
van 1 juni 2001
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE**

Roosterovens – Rookgaszuivering

Uit een rapport dat onlangs werd bekendgemaakt en ook uit een VITO-studie terzake blijkt dat roosterovens met rookgasverbrandingsinstallatie goed scoren (VITO : Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek).

Nochtans waren roosterovens fel gecontesteerd de laatste jaren en bijgevolg werd op vele ervan een rookgasinstallatie geïnstalleerd.

1. Zijn alle roosterovens in Vlaanderen uitgerust met een rookgasinstallatie ?
2. Sinds wanneer beschikt elke roosteroven over een rookgasinstallatie ?
3. Werden deze installaties geplaatst op aanmaning van de Vlaamse regering ?
4. Scoorden deze ovens ook goed zonder rookgasinstallatie, of waren het juist deze ovens die zwaar gecontesteerd waren ?
5. Is de minister ook van mening dat de problemen met de roosterovens zijn opgelost ?
6. Voldoen alle roosterovens aan de gestelde normen ?

Antwoord

1. Zoals ook blijkt uit het rapport "Inventarisatie van de afvalverbrandingssector in Vlaanderen"

(ref. 2001/MIM/R/030, maart 2001), opgemaakt door de VITO in opdracht van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest, zijn alle Vlaamse roosterovens uitgerust met een zeer uitgebreide rookgaswassing, teneinde te kunnen voldoen aan de voor hen geldende emissiegrenswaarden uit Vlarem II.

2. In de jaren tachtig waren de meeste Vlaamse roosterovens enkel uitgerust met een ontstoffingsinstallatie. In de periode van 1994 tot 1996 werden alle installaties bijkomend uitgerust met een installatie om de gassen te zuiveren van zure pollutanten (chloriden, fluoriden en sulfaten). Installaties die niet werden uitgerust met dergelijke rookgaszuiveringsinstallatie werden gesloten. In de meeste gevallen betreft het een halfnatte wassing (injectie van kalkmelk en mouwenfilter) of natte wassing (met zure en basische trap).

Gelet op de introductie van de dioxinenorm voor bestaande installaties vanaf 1997, werden de installaties in 1996 en 1997 uitgerust met een injectiesysteem voor actieve kool om de dioxines en furanen te capteren, of met een katalytisch systeem om ze af te breken.

Deze informatie is terug te vinden in het voornoemde overzichtsrapport, waarbij is aangegeven welk onderdeel van de rookgasreiniging in welk jaar in gebruik is genomen.

3. De rookgasreinigingsinstallaties werden geplaatst om te kunnen voldoen aan de geldende emissienormen. Deze normen werden in Vlarem II opgenomen en vinden hun oorsprong in een Europese richtlijn voor verbranding van stedelijk afval.

Sinds 1995 bevat Vlarem II emissiegrenswaarden voor de "klassieke" verontreinigende parameters en in 1997 werd ook de emissiegrenswaarde voor dioxinen en furanen van kracht.

4. Zonder rookgasreiniging is het volstrekt onmogelijk om de geldende emissiegrenswaarden voor de verbranding van afvalstoffen na te leven.

Alle ovens beschikken al meerdere jaren over installaties om de uitstoot van stof en verzurende verbindingen (HCl, HF, SO₂) te beperken. Zonder specifieke rookgasreiniging voor de beperking van de uitstoot aan dioxinen en furanen konden de installaties echter niet voldoen aan de strenge Vlarem II-emissiegrenswaarde van 0,1 ng TEQ/Nm³. Deze bijkomende voorzienin-

gen werden de voorbije jaren overal in gebruik genomen.

(*HCl* : waterstofchloride ; *HF* : waterstoffluoride ; *SO₂* : zwaveldioxide ; *ng* : nanogram = 10^{-9} gram ; *TEQ* : toxisch equivalent ; *Nm³* : normaal kubieke meter – red.)

5. De huidige installaties leven bij normale bedrijfsomstandigheden de voorwaarden uit de milieuvergunning en Vlarem II na. Indien er zich toch overschrijdingen voordoen, maakt de afdeling Milieu-inspectie een proces-verbaal op en neemt zij de nodige administratieve maatregelen.

De exploitant is volgens Vlarem II verplicht het verbranden van afvalstoffen binnen vier uur stop te zetten indien er zich, wegens technisch onvermijdelijke stilleggingen, storingen of defecten aan rookgasreinigingsinstallaties, overschrijdingen van de emissiegrenswaarden zouden voordoen.

Alle Vlaamse roosterovens voldoen nu reeds aan de nieuwe Europese richtlijn betreffende de verbranding van afval (2000/76/EG). Deze richtlijn wordt in principe pas van kracht voor de Vlaamse roosterovens vanaf 28 december 2005.

De installaties zijn ook onderworpen aan een zeer strenge monitoring. Praktisch alle polluenten (stof, CO en HCl) dienen te worden gemeten (*CO* : koolstofmonoxide – red.). Ook de uitstoot van dioxines dient continu te worden bemonsterd. Dit wordt nergens anders in Europa verplicht gesteld.

Bij de minste overschrijding treedt de afdeling Milieu-inspectie onmiddellijk op.

6. Ja (zie ook vraag 5).

**Vraag nr. 191
van 1 juni 2001
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE**

Weekend van de Compostmeester – Informatiecampagne

Het Weekend van de Compostmeester wordt elk jaar aangekondigd via een brochure waarin alle compostweekendactiviteiten vermeld staan. Dit jaar wordt er geen brochure uitgegeven, maar wordt de informatie uitsluitend via de website van

de Vlaamse Organisatie ter Bevordering van de Afzet van Compost van GFT- en Groenafval (Vlaco) en via de Vlaamse Infolijn ter beschikking gesteld. Men is van mening dat er op deze manier flexibeler kan worden gewerkt.

Nochtans is een brochure meer drempelverlagend en beschikt men over een duidelijke kalender van de activiteiten die plaatsvinden tijdens de compostweekends.

1. Hoeveel bedragen de jaarlijkse kosten voor de uitgave van een brochure ter aankondiging van de activiteiten van de compostweekends ?
2. Wat heeft ertoe geleid dat er niet meer werd geopteerd voor de uitgave van een brochure betreffende de composteringsactiviteiten ?
3. Welk bedrag wordt er gespendeerd aan advertenties in dag- en weekbladen ?
4. Is de minister van mening dat de twee informatielwegen, met name de website van Vlaco en de Vlaamse Infolijn, de bevolking kunnen motiveren tot deelname ?
5. Hoeveel telefonische aanvragen betreffende de composteringsactiviteiten zijn er reeds geweest, en kan ook worden vermeld hoe vaak de website van Vlaco hierover werd geraadpleegd ?

Antwoord

1. De jaarlijkse kosten voor de uitgave van een brochure ter aankondiging van de activiteiten van de compostweekends bedragen :
 - opmaak brochure (3 kleuren) 93.950 fr. (excl. BTW),
 - druk brochure (5.000 ex.) 78.800 fr. (excl. BTW).
2. De efficiëntie en de flexibiliteit
 - Een brochure vergt een aantal weken productietijd. Dit impliceert dat de afsluitdatum voor het doorgeven van activiteiten ettelijke weken voor het Weekend van de Compostmeester ligt. Heel wat gemeenten en/of compostmeesters hebben op dat moment nog niet beslist of ze al dan niet deelnemen en in welke vorm. Een brochure bevat dus altijd veel hiaten en bijgevolg gemiste kansen.

- Zetten we de deadline voor het doorgeven van activiteiten zo krap mogelijk, dan worden de brochures zeer laattijdig ter plaatse (bij de gemeenten) geleverd.
- De afsluitdatum voor de website lag op tien dagen voor het evenement, die voor de Vlaamse Infolijn lag op 8 juni.

Het afvalpreventieoogpunt

- De brochure bevat alle activiteiten die in heel Vlaanderen plaatsvinden. Het merendeel van de bezoekers is geïnteresseerd in wat in hun gemeenten of intercommunale plaatsvindt, eventueel gaat men nog eens tot in een buurgemeente.

De brochure is dus grotendeels papierafval. Bovendien heeft deze brochure geen enkele blijvende waarde en verdwijnt ze sowieso na het weekend op de papierstapel.

De strategie

- Er wordt duidelijk voor geopteerd dat de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) en de Vlaco instaan voor de overkoepelende bekendmaking van het evenement, maar dat elke gemeente respectievelijk intercommunale verantwoordelijk is voor de eigen bekendmaking en publiciteit, omdat de werking van de compostmeesters zeer lokaal ingebed is.

Uit de evaluatiebezoeken van de medewerkers van de Vlaco en de OVAM bleek trouwens dat gemeenten die veel aandacht besteed hadden aan de bekendmaking en promotie van het evenement, op veel geïnteresseerde bezoekers mochten rekenen en vice versa.

3. Het Weekend van de Compostmeester is volledig geïntegreerd in de afvalpreventiecampagne 2001 van de OVAM, waarin het thema composteren aan bod komt. Deze campagne wordt gefinancierd door de afspraken gemaakt in de milieubeleidsvereenkomst papier (MBO papier).

In de milieubeleidsvereenkomst papier die op 17 april 1998 werd afgesloten tussen het Vlaams Gewest enerzijds en de Nationale Federatie der Informatieweekbladen, de Belgische Vereniging van Dagbladuitgevers, de Unie van de Uitgevers van de Periodieke Pers en de Verenigde Uitgevers van de Katholieke Pers anderzijds, werd

overeengekomen dat voornoemde pers gratis advertentieruimte ter beschikking stelt van het Vlaams Gewest. Deze advertentieruimte wordt in 2001 benut voor de afvalpreventiecampagne, conform de richtlijnen in de afgesloten MBO.

Daarnaast is er in het weekend van 2 en 3 juni een speciale Tendens-reportage geweest op alle regionale tv-zenders.

Budget : 345.000 frank excl. BTW.

4. De OVAM is van mening dat de drempel om gebruik te maken van de Vlaamse Infolijn afneemt. Op 10 maart vierde de Vlaamse Infolijn haar tweede verjaardag. In haar tweede werkingsjaar kreeg zij niet minder dan 219.743 oproepen via telefoon en mail te verwerken. Dat is een gemiddelde van 883 oproepen per dag, meer dan het dubbele van de 412 oproepen per dag tijdens het eerste werkingsjaar.

Het is bovendien een bewuste keuze van de OVAM om zoveel mogelijk gebruik te maken van het informatiekanaal Vlaamse Infolijn.

Bovendien ben ik ervan overtuigd dat de burger ook zijn weg naar het Internet heeft gevonden. In 2000 noteerde de OVAM een 700-tal vragen om informatie of publicaties via het Internet.

Ten slotte mag men het lokale kanaal niet vergeten, namelijk de bekendmakingscampagnes door de gemeenten en intercommunales zelf.

5. Het programma van het Weekend van de Compostmeester op de Vlaco-website werd bezocht :
 - vanaf begin juni : ongeveer 100 bezoekers per dag,
 - op 8-9 juni : 135 bezoekers per dag,
 - op 10 juni : 165 bezoekers.

De Vlaamse Infolijn :

- tussen 8 mei en 8 juni : 616 oproepen,
- tijdens het weekend (nl. 9 en 10 juni) : 295 oproepen.

In 2000 werden een 800-tal programmaboekjes aangevraagd, waarvan 242 via de Vlaamse Infolijn. Daarnaast waren er in 2000 via de Vlaamse Infolijn 184 bijkomende vragen over het programma.

Vraag nr. 192
van 1 juni 2001
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Historische bodemverontreiniging – Informatiebeleid

Bedrijven met uitbreidingsplannen komen soms voor onaangename verrassingen te staan wegens de geringe kennis van de voorgeschiedenis van de beoogde terreinen. Dit is zeker meer dan eens het geval. Verontreiniging uit een ver verleden kan door meer recente verwervingen in de vergeethoek zijn geraakt. De wetgeving inzake bodemverontreiniging is immers van vrij recente datum.

De laatste gebruiker van een terrein draagt niet altijd de schuld voor de verontreiniging. Zo kunnen bij de aankoop van een dergelijk terrein de kopers worden geconfronteerd met veel onverwachte problemen en uitgaven voor de bodemsanering. Een door een notaris gegeven verzekering dat de laatst bekende activiteit op een terrein niet vervuילend was, is dan zeker geen waarborg.

De uit het oogpunt van het Vlaams Reglement op de Bodemsanering (Vlarebo) opgestelde lijst met aanwijzingen van sites waar dergelijke activiteiten mogelijk hebben plaatsgevonden, is wellicht bijzonder nuttig op voorwaarde dat hij wordt geraadpleegd door de instanties betrokken bij de verkoop van gronden.

Dit is kennelijk niet altijd het geval.

1. Wordt er voldoende ruchtbaarheid gegeven aan de mogelijke verontreiniging van te koop aangeboden terreinen ?

Is een bodemonderzoek bij twijfel steeds verplicht ?

Worden er door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) veel aanvragen ontvangen voor een dergelijk onderzoek en kan dit ook ambtshalve gebeuren ?

2. Hoever staat men met het opstellen van het kadaster van mogelijk verontreinigde gronden ?

Kan dit in zijn huidige stand vlot worden geraadpleegd door instanties of particulieren betrokken bij de verkoop van een grond ?

3. Zijn een bodemonderzoek en eventueel sanering ook vereist wanneer een overheidsdienst

een grond verwerft voor nieuwe industriële vestigingen ?

Worden deze kosten verhaald op de kopers ?

Antwoord

Met betrekking tot de gestelde vragen over het informatiebeleid van de Vlaamse overheid rond de problematiek van (historische) bodemverontreiniging bij de verkoop van gronden verwijs ik voor de algemene wetgeving naar het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering, zoals gewijzigd bij decreet van 26 mei 1998, en het uitvoeringsbesluit Vlarebo.

De detailvragen worden hieronder apart beantwoord.

1. Bij iedere overdracht van grond dient er een bodemattest bij de OVAM te worden aangevraagd. Deze verplichting geldt sinds 29 oktober 1995 en de OVAM levert op jaarbasis ongeveer 175.000 bodemattesten af. Indien er informatie over de bodemverontreiniging op het perceel in kwestie beschikbaar is, dan wordt dit via het bodemattest meegedeeld. De notaris neemt de inhoud van het bodemattest op in de akte.

Over deze procedure werd en wordt door de OVAM via diverse kanalen informatie verspreid. Op de Internetsite van de OVAM (www.ovam.be) is er trouwens een aparte rubriek met veelgestelde vragen en de antwoorden daarop over bodemsanering. Tevens kan iedereen via deze website nagaan welke bodemattestaansvragen er die dag door de OVAM worden behandeld. Daarnaast zijn er ook informatiebrochures waarbij vooral het aspect van de overdracht van grond wordt toegelicht.

Een onderzoeksplicht geldt enkel voor gronden waarop zogenaamde risicoactiviteiten plaatsvinden en/of -vonden. De lijst van inrichtingen en activiteiten die bodemverontreiniging kunnen veroorzaken, is opgenomen in het Vlarebo en kan ook worden geconsulteerd op de OVAM-website. Door de wijziging van het decreet in 1998 werd onder meer de gemeentelijke inventaris ingevoerd. In de praktijk betekent dit dat men bij de gemeente navraag kan doen over het al dan niet voorkomen van een risico-activiteit op een welbepaalde grond. De uitvoeringsmodaliteiten hieromtrent zijn opgenomen in het voorstel tot wijziging van het Vlarebo.

De voormelde regeling van onderzoeksplicht neemt niet weg dat de koper en/of verkoper altijd een bodemonderzoek kan uitvoeren zonder dat er een decretale verplichting toe bestaat. In geval van twijfel over de aanwezigheid van een risicoactiviteit is de OVAM van oordeel dat er wel degelijk een oriënterend bodemonderzoek wordt opgestart. De eerste fase van een dergelijke studie is een historisch onderzoek, en als daaruit blijkt dat er geen activiteiten plaatsvonden, dan vervalt de onderzoeksplicht.

Het gebeurt zelden dat de OVAM een aanvraag tot uitvoering van een oriënterend bodemonderzoek ontvangt. Dergelijke bodemonderzoeken dienen te worden uitgevoerd door een erkend bodemsaneringsdeskundige, en meestal worden deze rechtstreeks aangesteld door de overdrager zonder dat hij hiervoor de OVAM contacteert. De indiening van een onderzoeksvoorstel is ook niet nodig en evenmin dient vooraf de naam van de uitvoerder te worden meegedeeld.

Het decreet voorziet in de mogelijkheid dat de OVAM ambtshalve een oriënterend bodemonderzoek uitvoert. De OVAM doet dit ook, maar niet in de situaties waarin het decreet een verplichting legt bij de rechtsonderhorige. In de praktijk zal de OVAM dus geen onderzoek uitvoeren op terreinen die worden verkocht waar de verplichting bij de verkoper ligt.

2. Met betrekking tot de vraag rond het kadaster van mogelijk verontreinigde gronden wens ik te benadrukken dat Vlaanderen op dit vlak een informatiesysteem bezit dat nergens ter wereld op eenzelfde uitgebreide schaal in de praktijk is gebracht.

Het zogenaamde register van verontreinigde gronden is een centrale databank die alle informatie met betrekking tot de conform het bodemsaneringsdecreet vergaarde gegevens bevat. Dit register is volledig gebiedsdekkend en door iedereen consulteerbaar via de procedure van bodemattestaanvragen.

Deze overdrachtregeling zorgt er trouwens voor dat er een verplichte raadpleging is van deze databank wanneer er sprake is van een overdracht van grond.

3. De bepalingen van het bodemsaneringsdecreet zijn van toepassing op alle overdrachten, ongeacht de rechtspositie van de overdrager. Dus ook overheden zijn ertoe gehouden om in het

geval van een overdracht een bodemattest aan te vragen en eventueel een bodemonderzoek uit te voeren wanneer het gaat om zogenaamde risicogronden.

Inzake kostenverhaal is het algemeen principe dat de saneringsplichtige (eigenaar, exploitant) deze conform het decreet gemaakte kosten kan verhalen op de saneringsaansprakelijke.

Vraag nr. 193
van 7 juni 2001
van de heer FRANCIS VERMEIREN

RWZI Neder-over-Heembeek – Betrokkenheid (1)

De minister bevoegd voor Leefmilieu van het Brussels Gewest heeft de bouw en exploitatie toegewezen van het waterzuiveringsstation dat zal moeten instaan voor de opvang en verwerking van het afvalwater onder meer afkomstig van zes Vlaamse gemeenten uit het randgebied. Het zal nog vijf jaar duren alvorens België zal kunnen voldoen aan zijn Europese verplichtingen. De Europese Commissie had als streefdatum 31 december 1998 vooropgesteld. Er zal nog wel enige tijd verlopen alvorens eindelijk zuiver water uit dit zuiveringsstation zal terechtkomen in de Zenne.

Toch is de kogel nog niet door de kerk, aangezien drie andere belangrijke consortiums die zich eveneens kandidaat hadden gesteld voor de realisatie van deze grootscheepse waterzuiveringsinstallatie, tegen de ministeriële beslissing een beroep hebben ingesteld.

Met dit kunstwerk is inderdaad een bedrag gemoeid van ruim 40 miljard frank (circa 1 miljard euro). Met een capaciteit van 1, 1 miljoen inwonersequivalent zal het worden gevestigd in de nabijheid van de Budabrug aan het Zeekanaal Brussel-Willebroek, vlakbij de grens met het Vlaamse gewest.

Aangezien ook het afvalwater van zes Vlaamse gemeenten zal worden behandeld, rijzen wel enkele vragen in verband met de betrokkenheid van het Vlaams Gewest bij dit project.

1. Was er overleg tussen het Brussels en het Vlaams Gewest tijdens de voorbereidingsfase van het aanbestedingsdossier voor dit waterzuiveringsstation ?

Kwam daarbij de keuze van de toe te passen technologie voor de waterzuivering aan bod ?

2. Heeft het Vlaams Gewest zich kunnen uitspreken over het vergunningscontract opgenomen in het aanbestedingsdossier, namelijk het type BOOT (build-own-operate-transfer), dat aan de kandidaat-bouwers werd opgelegd ?
3. Heeft men een idee van het percentage afvalwater uit de betrokken Vlaamse gemeenten in het geheel van de capaciteit van deze installatie ?
4. Er zal een annuïteit van 2 miljard frank worden toegekend aan het consortium dat de bouw toegewezen kreeg.

Heeft men reeds een idee van de financiële bijdrage van het Vlaams Gewest ?

5. Zullen de Vlaamse gemeenten waarvan het afvalwater in dit nieuwe station zal worden gezuiverd, ook een financiële bijdrage moeten leveren ?

Antwoord

1. Het Vlaams Gewest werd op geregelde tijdstippen betrokken bij de voorbereiding van de aanbesteding van dit zuiveringsstation.

Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is bouwheer van de RWZI en koos om budgettaire redenen (spreiding van de afbetaling) voor een aanbesteding van het type BOOT (build-own-operate-transfer) (*RWZI : rioolwaterzuiveringsinstallatie – red.*). Het bestek werd voorgelegd aan het Vlaams Gewest in 1999. Op vraag van het Vlaams Gewest werd vervolgens ook nog een wijziging doorgevoerd die voornamelijk betrekking had op het voorzien in voldoende beveiliging voor de collectorstreng die vanuit Vlaams grondgebied wordt aangesloten. Het bestek zelf legde geen bepaalde technologie op voor de waterzuivering, maar wel kwaliteitseisen met betrekking tot het geloosde effluent, en een aantal randvoorwaarden, zoals beschikbaar terrein, hoeveelheden en samenstelling van het

afvalwater, te respecteren normen en termijnen en nog veel meer.

De in aanmerking genomen inschrijvers hebben deze verplichting elk op hun manier op de voor hen passende wijze ingevuld.

2. In de samenwerkingsovereenkomst die bestaat tussen het Brussels Hoofdstedelijk en het Vlaams Gewest van 12 december 1990, aangevuld met een bijakte op 6 juli 1999, is bepaald dat elk gewest op zijn grondgebied autonoom beslist over de procedure die wordt gevoerd om de werken toe te wijzen : "De wijze van gunning en de aanwijzing van de opdrachtnemer gebeurt door het gewest waarin de infrastructuur gelegen is". In de aanloop tot de toewijzing van de opdracht werd het Vlaams Gewest wel geconsulteerd en werd een advies uitgebracht over de beoordeling en rangschikking van de ingediende inschrijvingen.

Als bouwheer heeft het Brussels Hoofdstedelijk Gewest gekozen voor de BOOT-formule. Dit was blijkbaar de enige manier om binnen een afzienbare termijn tot de bouw van een RWZI van deze omvang te kunnen overgaan. Deze keuze werd tijdig meegedeeld aan het Vlaams Gewest.

3. Voor de bepaling van de capaciteit van de RWZI werden twee onderzoekopdrachten uitgevoerd, met name door de professoren Van Haute en Wollast (1983) voor het betrokken grondgebied exclusief het Woluwebekken, en later door de professoren Berlamont en Wollast (1992) voor het Woluwebekken. De RWZI werd op basis hiervan en uiteraard op basis van metingen in de verschillende toevoercollectoren gedimensioneerd.

Op basis van beide studies werden volgende aangesloten inwonersequivalenten (IE) en aangesloten verharde oppervlakten (in ha) vastgesteld :

	Vlaams Gewest	%	Brussels Hoofdstedelijk Gewest	%	Totaal
IE	145.111	13,9	897.643	86,1	1.042.754
	Vlaams Gewest	%	Brussels Hoofdstedelijk Gewest	%	Totaal
ha	1.741,85	24,0	5.520,05	76,0	7.261,90

4. De financiële tegemoetkoming van het Vlaams Gewest in de bouw en de exploitatie van de RWZI werd in bovenvermelde samenwerkings-overeenkomst vastgesteld op 15,70 %.

Deze verdeelsleutel werd bepaald op basis van het aantal aangesloten inwoners, aangesloten verharde oppervlakten, de kostprijs van de installaties en het gebruik van elkaars leidingsinfrastructuur.

5. De tegemoetkoming van het Vlaams Gewest in de bouw en de exploitatie van de RWZI wordt geput uit het MINA-fonds, dat wordt gespijsd met de opbrengst van de heffingen op de verontreiniging van de oppervlaktewateren van gezinnen en bedrijven (*MINA-fonds : Fonds voor Preventie en Sanering inzake Milieu en Natuur – red.*).

Er is geen rechtstreekse financiële bijdrage van de aangesloten Vlaamse gemeenten.

De Vlaamse gemeenten die aansluiten op de afvalwaterzuiveringsinstallatie van Brussel-Noord zullen wel, net als alle andere Vlaamse gemeenten, moeten instaan voor de aanleg van de gemeentelijke rioleringen in het betrokken gebied.

**Vraag nr. 194
van 7 juni 2001
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

RWZI Neder-over-Heembeek – Betrokkenheid (2)

Bij de verwerking van het afvalwater dat zal worden opgevangen door het nieuw te bouwen zuiveringsstation in Neder-over-Heembeek (Brussel) – dat wellicht het grootste van het land zal worden – rijzen vermoedelijk bij het gebruikte procédé een aantal problemen waarmee de omwonenden zullen worden geconfronteerd.

Hoewel gelegen ten noorden van het Brusselse gewest, zou de hinder (vooral de geur) door de overheersende zuidwestenwind in de richting kunnen worden gedreven van de omliggende gemeenten.

1. Hebben de diensten van het Vlaams Gewest kennis kunnen nemen van de voorgestelde procédés voor de waterzuivering die zullen worden aangewend en van de mogelijke gevolgen op het vlak van de luchtvervuiling ?

2. Tijdens het zuiveringsproces zal het bezinksel worden gedroogd, gevolgd door thermolyse, methaanvergisting en natte oxidatie.

Zullen daarbij geen schadelijke stoffen vrijkomen ?

3. Is geregeld overleg gepland tussen de instanties verantwoordelijk voor het leefmilieu in het Vlaamse gewest en in het Brusselse gewest voor het geval er tijdens de verwerking bepaalde problemen rijzen ?

Antwoord

1. Allereerst kan worden vermeld dat de verschillende kandidaten op 21 en 22 december 1999 de kans kregen om hun projectvoorstel gedurende 120 minuten voor te stellen. Op deze presentatie waren ambtenaren van het Vlaams Gewest aanwezig.

In de bijakte bij de overeenkomst tussen het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en het Vlaams Gewest van 9 juli 1999 werd ook bepaald dat een college bestaande uit drie experts voor elk gewest een advies zou uitbrengen over de rangschikking en de beoordeling van de verschillende offertes. Vanaf december 2000 tot april 2001 heeft dit college van zes experts zes keer vergaderd (respectievelijk op 14 december 2000, 15 januari 2001, 2 februari 2001, 29 maart 2001, 20 april 2001 en 24 april 2001).

Door het Brussels Hoofdstedelijke Gewest werden juridische, technische en financiële consultants aangesteld. De financiële en technische consultants hebben de offertes van de verschillende kandidaten in de loop van het jaar 2000 in detail bestudeerd en vervolgens hun bevindingen en analyse gebundeld.

Deze rapporten werden voorgelegd aan de Vlaamse experts. In het technische rapport werden de offertes onder meer getoetst aan de voorwaarden opgelegd in het bestek en werd een beschrijving gegeven van de verschillende systemen die door de kandidaten werden voorgesteld. Op basis van deze rapporten is door de experts vervolgens een advies opgemaakt.

Wat de mogelijke luchtvervuiling betreft, is het zo dat het bestek bepaalt dat alle installaties waar mogelijk geurhinder kan optreden, moeten worden overdekt. De gebouwen en de behandelingsinstallaties worden geventileerd en

de lucht wordt vervolgens behandeld alvorens ze in de atmosfeer wordt gebracht. Het bestek bepaalt aan welke precieze voorwaarden de lucht die wordt uitgestoten, moet voldoen. De offerte van de kandidaat die door het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wordt voorgesteld, voldoet aan deze bestekbepalingen.

- De opdrachthouder zal bij de realisatie van het project rekening moeten houden met de bepalingen die werden opgenomen in het bijzonder bestek. Hierbij is – zoals ook in de vorige vraag tot uiting kwam – onder meer rekening gehouden met geluidshinder, geurhinder, enzovoort. Daarnaast wordt ook veel aandacht geschonken aan de veiligheid.

Ten slotte is in het bestek ook vermeld dat de kandidaat moet instaan voor het verkrijgen van de nodige vergunningen zoals bouwvergunning, milieuvergunningen, enzovoort, uiteraard na de opmaak van een milieueffectrapport. Dit houdt uiteraard in dat het uiteindelijke projectvoorstel in overeenstemming zal moeten zijn met de wetgeving die geldig is in het Brusselse Hoofdstedelijke gewest.

Wat specifiek de slibbehandeling betreft, is het zo dat tijdens het proces van de slibbehandeling (voor het gedeelte natte oxidatie) zwaar belast afvalwater wordt verkregen. De kandidaat-uitvoerder heeft hiermee evenwel rekening gehouden en voorziet in de behandeling van deze afvalwaterstromen in de zuiveringsinstallatie. Wat de uitstoot van gassen betreft, zijn in het bestek specifieke bepalingen opgenomen, zoals in het antwoord op de voorgaande vraag is vermeld. De uiteindelijke reststoffen van het slibverwerkingsprocédé zullen worden gestort, maar zijn zeer beperkt in volume.

- In de bestaande samenwerkingsovereenkomst is er geen overleg op geregelde basis opgenomen rond de mogelijke exploitatieproblemen. Het is evenwel zo dat de betrokken partijen op geregelde basis ad hoc overleg voeren.

Gezien de belangrijke financiële participatie vanuit Vlaanderen zullen eventuele problemen zeker via de gepaste kanalen worden aangekaart.

**Vraag nr. 195
van 7 juni 2001
van de heer JOS DE MEYER**

Dierlijkemestproductie – Stopzettingsregeling

In november 1999 – bij de begrotingsbespreking 2000 – heb ik namens onze fractie reeds gepleit voor de zogenaamde "warme sanering".

Bij de bespreking van het zogenaamde stopzettingsdecreet heeft onze fractie erop gewezen dat het globale bedrag voor de compensatie van de stopzetting veel te laag is en dat de regeling toepasbaar moet zijn voor alle diersoorten.

Tien dagen na het openstellen van de regeling zou – volgens persberichten – het daartoe bestemde miljard reeds uitgeput zijn.

Daarom de uitdrukkelijke vraag aan de minister om onmiddellijk in een bijkomende schijf voor 2001 te voorzien, in het kader van de dringende noden van de landbouwsector.

- Kan de minister een overzicht geven van de aanvragen in het kader van het stopzettingsdecreet (grootte van de bedrijven, aantallen, gemengde of gespecialiseerde bedrijven, leeftijd van de bedrijfsleiders, spreiding per provincie) ?
- Wanneer zijn de dossiers behandeld en afgewerkt ?
- Wenst de minister de zogenaamde warme sanering ruimere slaagkansen te geven door in een bijkomende schijf voor 2001 te voorzien ?
- Worden de bedragen voor 2002 en 2003 verruimd, gezien het eerste succes in 2001 ?

Wordt de regeling toepasbaar voor alle diersoorten ?

Antwoord

- In het kader van het besluit van de Vlaamse regering tot regeling van de vrijwillige, volledige en definitieve stopzetting van de productie van alle dierlijke mest afkomstig van varkens, werden bij de administratie Land- en Tuinbouw (ALT) op 12 juni 2001 vooralsnog 699 aanvra-

gen ingediend (indieningsperiode loopt van 1 mei tot 1 juli 2001).

Deze aanvragen vertegenwoordigen volgende aantallen varkens (cijfers vermeld op de aanvraag) :

Mestvarkens	224.642
Zeugen	17.350
Totaal varkens	262.172

Kredietbehoefte voor de behandeling van deze aanvragen (in fr.) :

Mestvarkens	244.624 x 4.740 =	1.159.603.080
Zeugen	17.530 x 15.720 =	275.571.600
Totaal		1.435.174.680

Deze aanvragen zijn als volgt gespreid over de provincies :

Onderstaande tabel geeft een beeld van het aantal aanvragen per leeftijdscategorie (van 662 aanvragen waarbij de leeftijd meegedeeld is).

Leeftijdscategorie	21-25 jaar	26-30 jaar	31-35 jaar	36-40 jaar	41-45 jaar	46-50 jaar	51-55 jaar	56-60 jaar	61-65 jaar	66-70 jaar	71-75 jaar	>75 jaar
Aantal aanvragen	5	19	39	55	45	59	69	147	168	43	8	5

Gemengde of gespecialiseerde bedrijven

In de aanvragen voor het verkrijgen van een stopzettingsvergoeding worden geen gegevens gevraagd over de andere activiteiten op het landbouwbedrijf, zodat op basis van de beschikbare gegevens van de aanvraag deze vraag voorlopig niet kan worden beantwoord.

Vooraf met mestvarkensbedrijven hebben een aanvraag ingediend :

Bedrijfstype	Aantal aanvragen
Mestvarkensbedrijven	379
Zeugen/mestvarkensbedrijven	249
Zeugenbedrijven	71

Provincie	Aantal aanvragen
Antwerpen	67
Limburg	40
Oost-Vlaanderen	155
Vlaams-Brabant	35
West-Vlaanderen	402
Vlaanderen	699

Leeftijd van de bedrijfsleiders

Vooraf oudere bedrijfsleiders hebben een stopzettingsvergoeding aangevraagd.

Een gedeelte van de aanvragen (37) is ingediend door vennootschappen ; bij deze aanvragen is de leeftijd van de bedrijfsleider niet meegedeeld. Bij de overige aanvragen (662) is de leeftijd van de bedrijfsleider meegedeeld.

Grootte van de bedrijven

In **tabel 1** wordt voor de mestvarkensbedrijven het aantal aanvragen ingediend per bedrijfsgrootte weergegeven :

Bedrijfsgrootte : aantal mestvarkens	Aantal aanvragen
≤ 100	29
101-300	156
301-500	88
501-700	36
701-900	31
901-1100	12
1100-1300	7
1301-1500	7
> 1500	13
Totaal	379

Het grootste deel van de aanvragen betreft bedrijven met minder dan 500 varkens.

In **tabel 2** wordt voor de zeugenbedrijven het aantal aanvragen ingediend per bedrijfsgrootte weergegeven :

Bedrijfsgrootte : aantal zeugen	Aantal aanvragen
≤ 30	42
31-60	12
61-100	8
> 100	9
Totaal	71

Vooraf kleine zeugenbedrijven met minder dan 30 zeugen hebben een aanvraag ingediend.

In **tabel 3** wordt voor de gemengde bedrijven (zeugen en mestvarkens aanwezig op het bedrijf) het aantal aanvragen ingediend per be-

drijfsgrootte weergegeven. Het aantal varkens is gelijk aan de som van de vermelde zeugen en mestvarkens op het aanvraagformulier :

Bedrijfsgrootte : aantal varkens	Aantal aanvragen
≤ 50	47
51-100	51
101-200	36
201-400	
401-600	46
601-800	22
801-1000	20
1001-1200	10
1201-1500	14
> 1500	2
	1
Totaal	249

2. Het besluit voorziet in volgend tijdschema inzake indiening en afhandeling van de aanvragen :

Te ondernemen stappen door de aanvrager	Timing	Te ondernemen stappen door de administratie Land- en Tuinbouw (ALT)
Per aangetekend schrijven het aanvraagformulieren opsturen	Uiterlijk 01.07.01	
	60 kalenderdagen	Kennisgeving of de aanvraag al dan niet volledig is
Indien de aanvraag niet volledig is, het dossier vervolledigen	14 kalenderdagen	
	90 kalenderdagen	Kennisgeving van de genomen beslissing : goedkeuring of weigering van de betaling van een stopzettingsvergoeding
Akkoord met de stopzettingsvergoeding	14 kalenderdagen	
Volledige stopzetting van het houden van varkens	210 kalenderdagen	
Uiterlijk 7 dagen vóór de effectieve volledige stopzetting : kennisgeving aan de ALT van de exacte datum van de effectieve volledige stopzetting en de gewenste betalingswijze : 1, 2 of 3 gelijke jaarlijkse schijven.	Uiterlijk 7 dagen vóór de effectieve stopzetting	Controle van de effectieve stopzetting. De ALT stelt de Mestbank en de milieuvergunningverlenende overheid van de exacte datum van effectieve, volledige stopzetting in kennis
	60 kalenderdagen	De uitbetaling van de stopzettingsvergoeding. Het document van betaling geldt als bewijs voor de vrijstelling van leegstandsheffing gedurende vijf jaar.

Aangezien de ALT voor de behandeling van de aanvragen gegevens dient op te vragen bij de Mestbank en er pas kan worden gestart met het opvragen van gegevens nadat de aangiften van 15 maart 2001 bij de Mestbank verwerkt zijn, werd afgesproken dat de ALT start met het opvragen van gegevens vanaf 2 juli 2001.

De afhandeling van de aanvragen door de ALT zal gebeuren in de periode juli – augustus – september. De uitbetaling van de vergoeding kan pas gebeuren nadat de aanvragers hun akkoord verleend hebben met de vooropgestelde vergoeding en na volledige stopzetting van de varkensproductie op het bedrijf.

3 en 4. Voorlopig werd op de begroting 2001 1 miljard frank ingeschreven voor de uitvoering van het decreet.

Er is een principiële toezegging door de regering voor een herhaling van deze operatie in 2002 en 2003.

Voorlopig worden geen wijzigingen van het toepassingsgebied gepland.

**Vraag nr. 197
van 7 juni 2001
van de heer CARL DECALUWE**

Omzetting Europese milieuriichtlijnen – Stand van zaken

Eind mei jongstleden publiceerde de Europese Commissie haar zesmaandelijks verslag inzake de Europese eenheidsmarkt. Ze gaat daarin na in welke mate de lidstaten de richtlijnen in verband met de eenheidsmarkt in hun nationale wetgeving omgezet hebben.

In de recentste publicatie ging bijzondere aandacht uit naar de omzetting van de milieuriichtlijnen. België scoort, op Duitsland na, het slechtst van alle lidstaten m.b.t. de omzetting van de milieuriichtlijnen. België zette nog zo'n 10,2 % van de Europese milieuriichtlijnen niet om.

1. Hoever staat het Vlaams Gewest met de omzetting van de EU-milieuriichtlijnen (procentueel) (EU : Europese Unie) ?

Wat is de verhouding ten aanzien van de andere gewesten in België ?

2. Welke concrete EU-richtlijnen inzake milieu moeten door het Vlaams Gewest nog worden omgezet en welke timing wordt hiervoor gehanteerd ?

Antwoord

1. Voor het Vlaams Gewest bestaan er in de sector van het milieu- en natuurbeleid nu 92 EU-richtlijnen, waarvan er dertien nog niet of in een zekere mate onvolledig zijn omgezet, met name zes waarvan de omzettingsdatum (op 1 juli 2001) verstreken is en zeven waarvan de omzettingsdatum bepaald is later in 2001, 2002 of 2003. De opsomming van deze richtlijnen is weergegeven onder punt 2.

Bovendien is de Europese Commissie of het Hof van oordeel dat het Vlaams Gewest een zevental richtlijnen op één of meerdere specifieke punten niet correct of op een detail niet volledig heeft omgezet in regelgeving. Het gaat om de richtlijnen 75/442 inzake afvalstoffen, 76/464 inzake lozing van gevaarlijke stoffen in het aquatisch milieu, 80/86 inzake de bescherming van grondwater, 84/360 inzake de luchtverontreiniging door industriële inrichtingen, 85/337 inzake de milieueffectenrapportage, 91/676 inzake de nitraten en 91/689 inzake gevaarlijke afvalstoffen. Voor al deze dossiers is actie ondernomen en voor de meeste wordt een repliek van de Commissie afgewacht.

Voor het Waals Gewest en het Brussels Gewest levert de (laattijdige, onvolledige of incorrecte) omzetting problemen op voor respectievelijk twaalf en vijf verschillende richtlijnen. De federale overheid heeft problemen met een zestal milieuriichtlijnen. In deze cijfers wordt geen rekening gehouden met de reeds vermelde zeven richtlijnen waarvan de omzetting op 1 juli nog niet is verstreken.

2. Hierna volgen de historiek en de planning van de omzetting van de dertien richtlijnen waarvan sprake onder punt 1. Het gaat dus om de richtlijnen die geheel of gedeeltelijk nog moeten worden omgezet. Deze vallen uiteen in de zes waarvan de datum op 1 juli 2001 is verstreken, en de zeven waarvan de uiterste omzettingsdatum later valt.

Richtlijnen waarvan de omzettingsdatum is verstreken*Habitatrichtlijn (92/43)*

De omzettingsdatum was bepaald op 22 juli 1994.

Hoewel een aantal bepalingen van de bestaande Vlaamse regelgevingen in aanmerking kunnen worden genomen als een rechtsbescherming die conform is met de richtlijn, is het noodzakelijk een grondige en gecoördineerde omzetting tot stand te brengen via een aanpassing van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu.

Momenteel wordt ernaar gestreefd het ontwerp van decreet na de zomer in een eerste lezing door de Vlaamse regering te laten goedkeuren. Een tweede lezing is gepland voor oktober 2001 (na advies van de verschillende adviesorganen). Na het advies van de Raad van State wordt in een derde lezing voorzien in december 2001. Daarna kan de parlementaire behandeling starten.

Richtlijn inzake de zware industriële ongevallen, de zogenaamde Seveso II-richtlijn (96/82)

De omzettingsdatum was bepaald op 2 februari 1999.

Momenteel is de omzetting in grote mate tot stand gebracht door het samenwerkingsakkoord terzake ondertekend op 21 juni 1999, dat inmiddels in werking is getreden.

Inzake de maatregelen ter voorkoming en beperking van de gevolgen van zware ongevallen in relatie tot de ruimtelijke ordening en planning, in het bijzonder artikel 12 van de richtlijn, dienen de drie gewesten nog een aanpassing van de regelgeving door te voeren. Voor het Vlaams Gewest zal dit gebeuren door een apart hoofdstuk in het ontwerp van decreet houdende de milieueffecten- en veiligheidsrapportage. De SERV en de MINA-raad hebben een advies uitgebracht over het ontwerp (*SERV : Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen ; MINA-raad : Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen – red.*).

Het is de bedoeling in de loop van juli 2001 de tekst in een tweede lezing door de Vlaamse regering te laten goedkeuren. Na het advies van de Raad van State zou de tekst wellicht in het

najaar 2001 naar het Vlaams Parlement kunnen worden verzonden.

Richtlijn inzake milieueffectenrapportage (richtlijn 85/337, gewijzigd door richtlijn 97/11)

De omzettingsdatum was bepaald op 13 maart 1999.

De omzetting voor het Vlaams Gewest zal gebeuren door het ontwerp van decreet houdende de milieueffecten- en veiligheidsrapportage.

Hierover werd reeds hierboven uitgeweid m.b.t. de Seveso II-richtlijn.

Richtlijn inzake het ingeperkt gebruik van GGO's (richtlijn 98/81, wijzigt richtlijn 90/219)

De omzettingsdatum was gepland voor 5 juni 2000.

Een technisch gemengde werkgroep met vertegenwoordigers van de drie gewesten en de federale overheid heeft in het voorjaar van 2001 een overeenstemming bereikt over een aantal harmonisatiepunten. Momenteel rondt de administratie een ontwerp van besluit houdende wijziging van Vlarem II af. In september 2001 zal de tekst aan de Vlaamse regering voor principiële goedkeuring worden voorgelegd.

Na het advies van de Raad van State zou de tekst in het najaar 2001 definitief kunnen worden goedgekeurd. (*GGO : genetisch gemanipuleerd organisme – red.*)

Richtlijn inzake de kwaliteit van voor menselijke consumptie bestemd water (98/83)

De omzettingsdatum was bepaald op 26 december 2000.

Voor het Vlaams Gewest zal deze gebeuren door een nieuw decreet betreffende het water bestemd voor menselijke aanwending en bijbehorende uitvoeringsbesluiten. De SERV en de MINA-raad hebben reeds een advies uitgebracht over het ontwerp. Het is de bedoeling in de loop van juli 2001 de tekst in een tweede lezing door de Vlaamse regering te laten goedkeuren.

Na het advies van de Raad van State zou de tekst wellicht in het najaar 2001 naar het Vlaams Parlement kunnen worden verzonden.

Richtlijn betreffende grenswaarden voor SO₂, NO_x zwevende deeltjes en lood in de lucht (99/30)

De omzettingsdatum was bepaald op 19 juni 2001.

Het ontwerp van besluit werd door de Vlaamse regering principieel goedgekeurd op 8 juni 2001. Het besluit ligt ter advisering bij SERV en MINA-raad en zal na advies van de Raad van State in het najaar definitief door de regering worden goedgekeurd. (SO₂ : zwaveldioxide, NO_x : stikstofoxiden – red.)

Richtlijnen waarvan de omzettingsdatum nog niet is verstreken

Richtlijn inzake het storten van afval (99/31)

De omzettingsdatum is bepaald op 16 juli 2001.

De principiële goedkeuring door de Vlaamse regering is gebeurd op 22 juni 2001.

De definitieve goedkeuring, na advies van Raad van State, volgt wellicht in september 2001.

Richtlijn 2000/53 inzake de autowrakken (2000/53)

De omzettingsdatum is bepaald op 21 april 2002.

De administratie bereidt een reeks aanpassingen aan de bestaande regelgeving voor.

De besluitvorming is gepland voor april-mei 2002.

Richtlijn inzake de doelbewuste introductie van GGO's in het milieu (richtlijn 2001/18, vervanging van richtlijn 90/220)

De omzettingsdatum is bepaald op 17 oktober 2002.

De richtlijn bevat zowel federale als gewestelijke bevoegdheidsaspecten. Derhalve zal de omzetting gebeuren in het kader en ter uitvoering

van het bestaande samenwerkingsakkoord van 25 april 1997 inzake de bioveiligheid.

Het federaal departement Volksgezondheid is projectleider.

Richtlijn betreffende de grenswaarden voor benzeen en koolmonoxide (2000/69)

De omzettingsdatum is bepaald op 13 december 2002. De administratie bereidt een aanvulling van Vlarem II voor.

Richtlijn betreffende de havenontvangstfaciliteiten voor scheepsafval en ladingsresiduen (2000/59)

De omzettingsdatum is bepaald op 18 december 2002.

De omzetting van deze richtlijn zal geen invloed hebben op de bestaande afvalstoffenreglementering op zich. Wellicht zijn hier maatregelen noodzakelijk inzake het beheer van de haveninfrastructuur. Dit betekent dat de implementatie van deze richtlijn in hoofdorde valt onder de bevoegdheid van Openbare Werken en Infrastructuur.

Richtlijn betreffende de verbranding van afvalstoffen (2000/76)

De omzettingsdatum is bepaald op 28 december 2002.

De administratie bereidt aanpassingen aan de bestaande regelgevingen voor. De besluitvorming is gepland voor april-mei 2002.

Richtlijn tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid (2000/60)

De omzettingsdatum is bepaald op 22 december 2003.

De uitwerking van een integraal waterbeleid is één van de strategische projecten van mijn kabinet. De opmaak van een voorontwerp van decreet is in handen van een werkgroep van adviseurs, ambtenaren en experts.

DIRK VAN MECHELEN

VLAAMS MINISTER
VAN ECONOMIE, RUIMTELIJKE ORDENING
EN MEDIA

Vraag nr. 111
van 17 mei 2001
van de heer JOS DE MEYER

Afbakening stedelijke gebieden – Stand van zaken

Binnen het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV) is één van de prioritaire opdrachten de afbakening van de grootstedelijke en regionaalstedelijke gebieden door het Vlaams Gewest, in nauw overleg met de provincies en de betrokken gemeenten. Momenteel zijn deze afbakeningsprocessen lopende.

Het voorstel van afbakening bevat enerzijds de omlijning van het stedelijk gebied en anderzijds de acties die noodzakelijk worden geacht om het stedelijk beleid op Vlaams niveau op het terrein waar te maken. Het betreft in de eerste plaats de acties die behoren tot de taak van de Vlaamse overheid, zoals de (her)bestemming en de stedenbouwkundige inrichting van gebieden, de realisaties van de taakstellingen voor wonen, bedrijventerreinen en groengebieden.

1. In uitvoering van de taakstellingen voor wonen, bedrijventerreinen en groengebieden : hoeveel hectare is er per grootstedelijk en regionaalstedelijk gebied bijkomend gepland voor industriezone, voor woningen en voor groen- en bosgebied ?

Kan de minister hiervan een overzicht geven voor de dertien grootstedelijke en regionaalstedelijke gebieden ?

2. Kunnen de stadsbesturen de taakstelling voor hun grondgebied bijsturen en wijzigen op kwantitatief vlak of in tijdsduur ?

Op welke wijze gaat de administratie Ruimtelijke Ordening hiermee om ?

Antwoord

Momenteel zijn heel wat afbakeningsprocessen voor groot- en regionaalstedelijke gebieden lopende. Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een overzicht van de verschillende afbakeningen.

Voor geen enkele van deze afbakeningen werd reeds een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan opgemaakt en goedgekeurd. Het is op heden dan ook onmogelijk om aan te geven hoeveel hectare bijkomende industriezone, woon-, groen- of bosgebied werd gecreëerd.

Bij al deze afbakeningsprocessen worden de gemeenten of steden actief betrokken in de verschillende overlegorganen. De taakstelling is één van de elementen die samen met de gemeenten worden besproken. Op basis van ruimtelijke argumenten en vanuit een concrete ruimtelijke situatie kunnen deze taakstellingen worden bijgestuurd. Een wijziging aan de taakstelling gebeurt dus in overleg met de verschillende beleidsniveaus.

Vanuit de administratie Ruimtelijke Ordening zal actief worden bewaakt dat in de verschillende stedelijke gebieden in Vlaanderen wel degelijk een aanbodbeleid zal worden gevoerd. Dit aanbodbeleid kan evenwel niet ten koste gaan van de ruimtelijke kwaliteit van deze gebieden. Een grondige studie van de mogelijkheden van de verschillende stedelijke gebieden is dan ook noodzakelijk. Deze elementen maken deel uit van de afbakeningsprocessen voor de stedelijke gebieden.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 112
van 17 mei 2001
van de heer CARL DECALUWE

Hefboomprojecten – Ondersteuning door VOI's

In opvolging en concretisering van de streekcharters kunnen concrete projecten voorgesteld worden via de zogenaamde hefboomprojecten. In de schoot van een aantal Vlaamse openbare instellingen (VOI) worden specifieke begrotingsposten ingeschreven om bepaalde hefboomprojecten mee te helpen financieren.

1. Welke VOI's uit het departement van de minister beschikken over een specifieke ondersteuning voor een hefboomproject ?
2. Welke projecten hebben deze VOI's reeds ondersteund en voor welk bedrag ?
3. Welke criteria gebruiken de betrokken VOI's om de al dan niet voorgestelde hefboomprojecten te financieren ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Gecoördineerd antwoord

Een goed overheidsbeleid wordt ontwikkeld en uitgevoerd als antwoord op bepaalde "behoeften" die zich in de samenleving manifesteren. Deze behoeften vormen aldus het vertrekpunt van de hele beleidscyclus en geven concreet aanleiding tot het vaststellen van de beleidsdoelstellingen.

De doelstelling die voor het regionaal economisch beleid naar voren wordt geschoven, stelt (Vesoc, 1994, blz. 9) : "Het globale doet van dit regionaal economisch beleid is de stimulering van het lange termijn denken en de visieformulering in de verschillende subregio's in Vlaanderen ter bevordering en ondersteuning van de endogene economische ontwikkeling van de betreffende subregio." Dit wordt dan verder gespecificeerd (Vesoc, 1994, blz. 11) "Het regionaal economisch beleid van de Vlaamse regering zal waarborgen dat elke subregio de kans krijgt volwaardig deel te nemen in de economische groei, de inkomensvorming en de groei van de werkgelegenheid, op een wijze die rekening houdt met de specifieke mogelijkheden en moeilijkheden van elke subregio en die de subregionaal aanwezige potenties activeert" (*Vesoc : Vlaams Economisch en Sociaal Overlegcomité – red.*).

Het vernieuwd regionaal-economisch beleid in Vlaanderen beoogt voorwaardenscheppende initiatieven en projecten voor alle regio's in Vlaanderen ter bevordering van de endogene economische ontwikkeling.

In Vlaanderen werden daartoe zeventien streekplatformen erkend. Het is aangewezen om, voor de nog resterende "blinde vlekken" en indien dit uitdrukkelijk de wens is van de betrokken streek, deze ontbrekende schakels in te vullen (arrondissement Halle-Vilvoorde en het Leuvense stadsgevest).

Het samen rond de tafel brengen van de "levende krachten" binnen een streek, de opmaak van een streekvisie en een streekcharter en het bereiken van een "pragmatische consensus" zijn de belangrijkste ijkingspunten.

Naast de uitvoering van strategische hefboomprojecten leidde het "proces" van het vernieuwd regionaal-economisch beleid op zich reeds duidelijk tot doorwerking van beleid en tot waardevolle resultaten, zoals bijvoorbeeld het versterken van de netwerkvorming in de subregio's en het verkrijgen

van een consensus over een gemeenschappelijke socio-economische agenda. Deze resultaten behoren tot de vooropgezette doelstellingen van het beleid.

Momenteel wordt de laatste hand gelegd aan een ministerieel besluit waarin de krachtlijnen zoals deze werden verwoord in het werkdocument "STEM-nota" (Streekeigen Management), worden verwerkt. Hierbij worden tevens de conclusies van de oefening inzake "beter bestuurlijk beleid" opgenomen. Op korte termijn zal het ministerieel besluit aan de Vlaamse regering worden voorgelegd. Eén van de krachtlijnen van de STEM-nota betreft het aankaarten van streekcharterprojecten met een brede economische finaliteit op het Vlaams niveau. Ook de relevante VOI's vallen hieronder (*VOI : Vlaamse openbare instelling – red.*).

1. Er dient te worden opgemerkt dat het nog steeds de hoofdbetrachting is om strategische hefboomen uit de streekcharters in te schuiven in de functionele begrotingen van de verschillende ministers, al dan niet als nieuw beleidsinitiatief. De gangbare praktijken in elk beleidsdomein zijn daarbij uiteraard bepalend voor de mogelijkheden om de streekcharterprojecten te ondersteunen.

Er zijn een aantal VOI's die middelen hebben uitgetrokken voor "strategische projecten", waarbij onder andere kan worden gedacht aan de hefboomprojecten zoals omschreven in de streekcharters. Hierbij kunnen onder andere Toerisme Vlaanderen en de gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen (GOM's) worden vermeld, waar er in de Overgangsrichtnota de nodige mogelijkheden worden aangereikt. Daarnaast worden er ook in het licht van het financieringsbesluit voor Vlaamse Innovatiesamenwerkingsverbanden (VIS) van het IWT (zgn. VIS-besluit) mogelijkheden geboden (*IWT : Vlaams Instituut voor de Bevordering van het Wetenschappelijk Technologisch Onderzoek in de Industrie – red.*).

Er zijn geen VOI's die een specifieke begrotingspost hebben voor streekcharterprojecten.

Om als voorbeeld te dienen voor andere beleidsdomeinen werd er binnen de begroting Economie een begrotingspost gecreëerd voor vernieuwende en strategische hefboomen die anders tussen twee stoelen zouden vallen. De besteding gebeurt via een oproep, waarbij de diverse projectvoorstellen naar concrete waarde worden geschat.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat er voor hefboomprojecten niet alleen co-financiering dient te worden gezocht bij het Vlaamse niveau, maar ook bij andere partners (provincies, gemeenten, bedrijven, werkgevers- en werknemersverenigingen,...).

2. Tijdens het wordingsproces van de ontwerp-streekcharters worden deze ter advies voorgelegd aan een interdepartementale stuurgroep subregionaal beleid, waarin een aantal relevante VOI's vertegenwoordigd zijn. De VOI's formuleren in deze vergaderingen suggesties ten aanzien van de voorgestelde hefboomprojecten die concreet aansluiten bij hun beleid. Dit betekent dat er meerwaarden worden gezocht door de koppeling van hefboomprojecten aan de krachtlijnen van het vigerende beleid terzake. Op vraag van de stuurgroep kunnen de specifieke instellingen aangeven hoe zij kunnen bijdragen aan de verwezenlijking van de hefboomprojecten. Er is op dit vlak onder andere een goede samenwerking met de Vlaamse Landmaatschappij betreffende landinrichtings- en ruilverkavelingsprojecten.

De strategische projecten zijn niet steeds voldoende afgelijnd op het moment dat ze in het streekcharter worden goedgekeurd. Vaak zijn het slechts vage concepten. Verschillende projecten moeten dan ook eerst nader worden geconcretiseerd vooraleer tot subsidiëring kan worden overgegaan (wie staat in voor de cofinanciering, moeten er vergunningen worden aangevraagd, is er een akkoord van de gemeenten en provincies, ...).

Streekplatformen functioneren tevens als een open partnerschap en voeren zelf geen projecten uit. Dit heeft tot gevolg dat in het begin niet altijd duidelijk zal zijn wie het project "trekt", maar tegelijk ook dat eens een projectverantwoordelijke (organisatie of individu) de rol van "trekker" op zich neemt, deze projectverantwoordelijke vaak ook volgens eigen goeddunken en vermogen kan tewerkgaan. Elk streekplatform is daarin vrij zijn eigen "werkmodel" (relatie met de projectverantwoordelijken) uit te bouwen.

Wanneer nu op een gegeven moment een bepaalde projectverantwoordelijke gaan aankloppen bij de Vlaamse overheid, gebeurt dit dus ook niet altijd automatisch in naam van het streekplatform. Zeker als de projectverantwoordelijke vlot contact krijgt met de betrokken administratie of VOI of als het vanuit de

visie van de betrokken administratie of VOI om een waardevol project gaat, zal het voor deze laatste niet altijd relevant zijn of het nu al dan niet om een streekcharterproject gaat. Zodoende hebben administraties en VOI's er niet altijd meteen weet van of het nu om een project gaat waar de "levende krachten" van een streek zich reeds over hebben uitgesproken (d.m.v. het streekcharter) of niet. Dit is een tweede moeilijkheid bij het vaststellen van de reeds ondersteunde projecten. Het is bijgevolg niet mogelijk een correcte opsomming te geven van alle projecten die reeds onder geweest zijn, tenzij de streekplatformen en de projectverantwoordelijken daar zelf informatie over ter beschikking stellen.

Op basis van de projectoproep specifiek voor streekcharterprojecten binnen het beleidsdomein Economie werden vorig jaar veertien projecten ondersteund voor een bedrag van 23 miljoen frank. Voor dit jaar is voor de oproep voor streekcharterprojecten binnen het bevoegdheidsdomein Economie 27 miljoen frank beschikbaar.

3. De criteria die bij de projectoproep binnen Economie worden gebruikt, worden vooraf aan de streekplatformen bekendgemaakt en hebben voornamelijk betrekking op de (financiële) projectkenmerken zelf, teneinde afdoende zekerheid te krijgen over de goede besteding van de middelen, op de kwaliteit en innovativiteit van het project, op de mate waarin het project bijdraagt tot zowel de doelstellingen in de streekvisie als de Vlaamse beleidsopties en ten slotte op de additionaliteit van de (Vlaamse) overheidsmiddelen.

Vraag nr. 113
van 23 mei 2001
van de heer CARL DECALUWE

Planbatenregeling – Screening

Conform artikel 87 van het decreet op de ruimtelijke ordening zijn planbaten verschuldigd wanneer na de inwerkingtreding van de uitvoeringsplannen een bestemmingswijziging wordt doorgevoerd met als gevolg dat bouwen en verbouwen kan worden toegestaan, terwijl vóór die inwerkingtreding nog een bouw- en verkavelingsverbod gold. De heffing is verschuldigd binnen zes maanden na de overdracht van het zakelijk recht, ofwel na het verkrijgen van een vergunning (bouwen of verkavelen).

Aangezien dit een nieuw instrumentarium is, bestaat er op het terrein wel enige onduidelijkheid inzake het al dan niet verschuldigd zijn van deze planbaten wanneer het gaat om een woning die via de opvulregel werd gebouwd.

De vraag blijft hoe de planbatenregeling van toepassing zal zijn op die woningen, waarvoor reeds een marktconforme bouwgrondprijs werd betaald, wanneer de gemeenten beslissen via de uitvoeringsplannen deze woningen op te nemen in een woonkorrel of woongebied.

De minister heeft aangekondigd dat de planbatenregeling zal worden gescreend, onder meer vertrekkende van het principe dat geen tweemaal wordt betaald voor dezelfde grond.

1. In welke termijn wordt voorzien om de planbatenregeling te screenen ?

Bestaat er in Vlaanderen een instrumentarium om die screening door te voeren ? Met welke elementen wordt daarbij rekening gehouden ?

Aan wie wordt de opdracht voor die screening toevertrouwd ?

2. Maakt de herwerkte versie van de planbatenregeling deel uit van het nieuwe ontwerpdecreet ?

Antwoord

1. Om te oordelen of een marktconforme bouwgrondprijs werd betaald, zou eenzelfde procédé kunnen worden toegepast als voor de vaststelling van de planschade, met name het te indexeren bedrag dat als grondslag heeft gediend voor de heffing van de registratie- of successierechten of, subsidiair, de verkoopwaarde van het goed in volle eigendom op de dag van de verwerving.

Deze informatie kan worden verkregen bij de instrumenterende ambtenaren en de fiscale diensten.

2. In amendement 3 met betrekking tot het voorstel van decreet houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 van de heren Patrick Lachaert, Herman Lauwers, Bruno Tobbacq en mevrouw Isabel Vertriest, worden terzake voor-

stellen geformuleerd (*resp. Stuk 720 (2000-2001) Nr. 1 en Stuk 563 (2000-2001) -Nr. 1 – red.*).

Vraag nr. 114 van 23 mei 2001 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Adviesraden – Vrouwen

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden

Vraag nr. 62

van 23 mei 2001

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 163

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 115 van 1 juni 2001 van de heer JAN LOONES

Invoering euro – KMO's

Naar verluidt zijn veel KMO's nog steeds onvoldoende voorbereid op de overschakeling naar de euro ("De Zelfstandige" – opinieblad voor zelfstandigen, vrije beroepen en KMO's van 1 mei 2001).

Slechts iets meer dan de helft van de KMO's in de eurozone zou in dit verband over een actieplan beschikken.

De Europese Commissie trekt bijgevolg aan de alarmbel en vraagt dringende inspanningen om de KMO's tot actie aan te sporen.

1. Neemt de minister maatregelen om de KMO's nog intensiever in te lichten en tot actie aan te sporen m.b.t. tot de overschakeling naar de euro ? Zo ja, welke ?
2. Zijn daarover onderhandelingen met de sector gepland ?

Antwoord

De omschakeling naar de euro en meer in het bijzonder de promotie ervan wordt in ons land gecoördineerd door de federale overheid. Wat de KMO's betreft, zijn de ministers Gabriëls, minister van Landbouw en Middenstand, en Picqué, minister van Economie en Wetenschappelijk Onderzoek, bevoegd.

Minister Gabriëls voert momenteel een sensibiliseringscampagne voor de KMO's op verschillende vlakken.

1. Publicatie van de "Eurofolder". Deze zal begin juli 2001 verschijnen en worden verspreid via de middenstandsbladen in samenspraak met de middenstandsorganisaties.
2. "Eurochecklist 2002" : dit is een bijlage bij het bestaande tijdschrift Pacioli van de boekhouders. Via deze checklist kunnen de ondernemers met een stappenplan verifiëren of zij gedaan hebben wat nodig is voor de invoering van de euro. Deze checklist wordt verspreid onder 9.000 boekhouders.
3. Naar aanleiding van tentoonstellingen zullen documentatiemateriaal en voorbeeldeuromunten worden verspreid.
4. Indien er nog belangrijke wijzigingen komen inzake reglementering, dan zal de website van "Eurochallenger" (publicatie voor de boekhouders en accountants) worden aangepast.

Het sensibiliseringsprogramma van minister Picqué ziet er als volgt uit.

1. Relancering van het "eurolabel" : reeds in 1999 had de minister het eurolabel gelanceerd om de KMO's aan te zetten tot het gebruik van de euro, maar dit had toen weinig succes. Vandaar dat de minister het nu opnieuw start. Concreet betekent dit dat de KMO's het eurolabel mogen uithangen in hun bedrijf op voorwaarde dat zij op alle vlakken (administratief, boekhoudkundig, fiscaal, enz.) met de eurovoorschriften in orde zijn.

Deze voorwaarden werden in gemeenschappelijk overleg met de KMO-organisaties – Fedis, Unizo, UCM – vastgelegd (*Fedis : Belgische Federatie van de Distributieondernemingen ; Unizo : Unie van Zelfstandige Ondernemers ; UCM : Fédération Nationale des Unions des Classes Moyennes – red.*). In september 2001 zullen 5

miljoen huishoudens een brief ontvangen waarin het eurolabel wordt uitgelegd en waarin hun wordt gevraagd bij voorkeur die handelszaken te kiezen welke het eurolabel afficheren.

2. Einde 2000 heeft minister Picqué een brief gestuurd naar ± 800.000 Belgische bedrijven, naar de boekhouders en naar de sociale secretariaten om de invoering van de euro te stimuleren.

De Commissie van de Europese Unie heeft in 1999 een speciaal europrogramma voor de KMO's opgezet. De "Euro Info Centers" over heel Europa hebben aan dit programma deelgenomen, zo ook de Vlaamse Euro Info Centers. De Commissie had een bepaald bedrag voor elk Euro Info Center om seminars te organiseren voor de KMO's.

Alle Vlaamse Euro Info Centers hebben dit gerealiseerd via verschillende sessies : algemene informatie over de euro, boekhoudkundige, fiscale en sociaalrechtelijke aspecten. Het Euro Info Center bij de Vlaamse Gemeenschap zal in het najaar een laatste seminarie organiseren om de laatste ontwikkelingen in verband met de euro aan de KMO's mee te delen. Het Euro Info Center doet een beroep op expertise van het Commissariaat-Generaal voor de Euro. De KMO's zullen via de pers op de hoogte worden gebracht van dit evenement.

Hieruit blijkt bijgevolg dat op verscheidene niveaus grote en aangehouden acties, in overleg met de KMO-organisaties, worden gevoerd om de ondernemingen maximaal te sensibiliseren voor de omschakeling naar de euro.

**Vraag nr. 116
van 1 juni 2001
van de heer GILBERT VANLEENHOVE**

Eureka-projecten – Vlaamse bedrijven

Via het Eureka-netwerk voor industrieel onderzoek en ontwikkeling, worden bedrijven en instellingen in staat gesteld via Europese samenwerking innovatieve producten, processen en diensten te ontwikkelen die hun concurrentiepositie ten opzichte van andere economisch sterke landen, zoals Japan en de Verenigde Staten, kunnen verstevigen.

Het gaat daarbij om projecten inzake medische en biotechnologie, communicatietechnologie, energietechnologie, milieutechnologie, informaticatechnologie, lasertechnologie, materiaaltechnologie, robo-

tisering en productautomatisatie, transporttechnologie, ...

1. Hoeveel Vlaamse bedrijven en/of instellingen zijn momenteel in een Eurekaproject ingeschakeld ?
2. Hoeveel van die bedrijven en/of instellingen vervullen daarin een leidinggevende rol ?
3. Wat is de procentuele verhouding tussen de verschillende soorten participanten, dit zijn grote bedrijven, KMO's, onderzoekscentra, universiteiten en hogescholen en andere ?
4. Wat is het procentuele aandeel van deelname per technologiesector, zoals hierboven vermeld ?
5. Wat is de totale, respectievelijk gemiddelde kostprijs van de lopende projecten per technologiesector ?

Antwoord

Het overzicht betreft gegevens uit de publieke internationale Eureka databank (excl. clusterprojecten) aangaande projecten met einddatum later dan 31 december 2000.

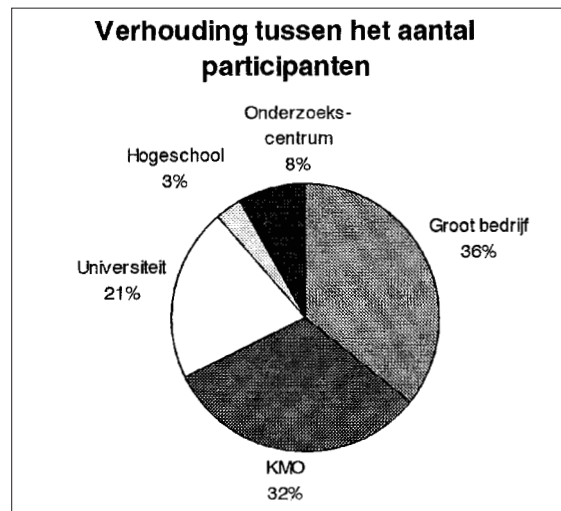
De budgettaire gegevens omschrijven de geplande totale projectkosten, inclusief deze van de buitenlandse partners.

1. Momenteel zijn 62 Vlaamse participanten actief in 36 Eurekaprojecten.

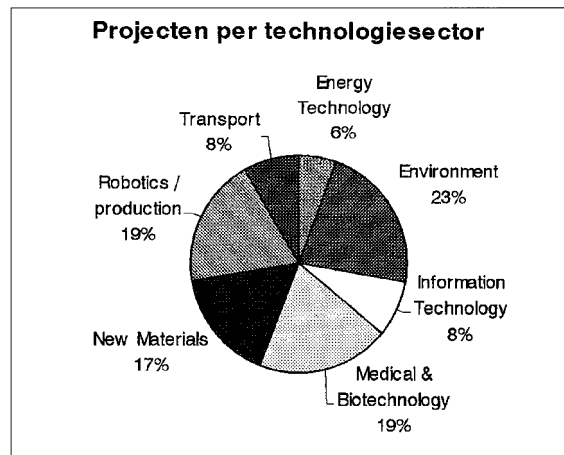
Opmerking : het IWT cofinanciert de Vlaamse participanten in achttien (50 %) van deze projecten (*IWT : Vlaams Instituut voor de Bevordering van het Wetenschappelijk Technologisch Onderzoek in de Industrie – red.*).

2. De coördinerende rol wordt in elf projecten (31 %) waargenomen door de Vlaamse participant (5 KMO, 4 groot bedrijf, 1 universiteit, 1 hogeschool).

3.

4.

5. Technologiesector	Projectkosten in meuro	
	Totaal	Gemiddeld
Energy Technology	3,1	1,5
Environment	44,9	5,6 (*)
Information Technology	8,7	2,9
Medical & Biotechnology	20,9	3,0
New Materials	11,8	2,0
Robotics/production	7,6	1,1
Transport	6,4	2,1
Alle sectoren	103,4	2,9 (*)

(*) Wanneer één groot project niet in aanmerking wordt genomen, bedraagt de gemiddelde totale kostprijs voor de sector "Environment" 1,8 meuro en voor "alle sectoren" 2,0 meuro. (*meuro : miljoen euro – red.*).

Vraag nr. 117
van 1 juni 2001
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Tweede havenontsluiting – Bezwaarschrift Nijlen

Heel wat Kempische gemeenten tonen zich bezorgd over de mogelijke effecten van de tweede havenontsluiting. Enige tijd geleden stuurde de milieuraad van de gemeente Nijlen een brief met bezwaarschriften naar minister Stevaert.

Uit de plaatselijke pers verneem ik dat minister Stevaert, die begrip toont voor de bekommernissen die een infrastructuur van een dergelijke omvang veroorzaakt en die stelt dat de negatieve effecten maximaal zullen worden beperkt, de bezwaarschriften aan de minister van Ruimtelijke Ordening heeft doorgegeven.

Kan de minister meedelen of hij de bewuste documenten inderdaad heeft ontvangen ?

Werden ze reeds bestudeerd ?

Heeft hij reeds enig idee op welke manier de negatieve effecten maximaal zullen worden beperkt ?

Antwoord

Het bezwaarschrift dat de milieuraad van de gemeente Nijlen mij heeft bezorgd, heeft betrekking op de bovengrondse aanleg van het vak Ranst-Lier van de tweede spoorontsluiting van de Antwerpse haven.

Het plannings- en besluitvormingsproces omtrent de aanleg hiervan loopt al een aantal jaren en er zijn reeds verschillende belangrijke stappen gezet. De eerste beslissing door de Vlaamse regering van 28 april 1998 omtrent de principiële tracékeuze werd gebaseerd op een haalbaarheids-MER met daaraan gekoppeld ruimtelijk onderzoek en technisch onderzoek van de NMBS (*MER : milieueffectrapport – red.*).

Op 23 juni 2000 bevestigde de Vlaamse regering het tracé via Ekeren-Schoten-Wijnegem-Wommelgem-Ranst en Lier op basis van gedetailleerd ruimtelijk, milieuhygiënisch, technisch en veiligheidsonderzoek.

De Vlaamse regering stelde bij deze beslissing wel een aantal voorwaarden. Deze zijn de volgende :

- het lengteprofiel van dit tracé verloopt waar mogelijk op niveau -1, dit wil zeggen in een open sleuf, waar nodig in een betonnen U-bak of in gesloten tunnel,
- enkel op plaatsen waar het op spoortechnisch vlak onmogelijk is, met name in het vak Ekeren-E19 en de overgang Netekanaal, zal het lengteprofiel op niveau +1 verlopen,
- voor de tracézone Veltwijcklaan-verkeerswisselaar E19 Merksem wordt geopteerd voor de variëte met verplaatsing van de goederenlijn 27A,
- ter hoogte van de bundeling met de autosnelweg E313 wordt geopteerd voor de variëte van de strakke bundeling ten noorden van de E313,
- ter hoogte van de kruising met de E313 in Ranst wordt gekozen voor het meest oostelijke tracé dat het Muizenbos maximaal vrijwaart. Er wordt gezorgd voor een evenwaardige compensatie voor het verlies van areaal en een maximale garantie voor het behoud van de waterhuishouding van het Muizenbos en het Zevenbergenbos,
- voor de tracézone Ranst-Lier wordt geopteerd voor de westelijke variant.

Er werd dus door de Vlaamse regering beslist om ter hoogte van de kruising met de E313 in Ranst te kiezen voor een lage oplossing en ter hoogte van het Netekanaal wegens technische en veiligheidsredenen voor de hoge oplossing, gezien de kruising met de Kleine Nete en het Netekanaal, ook de kruising met de bestaande spoorlijnen 15 en 16 en de noodzakelijke aansluiting op lijn 16 richting Aarschot.

Een ondertunneling zou onder alle bovenvermelde kruisende infrastructuren moeten lopen en zou, gelet op de hoogteligging van lijn 16 naar Aarschot, waarop moet worden aangesloten, ook nog onder de grote Nete moeten lopen.

Dergelijke lange tunnel zou, naast de zeer hoge kostprijs, ook problemen opleveren qua veiligheid.

In de voorbereidende studie werden onder andere volgende milieumilderende maatregelen en maatregelen voor ruimtelijke inpassing van de hoge oplossing opgenomen :

- het aanbrengen van optimale geluidsbeperkende voorzieningen en beplantingssingels langs het tracé ten behoeve van een aanvaardbaar woonklimaat in woongebieden Het Alliers, Liersesteenweg en Kromme Ham ;
- de aanleg van een spoorviaduct op pijlers vanaf de Ringweg over het gehele Netedal en verder tot voorbij de dreven van kasteel Heidebloem, en dit ten behoeve van behoud van visuele, landschappelijke, ecologische en recreatieve relaties ;
- kruising van de Molenbeek en de Beggelbeek met toepassing van natuurtechnische maatregelen (verbrede oeverzones), ontwikkeling van landschappelijk en ecologisch raamwerk langs beken en wegen ;
- aanleg van houtkanten in aansluiting op bestaande groenelementen.

In opdracht van de administratie legt het studiebureau IRIS Consulting-DHV momenteel de laatste hand aan het opstellen van een ontwerp van ruimtelijk uitvoeringsplan dat de beslissingen van de regering planologisch vertaalt.

Vanaf september zal de procedure voor het opmaken van dit ruimtelijk uitvoeringsplan officieel worden opgestart, met onder andere een plenaire vergadering met de betrokken gemeentebesturen.

Tijdens het openbaar onderzoek kunnen alle betrokkenen hun bezwaren kenbaar maken, waarna deze uitgebreid zullen worden behandeld.

Vraag nr. 118
van 1 juni 2001
van de heer JACKY MAES

BPA zonevreemde bedrijven Kortemark – Stand van zaken

In de gemeenteraadszitting van 20 juni 2000 werd het ontwerp van sectoraal bijzonder plan van aanleg (BPA) zonevreemde bedrijven van Kortemark met eenparigheid van stemmen definitief aanvaard en werd de sectorale benadering opgemaakt door Witab (West-Vlaamse Intercommunale voor Technisch Advies en Bijstand) goedgekeurd. Het dossier wordt vervolgens overgezonden aan de hogere overheid voor goedkeuring.

Op 1 september 2000 werd het dossier overgezonden aan de bestendige deputatie en het hoofdbe-

stuur Ruimtelijke Planning. Een afschrift werd ook bezorgd aan de minister bevoegd voor Ruimtelijke Ordening. Op 21 september gaf de bestendige deputatie van West-Vlaanderen een gunstig advies. Begin december 2000 werd ook nog een advies van Ruimtelijke Planning bezorgd aan het kabinet van de minister van Ruimtelijke Ordening.

Anderhalf jaar later stel ik vast dat de minister nog steeds geen beslissing heeft genomen.

1. Wat is de reden voor de grote vertraging in dit dossier ?
2. Wanneer wordt het ontwerp van het sectoraal BPA zonevreemde bedrijven van Kortemark goedgekeurd ?

Antwoord

1. De redenen voor de trage besluitvorming in dit dossier zijn de afweging van de vele tegenstrijdige standpunten en de ingewikkeldheid van het dossier.
2. Een ministerieel besluit aangaande vermeld BPA werd door mij op 14 juni 2001 ondertekend en zal eerstdaags aan de gemeente worden overgezonden.

Vraag nr. 119
van 1 juni 2001
van mevrouw ISABEL VERTRIEST

Grindcomité – Samenstelling m/v

In het jaarverslag van het Grindcomité wordt gesteld dat het comité en zijn subcomités last hebben om de evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen te bereiken.

De vernieuwing van de mandaten zou men laten samenvallen met de gemeenteraadsverkiezingen van oktober 2000. Ondertussen zijn we een half jaar verder.

1. Zijn het Grindcomité en zijn subcomités reeds opnieuw samengesteld ?
2. Zo ja, hoe is de verdeling mannen en vrouwen ?
3. Is de samenstelling verlopen conform het decreet van 1997 over de evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen ?

Antwoord

Het Sociaal Comité werd opnieuw samengesteld bij ministerieel besluit van 16 februari 2000. Het Grindcomité, het Herstructureringscomité en het Onderzoekcomité werden opnieuw samengesteld bij ministeriële besluiten van 30 maart 2001. Deze ministeriële besluiten werden als mededeling voorgelegd aan de Vlaamse regering.

Het Sociaal Comité is samengesteld uit 7 personen, waaronder 3 vrouwen. Het Grindcomité is samengesteld uit 21 leden, waaronder 1 vrouw. Het Herstructureringscomité is samengesteld uit 18 leden, waaronder 4 vrouwen. Het Onderzoekcomité is samengesteld uit 11 leden, waaronder 1 vrouw.

Hoewel ik geen rechtstreekse impact heb op de vertegenwoordigers die alle decretaal bepaalde samenstellende instanties naar de bovenvermelde comités afvaardigen, werd hun nadrukkelijk gevraagd bij hun voordrachten rekening te houden met de minimale vertegenwoordiging van mannen en vrouwen.

De samenstellende instanties (gemeentebesturen, werkgeverorganisaties, werknemersorganisaties, IML, ...) moeten niet drie, maar slechts één persoon aanwijzen (*IML : Intercommunale Maatschappij voor Ruimtelijke Ontwikkeling in Limburg – red.*). In dergelijk geval zou men kunnen stellen dat één ervan respectievelijk man of vrouw is. De aldus samengestelde comités zouden dan automatisch voldoen aan de minimale vertegenwoordiging.

Daar er nu slechts één afgevaardigde moet worden aangesteld, kan men géén evenredige vertegenwoordiging eisen per vertegenwoordigende instantie. Voor de samenstelling van de comités is de Vlaamse regering bijgevolg volledig afhankelijk van de voordrachten.

Toch werden zoveel als mogelijk vrouwen aangesteld in de betrokken comités.

**Vraag nr. 120
van 7 juni 2001
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Bedrijvenzone Wolvertem-Westrode – Beleidsopties

Uit een rapport van de werkgroep SPRE (Strategisch Plan Ruimtelijke Economie) blijkt dat er dringend nood is aan 570 hectare industriegrond

om over een "ijzeren voorraad" van vijf jaar te kunnen beschikken.

Daartoe zouden 1.400 hectare regionale bedrijventerreinen bouwrijp moeten zijn, terwijl in werkelijkheid slechts 850 hectare beschikbaar is.

De Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij Vlaams-Brabant (GOM Vlaams-Brabant) ijvert sedert vele jaren voor de realisatie van de sinds 1977 op het gewestplan Halle-Vilvoorde aangebrachte bedrijvenzone in Wolvertem-Westrode. Door de intercommunale Haviland (Intercommunale Maatschappij voor de Ruimtelijke Ordening en de Economische-Sociale Expansie van het Arrondissement Halle-Vilvoorde) werden grondverwervingen gerealiseerd voor een oppervlakte van iets meer dan 74 ha, en een uitgave van ruim 550 miljoen werd geregistreerd voor dit project. Er werd op 13 juli 1995 aan de administratie Wegen en Verkeer ook een bouwvergunning afgeleverd en door de afdeling Wegen en Verkeer Vlaams-Brabant werd de aanbesteding voor de infrastructuurwerken georganiseerd. Deze werken werden toegewezen, maar wegens budgettaire moeilijkheden niet uitgevoerd.

Uit het antwoord op mijn schriftelijke parlementaire vraag nr. 10 van 26 januari 2001, verstrekt door de minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie, blijkt dat genoemde werken niet worden overwogen, aangezien daartoe geen kredieten zijn ingeschreven in het meerjarenprogramma (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 10 van 30 maart 2001, blz. 1281 – red.*).

De Raad van State heeft inmiddels op 30 september 1999 de beslissing ongedaan gemaakt van de gemachtigd ambtenaar voor Ruimtelijke Ordening Vlaams-Brabant waarbij de bouwvergunning aan Haviland werd geweigerd voor het uitvoeren van wegenwerken, waterzuivering en spaarbekken in Meise-Boskant. Als wisseloplossing werd de realisatie vooropgesteld van de zone De Berg, aansluitend op de bestaande zone Londerzeel langs de A12, mits realisatie van een parallelwegenstructuur.

Gelet op de behoefte aan industrie- of bedrijventerreinen is de evolutie van het dossier bedrijvenzone Westrode op zijn minst merkwaardig.

1. Op basis van welke argumentatie wordt deze zone niet opgenomen in het urgentieplan voor het bouwrijp maken van bedrijventerreinen ?
2. Om welke redenen werd de bedrijvenzone Westrode, opgenomen in het gewestplan 1977,

nooit opgenomen in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen ?

Antwoord

De problematiek van het bedrijventerrein Westrode is mij voldoende bekend. De verschillende mogelijkheden, gaande van alternatieve locaties voor een regionaal bedrijventerrein tot de ontwikkeling van het huidig bestemde bedrijventerrein, werden nauwkeurig in kaart gebracht.

Heel wat aspecten spelen een rol in de complexe problematiek: de ontsluiting naar de A12, het financiële, de ontwikkelingsperspectieven van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.

1. In het urgentieproject van het SPRE voor de omschakeling van bestemde naar bouwrijpe bedrijventerreinen in de economische knooppunten in Vlaanderen, zijn 55 concrete knelpuntbedrijventerreinen opgenomen, verspreid over de vijf provincies. Het bedrijventerrein Westrode Meise-Wolvertem is wel degelijk als één der 55 knelpuntterreinen op vraag van de GOM Vlaams-Brabant.

Op mijn initiatief zullen de vijf GOM's in samenwerking met andere betrokkenen op korte termijn uitzoeken op welke wijze aan deze 55 knelpuntterreinen kan worden gewerkt.

Uit deze voorbereiding zal ook blijken welke terreinen bij prioriteit kunnen worden aangepakt en vermarkt, welke terreinen een langere ontwikkelingstijd nodig zullen hebben en welke terreinen misschien beter worden gedesaffec-teerd.

2. In het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen zijn geen individuele bedrijventerreinen geselecteerd of vermeld. Wel selecteert het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen de strategische plaatsen in Vlaanderen waar de verdere ontwikkeling van regionale bedrijventerreinen kan plaatsvinden, de zogenaamde economische knooppunten. Dit is gebeurd aan de hand van relevante criteria binnen de toenmalig beschikbare kennis.

Meise werd niet geselecteerd als economisch knooppunt. Vanuit de bindend vaststelde selecties in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen en de ligging in de belangrijke open te houden openruimteverbinding tussen Mechelen en Brus-

sel, is een ontwikkeling vanuit ruimtelijk oogpunt niet evident.

Vraag nr. 121 van 7 juni 2001 van de heer CHRISTIAN VEROUGSTRAETE

VRT Terzake – Onpartijdigheid

Op maandag 21 mei 2001 werd Vlaams volksvertegenwoordiger Karel De Gucht in het programma "Terzake" op Canvas geïnterviewd over zijn voorstel inzake regularisatie van zonevreemde woningen.

Op het einde van het interview verwees de journaliste naar het feit dat het voormeld regularisatievoorstel niet op de steun kon rekenen van de voltallige huidige meerderheid, zodat een wisselmeerderheid in het Vlaams Parlement tot de mogelijkheden behoorde, en zij zei letterlijk "VLD en CVP is geen meerderheid, dan hebt U de mestkevers nodig". Hiermee bedoelde zij duidelijk het Vlaams Blok.

Dat politieke partijen elkaar verwijten toesturen of elkaar anders gaan noemen, daar kan ik nog inkomen, maar dat een journaliste de derde grootste politieke partij van Vlaanderen "mestkevers" noemt, kan niet door de beugel en is een duidelijke inbreuk op de deontologische code van journalisten van de openbare omroep, waarbij objectiviteit en politieke neutraliteit de regel dienen te zijn.

1. Werd door de betrokken journaliste een inbreuk gepleegd op de deontologische code van de openbare omroep inzake objectiviteit en politieke neutraliteit ?
2. Kan het door de beugel dat een journaliste een politieke partij in Vlaanderen met een scheldnaam vermeldt ?
3. Welke maatregelen worden genomen om zoiets in het vervolg te vermijden ?

Antwoord

1. Betrokken zin is geïsoleerd uit een minutendurend interview. De journaliste confronteert de in de loop van het gesprek geïnterviewde Karel De Gucht met een uitspraak van de man zelf. Het gaat met andere woorden over een "citaat" van de geïnterviewde dat de journaliste ver-

werkte in een vraag die scherp en duidelijk is gesteld.

2. Dat het om een "citaat" ging van de heer De Gucht en niet om een uitspraak van de journaliste, blijkt uit de opbouw en de toon van het interview. Mocht de vraag in de geest van het interview zijn uitgeschreven, zou dat als volgt zijn : "VLD en CVP is geen meerderheid, dan hebt u de "mestkevers" nodig ?"
3. De conclusie is dat de journaliste geen standpunt innam en dat de scheldnaam duidelijk voor rekening is van de geïnterviewde, en niet van de interviewer.

**Vraag nr. 122
van 7 juni 2001
van de heer JOS DE MEYER**

Provinciale structuurplannen – Dendermonde-St.-Niklaas

De algemene principes voor de afbakening van de stedelijke gebieden, de verdeling van het aantal woningen en het aantal hectare industriezone liggen vast in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV).

Volgens de taakstelling moeten de provincies verdere invulling geven aan de gebieden voor wonen of bijkomende woongelegenheden de gemeenten in het buitengebied, de selectie van de hoofddorpen en woonkernen, de afbakening van de regionale bedrijventerreinen en de selectie van de secundaire wegen en de gebieden voor groen- en bosgebied binnen hun grondgebied.

De vastlegging van principes voor het arrondissement Dendermonde-Sint-Niklaas gebeurt in het provinciaal structuurplan van Oost-Vlaanderen.

1. Wat is momenteel de stand van zaken van dit structuurplan ?
2. Heeft de provincie voor de zeventien gemeenten van het arrondissement Dendermonde-Sint-Niklaas reeds invulling gegeven aan deze principes ?

Hoeveel hectare voor wonen, bedrijventerreinen en bos- en groengebieden is er bijkomend gepland voor elke gemeente van dit arrondissement ?

3. Het regionaalstedelijk gebied Sint-Niklaas wordt door het Vlaams Gewest afgebakend. De kleinstedelijke gebieden Beveren, Temse, Wette- ren en Dendermonde worden op provinciaal niveau afgebakend.

Hoever staat deze procedure en wat houdt de afbakening voor deze vier steden in ?

Antwoord

In globale termen is het de taak van de provincie om een visie te formuleren op de elementen die functioneren op bovenlokaal (maar niet Vlaams of internationaal) niveau. Decretaal is de taak van het Vlaams Gewest beperkt tot het adviseren van de provincie (bij een voorontwerp n.a.v. de plenaire vergadering, bij een ontwerp n.a.v. het openbaar onderzoek) vertrekkende vanuit het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen en de definitieve vaststelling van het provinciaal ruimtelijk structuurplan. Het is dan ook evident dat gelijkaardige elementen aan bod komen in het structureel overleg naar aanleiding van de omzendbrief in verband met de inhoudelijke taakstellingen van het provinciaal ruimtelijk structuurplanningsproces (RO96/06).

Bij de opmaak van een provinciaal ruimtelijk structuurplan is het uitwerken van een gewenste ruimtelijke structuur essentieel. In het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen is er een meer concrete inhoud gegeven aan wat dit betekent.

Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger aangeeft, is het inderdaad de taak van de provincie in een verdeling van bijkomende woongelegenheden voor gemeenten van het buitengebied en de kleinstedelijke gebieden, een selectie van hoofddorpen en woonkernen en de selectie van de secundaire wegen te voorzien, doch steeds vertrekkende vanuit een ruimtelijke visie. Voor de economische structuur en de belangrijkste functies van het buitengebied is het verhaal, net zoals voor wonen, gedifferentieerd. Een gedeelte van de taken – het voorzien in bijkomende regionale bedrijventerreinen in groot- en regionaalstedelijke gebieden in de afbakening van de gebieden van de agrarische structuur, de Grote Eenheden Natuur en Grote Eenheden Natuur in Ontwikkeling, bosuitbreidingsgebied en de natuurverwervingsgebieden – zijn taken van het Vlaams Gewest. De provincie voorziet in regionale bedrijventerreinen in de kleinstedelijke gebieden en economische knooppunten, in de natuurverbindingengebieden en in een gebiedsgerichte visie op de agrarische macrostructuur.

1. Over een voorontwerp van provinciaal ruimtelijk structuurplan, dat was opgesteld door een externe studiegroep, vond een overleg plaats tussen mijn administratie en vertegenwoordigers van de provincie Oost-Vlaanderen op 16 juni 2000. Mijn administratie heeft op het document een advies uitgebracht op 11 juli 2000. Voorzover bekend, is de provincie thans bezig met de verwerking van dit advies en adviezen van andere instanties.
2. Gelet op de documenten die mij bekend zijn, is het voorbarig te stellen dat deze visie reeds gefinaliseerd is.
3. De Vlaamse administratie is niet op de hoogte van initiatieven van de provincie om afbakeningsprocessen voor kleinstedelijke gebieden op te starten.

Dergelijke initiatieven kunnen wellicht reeds opstarten wanneer de globale visie voldoende gekristalliseerd is en gedragen door de verschillende partners.

De provincie Oost-Vlaanderen kan echter de kleinstedelijke gebieden maar afbakenen in een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan zodra het provinciaal ruimtelijk structuurplan definitief vastgesteld is.

**Vraag nr. 124
van 7 juni 2001
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Bedrijventerreinen – Onderzoek – Benuttingsgraad

Tijdens een recente interventie in het Vlaams Parlement heeft de minister zijn visie uiteengezet omtrent het Strategisch Plan Ruimtelijke Economie (SPRE). Die vooruitstrevende visie wijst op een nieuwe aanpak, die niet langer alleen gebaseerd is op de ruimtelijke ordening, zoals dit totnogtoe het geval is geweest. Zonder het belang hiervan te ontkennen, moet worden toegegeven dat in de loop der jaren en sedert het ontstaan van de gewestplannen, die een strikt geordend kader uitstippelden, een bewustwording is gegroeid om ook aan andere elementen aandacht te schenken, zoals de economische ontwikkeling in een ruimer Europees perspectief, een waarborg voor meer welvaart en welzijn.

De minister verwees op het vlak van de economie naar een versnipperd landschap van vijf gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen (GOM), die samen niet echt scoren. Verder heeft hij als een van de prioriteiten het al dan niet tekort aan bedrijventerreinen aangesneden, waarbij hij werd geconfronteerd met het standpunt van de administratie Ruimtelijke Ordening dat er "genoeg terreinen zijn". De oefening werd gemaakt voor de bestemde maar niet in gebruik genomen bedrijventerreinen. Beleidsondersteunend onderzoek werd aangekondigd, maar is totnogtoe uitgebleven.

1. Wordt dit onderzoek toevertrouwd aan een wetenschappelijke instelling of aan de administratie ?

Werd eraan gedacht om daarbij de GOM's in te schakelen, die toch beschikken over een vrij goede terreinkennis, zelfs al ontbreekt het hun misschien aan een globaal overzicht van het Vlaamse gewest en hanteren zij wellicht concurrentiële criteria ?

2. Beschikt men op de administratie Ruimtelijke Ordening over gegevens betreffende de totale oppervlakte van de bestemde bedrijventerreinen ?

Welk percentage van die terreinen is reeds in gebruik genomen ?

3. Sommige van de niet in gebruik genomen bedrijventerreinen waren destijds opgenomen in gewestplannen, maar pogingen om tot de realisatie ervan over te gaan, stuiten op allerlei procedures die de ontwikkeling in de weg staan. Zelfs het goedkeuren van een bijzonder plan van aanleg (BPA) volstaat blijkbaar niet altijd om ze door de administratieve molen te krijgen.

Ook niet de volledige afwikkeling van de onteigeningsprocedure. Het gaat hier kennelijk om "green fields".

Wat staat hun realisatie nog in de weg ?

Bevinden zich op de as Boom-Brussel dergelijke "green fields" ? Waar zijn ze gelegen ?

Antwoord

1. Het Strategisch Plan Ruimtelijke Economie is precies bedoeld als wetenschappelijk programma dat de basis moet leggen voor meer weten-

schappelijk onderbouwde beleidsvoorbereiding rond ruimtelijk-economische thema's. Hierbij is het de bedoeling dat na een eerste fase van kennisverwerking en capaciteitsopbouw – een fase die een viertal jaar in beslag zal nemen – de administratie in staat wordt gesteld deze beleidsvoorbereidende taak op zich te nemen.

In het kader van het SPRE is het wetenschappelijk onderzoek volop aan de gang, zij het via een gefaseerde aanpak op basis van een programmeringsdocument waarbij prioriteit wordt gegeven aan twee thema's, met name de problematiek van de zonevreemde bedrijven en de planning (realisatie) van bedrijventerreinen. Echter, om te vermijden dat de thematische aanpak aanleiding geeft tot een te gefragmenteerde (of zelfs inconsistente) ruimtelijk-economische visie voor Vlaanderen, wordt er tegelijk ook gewerkt aan een beter inzicht in de ruimtelijk-economische hoofdstructuur en de dynamiek ervan.

De wetenschappelijke onderbouwing van de ruimtelijk-economische beleidsvoorbereiding, zoals dat in het kader van het SPRE gebeurt, is toevertrouwd aan drie externe opdrachthouders, aangestuurd door een kerngroep en een uitgebreide stuurgroep. In de kerngroep zijn, naast de opdrachthouders en het kabinet, ook de beide administraties (Economie en Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen) vertegenwoordigd. De stuurgroep fungeert als een ruimer forum, onder meer bedoeld om de deskundigheid van alle relevante organisaties bij de SPRE te betrekken, zo ook de GOM's.

Er dient op te worden gewezen dat de kwaliteit van de wetenschappelijk onderbouwde inzichten de verantwoordelijkheid is van de opdrachthouders. De wijze waarop nadien gevolg wordt gegeven aan die inzichten, met andere woorden de beleidsvoorbereiding en vanzelfsprekend de beleidskeuzes zelf, behoort niet meer tot de eigenlijke opdracht voor het SPRE. Het beleidsondersteunend onderzoek betreft hier dus het beleidsgericht gevolg dat wordt gegeven aan het eerste deelproject.

Voor het eerste deelproject ("Omschakeling van bestemde naar bouwrijpe bedrijventerreinen in de economische knooppunten in Vlaanderen") kan erop worden gewezen dat door de opdrachthouders nauw is samengewerkt met de GOM-experten terzake ; dit deelproject is vermeld op de website van het SPRE.

Inmiddels werd een task force geïnstalleerd om het verder beleidsondersteunend onderzoek per provincie te organiseren, waarbij de GOM's, tezamen met de provinciale planologische diensten en onder coördinatie van de opdrachthouders van het SPRE, tegen het najaar voor elk bestemd knelpuntterrein uit hun respectieve provincies (zoals dus geïventariseerd in het kader van het eerste deelproject) een stappenplan zullen maken, teneinde na te gaan of en op welke wijze deze terreinen geheel of gedeeltelijk kunnen worden gerevaloriseerd als bedrijventerein.

2. De administratie Ruimtelijke Ordening heeft inderdaad zicht op de bestemde gronden en houdt op een systematische manier de nieuwe bestemde bedrijventerreinen bij. Voor de bestemde bedrijfsterreinen op basis van de gewestplannen en gewestplanwijzigingen is deze inventaris volledig. Voor de bestemde bedrijfsterreinen naar aanleiding van BPA's is dit niet eenvoudig vast te stellen. Momenteel is hieromtrent dan ook een oefening gaande.

Daarnaast beschikken de GOM's over een inventaris van de bedrijventerreinen, met inbegrip van de bezetting ervan.

Aan de hand van deze bedrijventerreineninventaris kan men voor het jaar '99 de volgende benuttingsgraad van de industrieterreinen afleiden (niet alle GOM's beschikken over de meest recente informatie).

Per 31 december 1999 (actualisatie elk jaar op 31 december) is 43.087 hectare volgens de gewestplannen, de algemene plannen van aanleg en de bijzondere plannen van aanleg bestemd als industrieterrein (paars ingekleurd) en ook als zodanig in de inventaris opgenomen. Hierin zijn ook de terreinen van minder dan 5 hectare begrepen.

Van deze 43.087 hectare :

- is bruto 36.299 hectare ingenomen door bedrijven (met inbegrip van de interne reserves kleiner dan 3 ha) en door infrastructuur. Algemeen wordt aangenomen dat gemiddeld 15 % van de industrieterreinen door infrastructuur (wegen, buffers, wachtbekkens, enz.) wordt ingenomen. Gemiddeld wordt dus netto 30.854 hectare door bedrijven in beslag genomen ;
- wordt netto 785 hectare in reserve gehouden door bedrijven ;

- is netto 1.237 hectare bouwrijp op de markt ;
- de overige oppervlakte (4.767 ha) is nog uit te rusten of definitief/tijdelijk niet realiseerbaar ;

Het nettoaanbod aan industrieterreinen omvat dus 32.876 hectare, bestaande uit :

- 30.854 hectare netto ingenomen door bedrijven,
- 1.237 hectare bouwrijp op de markt,
- 785 hectare reserves van bedrijven.

De effectieve benuttingsgraad van de huidige bestaande industrieterreinen bedraagt dus 94 %. Dit percentage dient enigszins te worden genuanceerd omdat :

- de oppervlakte ingenomen door infrastructuur slechts benaderend kan worden berekend,
- de reserves kleiner dan 3 hectare niet kunnen worden afgesplitst,
- er geen cijfers over leegstand op industrieterreinen in opgenomen zijn.

Tevens dient ook te worden vermeld dat de GOM's de oppervlaktes als ingenomen beschouwen op het moment dat ze worden verkocht, niet wanneer ze worden bebouwd.

De bedrijventerreineninventaris in opbouw zal in de toekomst gedetailleerder en reëler oppervlaktes weergeven vermits voor elk terrein de percelen met hun werkelijke grootte en reële toestand zullen opgenomen zijn. Naar aanleiding van het Strategisch Plan Ruimtelijke Economie wordt nu verder gewerkt aan een ruimtelijke balans die een correcter zicht schaft op deze verschillende grootheden.

3. Op de as Brussel-Boom bevindt zich het terrein Westrode in Meise-Londerzeel. Het betreft inderdaad een terrein dat destijds was opgenomen in het gewestplan en dat reeds grotendeels eigendom is van de intercommunale Haviland (*Intercommunale Maatschappij voor de Ruimtelijke Ordening en de Economisch-Sociale Expansie van het Arrondissement Halle-Vilvoorde – red.*).

De principes van het RSV stellen echter dat de gemeente Meise deel uitmaakt van het buitengebied en dat een bedrijventerrein van een dergelijke omvang niet kan worden ontwikkeld in het buitengebied (*RSV : Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen – red.*).

**Vraag nr. 125
van 13 juni 2001
van de heer JOHAN DE ROO**

Fuifaccommodatie – Bestemmingsgebied

De oprichting van fuifaccommodatie voor jongeren is voor een gemeente of stad geen sinecure. Er moet rekening worden gehouden met veiligheid, beperken van buurtoverlast, goede ruimtelijke ordening, enzovoort.

Een dergelijke accommodatie vestigen op een ambachtelijk bedrijventerrein en/of kleine industriezone zou een oplossing kunnen zijn. In een dergelijk gebied is er 's avonds geen bedrijvigheid en het aantal woningen is er meestal zeer beperkt.

1. Is de vestiging van een dergelijke accommodatie mogelijk op een bedrijven- en/of industrieterrein ?
2. Werd er reeds aan gedacht om dergelijke initiatieven toe te laten ? Zo ja, onder welke voorwaarden ?

Antwoord

1. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen bepaalt dat de industriegebieden bestemd zijn voor de vestiging van industriële of ambachtelijke bedrijven. Tevens worden in deze gebieden complementaire dienstverlenende bedrijven ten behoeve van de andere industriële bedrijven toegelaten, namelijk: bankagentschappen, benzinstations, transportbedrijven, collectieve restaurants, opslagplaatsen voor goederen bestemd voor nationale of internationale verkoop. Artikel 8 van hetzelfde koninklijk besluit bepaalt dat de gebieden voor ambachtelijke bedrijven en de gebieden voor kleine en middelgrote ondernemingen mede bestemd zijn voor kleine opslagplaatsen van goederen, gebruikte voertuigen en schroot, met uitzondering van afvalproducten van schadelijke aard.

Wat onder het begrip "industriële bedrijven" dient te worden verstaan, wordt stedenbouwkundig niet nader bepaald, zodat het begrip in zijn spraakgebruikelijke betekenis dient te worden begrepen, met name bedrijven waar grondstoffen worden verwerkt of nog, productief-technische bedrijven. Ook het begrip "ambachtelijk bedrijf" wordt niet nader gedefinieerd. De overheid die uitspraak moet doen over de vergunningsaanvraag dient derhalve te oordelen naar recht en redelijkheid of de betrokken inrichting al dan niet een ambachtelijk bedrijf is, en zulks overeenkomstig de gebruikelijke betekenis van het woord, met name een bedrijf waarin het handwerk primeert, wat het gebruik van machines evenwel niet uitsluit.

De louter commerciële activiteiten zoals winkels en handelszaken horen niet thuis in industriegebieden, waaronder ook de gebieden voor ambachtelijke bedrijven en voor kleine en middelgrote ondernemingen ressorteren. De complementaire bedrijven die in het industriegebied eventueel zijn toegelaten, staan vermeld in bovenstaande, limitatieve lijst. Bij de beoordeling van de vraag of een bedrijf al dan niet als een ambachtelijk bedrijf of een kleine of middelgrote onderneming kan worden beschouwd, wordt rekening gehouden met de omvang van het bedrijf en de aard van de activiteiten. Evenwel kunnen bepaalde onderdelen van het bedrijf zoals de parkeerplaatsen, de kantoren, het sociaal gebouw, de werkplaats en het benzine- en dieselpompstation evengoed deel uitmaken van een grootschalig industrieel bedrijf als van een ambachtelijk bedrijf of een middelgrote onderneming. Zij kunnen dus in een zone voor zulke bedrijven en ondernemingen worden toegelaten indien ze onderdeel uitmaken van het bedrijf.

Het is duidelijk dat fuifaccommodatie (voor jongeren) principieel strijdig is met de vermelde gewestplanvoorschriften. Nochtans kan inderdaad niet worden ontkend dat dergelijke accommodatie, vanwege de hinderaspecten, vooral wat de verkeersattractie gekoppeld aan de openingsuren betreft, weinig verenigbaar is met de woongebieden. Een koppeling aan of bundeling met andere hinderlijke activiteiten, zoals bijvoorbeeld bedrijvigheid, lijkt dus onder bepaalde omstandigheden verdedigbaar. De gewestplanvoorschriften laten dit echter niet zonder meer toe.

2. De gewestplanvoorschriften kunnen nader worden gedetailleerd of zelfs gewijzigd door de in het decreet bedoelde nieuwe planinstrumenten.

Zo is duidelijk dat de lokale overheid (gemeente of provincie) via haar ruimtelijke structuurplanning en daaropvolgende ruimtelijke uitvoeringsplannen kan vastleggen dat delen van het grondgebied specifiek voor verkeersattractieve of hinderlijke activiteiten (andere dan zuiver industriële of ambachtelijke bedrijven) kunnen worden bestemd (bijvoorbeeld ook voor commerciële activiteiten).

Bij die planmatige benadering moet uiteraard worden onderzocht wat de (ruimtelijke) effecten zijn op de aangrenzende activiteiten. Maar het is in elk geval duidelijk dat een gebiedsgerichte én specifiek plaatsgebonden benadering de beste aanpak is om dergelijke vraagstukken passend op te lossen.

Vraag nr. 128
van 18 juni 2001
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Bedrijvenzones – Archeologische vondsten

In het jaarverslag van de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij Vlaams-Brabant (GOM Vlaams-Brabant) wordt een overzicht gegeven van de stand van zaken in verband met de ontwikkeling van onder meer de diverse bedrijvenzones die in de provincie worden gerealiseerd in het kader van een sociaal-economisch ontwikkelingsbeleid.

Zo wordt er verwezen naar de bedrijvenzone Tienen-Grijpen, waarvan de ontwikkeling wordt vertraagd door archeologische opgravingen. De vondsten blijken dermate belangrijk dat een nauwgezette en tijdrovende aanpak van de opgravingen vereist is.

1. Wordt bij de aanleg en ontwikkeling van bedrijvenzones in andere provincies ook het aspect van de archeologische waarde van de aanwezige resten uit vroegere eeuwen met de nodige omzichtigheid aangepakt ?

Moeten de diverse GOM's in dit verband rekening houden met bepaalde richtlijnen ?

Wie bepaalt de waarde van de vondsten en legt al dan niet vast dat zij van die aard zijn dat een grondig onderzoek noodzakelijk is ?

Wie bepaalt wie wordt belast met de verdere uitgravingen en het vrijwaren van deze vondsten ?

2. Kunnen deze vondsten aanleiding geven tot een verschuiving van een bedrijvenzone naar andere percelen ?

Antwoord

1. Artikel 111, § 5, 4°, van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening bepaalt dat aanvragen voor percelen gelegen in voorlopig of definitief beschermde archeologische goederen, zoals bedoeld in de wetgeving houdende bescherming van het archeologisch patrimonium, voor advies worden voorgelegd aan het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium.

Artikel 5 van het decreet van 30 juni houdende bescherming van het archeologisch patrimonium, zoals gewijzigd door artikel 163 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, bepaalt dat voor vergunningsaanvragen ingediend op grond van artikel 127 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening die een invloed kunnen hebben op de ondergrond, de in hetzelfde artikel vermelde Vlaamse regering of de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verplicht is binnen dertig dagen na ontvangst van het dossier advies in te winnen bij de krachtens dit decreet aangewezen gemachtigde van de Vlaamse regering, zijnde het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium. Het Instituut brengt binnen dertig dagen na ontvangst van de adviesaanvraag een bindend advies uit. Dit bindend advies kan nadere voorwaarden opleggen en voorschriften bevatten ter bescherming van het archeologisch patrimonium.

In een protocol, ondertekend op 1 september 1995, is tussen het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium en de bestuursentiteiten belast met de stedenbouwkundige vergunning een meer pragmatische en meer efficiënte toepassing van artikel 5 van het decreet van 30 juni 1993 afgesproken. In dat protocol is opgenomen dat voor de erin opgesomde werken, die helemaal geen ingreep in de bodem betreffen, hetzij een ingreep van zeer beperkte omvang impliceren, het advies van het Instituut steeds als gunstig wordt beschouwd. Verder is ook bepaald dat het uitgebrachte advies integraal wordt overgenomen in de vergunning en dat het Instituut een afschrift van de vergunning ontvangt voorzover in zijn advies bijzondere voorwaarden werden opgelegd.

Het eerder vermelde protocol wordt ook nu nog gehanteerd, wat inhoudt dat alle aanvragen in het kader van artikel 127 die niet vallen onder de bedoelde uitzondering, voor advies worden voorgelegd aan het Instituut. Vermits een gewestelijke ontwikkelingsmaatschappij een publiekrechtelijke rechtspersoon is, worden aanvragen voor de ontwikkeling van een bedrijvenzone dus steeds voor advies voorgelegd aan het Instituut. Voldoende aandacht voor de eventuele archeologische waarde van sites wordt aldus gegarandeerd.

Het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium heeft volgens het decreet van 30 juni 1993 tot taak het beleid inzake inventaris, beheer en bescherming van het archeologisch patrimonium in het Vlaamse gewest voor te bereiden en uit te voeren, en zelf wetenschappelijk onderzoek en studies van dit archeologisch patrimonium te verrichten.

Zelfs ten aanzien van zogenaamde toevalsvondsten gelden specifieke maatregelen. Artikel 8 van het decreet bepaalt dat eenieder die een goed vindt waarvan hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden dat het een archeologisch monument betreft, dit is een overblijfsel of voorwerp of enig ander spoor van menselijk bestaan dat getuigenis aflegt van tijdperken en beschavingen, verplicht is hiervan binnen drie dagen aangifte te doen bij het Instituut. Het Instituut stelt de eigenaar en de gebruiker, ingeval zij niet de vinder zijn, en de betrokken gemeente(n) hiervan in kennis. De gevonden archeologische monumenten en hun vindplaats moeten tot de tiende dag na de melding in onveranderde toestand door de eigenaar, gebruiker en vinder bewaard blijven, worden beschermd tegen beschadiging of vernieling en toegankelijk worden gesteld voor onderzoek door het Instituut of zijn gemachtigde, zonder dat dit aanleiding kan geven tot het vorderen van enige schadevergoeding. De regering bepaalt de algemene beschermingsvoorschriften die op de bij toeval gevonden archeologische monumenten van toepassing zijn.

Het is dus zo dat het Instituut of zijn gemachtigde de waarde van de vondsten zal bepalen en al dan niet zal vastleggen dat zij van die aard is dat een grondig onderzoek noodzakelijk is. Tevens zal het Instituut bepalen wie wordt belast met de verdere uitgravingen en het vrijwaren van deze vondsten.

2. De vondsten kunnen inderdaad dermate waardevol zijn dat een verschuiving van de bedrij-

venzone naar andere percelen noodzakelijk is. Dit is evenwel slechts mogelijk voorzover de bestemmingsvoorschriften van het geldende plan van aanleg dit toelaten.

Eventueel zal een nieuw ruimtelijk uitvoeringsplan die verschuiving moeten vastleggen, waarbij tevens een bijzondere bescherming van de archeologische zone kan worden opgenomen.

Vraag nr. 129
van 18 juni 2001
van mevrouw MARGRIET HERMANS

Dierenpensions – Bestemmingsgebied

Reeds geruime tijd kampen dierenasielen en/of -pensions met vergunningsproblemen. Blijkbaar is er nooit een eenduidig, welbepaald en duidelijk standpunt ingenomen betreffende hun vestigingsplaats.

Zo werden in vorige legislaturen vergunningen afgeleverd om zich in industriezones te vestigen. Niet zo onlogisch, omdat het een commerciële uitbating betreft die in deze zones niet zo meteen als belastend wordt ervaren. Belasting in de vorm van lawaai, geurhinder, hygiëne en bereikbaarheid.

Op andere momenten was men van mening dat deze kennels toch veeleer thuishoren in landbouwgebied. Op zich ook logisch, omdat het levend materieel betreft voor commerciële uitbating.

Sommige van deze pensionhouders hebben miljoenen geïnvesteerd in hun bedrijf, maar er hangt een zwaard van Damocles boven hun hoofd. Vergunningen voor uitbreiding en/of onderhoudswerken worden niet meer afgeleverd precies omdat er een algemene onduidelijkheid is. De minister begrijpt dat de investeringen die deze mensen in hun bedrijf gedaan hebben niet zomaar in één dag om te bouwen zijn.

1. Heeft de regering reeds een definitief standpunt geformuleerd betreffende deze problematiek ?
2. Waar moeten dierenpensionhouders met hun bedrijf naartoe en wordt daarbij rekening gehouden met de jarenlange investeringen van deze mensen in hun bedrijf ?
3. Wordt er in de definitieve structuurplannen rekening gehouden met deze bedrijfstak ?

Antwoord

1 en 2. Voor een nieuw dierenasiel heeft men een stedenbouwkundige vergunning en een milieuvergunning nodig. Vanaf tien volwassen honden heeft dergelijke inrichting een milieuvergunning klasse 2 nodig. Voor de inrichtingen van klasse 2 gelden de verbodsbepalingen van artikel 5.9.6.1. van titel II van het Vlarem. Deze luiden onder meer : "... Het is daarenboven verboden inrichtingen waarin meer dan 10 honden worden gehouden te exploiteren die geheel gelegen zijn in een woongebied, ander dan een woongebied met landelijk karakter, of in een woonuitbreidingsgebied."

Het is met andere woorden duidelijk dat dierenasielen en hondenpensions wegens hun hinderlijke aard uit de woongebieden dienen te worden geweerd, tenzij het om een woongebied met landelijk karakter gaat. Wel kan uitzonderlijk de oprichting van een klein hondenpension of dierenasiel voor enkele dieren worden overwogen in een geïsoleerde uithoek van een dun bevolkt woongebied, voorzover in voldoende buffering kan worden voorzien. In een woongebied met landelijk karakter kunnen dierenasielen en hondenpensions wel worden aanvaard, mits de lokale omstandigheden daarvoor geschikt zijn. Dit houdt in : een geïsoleerde ligging ; weinig of geen verkeer, omdat net dat verkeer de dieren onrustig maakt en aldus lawaaihinder veroorzaakt ; verspreide bebouwing en dunbevolkt. Met andere woorden : het dierenasiel of hondenpension moet verenigbaar blijven met de specifieke plaatselijke omgeving.

Vaak werden dergelijke inrichtingen in het verleden verwezen naar gedesaffekteerde landbouwbedrijven, vanuit de vaststelling dat bijvoorbeeld hondenpensions enige verwantschap vertonen met hondenkennels, die zodra ze enige omvang hebben (er is een richtnorm vooropgezet van 100 dieren) als in het landbouwgebied toelaatbare para-agrarische bedrijven worden beschouwd. Een dierenasiel of hondenpension is net vanwege het ontbreken van kweekactiviteiten geen agrarisch of para-agrarisch bedrijf, zodat het in strijd is met de bestemmingsvoorschriften van agrarisch gebied. Artikel 43, § 2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, dat het verbouwen, uitbreiden en herbouwen van zonevreemde gebouwen, maar ook de gebruikswijzigingen ervan regelt, biedt, in zijn huidige vorm, geen soelaas voor de omvorming van een gedesaffecteerd landbouwbedrijf tot dierenasiel of

hondenpension. De enige in het afwijkingsartikel opgenomen gebruikswijzigingen zijn immers eengezinswoningen en zaken die passen in hoevetoerisme.

Een dierenasiel of hondenpension van enige omvang wordt vanuit stedenbouwkundig oogpunt in de regel beschouwd als een kleine of middelgrote onderneming. Ze kan dus worden ondergebracht in een gebied voor ambachtelijke bedrijven en voor kleine en middelgrote ondernemingen. Dit standpunt is in overeenstemming met rechtspraak van de Raad van State (arresten nrs. 64.754 en 62.647).

3. De gewestplanvoorschriften kunnen nader worden gedetailleerd of zelfs gewijzigd door de in het decreet bedoelde nieuwe planinstrumenten.

Zo is duidelijk dat de lokale overheid (gemeente of provincie) via haar ruimtelijke structuurplanning en daaropvolgende ruimtelijke uitvoeringsplannen kan vastleggen dat delen van bestaande of nieuwe bedrijventerreinen, structureel aangetaste agrarische gebieden of andere enigszins afzonderbare stukken van het grondgebied, specifiek voor dierenasielen of hondenpensions of, algemeen, voor landbouwaanverwante activiteiten kunnen worden bestemd.

Ook voor bestaande vestigingen kan een bestendiging via vastlegging in een verordenend plan. Bij die planmatige benadering moet uiteraard worden onderzocht wat de ruimtelijke, maar vooral de hindereffecten zijn op de aangrenzende activiteiten.

Maar het is in elk geval duidelijk dat een gebiedsgerichte en specifiek plaatsgebonden benadering de beste aanpak is om dergelijke vraagstukken passend op te lossen.

Vraag nr. 130
van 18 juni 2001
van de heer CARL DECALUWE

Zonevreemde woningen – Praktijkruimte vrije beroepen

Conform artikel 43, § 2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en gewijzigd bij decreet van 26 april 2000, kunnen gedurende vijf jaar (vanaf 18 juni 1999) afwijkingen van de gewestplannen worden toegestaan bij het verlenen van een bouwvergunning, wanneer de aanvraag onder meer betrekking heeft

op het verbouwen, herbouwen of uitbreiden van een bestaande vergunde woning.

De aanpassingen gelden enkel voor gebouwen gelegen in een limitatieve lijst van gebieden, waaronder agrarisch gebied, serregebied, landschappelijk waardevol agrarisch gebied, industriegebied, ... De gebouwen moeten voldoende uitgerust zijn en palen aan een openbare weg. Bovendien moet het aantal woongelegenheden beperkt blijven tot het bestaande aantal. De architecturale eigenheid van het bestaande vergunde gebouw moet behouden blijven en de goede ruimtelijke ordening mag niet worden geschaad.

De bepalingen in het decreet zijn duidelijk. Echter, de principes van architecturale eigenheid en de vrijwaring van de goede ruimtelijke ordening worden in concrete gevallen soms zeer stringent toegepast.

Voor een bepaalde beroeps categorie rijst een bijzonder probleem inzake zonevreemde woningen. Meer bepaald voor mensen die een zelfstandig beroep (hoofdberoep) uitoefenen, zoals dokters, advocaten, kinesisten, en die een deel van de woning gebruiken voor hun hoofdberoep.

Als voorbeeld volgende situatie : een kinesiste heeft een deel van de woning (gelegen in agrarische zone) ingericht als praktijkruimte. Aan het gezin wordt een bouwaanvraag die betrekking heeft op de uitbreiding van het woongedeelte (en dus niet van het praktijkgedeelte) geweigerd door de gemachtigde ambtenaar.

Ondanks het feit dat werd voldaan aan de voorwaarden, motiveert de gemachtigde ambtenaar de negatieve beslissing als volgt : "Een uitbreiding van de woning is niet in overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening, aangezien de uitbreidingswerken aan het woongedeelte een gevolg zijn van het inrichten van het praktijkgedeelte. Deze bestemmingswijziging ten behoeve van een zonevreemde activiteit is niet aanvaardbaar in het agrarisch gebied".

1. Wat zijn de richtlijnen aan de administratie m.b.t. het principe van de architecturale eigenheid en de vrijwaring van de goede ruimtelijke ordening ?
2. Wat moeten mensen met een zelfstandig beroep in dit geval doen ?

Moeten zij ergens anders een bureau of een praktijkruimte kopen om toch hun beroep naar behoren te kunnen uitoefenen ?

Antwoord

1. Artikel 43, § 2 vanaf het zesde lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, regelt het bouwen, uitbreiden en herbouwen van de zogenaamde "zonevreemde" woningen.

Het zal de Vlaamse volksvertegenwoordiger bekend zijn dat deze regeling door het Vlaams Parlement momenteel grondig wordt gewijzigd. Het artikel bevat bepalingen waarbij uitzonderlijk van de normale bestemmingsvoorschriften mag worden afgeweken. Net omdat het om een afwijkingsregel ging, is de toepassing ervan dus geenszins evident en moest elk geval grondig worden afgewogen. Het bewuste artikel regelt werken en handelingen aan niet met de bestemmingsvoorschriften overeenkomende woningen (en andere gebouwen) in afwachting dat de gemeentelijke overheid via aangepaste planningsinstrumenten een uitspraak doet over concrete sites of gebieden.

Bij de evaluatie van een aanvraag moet dus, conform de momenteel geldende bepalingen, in eerste instantie worden nagegaan of de aanvraag op zich wel bestaanbaar is met een goede ruimtelijke ordening, met andere woorden of de bestemming van de kwestieuze woning op die plaats wel verzoenbaar is met de bestemming van het gebied. Elementen in de beoordeling over het feit of de gevraagde afwijking nog bestaanbaar is met de vastgelegde bestemming, zijn onder meer de ruimtelijke draagkracht van het gebied en het al dan niet reeds voorkomen van een verweving van functies binnen dat gebied.

2. Praktijkruimten van zelfstandige beroepen zijn strijdig met de gewestplanbestemming parkgebied.

Aangezien artikel 43 § 2 als nieuw gebruik in "uitsluitend wonen" voorziet, kunnen dergelijke praktijkruimten enkel onder de algemene bestemming "wonen" vallen als ze daar duidelijk ondergeschikt aan zijn. Zo bijvoorbeeld kan het kantoor van een verzekeringsagent, de praktijkruimte van een architect, kinesist of dokter en dergelijke meer, als ondergeschikt aan het wonen worden beschouwd als de vloeroppervlakte (er wordt niet gerekend met volume omdat sommige beroepspraktijken een grotere hoogte vergen) merkkelijk kleiner is dan het woongedeelte. In dat geval blijft de woonfunctie immers duidelijk hoofdfunctie.

Uiteraard kunnen specifieke gevallen een afwijking van die regel verantwoorden.

PAUL VAN GREMBERGEN

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
HUISVESTING EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 146
van 17 mei 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Restauratie Limburgs mijnpatrimonium – Stand van zaken

Sinds het Witte-Donderdagakkoord werden heel wat middelen uitgetrokken voor de restauratie van het Limburgs mijnpatrimonium, in eerste instantie om de gebouwen wind- en waterdicht te maken.

Nadien werden verdere stappen gezet, gekoppeld aan een herbestemmingsplan.

1. Voor welke sites van het mijnpatrimonium werd sedert het aantreden van de regering een (lopend) restauratiedossier ingediend ?

Is er voor de goedgekeurde projecten een herbestemmingsplan ? Welk ?

Werden de dossiers goedgekeurd ? Wanneer ?

2. Welk bedrag werd er voor elk project uitgetrokken ? Welk bedrag werd reeds uitgegeven ?

3. Welke dossiers liepen nog bij het aantreden van de regering ?

Welke bedragen werden hieraan sinds juli 1999 uitgegeven ?

Antwoord

Antwoord op vragen 1 en 2

Sedert het aantreden van de regering werd voor volgende sites een restauratiedossier ingediend :

Heusden-Zolder : hoofdgebouw ; herbestemming : kantoorruimte ; restauratiepremie (Vlaams Gewest, provincie, gemeente) : 17,4 miljoen frank (goedkeuring : 4.12.2000)

Maasmechelen-Eisden : muur badzaal, integratie in bioscoopcomplex ; aandeel Vlaams Gewest (onderhoudspremie 40 %) : 144.000 frank (goedkeuring 14.12.1999)

Met betrekking tot de restauratiepremies worden de bedragen toegekend naargelang de werkzaamheden vorderen, en dit volgens de graad van afwerking. Hierbij wordt de 25-50-25 %-regel toegepast. De onderhoudspremie wordt na de beëindiging van de werkzaamheden uitbetaald.

Antwoord op vraag 3

Volgende dossiers liepen nog bij het aantreden van de regering :

Beringen : kolenhaven

Beringen : muur

Genk-Waterschei : schachtbok

Heusden-Zolder : elektrische centrale

Tussen juli 1999 en april 2001 werden met betrekking tot de eerste drie dossiers voor een totaal van 42 miljoen frank restauratiepremies (incl. aandeel Vlaams Gewest, provincie, gemeenten) uitgekeerd voor werken in uitvoering. Wat Heusden-Zolder, elektrische centrale betreft, gaat het om een bedrag van 32.400.000 frank.

De problematiek rond het mijnpatrimonium wordt binnenkort in een beleidsnota behandeld. Deze beleidsnota wordt begin augustus eerstkomende aan het publiek voorgesteld.

Vraag nr. 147 van 17 mei 2001 van de heer CARL DECALUWE

Ambtenaren – Fietspremie

In het kader van de mobiliteitsproblematiek kunnen fietspremies worden aangevraagd door ambtenaren die met de fiets naar het werk gaan.

1. Kan de minister een overzicht geven van de fietspremies die werden aangevraagd en toegekend, en dit opgesplitst per provincie ?

2. Wat zijn de respectieve bedragen van deze fietspremie ?

Wat is het totale budget voor deze tegemoetkoming ?

3. Welke promotiemiddelen werden reeds angewend om de fietspremie kenbaar te maken ?

4. Werd er reeds een evaluatie gemaakt van de fietspremie ? Wat zijn de conclusies ?

Antwoord

1. De Vlaamse volksvertegenwoordiger vindt hierna, met betrekking tot de diensten van de Vlaamse regering, een overzicht van het aantal personeelsleden per provincie die een fietsvergoeding voor het jaar 2001 hebben aangevraagd en aan wie een maandelijkse fietsvergoeding wordt uitbetaald.

Provincie	Aantal
Antwerpen	300
Brussel	12
Henegouwen	2
Limburg	94
Namen	1
Oost-Vlaanderen	529
Vlaams-Brabant	331
West-Vlaanderen	279
Totaal	1.548

2. Sinds september 2000 bedraagt de fietsvergoeding 6 frank per kilometer. In volgende tabel wordt een overzicht gegeven van de kostprijs op jaarbasis per provincie, de gemiddelde jaarlijkse kostprijs per personeelslid en het gemiddeld aantal kilometer per dag (heen en terug) waarvoor de fietsvergoeding wordt toegekend.

Provincie	Jaarlijkse kostprijs	Gemiddelde jaarlijkse kostprijs per persoon	Gemiddeld aantal kilometer per dag per persoon (heen en terug)
Antwerpen	3.565.652	11.886	9,2
Brussel	101.728	8.477	6,5
Henegouwen	11.830	5.915	4,5
Limburg	1.352.524	14.389	11,1
Namen	7.740	7.740	6,0
Oost-Vlaanderen	4.125.708	7.799	6,0
Vlaams-Brabant	3.116.268	9.415	7,3
West-Vlaanderen	2.484.170	8.904	6,9
Totaal	14.765.620		

3. Om de invoering van de fietsvergoeding aan de personeelsleden kenbaar te maken, werd een omzendbrief aan alle personeelsleden toegestuurd. In deze omzendbrief werd meegedeeld dat vanaf 1 januari 1999 een fietsvergoeding kon worden aangevraagd waarvan het bedrag gelijk is aan de wettelijke werkgeversbijdrage in een treinkaart over dezelfde afstand (enkele rit). In deze omzendbrief werd tevens duidelijke informatie verstrekt in verband met de voorwaarden, formaliteiten, afrondingen, wijze van aan vraag, deeltijdse prestaties, continudiensten en dergelijke.

Alle personeelsleden werden er eveneens met een omzendbrief van op de hoogte gebracht dat de vergoeding vanaf 1 september 2000 werd opgetrokken tot 6 frank per kilometer.

Beide omzendingen werden tevens op het intranet/internet geplaatst.

Daarnaast werd een artikel gepubliceerd in het personeelsblad "Goedendag".

4. Vóór de invoering van de fietsvergoeding werd via een bevraging nagegaan hoeveel personeelsleden van de fiets zouden gebruikmaken voor de woon-werkverplaatsing. Bij deze bevraging deelden 1.385 personeelsleden mee dat zij de fiets gebruiken voor het woon-werkverkeer (voortraject, volledig traject en natraject samen). Uit de actuele cijfers blijkt thans dat 1.548 personeelsleden een fietsvergoeding ontvangen.

Ik ben er mij van bewust dat een controle of de fiets daadwerkelijk wordt gebruikt onmogelijk

is. Daarom werden de administratieve formaliteiten tot een minimum beperkt (jaarlijkse aanvraag uitgezonderd continudiensten). Op basis van voornoemde cijfers meen ik nochtans te kunnen stellen dat het aantal eventuele misbruiken veeleer beperkt is. De personeelsleden zijn er bovendien van op de hoogte dat het vaststellen van misbruiken aanleiding kan geven tot sancties (tuchtstraf en/of eventuele strafrechtelijke vervolging op basis van valse verklaringen).

**Vraag nr. 148
van 17 mei 2001
van de heer CARL DECALUWE**

Nieuwbouwpremies – Verkaveling Menen

In artikel 23 van de Vlaamse Wooncode is het territoriaal selectief huisvestingsbeleid voor het eerst decretaal verankerd. Ter uitvoering van dit artikel keurde de Vlaamse regering op 7 april 1998 "het besluit houdende de afbakening van woonvernieuwings- en woonbouwgebieden" goed. De woonbouwgebieden zijn "gebieden waarin het Vlaams Gewest de bouw van nieuwe woningen stimuleert via de uitkering van subsidies en tegemoetkomingen". Nu is het zo dat deze woonbouwgebieden worden geselecteerd volgens statistische zones.

Eén van de voorwaarden voor de door de Vlaamse regering goedgekeurde nieuwbouwpremie, die sedert 1 maart 2001 van kracht is, is dat het bouwlot in een woonbouwgebied dient te liggen.

In de jaren 1999-2000 realiseerde de WVI (West-Vlaamse Intercommunale voor Economische Ex-

pansie, Huisvestingsbeleid en Technische Bijstand) een sociale verkaveling in de Geluwestraat in Menen. Nu is het zo dat de grens van het woonbouwgebied de verkaveling van de WVI midden-door snijdt. Het merendeel van de woningen valt buiten woonbouwgebied. Zo zullen bepaalde kopers de nieuwbouwpremie kunnen genieten, maar de meerderheid niet. Deze problematiek werd recentelijk bij het verlijden van de eerste verkoopakten vastgesteld.

1. Aangezien het hier een sociale verkaveling betreft, acht de minister het niet noodzakelijk dat iedereen die gerechtigd is, een nieuwbouwpremie kan verwerven ?

Welke procedures zijn er om dit te realiseren ?

2. Wanneer werd het betrokken woningbouwgebied in Menen afgebakend ?
3. Werd er reeds een evaluatie doorgevoerd van de woongebieden ?

Werden er al eerder dergelijke lacunes vastgesteld ?

Antwoord

1. Overeenkomstig artikel 4, § 1, 1° van het BVR van 23 februari 2001 tot instelling van een tegemoetkoming bij het bouwen van een nieuwe woning of bij het uitvoeren van werken aan een woning, dient het perceel waarop de woning wordt opgericht, gelegen te zijn binnen een woningbouw- of woonvernieuwingsgebied (*BVR : besluit van de vlaamse regering – red.*).

Indien aan deze voorwaarde niet voldaan is, dan is de nieuwbouwpremie te weigeren.

Er bestaan geen procedures om de tegemoetkoming toch te verlenen aan de premieaanvrager van wie het perceel zich buiten de bedoelde zones situeert, ook al zou een deel van de verkaveling waarvan het perceel deel uitmaakt wel binnen hetzij het woningbouw-, hetzij het woonvernieuwingsgebied gelegen zijn.

De situering van het individuele perceel, en niet die van de verkaveling is determinerend om de tegemoetkoming al dan niet toe te staan.

2. De afbakening van de bewuste gebieden, waaronder ook deze van Menen, dateert van 7 april 1998, zijnde de datum van het BVR houdende

de afbakening van de woonvernieuwings- en woningbouwgebieden.

3. Er vond nog geen evaluatie plaats van de woongebieden en van de woningbouwgebieden, noch van de woonvernieuwingsgebieden.

Het komt inderdaad voor dat bepaalde verkavelingen slechts gedeeltelijk binnen het plaatselijke woningbouw- of woonvernieuwingsgebied gelegen zijn.

Vraag nr. 149 van 17 mei 2001 van de heer CARL DECALUWE

Hefboomprojecten – Ondersteuning door VOI's

Zie :

Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media

Vraag nr. 112

van 17 mei 2001

van de heer Carl Decaluwé

Blz. 120

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Vraag nr. 150 van 23 mei 2001 van mevrouw VEERLE HEEREN

Sociale verhuurkantoren – Stand van zaken

In uitvoering van de Wooncode werd op 21 oktober 1997 een besluit betreffende erkennings- en subsidievoorwaarden van sociale verhuurkantoren (SVK's) uitgevaardigd.

Anderzijds ontwikkelden heel wat gemeenten, in het kader van een sociaal impulsbeleid, sociale verhuurkantoren.

1. Welke SVK's werden in het kader van het besluit van de Vlaamse regering tot op heden erkend en welke hiervan worden gesubsidieerd ?

Welke SVK's zijn momenteel actief binnen het sociaal impulsbeleid ?

2. Welke SVK's die opgericht zijn door een OCMW of provincie en actief dankzij middelen vanuit het Sociaal Impulsfonds (SIF), werden in het kader van het bovenvermelde besluit erkend ?

Welke SVK's cumuleren middelen die afkomstig zijn uit het Sociaal Impulsfonds en via het besluit ?

3. Hoeveel financiële middelen werden er vanuit het Sociaal Impulsfonds tot nu toe geïnvesteerd in de oprichting en bestendiging van sociale verhuurkantoren ?
4. Verwerven SVK's die opgericht zijn door een OCMW of provincie, woningen ?
- Zo ja, welk SVK verwerft welk aantal woningen ?
5. Welke subsidies ontvangt een SVK, werkings- en personeelssubsidies inbegrepen ?
6. Mogen SVK's gewestelijke middelen combineren met SIF-middelen voor het uitvoeren van SVK-taken ?

Antwoord

1. Erkend en gesubsidieerd (15) : SVK Brugge, SVKantorenplatform West-Limburg, SVK De Poort, SVK Spit, SVK Kempen, SVK Meetjesland, Woonaksent Platform Sociale Verhuurkantoren Regio Dendermonde, SVK Woonfonds, SVK Menen, Huurdersunie, SVK Wipusta, SVK OCMW Aalst, Regionaal SVK Midden-West-Vlaanderen, Antwerps SVK, SVK Zuid-Oost-Vlaanderen.

Erkend (16) : De Woonunie, Huurservice OCMW Roeselare, Soveka OCMW Sint-Niklaas, OCMW Herzele, SVK Maasmechelen, SVK Ieper – Argos, SVK OCMW Gent, SVK Woonwinkel OCMW Waregem, SVK Laarne-Wetteren-Wichelen, SVK Zuiderkempen, SVK WEBRA, SVK Tienen – De Woonwinkel, SVK Noorderkempen, SVK Land van Loon, SVK OCMW Oostende, SVK OCMW Destelbergen.

Welke SVK's zijn momenteel actief binnen het Sociaal Impulsfonds ?

Deze vraag is beantwoord op basis van de SIF-beleidsvereenkomsten 2000-2002. Met

name is nagegaan welke SVK's partner zijn in de uitvoering van doelstellingen van lokale besturen. Hierbij is geen rekening gehouden met het feit of zij al dan niet ook SIF-middelen ontvangen. Het betreft volgende SVK's.

Erkend en gesubsidieerd : SVK Brugge, SVKantorenplatform West-Limburg, SVK De Poort, SVK OCMW Aalst, SVK Spit, SVK Meetjesland, Woonaksent Platform Sociale Verhuurkantoren Regio Dendermonde, SVK Woonfonds, SVK Menen, SVK Wipusta, Regionaal SVK Midden-West-Vlaanderen, SVK Zuid-Oost-Vlaanderen.

Erkend : Huurservice OCMW Roeselare, Soveka OCMW Sint-Niklaas, OCMW Herzele, SVK Ieper – Argos, SVK Woonwinkel OCMW Waregem, SVK Laarne-Wetteren-Wichelen, SVK Zuiderkempen, SVK Webra, SVK Noorderkempen, SVK Land van Loon, SVK OCMW Oostende, SVK OCMW Destelbergen, SVK Maasmechelen, SVK OCMW Gent.

Niet-erkende sociale verhuurkantoren : SVK OCMW Bredene, SVK OCMW Hoogdele, SVK Onder Dak OCMW Ichtegem, SVK OCMW Tielt, SVK OCMW Kruibeke, SVK OCMW Haaltert, SVK Wooninfo Stad Geraardsbergen, SVK OCMW Dilbeek, SVK 't Keerpunt OCMW Ternat, SVK OCMW Tremelo, SVK OCMW Lennik, SVK OCMW Roosdaal, SVK OCMW Machelen, SVK OCMW Scherpenheuvel, SVK De Voorkempen, SVK Heist-op-den-Berg.

SVK Kontich, SVK OCMW Boechout-Hovelint, SVK Waasland, Regionaal SVK West-Kust, Regionaal SVK Veurne-Diksmuide, SVK Haaltert, Provinciaal Regionaal SVK Vlaams-Brabant.

2. Op basis van een bevraging van de erkende SVK's blijkt dat de volgende sociale verhuurkantoren (mede)opgericht door een OCMW actief zijn dankzij middelen vanuit het SIF : SVK Maasmechelen, SVK Woonwinkel OCMW Waregem, SVK OCMW Gent, SVK OCMW Oostende, SVK OCMW Destelbergen, Soveka OCMW Sint-Niklaas, SVK Ieper-Argos.

Uit de jaar- en financiële verslagen over het werkingsjaar 2000 en met name uit de SIF-beleidsplannen 2000-2002 blijkt dat de volgende gesubsidieerde SVK's in 2000 direct of indirect een beroep konden doen op SIF-middelen : SVK OCMW Aalst, SVK De Poort, SVK Brug-

ge, SVK Woonfonds, SVK Meetjesland, SVK Menen, Regionaal SVK Midden-West-Vlaanderen, Woonaksent Platform Sociale Verhuurkantoren Regio Dendermonde, SVKantorenplatform West-Limburg.

3. Het is niet mogelijk een exact beeld te schetsen van de financiële SIF-input, omdat een SIF-beleidsvereenkomst principieel enkel bedragen per doelstelling toekent, en niet per individuele actie. Per doelstelling vallen doorgaans meerdere acties.

Uit het antwoord op vraag 2 kan echter worden afgeleid dat het SIF vaak aangewend is om een SVK op te richten en te bestendigen met het oog op hetzij een erkenning, hetzij het kunnen indienen van een subsidieaanvraag.

4. Het verwerven van woningen door SVK's maakt geen deel uit van de reguliere opdracht. In principe hebben SVK's dan ook geen woningen in eigendom. Wel beheren diverse SVK's woningen die eigendom zijn van een gemeente, OCMW en in mindere mate provincie.

Welk SVK verwerft welk aantal woningen ?

Met betrekking tot de erkende en/of gesubsidieerde SVK's hebben enkel het SVK Menen (3) en het SVK De Poort (8) woningen in eigendom.

5. Op basis van het besluit van de Vlaamse regering van 21 oktober 1997 houdende bepaling van de erkennings- en subsidievoorwaarden van sociale verhuurkantoren kan een SVK dat aan de subsidievoorwaarden voldoet, een jaarlijkse maximale personeelssubsidie ontvangen van 1.850.000 frank (geïndexeerd) en een jaarlijkse maximale werkingsubsidie van 500.000 frank (geïndexeerd).

Daarnaast bestaat de mogelijkheid, indien voldaan aan bepaalde voorwaarden, van het toekennen van een extra subsidie voor personeels- en/of werkingskosten van jaarlijks maximaal 400.000 frank (geïndexeerd).

6. In principe mag een SVK enkel SIF-middelen en gewestelijke subsidies voor het uitvoeren van de reguliere SVK-taken combineren indien zijn patrimonium meer dan vijftig woningen omvat (artikel 9, § 2, BVR 21 oktober 1997).

Evenwel kan een gesubsidieerd sociaal verhuurkantoor SIF-middelen aanwenden voor andere

kosten dan deze voor personeel en werking ter uitvoering van de reguliere SVK-taken, bijvoorbeeld renovatiewerken aan woningen, klusjesdienst, huurtegemotkoming.

**Vraag nr. 151
van 23 mei 2001
van de heer MARINO KEULEN**

Vlaamse huisvestingsmaatschappij – Overdracht verzekeringsportefeuille

Door problemen met de wetgeving op de controle van de verzekeringsondernemingen zag de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) zich geplaatst voor een verplichte keuze inzake het afsluiten van schuldsaldoverzekeringen. Meer bepaald moest worden gekozen tussen zich laten registreren als verzekeraar, of het afstoten van de portefeuille.

De VHM koos voor deze laatste optie.

Vanaf januari 2000 werkt de VHM daarom samen met DVV deze schuldsaldoverzekeringen. Blijkbaar kwam DVV als financieel gunstigste bod uit de laatste zes dossiers die terzake werden ingediend.

1. Op basis van welke criteria werd voor DVV gekozen ?
2. Werden alle inschrijvers gehoord om hun bod toe te lichten ?
3. Werden de geldende regels inzake openbare aanbestedingen gevolgd ?
4. Was het lastenboek naar behoren en voldoende gedetailleerd opgesteld ?
5. Werden alle inschrijvers van de beslissing op de hoogte gebracht, alsook van de motivering waarom voor DVV werd gekozen ?

Antwoord

Voor het afstoten van de portefeuille schuldsaldoverzekeringen heeft de VHM de volgende werkwijze gevolgd : in een eerste fase werd een gunningsprocedure georganiseerd voor de selectie van een consultant die de VHM zou begeleiden bij het uitwerken van een gunningsprocedure.

De opdracht van de consultant werd als volgt beschreven in het lastenboek dat voor die gunningsprocedure werd opgesteld : " Advies verlenen aan

en begeleiden van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij bij het concipiëren en uitwerken van een gunningsprocedure voor de overdracht van een schuldsaldoverzekeringssportefeuille en de ontwikkeling van een gelabeld product ; begeleiding tijdens en tot bij de voleindiging van de overdracht."

De opdracht van de consultant werd daarbij onderverdeeld in vier deelopdrachten.

Deelopdracht 1 : Advies verstrekken bij de praktische overdracht van een verzekeringsportefeuille en de ontwikkeling van een gelabeld product

Advies bij de overdracht van de verzekeringsportefeuille

- Voorstellen doen omtrent het verloop en de organisatie van de overdracht
- Analyse van de bestaande portefeuille (acceptatiepolitiek, schadebeheer, productie)
- Controle en evaluatie van de boekhoudige samenstelling van de verzekeringskas, nagaan of de boekhouding een volledig en getrouw beeld weergeeft van de reële toestand, met hierbij een bijzondere aandacht voor de wiskundige reserves
- Studie van de mogelijke boekhoudkundige implicaties. Eventueel integratie van dit element in het lastenboek met betrekking tot de gunning van de tweede fase
- Het verlenen van advies in verband met alle preliminaire kwesties aangaande de hierboven aangegeven problematiek : mogelijk rijzen nog andere vragen die een antwoord behoeven alvorens de hierboven vermelde deeltaken kunnen worden aangevat
- Regelmatige rapportering over de geleverde prestaties (minimum veertiendaags)

Advies bij de ontwikkeling van een gelabeld product

- Advies verstrekken over de verschillende mogelijkheden en, dit in het licht van de belangen van de instelling
- Het leggen van tussentijdse contacten met het oog op eventuele bijsturingen door de VHM
- Geregelde rapportering over de geleverde prestaties (minimum veertiendaags)

Deelopdracht 2 : Uitwerken van een volledig gunningsdossier op basis van de resultaten van deelopdracht 1 teneinde een gunningsprocedure te voeren conform de wetgeving op de overheidsopdrachten

- Samenstelling van een lastenboek conform de wetgeving op de overheidsopdrachten dat alle gegevens omvat die relevant zijn voor de overname van de verzekeringsportefeuille van de VHM, alsook voor de ontwikkeling van het gelabeld product conform de wet op de overheidsopdrachten
- Het leggen van tussentijdse contacten met het oog op eventuele bijsturingen door de VHM

Deelopdracht 3 : Begeleiding bij de keuze van de inschrijver conform de wetgeving op de overheidsopdrachten, onder andere voor volgende punten.

- Bij de evaluatie van de offertes van de kandidaten de instelling adviseren aan de hand van alle aanwezige en dienstige knowhow aangaande de sector en rekening houdende met alle potentialiteiten aanwezig op de markt van de schuldsaldoverzekeringen
- Het leggen van tussentijdse contacten met het oog op eventuele bijsturingen door de VHM
- Maandelijkse rapportering over de geleverde prestaties

Deelopdracht 4 : Begeleiding bij de overdracht en bewaking bij de uitvoering van de overdracht, onder andere voor volgende punten.

- Ondersteuning geven bij de conversie van de bestaande polissen naar nieuwe overeenkomsten met een zo groot mogelijke gelijkvormigheid op onder meer verzekeringstechnisch vlak, en bij de financiële, boekhoudkundige en praktische operaties die met zo'n omzetting gepaard gaan
- Bewaking van de naleving van alle wettelijke en reglementaire bepalingen alsook begeleiding van de VHM bij het totstandkomen van een voor deze financieel, operationeel en praktisch zo gunstig mogelijke overdracht, waarbij de belangen van de instelling maximaal worden gevrijwaard
- Het leggen van tussentijdse contacten met het oog op eventuele bijsturingen door de VHM

- Maandelijksse rapportering over de geleverde prestaties

De volgende gunningscriteria werden gehanteerd bij de selectie van de consultant :

- het profiel en de ervaring van het team dat met de opdracht zal worden belast,
- de kostprijs,
- het voorgestelde concept,
- de snelheid van uitvoering.

De consultancyopdracht werd gegund aan Buck Consultants (intussen opgeslorpt door E & Y Consulting).

In de tweede fase werden aldus de verschillende deelopdrachten uitgevoerd.

In eerste instantie heeft de consultant aan de hand van een aantal hypothesen (sterfte, financiële hypothesen, actualisatievoet, verval van contracten, exploitatiekosten, vennootschapsbelasting, solvabiliteitsmarge), die trouwens ook werden goedgekeurd door de raad van bestuur, de embedded value berekend van de portefeuille.

Wat de nieuwe productie betreft, heeft de consultant dan een gelabeld product met bepaalde kenmerken voorgesteld aan de VHM. De doelstelling daarbij was dat het nieuwe tarief de Belgische wetgeving met betrekking tot de levensverzekeringsactiviteit diende te respecteren, maar vooral diende het nieuwe product sterk concurrentieel te zijn. Er werd dan ook een marktpositionering gedaan van het nieuwe product.

Na dat inleidend onderzoek werd een gunningsdossier uitgewerkt.

Vooreerst werd de toepasselijkheid van de wetgeving op de overheidsopdrachten onderzocht. Wat luik 1 van de opdracht (overdracht van de verzekeringsportefeuille) betrof, werd vastgesteld dat die transactie het toepassingsveld van de wet van 24 december 1993 niet raakt, vermits die wet enkel slaat op overheidsopdrachten voor werken, leveringen en diensten onder bezwarende titel die rechtstreeks of onrechtstreeks ten goede komen aan het publiekrechtelijk orgaan en waarop voor de daaraan geleverde prestaties een vergoedingsplicht rust.

De wet op de overheidsopdrachten bleek evenmin van toepassing op luik 2 (aanbieding gelabeld product), omdat de dienstverlening hierin vervat niet de VHM zelf, maar louter en uitsluitend haar sociale doelgroep van financieel minder gegoede hypothecaire ontleners ten goede zou komen. Fundamenteel daarbij was dat de VHM voor deze dienstverlening geen enkele kostprijs of plicht tot prestatie draagt.

Hoewel de wetgeving op de overheidsopdrachten niet van toepassing was, heeft de VHM ervoor gekozen om een procedure te hanteren die steunt op het gelijkheidsbeginsel, het effectief in concurrentie plaatsen van de verschillende kandidaten en daadwerkelijke objectiviteit bij de vergelijking van de voorstellen van de verschillende kandidaten.

De volgende procedure werd gevolgd.

Aankondiging "gunning" en aanvraag tot inschrijving

De basisdoelstelling was een zo ruim mogelijke bekendheid te geven aan de intentie van de VHM met betrekking tot de verkoop van de verzekeringsportefeuille en aan haar intentie om haar diensten als actief bemiddelaar aan te bieden.

De bekendmaking werd als volgt uitgevoerd :

- aankondiging in Bulletin der Aanbestedingen en het Europees Publicatieblad ;
- aankondiging in vooraanstaande financiële dagbladen : Financial Times ; Financieel Economische Tijd ; Echo de la Bourse ;
- aanschrijven van een ruime selectie van verzekeraars actief op de Belgische verzekeringsmarkt (en toelating van de CDV) ;
- aanschrijven van een aantal verzekeraars momenteel niet actief op de Belgische markt of werkende in vrije dienstverlening op de Belgische markt.

(CDV : Controledienst voor de Verzekeringen – red.)

De gunningsprocedure zelf is als volgt verlopen.

Indienen aanvraag

De verzekeraars die geïnteresseerd waren in het dossier konden het document "Aanvraag tot inschrijving" opvragen mits betaling van een inschrij-

vingsprijs. De verzekeraar diende dan op straffe van absolute nietigheid van de aanvraag zijn interesse met betrekking tot het voorstel mee te delen.

Die interesse kon slaan op :

- alleen overname van de bestaande portefeuille,
- alleen en uitsluitend samenwerking voor de toekomst,
- alleen interesse indien beide samen kunnen worden gerealiseerd,
- interesse in beide luiken afzonderlijk en tezamen.

Preselectie

Het doel van de preselectie was enkel die kandidaten te behouden die manifest voldeden aan de exclusieve uitsluitingscriteria.

Die uitsluitingscriteria hadden betrekking op wettelijke vereisten, kennis van de Nederlandse taal, financiële draagkracht en technische kennis.

Tweede selectie

Bij de tweede selectie werd een beperkt lastenboek samengesteld waarbij voor :

- luik 1 in grote lijnen een beschrijving werd gemaakt van de bestaande portefeuille ;
- luik 2 een beschrijving werd gegeven van het gelabeld product schuldsaldoverzekering.

Voor luik 1 werden de volgende selectiecriteria met bijbehorende weging gehanteerd :

prijselementen : 80 ;
samenwerkingsaspect : 20.

Voor luik 2 werden de volgende selectiecriteria met bijbehorende weging gehanteerd :

het product : 30 ;
de vergoedingselementen : 40 ;
het samenwerkingsaspect : 30.

Definitieve selectie

De geselecteerde kandidaten ontvingen een gedetailleerd bestek aan de hand waarvan zij een bindend bod moesten indienen. Bovendien kregen de

kandidaten de gelegenheid om tijdens een informatiesessie bijkomende vragen te stellen.

Het bindende bod voor luik 1 diende de volgende elementen te bevatten, die bovendien als selectiecriteria werden gehanteerd :

prijselementen : 70 ;
samenwerkingsaspect : 20 ;
overeenkomst : 10.

Het bindende bod voor luik 2 diende de volgende elementen te bevatten, die bovendien als selectiecriteria werden gehanteerd :

het product : 30 ;
de vergoedingselementen : 30 ;
het samenwerkingsaspect : 30 ;
de overeenkomst : 10.

Zowel voor luik 1 als voor luik 2 bleek dat DVV Verzekeringen de meest gunstige offerte had ingediend.

Omdat het prijselement van doorslaggevende aard (vooral wat luik 1 van de opdracht betrof) was bij de gunning, achtte de VHM het niet zinvol de kandidaten te horen wier prijsvoorstel niet het meest gunstige bleek.

De raad van bestuur van de VHM heeft zijn instemming betuigd met dit voorstel tot gunning op 28 september 1999. Op 29 september werden de verschillende kandidaten op de hoogte gebracht van de beslissing van de VHM.

Vraag nr. 153 van 23 mei 2001 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Begijnhoven – Toegankelijkheid

Monumenten maximaal toegankelijk maken, is en blijft een belangrijke doelstelling. Dat geldt dus ook voor begijnhoven

De Unesco-erkenning en de daaropvolgende belangstelling voor de Vlaamse begijnhoven confronteert echter personen die moeilijk te been zijn (o.a. rolstoelgebruikers) of ouders met kinderwagens met de moeilijke toegankelijkheid van deze sites (Unesco : United Nations Educational, Scientific and Cultural Organisation). Inderdaad, op de meeste plaatsen is geopteerd voor kasseien, wat voor genoemde categorie van bezoekers erg hinderlijk is.

Worden er uit het oogpunt van toegankelijkheid maatregelen genomen om overal een voldoende brede strook in vlakke materialen te garanderen ?

Antwoord

Monumenten ontsnappen niet aan de opdracht die we hebben om onze omgeving maximaal toegankelijk te maken voor mindervalide mensen.

Dit geldt ook voor de begijnhoven die door Unesco werden ingeschreven op de lijst van het werelderfgoed.

De begijnhoven danken deze erkenning aan hun authentiek karakter.

Het zijn wereldmonumenten omdat er, door de eeuwen heen, behoedzaam omgesprongen is met een groot aantal authentiek bewaarde elementen, waarvan de bestrating er één is.

Hier kan een spanningsveld ontstaan. Een spanningsveld tussen onze verantwoordelijkheid voor het monument en de toegankelijkheid die we van de site verwachten. Ingerepen die de toegankelijkheid zouden verbeteren, mogen het monument op zich nooit schaden.

Een éénduidige oplossing, zoals "overal voldoende brede stroken in vlakke materialen", is zeker niet wenselijk.

Elk begijnhof is een organisch gegroeid geheel en heeft zijn eigenheid, wat meteen betekent dat een uniforme oplossing uit den boze is.

We durven geloven in de creativiteit van de eigenaars, beheerders en ontwerpers. Samen zullen ze oplossingen vinden die respect opbrengen voor het monument.

Sinds de erkenning door Unesco is er geregeld overleg tussen de eigenaars, beheerders en gebruikers van de begijnhoven. Hun ervaring en de creativiteit van onze ontwerpers staan borg voor oplossingen die respect opbrengen voor het monument en zijn eigenheid.

Vraag nr. 154
van 23 mei 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Adviesraden – Vrouwen

Zie :
Minister-president van de Vlaamse regering,

Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden

Vraag nr. 62

van 23 mei 2001

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 163

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 155
van 23 mei 2001
van mevrouw ANN DE MARTELAER

Intergemeentelijke samenwerking – Proefprojecten

In het pact tussen de Vlaamse regering en de Vlaamse gemeenten en OCMW's van maart 1999 werd in actiepunten 19 overeengekomen dat concrete samenwerkingsformules tussen lokale besturen zouden worden gestimuleerd en financieel ondersteund.

Hierbij moest het steeds gaan om vormen van verlengd lokaal bestuur, met voldoende ingebouwde waarborgen, zodat gemeenten en OCMW's greep behielden op de intergemeentelijke activiteiten. Hiervoor zou 12 miljoen zijn vastgelegd in vier proefprojecten.

1. Welke proefprojecten werden hiertoe geselecteerd ?
2. Hoeveel subsidies kreeg elk project en wat was de financiële inbreng van de lokale overheid ?
3. Welke concrete vormen van samenwerking werden er ontwikkeld ?
4. Werden deze proefprojecten reeds geëvalueerd ? Met welke conclusies ?

Antwoord

1. Er werden zes proefprojecten geselecteerd, waarvan er uiteindelijk vier effectief van start gegaan zijn, namelijk : Samenwerkingsverband Regionaal Stedelijk Gebied Turnhout, Kanaaltochten Brabant, Wonen in de Westhoek, Intergemeentelijke Samenwerking in de Rupels-treek.

2. Voor elk project was een subsidie uitgetrokken van 3 miljoen frank (74.368,06 euro). Van de betrokken gemeenten werd eveneens een financiële inspanning gevraagd, die voor ieder project ten minste 1 miljoen frank (24.789,35 euro) diende te bedragen.
3. De verwezenlijking van de concrete doelstelling van elk proefproject was er onder meer op gericht om, aan de hand van verschillende formules van gemeentelijke samenwerking, nuttige kennis en ervaring te verwerven bij de voorbereiding van het decreet op de intergemeentelijke samenwerking. Ook bij de opstelling van het "Vlaams gemeentedecreet" dienen de bevindingen terzake waardevolle informatie te kunnen verstrekken.

Als belangrijkste conclusie kan gelden dat, ook bij soepele vormen van intergemeentelijke samenwerking, er toch zeer duidelijke afspraken moeten worden vastgelegd inzake financiële regelingen, overleg- en beslissingsprocedures. Verder dient men projectmatig tewerk te gaan, met duidelijk omschreven doeleinden voor ogen. Overleg moet ernstig worden voorbereid en aan de hand van concrete agendapunten gebeuren.

Kortom : duidelijk uitgewerkte structuren zijn noodzakelijk om intergemeentelijke samenwerking te doen slagen.

4. De subsidiëring van de proefprojecten verliep in drie schijven : 60 % bij de aanvang, 20 % na een tussentijdse rapportering en 20 % na de evalueatie.

Het proefproject "Intergemeentelijke Samenwerking in de Rupelstreek" voldeed niet aan de vereisten van het subsidiebesluit en ontving de tweede en derde subsidieschijf niet. Het project werd stopgezet.

Het project "Samenwerkingsverband Stedelijk Gebied Turnhout" bleek zeer waardevol inzake intergemeentelijke samenwerking, maar bleek de voor 2000 toegekende subsidie niet geheel te hebben aangewend, waardoor de derde schijf van 20 % niet kon worden uitgekeerd en er zelfs een gedeeltelijk terugbetaling van de reeds uitbetaalde subsidies moet gebeuren.

De drie effectief gerealiseerde proefprojecten inzake intergemeentelijke samenwerking kunnen als waardevol worden omschreven. De evalueatie, aan de hand van hun eindverslag, was dan ook positief.

**Vraag nr. 156
van 23 mei 2001
van mevrouw ANN DE MARTELAER**

VHM-commissarissen – Functionering

De Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) heeft het toezicht op de socialehuisvestingsmaatschappijen (SHM), waarvan er 118 in aantal zijn. Het eerstelijnstoezicht van de VHM bij de vennootschappen ter plaatse gebeurt door de VHM-commissarissen. Dit zijn ambtenaren van buiten de VHM, die worden aangesteld door de Vlaamse regering. Dit vrijwillig mandaat vervullen zij naast hun normale dagtaak. Ze bewaken de naleving van de wetten en statuten en het algemeen belang.

Uit de gegevens van de VHM blijkt dat sedert 1999 veertien SHM's niet meer beschikken over een commissaris en dat achttien commissarissen geen of slechts één rapport hebben ingediend. Slechts 65 VHM-commissarissen zouden een rapport hebben ingediend.

1. Wanneer en op welke wijze brachten de veertien SHM's die niet meer beschikken over een commissaris, de VHM hiervan op de hoogte ?

Welke reden werd opgegeven voor het beëindigen van deze functie ?

2. Welke stappen werden er ondernomen om deze commissarissen te vervangen ?
3. Zijn de commissarissen die geen of slechts één rapport hebben ingediend, nog in functie ?

Hoe werd hierop gereageerd door de VHM ?

Op welke wijze werden zij vergoed ?

4. Heeft de VHM informatie over de resterende 21 SHM's die niet in deze telling zijn opgenomen (14 + 18 + 65 = 97) ?

Antwoord

1. In de handleiding voor VHM-commissarissen die de VHM aan de commissaris bij zijn/haar aanstelling ter beschikking stelt, staat vermeld dat het op de eerste plaats de VHM-commissaris zelf is die zowel de minister(s) onder wie de VHM ressorteert, de VHM, als de belanghebbende socialehuisvestingsmaatschappij in ken-

nis dient te stellen van zijn ontslag en eventueel ook van de beweegredenen.

In de gevallen waarop hier wordt gealludeerd, waren het bijgevolg de commissarissen zelf (behalve uiteraard bij overlijden) die de VHM hebben ingelicht. Als redenen voor het ontslag werden onder meer opgegeven : pensionering, gezondheidsredenen, onverenigbaarheid tussen nieuw beroep en mandaat van VHM-commissaris, te moeilijke combinatie gezinsleven en mandaat VHM-commissaris.

Daardoor was bij 21 socialehuisvestingsmaatschappijen (op een totaal van 118) inderdaad het mandaat van VHM-commissaris vacant.

2. De vervanging en/of opvulling van de vacatures werd gekoppeld aan de benoeming van de opdrachthouders zoals bepaald in artikel 44 van de Vlaamse Wooncode.

Op 2 mei jongstleden heeft de Vlaamse regering een ontwerpdecreet goedgekeurd dat, binnen het decreet op de Vlaamse Wooncode, enerzijds de figuur van opdrachthouder wijzigt in die zin dat opdrachthouders zullen worden belast met een uitsluitend coördinerende en ondersteunende opdracht, en anderzijds de figuur van toezichthouder voor de sociale huisvesting in het leven roept. Deze toezichthouders zullen instaan voor het toezicht op de socialehuisvestingsmaatschappijen, (verenigingen van) gemeenten, OCMW's, sociale verhuurkantoren, het VOB en het Vlaams Woningfonds van de Grote Gezinnen (*VOB : Vlaams Overleg Bewonersbelangen – red.*).

In afwachting van de implementatie van dit ontwerpdecreet en de effectieve aanstelling van bedoelde toezichthouders, dient de continuïteit in het toezicht verzekerd te blijven door de huidige VHM-commissarissen.

Met het oog op een snelle en correcte tussentijdse oplossing voor de socialehuisvestingsmaatschappijen waar het mandaat van VHM-commissaris vacant was, heeft de Vlaamse regering op 15 juni 2001 beslist aan reeds functione-

rende commissarissen een bijkomend mandaat als plaatsvervangend commissaris bij bedoelde socialehuisvestingsmaatschappijen te verstrekken, en dit tot de aanstelling van de toezichthouders.

3. Van de commissarissen die geen of slechts één rapport m.b.t. de controle op de toewijzing van sociale huurwoningen over het dienstjaar 1999 hebben ingediend, zijn er nog zestien in functie. Een verslag met informatie aangaande de ingediende rapporten werd, na voorlegging aan de raad van bestuur van de VHM, aan de bevoegde ministers overgezonden, met de vermelding van de commissarissen die geen rapport indienden.

Daarnaast dienden de VHM-commissarissen jaarlijks een vertrouwelijk verslag op te maken omtrent de activiteiten en de werking van de SHM waar zij als commissaris fungeren. Dit vertrouwelijk rapport wordt punctueel door de betrokken diensten van de VHM nagekeken en behandeld. De VHM-commissarissen die dit verslag betreffende het dienstjaar 1999 niet tijdig indienden, werden hier meermaals bij brief aan herinnerd.

Behoudens de toekenning van een zitpenning en eventueel de verplaatsingskosten, die door de betrokken bouwmaatschappij worden vergoed, wordt er sedert het jaar 1997 een jaarlijkse forfaitaire toelage aan alle commissarissen uitbetaald, die ten laste wordt genomen door de VHM. Deze toelage werd vastgesteld analoog aan de bepalingen van het besluit van de Vlaamse regering van 27 januari 1988 houdende maatregelen tot harmonisatie van toelagen en presentiegelden aan commissarissen, gemachtigden van financiën, afgevaardigden van de Vlaamse regering, voorzitters en leden van niet-adviserende bijzondere commissies of van raden van bestuur van instellingen en ondernemingen die onder de Vlaamse regering behoren, en werd gebonden aan bepaalde maxima, conform de categorie¹ waartoe de vennootschap behoort.

In dit referentiekader gelden volgende bedragen m.b.t. de forfaitaire toelage :

Vergoedingen (fr.)	Categorie I	Categorie II	Categorie III
Forfaitaire toelage VHM-commissaris	30.000	45.000	60.000

Deze bedragen worden tweejaarlijks geïndexeerd. Huidige geïndexeerde bedragen (per 1.1.2000) :

Vergoedingen (fr.)	Categorie I	Categorie II	Categorie III
Forfaitaire toelage VHM-commissaris	38.047	57.070	76.094

4. De resterende socialehuisvestingsmaatschappijen waarop de Vlaamse volksvertegenwoordiger alludeert, behoren tot de koopsector, en leggen zich toe op kredietverlening en op de verkoop van sociale koopwoningen. De VHM-commissarissen die een mandaat hebben bij deze socialehuisvestingsmaatschappijen dienen jaarlijks alleen een vertrouwelijk verslag op te stellen waarvan sprake onder punt 3.

- ¹ Categorie I : VB-maatschappijen met een patrimonium tot 500 huurwoningen
KV-maatschappijen met een werkgebied tot 100.00 inwoners
Categorie II : VB-maatschappijen met een patrimonium van 501 tot 1.000 huurwoningen
KV-maatschappijen met een werkgebied van meer dan 100.000 inwoners.
Categorie III : VB-maatschappijen met een patrimonium van meer dan 1.000 huurwoningen

(VB : Verhuur en Beheer ; KV : Koop en Kredietverlening – red.)

**Vraag nr. 157
van 1 juni 2001
van mevrouw SONJA BECQ**

Sociale huisvesting – Gehandicapten

1. Naar aanleiding van mijn schriftelijke vraag (nr. 128 van 30 maart 2001) met betrekking tot inwonende zorgbehoevenden maakte voormalig minister Sauwens melding van specifieke projecten in het raam van de sociale huisvesting die bewoning door personen met een handicap effectief mogelijk maken (*Bulletin van Vragen en*

Antwoorden nr. 13 van 25 mei 2001, blz. 1808 – red.)

Kan de minister meedelen hoeveel dergelijke projecten er bestaan, hoeveel personen zij huisvesten en waar zij werden gerealiseerd ?

2. Minister Sauwens verwees tevens enerzijds naar de aanpassing van sociale woningen en anderzijds naar individuele bijstand van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH).

Gaat het in de eerste situatie ook om woningen die met geld van het Vlaams Fonds ("individuele materiële bijstand") zijn aangepast, of gebeurde dit alleen met middelen van de socialehuisvestingsmaatschappijen ?

In het laatste geval : om hoeveel woningen en bewoners gaat het en waar zijn die projecten gerealiseerd ?

Antwoord

1. Specifiek wat het wonen van gehandicapten betreft kan worden gesteld dat :

- een groot aantal sociale woningen geschikt is voor personen met beperkte fysieke belemmeringen ;
- een beperkt aantal sociale woningen beschikbaar is voor personen met met mentale handicap ;
- met het besluit van de Vlaamse regering tot aanmoediging van projecten inzake het zelfstandig wonen van personen met een fysieke handicap (het zogenaamde ADL-besluit) een specifieke regeling werd getroffen voor

personen met een zware fysieke belemmering. (*ADL : activiteiten van het dagelijks leven – red.*)

Hierbij moeten, in het kader van het te verstrekken antwoord, volgende opmerkingen worden gemaakt.

- a) Het ADL-besluit heeft dus enkel betrekking op gehandicapten met een zware fysieke handicap, en dus niet op bijvoorbeeld personen met een mentale handicap.
- b) Het aantal ADL-woningen is heden beperkt tot 250 woningen voor het volledige Vlaamse gewest, overeenkomstig de bepalingen van het besluit van de Vlaamse regering van 31 juli 1990 houdende vaststelling van de erken-

ningsvoorwaarden, de werkings- en subsidiëeringsmodaliteiten voor diensten van zelfstandig wonen van gehandicapte personen zoals bedoeld in artikel 3, § 1bis van het koninklijk besluit nr. 81 van 10 november 1967 tot instelling van een Fonds voor medische, sociale en pedagogische zorg voor gehandicapten.

- c) Daarbij wordt elk jaar overleg gepleegd tussen het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap, de afdeling Woonbeleid en de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) over de programmatie van de ADL-clusters.

Hierna volgt een overzicht met de beschikbare gegevens over de ADL-clusters.

Gemeente	Samenwerkende partijen	Aantal woningen	
		Reeds verhuurd	In opbouw
Strombeek-Bever	de VZW Integratie Zelfstandig Wonen uit Leuven samen met de SHM Providentia uit Asse	12	
Antwerpen (Berchem)	de VZW Elcker-Ick-Wonen samen met de SHM De Ideale Woning uit Antwerpen (Berchem)	15	
Leuven (School 4)	de VZW Integratie Zelfstandig Wonen samen met de SHM Dijledal	15	
Diest	de VZW ADO-Icarus samen met de SHM Diest Uitbreiding	7*	14
Heusden-Zolder	de VZW ADO-Icarus samen met de SHM Kantonale Bouwmaatschappij uit Beringen	15	
Overpelt (Gele Berm)	MS-kliniek samen met de SHM Kempisch Tehuis	15	
Overpelt (Purperen Hei)	MS-kliniek samen met de SHM Kempisch Tehuis	15	
Brugge	de VZW Focus Brugge samen met de SHM Brugse Maatschappij voor de Huisvesting	15	
Gent	de VZW Focus Gent samen met de SHM Gentse Maatschappij voor de Huisvesting	15	
Denderleeuw	de VZW Fokus Exploitatie samen met de SHM Dewaco uit Denderleeuw	7	5**
Hasselt (St.Lambrechts-Herk)	de VZW Fokus Exploitatie samen met de SHM Limburgs Tehuis uit Hasselt	13	
Kortrijk	de VZW Fokus Exploitatie samen met de SHM Goedkope Woning uit Kortrijk	15	

Maldegem	de VZW Hove te Donc samen met de SHM Volkshaard uit Gent	13	
Dendermonde	de VZW Fokus Exploitatie samen met de SHM Volkswelzijn uit Dendermonde	12	
Leuven (St. Maartensdal)	de VZW Integratie Zelfstandig Wonen samen met de SHM Dijledal	5	7
Zwijndrecht	VZW Magritte samen met de SHM Zwijndrechtse Huisvestingsmaatschappij		12
Lier	stad Lier samen met de SHM Lierse Maatschappij voor de Huisvesting		12
Lommel (Heserbergen)	ADO-Icarus samen met de SHM		12
Totaal		182	62

* Deze woningen worden vervangen door nieuwe woningen.

** Aan de bouw van deze woningen moet nog worden begonnen.

(SHM : socialehuisvestingsmaatschappij ; MS : multiple sclerose – red.)

Het aantal van 250 ADL-woningen is dus bijna bereikt. De administratie is niet op de hoogte van het juiste aantal personen dat in deze ADL-woningen woont.

2. Volgens de statistische gegevens van de VHM (toestand op 31.12.1999) worden momenteel 589 woningen die speciaal zijn aangepast met het oog op de huisvesting van gehandicapten, betrokken door gehandicapten.

Die 589 woningen zijn verdeeld over 65 sociale-huisvestingsmaatschappijen. De VHM beschikt niet over de gegevens over het aantal bewoners van die woningen.

De aanpassing van die woningen gebeurde alleen met middelen van de VHM.

**Vraag nr. 158
van 1 juni 2001
van de heer JOHAN DE ROO**

Ambtenaren Oost-Vlaanderen – Functionele loopbaan

De krachtlijnen-Kelchtermans voerden in de openbare sector de functionele loopbaan in. Deze func-

tionele loopbaan kan worden doorlopen wanneer aan drie voorwaarden wordt voldaan : anciënniteit, vorming en gunstige evaluatie. De oudere ambtenaren worden vrijgesteld van voorwaarde één en twee. De krachtlijnen konden uitwerking hebben op 1 januari 1994 of later, met mogelijkheid tot het verlenen van terugwerkende kracht, vermits het betrokken sectoraal akkoord pas totstandkwam op 18 juni 1993 en er na 1 januari 1994 nog diverse aanvullende circulaire dienden te worden gepubliceerd. De provincieraad van Oost-Vlaanderen besliste op 7 september 1994 het statuut-Kelchtermans in te voeren vanaf 1 oktober 1994, conform de normen in de circulaire. Meer dan vier jaar later, op 9 december 1998, kwam er een definitieve besluitvorming in de provincieraad. Het geldelijk statuut werd goedgekeurd met terugwerkende kracht op 1 oktober 1994. Het administratief statuut kreeg echter slechts uitwerking op 1 januari 1999. Dit houdt dus in dat de eerste evaluatieperiode voor de actieven slechts was afgewerkt op 1 juli 1999, maar er werd wel terugwerking verleend tot 1 januari 1999 en niet tot 1 oktober 1994.

Ambtenaren die werden gepensioneerd tussen 1 januari 1994 en 1 juni 1999 konden geen evaluatie krijgen, omdat er diende te worden geëvalueerd over een periode van zes maanden, in het geval van de provincie ingaande op 1 januari 1999. Bij gebrek aan evaluatie konden zij niet meer doorstromen naar de tweede of derde weddetrap in de functionele loopbaan, en zodoende werd hun pensioen vastgesteld op de inschakelingsschaal, waardoor ze levenslang worden geblokkeerd, wat volgens de krachtlijnen-Kelchtermans niet toegestaan is.

1. Is de minister op de hoogte van deze situatie ?

2. Wordt er naar een oplossing gezocht voor deze ambtenaren, die lijden onder een loonverlies en/of pensioenverlies en die, door het laattijdig nemen van de passende beslissingen buiten hun verantwoordelijkheid om, nadelen ondervinden bij de pensioenberekening ?

Antwoord

Het sectoraal akkoord van 1993 houdende de algemene weddenscalenherziening en gemeenschappelijke krachtlijnen voor een samenhangend personeelsbeleid in de lokale en regionale besturen omvat ook een hoofdstuk aanbevelingen met het oog op de toepassing van dit akkoord. In dit hoofdstuk wordt ondubbelzinnig vermeld dat de bevoegde raden van de lokale en regionale besturen vrij de datum mochten bepalen waarop het nieuwe administratief en geldelijk statuut in werking zou treden.

Gelet op deze autonomie van de besturen, is er geen sprake van laattijdigheid uit hoofde van die besturen die het sectoraal akkoord van 1993 niet hebben doorgevoerd in de onmiddellijke periode volgend op de afsluiting van het akkoord. Gelet op de grondige vernieuwing van het personeelsbeleid die met dit sectoraal akkoord werd beoogd, hebben de meeste besturen de nieuwe personeelsformaties en de nieuwe statutaire bepalingen goedgekeurd een aantal jaren na de afsluiting van het akkoord op 18 juni 1993.

Het reeds vermelde hoofdstuk aanbevelingen met het oog op de toepassing van het sectoraal akkoord van 1993 vermeldt ook nog dat alleen de weddenscalen, en dus niet de rest van het statuut, met terugwerkende kracht konden worden toegepast door de individuele betrokken besturen, doch op zijn vroegst op 1 januari 1994. Ook hier betrof het geen verplichting maar een mogelijkheid, waarvan de besturen autonoom al dan niet konden gebruikmaken.

Het voorgaande heeft tot gevolg dat het nieuwe stelsel van functionele loopbanen, zoals opgenomen in de nieuwe administratieve statuten, slechts kan worden doorlopen zodra het in werking treedt, en dit naar vrije keuze van de besturen.

Dankzij het stelsel van de perequatie is het wel zo dat gepensioneerde personeelsleden, ook na hun pensionering, een herziening van hun pensioen kunnen krijgen zodra de schaal waarop zij aanspraak konden maken op de dag van hun pensionering nadien wordt gewijzigd en verhoogd. Nie-

mand kan echter met terugwerkende kracht een loopbaan opbouwen. Dit kon in het verleden niet, ook niet om bijvoorbeeld alsnog het maximum qua geldelijke anciënniteit in zijn schaal te bereiken, en dit kan ook niet in het stelsel van de functionele loopbaan.

Ook na de doorvoering van het nieuwe stelsel zal het overigens nog geregeld voorkomen dat personeelsleden zullen worden gepensioneerd voordat zij de volledige functionele loopbaan verbonden aan hun graad zullen hebben kunnen doorlopen.

Vraag nr. 159 van 1 juni 2001 van de heer JAN LAURYS

Lokale besturen – Overheidsopdrachten < 200.000 fr.

Artikel 234 van de Nieuwe Gemeentewet (NGW) bepaalt dat de gemeenteraad de wijze kiest en de voorwaarden vaststelt op basis waarvan de opdrachten voor aanneming van werken, leveringen of diensten worden gegund. Datzelfde artikel bepaalt tevens dat de gemeenteraad die bevoegdheden voor de opdrachten die betrekking hebben op het dagelijks beheer kan overdragen aan het college van burgemeester en schepenen "binnen de perken van de daartoe op de gewone begroting ingeschreven kredieten".

Voor de opdrachten beneden de 200.000 frank, exclusief BTW, is een specifieke regeling van toepassing. In een brief aan de gouverneur van Vlaams-Brabant van 19 februari 1998 stelde de toenmalige Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden dat er volgens hem geen bezwaren rijzen tegen een beslissing van een gemeenteraad waarbij die op algemene wijze de wijze van gunning vaststelt voor opdrachten beneden de 200.000 frank. De gemeenteraad kan beslissen om alle opdrachten waarvoor kredieten werden ingeschreven in de buitengewone begroting en waarvan de kostprijs 200.000 frank, exclusief BTW, niet overschrijdt, steeds onderhands en met een aangenomen factuur te gunnen.

Een omzendbrief van 23 juni 1998 stelt dat de in artikel 234 NGW aan de gemeenteraad toegewezen bevoegdheden aan het schepencollege kunnen worden gedelegeerd, maar dan wel enkel voor de opdrachten die betrekking hebben op het dagelijks beheer van de gemeente binnen de perken van de daartoe op de gewone begroting ingeschreven kredieten. Opdrachten die op de buitengewone begro-

ting worden aangerekend, vallen niet onder de delegatiemogelijkheid van artikel 234 NGW. Deze moeten het voorwerp uitmaken van een gemeenteraadsbeslissing.

Artikel 122 van het koninklijk besluit van 8 januari 1996 betreffende de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten en de concessies van openbare werken houdt evenwel in dat de gemeenteraden kunnen beslissen dat alle opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten waarvoor de kredieten werden ingeschreven in de buitengewone begroting en waarvan de kostprijs 200.000 frank, exclusief BTW, niet overschrijdt, steeds via onderhandelingsprocedure en met een aangenomen factuur door het college van burgemeester en schepenen worden gegund. De gemeenteraad dient zich echter wel uit te spreken over de gunning.

Dit alles geeft evenwel aanleiding tot verwarring. In sommige gevallen wordt het voor de lokale besturen zeer moeilijk om nog precies te weten waar ze eigenlijk aan toe zijn en welke bepalingen zij dienen te volgen.

1. In welke mate kan de gemeenteraad delegatie verlenen aan het schepencollege voor werken beneden de 200.000 frank, exclusief BTW ?

Kan een dergelijke delegatie ook voor opdrachten van de buitengewone dienst ?

Moet de gemeenteraad bij dergelijke delegatie zowel de gunning als de aannemingsvoorwaarden bepalen ? Zo ja, op welke bepalingen is dat dan gebaseerd ?

2. Wat wordt exact begrepen onder het begrip "dagelijks beheer" ?

Hoe ruim kan dat begrip worden opgevat ?

Welke richtlijnen werden er dienaangaande aan de lokale besturen gegeven ?

Antwoord

Artikel 122 van het koninklijk besluit van 8 januari 1996 betreffende de overheidsopdrachten voor de aanneming van werken, leveringen en diensten en de concessies voor openbare werken stelt dat een opdracht via de onderhandelingsprocedure totstandkomt bij wijze van een aangenomen factuur wanneer het goed te keuren bedrag van de op-

dracht, zonder BTW, niet hoger ligt dan 200.000 frank.

Artikel 60 van het Algemeen Reglement op de Gemeentelijke Comptabiliteit bepaalt dat wanneer betalingen kunnen worden gestaafd door een factuur, de betrokken dienst elke bestelling plaatst door middel van een bestelbon, die voor de verzending door het schepencollege wordt gevisieerd.

Uit de samenlezing van bovenvermelde bepalingen blijkt dat er voor de opdrachten beneden 200.000 frank, zonder BTW, steeds twee trappen moeten worden doorlopen, namelijk :

- er moet een toewijzing gebeuren door middel van een vergunningsbesluit, waarna een bestelbon wordt afgeleverd (een bestelbon op zichzelf is geen beslissing doch slechts de materiële uitvoering van een collegebeslissing) ;
- de afgeleverde factuur moet worden aangenomen.

Wat de problematiek van de delegatie van opdrachten inzake het dagelijks beheer van de gemeente betreft, bepaalt artikel 234, eerste lid van de Nieuwe Gemeentewet dat de gemeenteraad de wijze kiest waarop de opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten worden gegund en de voorwaarden ervan vaststelt. De gemeenteraad kan die bevoegdheden voor de opdrachten die betrekking hebben op het *dagelijks beheer* van de gemeente overdragen aan het schepencollege, binnen de perken van de daartoe op gewone begroting ingeschreven kredieten.

Hieruit volgt dat de opdrachten die op de *buitengewone begroting* ingeschreven zijn, niet onder deze delegatiemogelijkheid vallen en derhalve het voorwerp moeten uitmaken van een gemeenteraadsbeslissing. De enige uitzondering hierop is het geval van dringende spoed die voortvloeit uit niet te voorziene omstandigheden (cf. artikel 234, derde lid, van de Nieuwe Gemeentewet).

Vele gemeentebesturen interpreteren het begrip "dagelijks beheer" als alles wat op de gewone dienst van de begroting is ingeschreven. Die interpretatie is echter niet helemaal juist : in de gewone begroting komen namelijk uitgaven voor die niet op het dagelijks beheer slaan, zodat voor die uitgaven de gemeenteraad de wijze van gunnen en de voorwaarden ervan moet vaststellen.

Een voorbeeld hiervan zijn de contracten die voor meerdere jaren worden afgesloten, zoals : begelei-

ding van de boekhouding, consultancyopdrachten, contracten voor selectie en rekrutering, voor het huren of leasen van wagens, enzovoort.

Deze richtlijnen zijn te vinden in de jaarlijkse omzendbrief "Onderrichtingen voor het opstellen van de begrotingen (budgetten) van de gemeenten en de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn van het Vlaamse Gewest" en komen uiteraard in de plaats van vroegere richtlijnen die daaromtrent zijn gegeven en van dit standpunt zouden afwijken.

**Vraag nr. 160
van 1 juni 2001
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Wezembeek-Oppem – Milieubelasting

1. Op 22 februari jongstleden deelde de vorige minister van Binnenlandse Aangelegenheden mij mee dat hij op dat ogenblik nog geen kennisgeving van de Raad van State had ontvangen inzake een mogelijk beroep van de gemeente Wezembeek-Oppem in de zaak van de aanslagbiljetten voor de milieubelasting 1998 (*Handelingen Commissievergadering nr. 100 van 22 februari 2001, blz. 1 e.v. – red.*).

Kan de minister mij meedelen of dat intussen wel al is gebeurd ?

2. Voormalig minister Sauwens deelde ook mee dat hij de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant had gevraagd om nauwgezet toe te zien op de naleving door Wezembeek-Oppem van de beslissing van de bestendige deputatie van 21 september 2000 en, bijgevolg, op het terugstorten aan de belastingplichtigen van de onterecht geïnde bedragen. Aangezien daar geen gevolg aan werd gegeven, werd in een nota van 31 januari 2001 aan de gouverneur gevraagd om de procedure van dwangtoezicht op te starten. Op 8 februari 2001 vertrok een eerste waarschuwing.

Werd reeds een reactie ontvangen vanwege de ontvanger van de gemeente en/of van het college ?

Indien niet, kan de minister mij dan meedelen of de tweede waarschuwing reeds is vertrokken ?

Hoe staat het met het eventueel sturen van een bijzonder commissaris naar Wezembeek-Oppem ?

3. Minister Sauwens had in februari nog geen beslissing genomen over het indienen van een klacht bij de federale minister van Binnenlandse Zaken. Is dat intussen gebeurd ?

4. Ten slotte deelde hij ook mee dat de formulieren voor de volgende milieubelasting eerlang zouden worden verstuurd.

Kan de minister meedelen of dat intussen is gebeurd en of daarbij de voorschriften van de zogenaamde omzendbrief-Peeters werden nageleefd ?

Antwoord

1. Ja. Op 9 maart 2001 is inderdaad kennis genomen van het verzoek tot nietigverklaring van het besluit van 9 november 2000 waarbij het door de gemeente ingestelde beroep tegen de definitieve vaststelling van de gemeenterekening 1999 niet ontvankelijk werd bevonden.

- 2 tot en met 4. De ontvanger heeft zijn bedenkingen bij de eerste waarschuwingsbrief per brief meegedeeld aan de gouverneur. Sinds de eerste waarschuwing werden nog geen verdere acties ondernomen.

De aanslagbiljetten betreffende 1999 en 2000 zijn nog niet verstuurd.

**Vraag nr. 161
van 7 juni 2001
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Vlaams Imago – Analyse

Terecht omschrijft het Vlaams Economisch Verbond (VEV) de opbouw en de bewaking van Vlaanderens reputatie als een van de opdrachten voor Vlaamse vertegenwoordigers in het buitenland.

Daartoe is er nood aan documentatie- en presentatiemateriaal, zo wordt in het tijdschrift van het VEV gesteld. Dat kan alleen maar doeltreffend zijn als het beeld dat van Vlaanderen in het buitenland bestaat, objectief bekend is en als er opportuniteiten worden afgebakend.

Het VEV besluit dat daarom een gestructureerde analyse van onze reputatie noodzakelijk is (*VEV Snelbericht nr. 9 van 18 mei 2001 – red.*).

Werd een dergelijke analyse ooit gemaakt of vooropgesteld ?

Antwoord

1. Tot het maken van een analyse van het Vlaams imago in het buitenland werd opdracht gegeven door de minister-president van de Vlaamse regering, die bevoegd is voor zowel de coördinatie van de buitenlandse betrekkingen, als het Vlaams overheidsbeleid inzake communicatie.
2. De onderzoeksopdracht voorzag in de bevraging in zestien verschillende landen van telkens vijftig opiniemakers omtrent het imago en de bekendheid van Vlaanderen.
3. Voor de resultaten van het onderzoek moet worden doorverwezen naar de bevoegde minister, in casu de minister-president van de Vlaamse regering.

Vraag nr. 162
van 7 juni 2001
van de heer DIDIER RAMOUDT

Administratiegebouwen – Airco en gezondheidsklachten

Zie :

Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen
 Vraag nr. 210
 van 7 juni 2001
 van de heer Didier Ramoudt
 Blz. 42

Antwoord

1. Volgens de informatie waarover de afdeling Gebouwen beschikt, werd nog geen melding gemaakt van een eventueel stijgend aantal gezondheidsklachten.

Er is momenteel geen cijfermaterieel beschikbaar om het eventueel stijgend aantal gezondheidsklachten te controleren.

2. Er is nog geen onderzoek gebeurd naar de relatie tussen met airconditioning uitgeruste gebouwen en gezondheidsklachten. Dergelijk onderzoek behoort tot de bevoegdheid van de Interne Dienst voor Preventie en Bescherming op het Werk.

Er werd wel reeds een werkplaatsbezoek gebracht aan het Graaf de Ferrarisgebouw op de zesde en tiende verdieping, waar zich bepaalde klachten manifesteerden. Om te hoge temperaturen in bepaalde lokalen te vermijden, werd uitleg gegeven hoe de installatie te gebruiken om tot een normale comforttemperatuur te komen. Tevens werd de relatieve vochtigheid opgevoerd tot 60 % om het comfort van contactlensdragers te verhogen. De aanwezigheid van pollenfilters van hoge kwaliteit zorgt ervoor dat de ingeblazen lucht vrij is van pollen en zorgt voor zuivere lucht voor de gebruikers van de lokalen. Er werd aangeraden om na te gaan of in de lokalen zelf bloemen, planten, individuele conditioners, bevochtigers en dergelijke aanwezig zijn die verontreinigde stoffen kunnen verspreiden en niets te maken hebben met de ingeblazen lucht.

3. De gehanteerde regelgeving voor de berekening van de klimaatinstallaties in het Graaf de Ferrarisgebouw is gebaseerd op de verplichtingen van het ARAB – titel II, hoofdstuk II : "Bepalingen betreffende de hygiëne op de arbeidsplekken" (*ARAB : Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming – red.*).

De installaties werden zodanig ontworpen en geïnstalleerd dat ze aan de opgelegde comforteisen voldoen.

De koelinstallaties werden berekend op basis van het principe "topkoeling". Dit betekent het volgende.

De klimaatregeling voor de kantoren bestaat uit twee afzonderlijke delen : enerzijds een ventilatiesysteem met inblaas (raamkant) en afzuig (deurkant) in het plafond, en anderzijds ventillo-convectoren aan de ramen. De blaasaggregaten van het ventilatiesysteem blazen in de kantoren voorbehandelde of geconditioneerde verse lucht op constante temperatuur en met gecontroleerde relatieve vochtigheid. Dit systeem werkt dus met volledig verse buitenlucht en is niet regelbaar per kantoor. In principe is het luchtdebiet te klein voor een volledige temperatuurscontrole, maar het laat toe om de maximale temperatuur met zo'n 3K te verlagen, zodat de oncomfortabele pieken in het temperatuursverloop kunnen worden afgevlakt (= topkoeling op de hygiënische ventilatie) (*K : Kelvin – red.*).

Voor de bijkomende verwarming of koeling en voor individuele temperatuursregeling van de

kantoren werden aan de raamkant ventilo-convectoren aangebracht. In zijn meest algemene vorm is deze ventilo voorzien van een verwarmings- en koelbatterij uitgerust met een driefwegventiel, een ventilator met regelbare snelheid en een temperatuurregelaar met voeler; beide worden bediend door de Room Temperature Controller op de ventilo. Deze op maat gemaakte regeling maakt een optimaal energiegebruik mogelijk.

De installaties worden beheerd door de onderhoudsfirma Bekotec, die toezicht houdt op de comfortsituatie.

Vraag nr. 163
van 7 juni 2001
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE

St.-Martinuskerk Kontich – Bescherming

Overeenkomstig de bepalingen van het decreet van 3 maart 1976, gewijzigd door het decreet van 22 februari 1995, werd bij een schrijven van 17 oktober 2000 aan het college van burgemeester en schepenen van Kontich een lijst overgezonden waarbij Monumenten en Landschappen de Sint-Martinuskerk in Kontich wil erkennen als beschermd monument.

Wat is de stand van zaken in dit dossier ?

Antwoord

De Sint-Martinuskerk in Kontich werd voorlopig beschermd als monument bij ministerieel besluit van 22 september 2000. Het beschermingsbesluit werd betekend op 16 oktober 2000, zodat de termijn van de voorlopige bescherming loopt tot 15 oktober 2001.

Overeenkomstig de bepalingen van het decreet van 3 maart 1976, gewijzigd bij decreet van 22 februari 1995, dient het besluit tot definitieve bescherming te worden getroffen voor 15 oktober 2001.

Het dossier wordt momenteel ter advies voorgelegd aan de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen. Pas na die procedurestap kan ik een definitieve beslissing nemen.

Vraag nr. 164
van 7 juni 2001
van de heer ANDRE MOREAU

Beschermde gebouwen – Onderhoud

Het komt nog al te vaak voor dat beschermde gebouwen jarenlang (soms decennia lang !) in een verwaarloosde toestand worden achtergelaten. Ik noem dat totaal onverantwoord.

Ofwel is er onvoldoende controle van overheidswege, ofwel houden de eigenaars zich niet altijd aan de wettelijke normering. De nadelige gevolgen van deze tekortkomingen en nalatigheden zijn natuurlijk duidelijk zichtbaar in het straatbeeld.

1. Om welke grondige reden(en) kan de bescherming van een gebouw worden opgeheven ? Hoelang duurt een dergelijke procedure gemiddeld ?
2. Van hoeveel gebouwen wordt – uiteraard gemiddeld – per jaar in Vlaanderen de bescherming opgeheven ?
3. Welke sancties worden er aan de eigenaar (privé- of publiek persoon) opgelegd indien het beschermd onroerend goed niet wordt onderhouden zoals de wetgeving het voorschrijft ?
4. Welke maatregelen worden er genomen wanneer de eigenaar – zonder enige officiële toelating – een beschermd gebouw afbreekt ?

Antwoord

1. Een monument is volgens het decreet een onroerend goed dat van algemeen belang is vanwege zijn artistieke, wetenschappelijke, historische, volkskundige, industrieel-archeologische of andere sociaal-culturele waarde (*decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten, gewijzigd door het decreet van 22 februari 1995 – red.*).

Tot een opheffing van een bescherming kan dan ook slechts worden besloten indien zou blijken dat deze waarden niet meer aanwezig zouden zijn.

2. De laatste vijf jaar werden vier beschermingen van monumenten opgeheven.

3. De artikels 13, 14 en 15 van het vermelde decreet bepalen :

" Art. 13

Onverminderd de toepassing van de bij het Strafwetboek of bij andere wetten of decreten bepaalde straffen, wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en een geldboete van 1.000 tot 5.000 frank of met één van deze straffen alleen :

- 1° hij die verzuimt de voorschriften na te leven met betrekking tot de instandhouding en het onderhoud van voor bescherming vatbare of beschermde onroerende goederen ;
- 1°bis de eigenaars, erfpachthouders, opstalhouders en vruchtgebruikers die het goed niet in goede staat houden, het ontsieren, beschadigen of vernielen ;
- 2° hij die zonder machtiging, of in strijd met bij zodanige machtiging gestelde voorwaarden, werken uitvoert aan een beschermd monument of aan een in een beschermd stads- of dorpsgezicht gelegen onroerend goed ;
- 3° de instrumenterende ambtenaar die verzuimt, bij opdracht van een op een ontwerp van lijst opgenomen of van een beschermd monument of van een in ontwerp van lijst opgenomen beschermd stads- of dorpsgezicht gelegen onroerend goed een stedenbouwkundig attest aan te vragen of verzuimt in de overdrachtsakte te vermelden dat bedoeld monument of onroerend goed in een ontwerp van lijst is opgenomen of beschermd werd.

Art. 14

De bepalingen van het eerste boek van het Strafwetboek, met inbegrip van de artikelen 66, 67, 69, tweede lid, en 85, zijn van toepassing op de bij artikel 13 bepaalde misdrijven.

Art. 15

Bij elk vonnis van veroordeling wordt bevel gegeven tot het terugbrengen van het goed of de goederen in hun vroegere toestand en dit op kosten van de veroordeelde, onverminderd de schadeloosstelling.

Bij het verstrijken van de in het vonnis vastgestelde termijn, kan de Minister of zijn gemachtigde de werken op kosten van de eigenaar laten uitvoeren."

4. In geval van de afbraak van een beschermd monument wordt een proces-verbaal opgemaakt.

Dit wordt doorgestuurd naar het parket bevoegd voor de plaats waar het monument stond. Er mag worden van uitgegaan dat het parket zal beslissen te vervolgen, zodat de zaak voor de rechtbank komt, die zich zal uitspreken over de geldboetes, de eventuele gevangenisstraffen en de verplichting tot het terugbrengen in de vroegere toestand op kosten van de veroordeelde.

**Vraag nr. 165
van 7 juni 2001
van mevrouw SONJA BECQ**

Ambtenaren – Herintreding na loopbaanonderbreking

In het verleden werden diverse maatregelen genomen met betrekking tot een betere combinatie gezin – arbeid. De diverse maatregelen aangaande beroepsloopbaanonderbreking springen daarbij het meest in het oog. De Vlaamse overheid koppelde hieraan – onder eigen voorwaarden – specifieke aanvullende premies. Eén van de verdiensten van de diverse stelsels was dat de terugkeer naar de job mogelijk was na een tijdelijke/gedeeltelijke onderbreking.

Vaak werd gevraagd naar de verdeling mannen – vrouwen wat het gebruik van de diverse stelsels betreft, minder is bekend over het effectieve gebruik en de naleving van de mogelijkheden bij herintreding.

1. In welke mate nemen mannen, respectievelijk vrouwen binnen de Vlaamse administratie en diensten hun loopbaan opnieuw volledig, dan wel gedeeltelijk op na een (deeltijdse) beroepsloopbaanonderbreking van één, twee, drie, vier en vijf jaar ?

Is een vergelijking mogelijk, en een evolutie merkbaar, over de jongste tien jaar ?

Zijn er verschillen vast te stellen tussen de departementen ?

2. Is er zicht op de plaats waarnaar men terugkeert, dat wil zeggen, kan men opnieuw starten in de job die men vóór de beroepsloopbaanonderbreking had ?

derbreking opnam, of gaat men naar een andere job ?

Zijn hieromtrent cijfergegevens beschikbaar ?
Zo ja, graag deze cijfers voor de Vlaamse administraties en diensten.

Zijn er verschillen merkbaar tussen de verscheidene departementen ?

Antwoord

Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger correct verwoordt in haar vraag, werden in het verleden diverse maatregelen genomen teneinde te komen tot een betere combinatie privé-werk. Sinds het in werking treden van de mogelijkheid tot het nemen van deel- of voltijdse loopbaanonderbreking, maakten binnen het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap 853 personeelsleden hiervan gebruik".

1. *De mate waarin personeelsleden van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap hun loopbaan opnieuw volledig of gedeeltelijk opnemen na een (deeltijdse) loopbaanonderbreking van één, twee, drie, vier en vijf jaar*

Hieronder wordt een overzicht gegeven van het aantal personeelsleden die, na een (deeltijdse) loopbaanonderbreking van één, twee, drie, vier of vijf jaar, hun loopbaan opnieuw (gedeeltelijk) hebben hervat of die de organisatie na het beëindigen van hun loopbaanonderbreking hebben verlaten.

Hierbij wordt een onderscheid gemaakt tussen de verschillende departementen van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Tevens wordt – ter informatie – een onderscheid gemaakt tussen mannen en vrouwen.

Dep.	Deeltijds hervat			Volledig hervat			Verlaten			Totaal
	Mannen	Vrouwen	Totaal	Mannen	Vrouwen	Totaal	Mannen	Vrouwen	Totaal	
AZF	1	45	46	6	46	52	5	31	36	134
COO	1	8	9	1	15	16	1	2	3	28
EWBL	3	27	30	15	34	49	10	23	33	112
LIN	20	45	65	80	70	150	45	48	93	308
OND	4	30	34	9	47	56	7	12	19	109
WIM	0	1	1	1	4	5	0	1	1	7
WVC	7	44	51	15	46	61	7	36	43	155
Totaal	36	200	236	127	262	389	75	153	228	853

Uit dit overzicht blijkt dat van het totale aantal personeelsleden die hun loopbaan (deeltijds) onderbraken (853) :

- 236 hun loopbaan opnieuw deeltijds hervat hebben (27,7 %),
- 389 hun loopbaan volledig hervat hebben (45,6 %) en
- 228 de organisatie verlaten hebben (26,7 %).

Dit wil zeggen dat 66,3 % van de personeelsleden hun loopbaan opnieuw (deeltijds) hervat hebben. Er wordt met andere woorden wel degelijk gebruikgemaakt van de mogelijkheid tot herintreding.

Cijfergegevens per departement

Onderstaande tabel geeft een procentueel overzicht van de aantallen per departement².

¹ De cijfers hebben betrekking op de periode 1989-30 juni 2001.

² Bv. hoeveel van het totaal aantal personeelsleden van AZF die loopbaanonderbreking nemen (134) hebben hun loopbaan opnieuw deeltijds hervat (34,3 %), hoeveel voltijds (38,8 %) en hoeveel hebben de organisatie na hun loopbaanonderbreking verlaten (26,9 %).

Dep.	Deeltijds hervat (%)			Volledig hervat (%)			Verlaten (%)			Totaal
	Mannen	Vrouwen	Totaal	Mannen	Vrouwen	Totaal	Mannen	Vrouwen	Totaal	
AZF	0,7	33,6	34,3	4,5	34,3	38,8	3,7	23,1	26,9	100,0
COO	3,6	28,6	32,1	3,6	53,6	57,1	3,6	7,1	10,7	100,0
EWBL	2,7	24,1	26,8	13,4	30,4	43,8	8,9	20,5	29,5	100,0
LIN	6,5	14,6	21,1	26,0	22,7	48,7	14,6	15,6	30,2	100,0
OND	3,7	27,5	31,2	8,3	43,1	51,4	6,4	11,0	17,4	100,0
WIM	0,0	14,3	14,3	14,3	57,1	71,4	0,0	14,3	14,3	100,0
WVC	4,5	28,4	32,9	9,7	29,7	39,4	4,5	23,2	27,7	100,0

N.v.d.r.

AZF : Algemene Zaken en Financiën

COO : Coördinatie

EWBL : Economie, Werkgelegenheid, Binnenlandse Aangelegenheden en Landbouw

LIN : Leefmilieu en Infrastructuur

OND : Onderwijs

WIM : Wetenschap, Innovatie en Media

WVC : Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur

Hieruit blijkt dat er weliswaar verschillen bestaan tussen de departementen, maar een verklaring hiervoor is er niet onmiddellijk te vinden.

Cijfergegevens over de jongste tien jaar

Onderstaande tabel geeft de evolutie van het aantal personeelsleden die hun loopbaan opnieuw – deeltijds of voltijds – opnamen en die de organisatie verlieten na hun (deeltijdse) loopbaanonderbreking, vanaf 1992 tot 30 juni 2001.

Jaar	Deeltijds hervat			Volledig hervat			Verlaten			Totaal
	Mannen	Vrouwen	Totaal	Mannen	Vrouwen	Totaal	Mannen	Vrouwen	Totaal	
1992	0	0	0	2	1	3	0	0	0	3
1993	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
1994	1	9	10	14	20	34	8	16	24	68
1995	3	11	14	4	9	13	10	14	24	51
1996	2	12	14	9	14	23	4	12	16	53
1997	3	23	26	13	15	28	10	8	18	72
1998	7	24	31	14	25	39	6	8	14	84
1999	6	34	40	24	48	72	9	14	23	135
2000	7	44	51	22	69	91	5	33	38	180
2001	6	34	40	24	61	85	16	28	44	169
Totaal	35	191	226	126	262	388	68	133	201	815

Om een evolutie in de tijd te kunnen vaststellen, wordt in de onderstaande tabel het in een bepaald jaar het totale aantal personeelsleden die (deeltijdse) loopbaanonderbreking namen, gerelateerd aan het aantal personeelsleden die

deeltijds of voltijds hervatten en het aantal personeelsleden die de organisatie na de (deeltijdse) loopbaanonderbreking verlieten³ (in procent).

³ Bv. van de 180 personeelsleden die in 2000 hun loopbaan (deeltijds) onderbraken, nam 28,3 % de loopbaan opnieuw deeltijds op, 50,6 % deed dit voltijds en 21,1 % verliet de organisatie.

Jaar	Deeltijds hervat (%)			Volledig hervat (%)			Verlaten (%)			Totaal
	Mannen	Vrouwen	Totaal	Mannen	Vrouwen	Totaal	Mannen	Vrouwen	Totaal	
1992	0,0	0,0	0,0	66,7	33,3	100,0	0,0	0,0	0,0	100,0
1993	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0
1994	1,5	13,2	14,7	20,6	29,4	50,0	11,8	23,5	35,3	100,0
1995	5,9	21,6	27,5	7,8	17,6	25,5	19,6	27,5	47,1	100,0
1996	3,8	22,6	26,4	17,0	26,4	43,4	7,5	22,6	30,2	100,0
1997	4,2	31,9	36,1	18,1	20,8	38,9	13,9	11,1	25,0	100,0
1998	8,3	28,6	36,9	16,7	29,8	46,4	7,1	9,5	16,7	100,0
1999	4,4	25,2	29,6	17,8	35,6	53,3	6,7	10,4	17,0	100,0
2000	3,9	24,4	28,3	12,2	38,3	50,6	2,8	18,3	21,1	100,0
2001	3,6	20,1	23,7	14,2	36,1	50,3	9,5	16,6	26,0	100,0

Hieruit blijkt dat het aantal herintredingen (deeltijds + voltijds) in de loop der jaren is toegenomen, ten nadele van het aantal uittredingen. Sinds 1997 schommelt het percentage herintredingen tussen de 75 en 85 %, met een piekperiode in 1998.

2. *Het heropnemen van de vroegere job*

Van de personeelsleden die (deeltijdse) loopbaanonderbreking namen, werd 83 % opnieuw geaffecteerd op de afdeling waar hij/zij bij het begin van de eerste loopbaanonderbreking werkte. 17 % werd op een andere plaats geaffecteerd.

Tussen de departementen zijn er geen relevante verschillen terzake vast te stellen.

Vraag nr. 197 **van 21 september 2001** **van de heer KOEN HELSEN**

Gemeentelijke GESCO's – Inventaris

De Vlaamse regering maakt sinds enige tijd effectief werk van de regularisatie van een aantal nepstatuten. De DAC'ers (Derde Arbeidscircuit) en een aantal gesco's (gesubsidieerde contractuelen) in de socialprofitsector worden tijdens deze legislatuur geregulariseerd. Niettemin blijven nog een aantal andere gesco's werkzaam, voornamelijk in de gemeentelijke besturen.

Onder meer in het kader van de personeelsformatieplannen in politiezones, die worden opgesteld naar aanleiding van de politiehervorming, roept de

problematiek van de regularisaties een aantal vragen op.

Teneinde effectief de toestand van de gesco's te verhelpen, werd afgesproken om een inventaris aan te leggen van het aantal gesco-statuten bij de verschillende gemeenten.

1. Is deze inventaris reeds beschikbaar ? Zo ja, kan hij worden verstrekt ?
2. Zo neen, voor wanneer wordt de afronding ervan gepland ?

N.B. Een vraag over hetzelfde onderwerp werd gesteld aan de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme.

Antwoord

De gesco-contingenten worden door de Vlaamse minister bevoegd voor Werkgelegenheid toegekend aan de diverse lokale overheden. De vraag of hiervan een inventaris bestaat en of deze beschikbaar is moet dan ook aan hem voorgelegd worden.

(Antwoord Renaat Landuyt : blz. 210 – red.)

Vraag nr. 201 **van 21 september 2001** **van mevrouw PATRICIA CEYSENS**

Lokaal bestuur – Democratiseringsinitiatieven

In een democratie is het functioneren van de oppositie, maar ook het respect tussen de uitvoerende

en de wetgevende macht een belangrijke doelstelling.

Het is mijn aanvoelen dat deze verhouding op het Vlaams niveau goed is uitgewerkt, doch op het lokale beleidsterrein vaak nog te wensen overlaat. Op het lokale bestuursniveau ziet men in Vlaanderen nogal verschillende wijzen waarop een college van burgemeester en schepenen omgaat met de oppositie en/of gemeenteraadsleden uit de meerderheid, en dit zowel op het vlak van het ter beschikking stellen van logistieke ondersteuning (bv. briefpapier, lokalen, enz.), als van het erkennen van ieders verantwoordelijkheid en participatie (bv. aanstellen van commissievoorzitters uit de oppositie).

Wellicht maakt dit deel uit van de lokale bestuurscultuur en -autonomie. Toch moeten er een aantal minimale standaarden kunnen gelden.

1. Sommige gemeentebesturen leggen de omzendbrief BA-2001-12 betreffende het gebruik van het gemeentewapen van 24 juli 2001 uit als zou een gemeenteraadslid dit wapen voor zijn briefwisseling niet mogen aanwenden, de leden van het college wel.

Is dit inderdaad de betekenis van deze omzendbrief ?

2. Heel wat colleges geven een (wekelijkse) persconferentie op het gemeente- of stadhuis. Wil een politieke fractie uit de minderheid of meerderheid dit doen, ligt dit vaak zeer moeilijk.

Heel wat leden van een college houden een spreekuur op het gemeente- of stadhuis. Ook gemeenteraadsleden wordt door de burger wel eens gevraagd om hem/haar te kunnen spreken over een gemeentelijke aangelegenheid en de vraag rijst waarom ook zij dit niet zouden kunnen organiseren in het gemeentehuis.

Heeft de minister al initiatieven genomen om tot minimale standaarden te komen omtrent zulke aangelegenheden ?

3. Vandaag is de burgemeester voorzitter van de gemeenteraad. Voor wie de werkwijze in het parlement kent, is dat zeer moeilijk te aanvaarden.

Heeft de minister reeds de nodige maatregelen klaar om dit spoedig te wijzigen ?

Antwoord

1. Het wapen van de gemeente is eigendom van de gemeente. Uit de omzendbrief BA-2001/12 van 24 juli 2001 blijkt alleen dat geen enkele privaatrechtelijke persoon zich het gebruik op louter individuele basis mag toeëigenen zonder toestemming van de gemeenteraad.

Deze omzendbrief lijkt mij geen bezwaren in te houden tegen de terbeschikkingstelling van briefpapier met het gemeentelijk embleem aan gemeenteraadsleden, wat een, zij het symbolische, vorm van erkenning en waardering is van hun mandaat.

Uiteraard is daarbij duidelijk dat de raadsleden dit briefpapier enkel kunnen gebruiken in de uitoefening van hun functie, en niet voor persoonlijke doeleinden.

2. Het gebruik van het gemeentehuis door de gemeentemandatarissen met het oog op dienstverlening en informatieverstrekking aan de burger, is als dusdanig niet geregeld in de Nieuwe Gemeentewet en ressorteert in dat opzicht dan ook onder de autonome beslissingsbevoegdheid van de gemeentebesturen.

Daarbij kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger ook volgen waar ze het exclusief gebruik van het gemeentehuis voor het schepencollege en zijn leden in vraag stelt.

Inderdaad, terwijl het college het gemeentehuis kan gebruiken om zich tot de bevolking te richten vanuit zijn beleids- en bestuursbevoegdheden, zou dit gebruik eveneens mogelijk moeten zijn voor de raadsleden, vanuit de optiek van hun taakstelling. Daartoe behoort het maken van strategisch-maatschappelijke keuzen, wat kennis, via contact met de bevolking, van de bestaande maatschappelijke problemen veronderstelt.

Hieromtrent lijkt het aangewezen dat binnen de gemeenten zelf hierover de nodige onderlinge afspraken zouden gemaakt worden.

Deze afspraken zouden kunnen gekoppeld worden enerzijds aan de goedkeuring van een deontologische code inzake dienstverlening aan de bevolking, naar het voorbeeld van de deontologische code van de Vlaamse volksvertegenwoordigers, en anderzijds aan af te spreken gedragsregels inzake de verhouding meerderheid-oppo-

sitie. In een aantal gemeenten worden reeds inspanningen op dit stuk gedaan.

Ik neem mij voor deze aangelegenheid ook op te nemen binnen de globale herziening van de gemeentewet als nieuw "Vlaams gemeentedecreet".

Momenteel kan ik verwijzen naar de omzendbrief van 17 maart 1998 betreffende het statuut van de lokale en provinciale mandataris – enkele kwaliteitsbevorderende maatregelen, waarin de gemeenten reeds aanbevolen werd in elk geval voor de politieke fracties infrastructuur ter beschikking te stellen.

3. Ik kan de bedenking van de Vlaamse volksvertegenwoordiger over de functie van de burgemeester binnen de gemeenteraad begrijpen.

In het kader van de versterking van de bestuurskracht en de gemeentelijke democratie is een volledige decumul tussen gemeenteraad en uitvoerend orgaan dan ook een te nemen optie.

Deze werd trouwens reeds ingeschreven in het wetenschappelijk onderzoeksproject "Proeve van Vlaams Gemeentedecreet". Deze Proeve zal, zoals reeds meermaals werd aangegeven, een nuttige basis kunnen vormen bij het opstellen van het nieuw Vlaams gemeentedecreet.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn

PATRICK DEWAEL

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN FINANCIEN,
BEGROTING, BUITENLANDS BELEID
EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

**Vraag nr. 62
van 23 mei 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Adviesraden – Vrouwen

Om te komen tot mainstreaming en het specifieke gelijkheidskansenbeleid af te bouwen, is het nodig dat beleidsverantwoordelijken op alle niveaus consequent opvolgen of mannen en vrouwen door alle maatregelen heen gelijke kansen krijgen.

Adviesorganen zijn veelgebruikte middelen om de (negatieve) gevolgen van een mogelijke besluitvorming te overdenken. Om hierbij op een spontane manier de specifieke gevolgen voor mannen en vrouwen na te gaan, moeten deze adviesorganen uit een voldoende aantal mannen en vrouwen bestaan : dit is de bedoeling van de minimale eenderdevertegenwoordiging bij de samenstelling van adviesorganen.

1. Welke adviesorganen werden in de loop van 2000 en 2001 aangepast ? Waarom ?

Werd hierbij rekening gehouden met de minimale eenderdevertegenwoordiging én met diversiteit ?

2. Welke van deze adviesorganen weigerde de minister te erkennen wegens een niet verantwoorde samenstelling ?

3. Welke adviesorganen brachten een advies uit betreffende een van de beleidsmateries waarvoor de minister bevoegd is ? Wanneer ? Waarover ?

Gebeurde dit op eigen initiatief, op vraag van de minister of ingevolge een decretale bepaling ?

4. Welke stappen zette de minister ten aanzien van dit adviesorgaan indien hij/zij vaststelde dat het niet was samengesteld volgens het streefdoel van het decreet houdende een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen ? Met welk resultaat ?

5. Is in de betrokken adviesorganen sprake van diversiteit (ook aanwezigheid van alloctonen/migranten, ouderen, jongeren, personen met een handicap, ...) ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Gecoördineerd antwoord

Minister-president Patrick Dewael

Vermits deze schriftelijke vraag een bijna woordelijke overname is van schriftelijke vraag nr. 93 van 28 juni 2000, die eveneens werd gesteld door de Vlaamse volksvertegenwoordiger, wordt in het antwoord op deze vraag enkel rekening gehouden met de toestand vanaf 1 september 2000 (*vraag nr. 93 : zie vraag nr. 178 aan Mieke Vogels, met gecoördineerd antwoord ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 3 van 17 november 2000, blz. 300 – red.*).

1 en 3. Binnen mijn beleidsdomeinen zijn drie adviesorganen actief :

- a) de Vlaamse Adviescommissie Economische Boekhouding Vlaamse Openbare Instellingen ;
- b) de Gemengde Commissie Vlaanderen-Nederland ter uitvoering van het Vlaams-Nederlands cultureel verdrag ;
- c) de Erkenningscommissie in het kader van bevak.

Ten opzichte van het jaar 2000 is de toestand dus ongewijzigd.

Door de Vlaamse Adviescommissie Economische Boekhouding werd op 18 april 2001 een verplicht advies uitgebracht over de aanpassing van het besluit van de Vlaamse regering van 21 mei 1997 betreffende een geïntegreerde bedrijfseconomische boekhouding en budgettaire rapportering voor de Vlaamse openbare instellingen aan de euro. De commissie telt 7 leden, waarvan 3 vrouwen.

Door de Gemengde Commissie Vlaanderen-Nederland ter uitvoering van het Vlaams-Nederlands cultureel verdrag werden de volgende adviezen uitgebracht :

- op 11 oktober 2000 werd op haar eigen initiatief een advies gegeven over de Vlaams-Nederlandse deelname aan de Biënnale in Venetië ;
- eveneens op 11 oktober 2000 adviseerde de Gemengde Commissie op eigen initiatief over het Moving Mime Festival ;
- nog op 11 oktober werd op eigen initiatief een advies verstrekt over de culturele dimensie van de omroep in Europa ;
- op 9 november werd door de Commissie op haar initiatief aan de heer Dirk Van Mechelen een advies verstrekt over de grensoverschrijdende regionale televisie ;
- op 24 januari 2001 bracht de Commissie een advies uit over de museumjaarkaart ;
- van dezelfde datum dateert het advies over de samenwerking tussen Vlaanderen en Nederland met betrekking tot de theater- en reïopleidingen ;

- op 31 januari 2001 werd een advies uitgebracht over de subsidiëring van de Nederlands-Vlaamse samenwerking. Dit gebeurde op initiatief van de Gemengde Commissie ;
- op 2 maart ten slotte adviseerde de Gemengde Commissie op haar initiatief over het Internationaal Theaterschoolfestival.

De Gemengde Commissie bestaat uit 14 leden waarvan 6 vrouwen.

De Erkenningscommissie in het kader van bevak vergaderde in 2001 één keer, met name op 17 april 2001.

Tijdens de bijeenkomst werd het investeringsprogramma voor 2001 en 2002 besproken. Daarnaast werd door een vertegenwoordiger van minister Vogels een toelichting gegeven over de nieuwe krachtlijnen voor het bejaardenbeleid. De knelpunten ten opzichte van de huisvestingssector vormden het derde agendapunt.

Deze commissie bestaat uit 9 leden (4 mannen en 5 vrouwen).

2 en 4. Vermits alle hierboven genoemde adviesorganen samengesteld zijn conform de decretale voorschriften, is deze vraag zonder voorwerp.

5. Geen van de hierboven genoemde adviesorganen telt een migrant, een oudere of een jongere onder haar leden.

In de Erkenningscommissie in het kader van bevak is er wel één persoon die slechtziende is.

Minister Steve Stevaert

Mobiliteit en Openbare Werken

1. In 2001 worden de raden van advies van de Vlaamse Vervoermaatschappij (VVM) opnieuw samengesteld. Bij de oproep tot de kandidaten is uitdrukkelijk de voorwaarde gesteld met betrekking tot de vrouwelijke vertegenwoordiging.

Voor de materie "havens" bestaat er sinds 5 december 1989 een adviesorgaan dat het havenbeleid moet voorbereiden, namelijk de Vlaamse Havencommissie (VHC). Een besluit van de Vlaamse regering van 15 november 1989 regelt haar samenstelling, werking en opdrachten.

Naar aanleiding van de goedkeuring van het havendecreet op 2 maart 1999 werd het oprichtingsbesluit echter aangepast, waarbij van de gelegenheid werd gebruikgemaakt om de adviesorganen aan te passen aan de eenderderegel.

2. Er was geen weigering van erkenning.
3. De raden van advies van de Vlaamse Vervoermaatschappij brengen advies uit over alle vraagstukken met betrekking tot de aangeboden diensten van de VVM.

De milieucommissies van de luchthavens brengen advies uit over alle milieuaspecten met betrekking tot de exploitatie van de luchthavens. Zij hebben als minimale doelstelling de klachten van de omwonenden te inventariseren, mogelijkheden tot oplossing voor te stellen en de omwonenden en de overheden in te lichten over de reeds gevoerde en te voeren milieupolitiek. Er dient een register van alle klachten te worden bijgehouden.

4. Er werden geen stappen ondernomen.
5. De raden van advies van de VVM worden per provincie samengesteld en hebben de volgende vertegenwoordiging :
 - voorzitter, vertegenwoordiger van het gewest
 - ondervoorzitter, afdelingshoofd Personenvervoer en Luchthavens
 - een vertegenwoordiger van de GOM
 - twee vertegenwoordigers van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG)
 - twee vertegenwoordigers van de gebruikers voorgedragen door de representatieve organisaties van werknemers vertegenwoordigd in de SERV
 - een vertegenwoordiger van de VZW Komi-no, Komitee Milieu en Mobiliteit
 - een vertegenwoordiger van de Bond van Grote en Jonge Gezinnen
 - een vertegenwoordiger van de NMBS
 - een vertegenwoordiger van de Adviesraad Senioren en Verkeer

- een vertegenwoordiger van de Gezins- en Welzijnsraad
- een vertegenwoordiger van de provincie.

(GOM : gewestelijke ontwikkelingsmaatschappij ;
SERV : Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen – red.)

De milieucommissie van de Luchthaven Oostende is als volgt samengesteld :

- maximaal twee vertegenwoordigers van de stad
- maximaal twee vertegenwoordigers van de gemeente Middelkerke
- maximaal twee vertegenwoordigers van de bestendige deputatie
- maximaal vier vertegenwoordigers van de omwonenden, hiertoe uitdrukkelijk gemandateerd door milieu- en natuurraden van de respectieve gemeenten
- maximaal vier vertegenwoordigers van de exploitant
- eventueel kunnen erkende geluidsdeskundigen of betrokken afdelingen van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) op vergaderingen van deze commissie worden uitgenodigd.

In Oostende is de commissie (effectieven en plaatsvervangers) samengesteld uit 14 mannen en 3 vrouwen.

De milieucommissie van de Luchthaven Antwerpen is als volgt samengesteld :

- maximaal twee vertegenwoordigers per gemeente : Antwerpen (districten Deurne en Berchem), Borsbeek, Boechout en Mortsel
- maximaal twee vertegenwoordigers van de bestendige deputatie
- maximaal één vertegenwoordiger van de omwonenden per betrokken gemeente (Antwerpen, Borsbeek, Boechout en Mortsel), hiertoe uitdrukkelijk gemandateerd door milieu- en natuurraden van de respectieve gemeenten

- één vertegenwoordiger van de Bond Beter Leefmilieu
- maximaal vier vertegenwoordigers van de exploitant
- eventueel kunnen erkende geluidsdeskundigen of betrokken afdelingen van Aminoal op vergaderingen van deze commissie worden uitgenodigd.

In Antwerpen is de commissie (effectieven en plaatsvervangers) samengesteld uit 28 mannen en 6 vrouwen.

Energie

Voor het bevoegdheidsdomein Energie werd in de beschouwde periode geen adviesraad aangepast.

Voor het bevoegdheidsdomein Energie is enkel het Vlaams Interdepartementaal Comité voor Energie (VICO) actief als overleg- en adviesorgaan.

De hoofdplicht van het VICO is overleg plegen tussen de betrokken departementen van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap inzake de toepassing van het besluit van de Vlaamse regering van 16 december 1992 houdende aanmoedigingsmaatregelen voor het rationeel energiegebruik. Daarnaast is het advies van het VICO vereist voor alle reglementaire besluiten die nodig zijn voor de uitvoering van dit besluit van de Vlaamse regering.

In de beschouwde periode werd geen ontwerp van reglementair besluit voor voorafgaand advies aan het VICO voorgelegd. VICO heeft wel op eigen initiatief subsidievoorstellen voor de ondersteuning van de marktintroductie van energiezuinige technologieën voorgelegd.

Het VICO is samengesteld uit één vertegenwoordiger van zes departementen van het Ministerie van

de Vlaamse Gemeenschap. De samenstelling van het VICO is momenteel niet in overeenstemming met het streefdoel van het decreet houdende een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen. Gelet op het feit dat in het kader van het in uitwerking zijnde CO₂-decreet de afschaffing van het VICO is gepland, zal de huidige samenstelling niet meer worden gewijzigd (*CO₂ : koolstofdioxide – red.*).

In het VICO is er sprake van diversiteit tussen ouderen en jongeren.

Minister Mieke Vogels

Aan het beleidsdomein Gelijke Kansen zijn geen adviesraden verbonden. Bijgevolg werden er in verband met de evenwichtige vertegenwoordiging geen maatregelen genomen.

Minister Bert Anciaux

Cultuur

1. Sommige adviesraden werden in 2000 en 2001 aangepast om reden van ontslag of overlijden van bepaalde leden en werden bij ministeriële besluiten geregeld.

Uitzondering hierop was de Beoordelingscommissie Muziek, die met twee bijkomende leden werd aangevuld om te kunnen voldoen aan een noodzaak, namelijk de vertegenwoordiging van de sector popmuziek.

Steeds werd er gestreefd naar de minimale eenderdevertegenwoordiging, zoals blijkt uit onderstaand overzicht.

Toestand op 1 juni 2001

Adviesorganen	Aantal leden	Aantal mannen	%	Aantal vrouwen	%
Raad voor Cultuur	35	22	63	13	37
Raad voor de Kunsten	33	20	61	13	39
Raad voor Volksontwikkeling en Cultuurspreiding	31	16	52	15	48
Commissie Podiumkunsten	7	5	71	2	29
Commissie Muziek	5	3	60	2	40
Commissie Beeldende Kunsten	5	3	60	2	40
Commissie Architectuur en Vormgeving	5	3	60	2	40
Commissie Musea	5	2	40	3	60
Commissie Letteren	5	3	60	2	40
Commissie Volksontwikkeling	12	7	58	5	42
Commissie Culturele Centra	5	3	60	2	40
Commissie Bibliotheken	8	4	50	4	50
Commissie Amateurstische Kunstbeoefening	5	2	40	3	60
Beoordelingscommissie Nederlandstalige Dramatische Kunst	13	8	62	5	38
Beoordelingscommissie Muziektheater	7	4	57	3	43
Beoordelingscommissie Dans	6	2	43	4	57
Beoordelingscommissie Kunsten-centra	7	3	43	4	57
Beoordelingscommissie Muziek	15	10	67	5	33
Beoordelingscommissie Beeldende Kunsten	11	7	64	4	36
Beoordelingscommissie Architectuur en Vormgeving	9	6	67	3	33
Beoordelingscommissie Musea	11	5	45	6	55
Adviserende Beroepscommissie voor culturele aangelegenheden	7	4	57	3	43

2. Tot op heden zijn er geen geweigerde erkenningen, omdat werd voldaan aan de eendervertegenwoordiging.
3. Het uitbrengen van adviezen, zowel op mijn vraag als op eigen initiatief, behoort tot de essentie van het decreet van 19 december 1997 houdende de oprichting van een Raad voor Cultuur, een Raad voor de Kunsten, een Raad voor Volksontwikkeling en Cultuurspreiding en een Adviserende Beroepscommissie voor Culturele Aangelegenheden.
4. Er dienden geen stappen te worden gezet, omdat het decreet houdende een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen strikt werd toegepast.
5. Deze vraag is niet relevant, omdat er terzake ten aanzien van de leden van de adviesraden geen vereisten worden gesteld.

Jeugd

1. De samenstelling van de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap werd eind 2000 hernieuwd naar aanleiding van het einde van het drie jaar durende mandaat. De Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap bestaat uit 35 leden, waarvan 24 mannen en 11 vrouwen. Alle leden

werden voorgesteld door de erkende landelijk georganiseerde jeugdverenigingen. Alle voorgedragen leden werden benoemd. Het decreet bepaalt dat de jeugdraad ten hoogste 37 stemgerechtigde leden mag tellen. Een van de mannelijke leden heeft zich ondertussen teruggetrokken. De vervanging door een vrouwelijk lid werd voorgesteld, waardoor de verhouding komt op 23 mannen en 12 vrouwen.

2. Niet van toepassing.

3. De Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap heeft als opdracht op eigen initiatief, op verzoek van de Vlaamse regering of van het Vlaams Parlement advies uit te brengen over alle aangelegenheden die de jeugd betreffen.

Hij bracht in 2000 en 2001 volgende adviezen uit.

- Advies 30 inzake organisaties die rechtstreeks werken met bijzondere doelgroepen (12 januari 2000)
- Advies 31 inzake de criteria voor het toekennen van attesten aan jeugdwerkers (12 januari 2000)
- Advies 32 inzake het reglement voor het subsidiëren van experimenteel of vernieuwend jeugdwerk (2 februari 2000)
- Advies 33 inzake gebruik van 100 % post-consumerkringlooppapier met het "blauwe engel"-keurmerk (2 februari 2000)
- Advies 34 bij het ontwerpbesluit van de Vlaamse regering van 2 juni 1998 betreffende de nadere erkenningsvoorwaarden, de erkenningsprocedure, de modaliteiten inzake inspectie en begeleiding en de wijze van subsidiëren van het landelijk georganiseerd jeugdwerk (2 februari 2000)
- Advies 35 inzake deelname van de extreemrechtse partij FPÖ aan de Oostenrijkse regering (2 februari 2000)
- Advies 36 inzake Beleidsnota Jeugd (1 maart 2000)
- Advies 37 inzake een nieuwe "bovenbouw" voor jeugdwerk en jeugd beleid in Vlaanderen (3 mei 2000)
- Advies 38 inzake het subsidiereglement in verband met artistieke producten en projecten door en voor jongeren (3 mei 2000)
- Advies 39 inzake lidmaatschap van de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap van het Steunpunt Allochtone Meisjes en Vrouwen (7 juni 2000)
- Advies 40 bij "ontwerp van een specifieke regeling met het oog op het behoud van de diversiteit in het Vlaams jeugdwerklandschap" (7 juni 2000)
- Advies 41 inzake jeugdwerk en onderwijs (7 juni 2000)
- Advies 42 inzake het Vlaams jeugdwerkbeleidsplan (28 juni 2000)
- Advies 43 inzake de herziening van het decreet houdende subsidiëring van gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid (28 juni 2000)
- Advies 44 inzake de herziening van het decreet houdende subsidiëring van gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid (13 september 2000)
- Advies 45 inzake het besluit van de Vlaamse regering betreffende de subsidiëring van gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie die een jeugdruimtebeleid voeren als onderdeel van het jeugdwerkbeleid (11 oktober 2000)
- Advies 46 inzake de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 9 juni 1993 houdende subsidiëring van gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid (11 oktober 2000)
- Advies 47 inzake ontwerpreglement voor internationale ontvangstprojecten voor en door jongeren (11 oktober 2000)
- Advies 48 inzake de benoeming van leden van de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap voor het mandaat 2000-2003 (6 december 2000)

- Advies 49 inzake de benoeming van een voorzitter en drie ondervoorzitters van de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap voor het mandaat 2000-2003 (6 december 2000)
 - Advies 50 inzake het besluit van de Vlaamse regering betreffende de subsidiëring van gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie die een jeugdruimtebeleid voeren als onderdeel van het jeugdwerkbeleid (6 december 2000)
 - Advies 1 inzake mijn Beleidsbrief Jeugd – Beleidsprioriteiten 2000-2001 (10 januari 2001)
 - Advies 2 inzake een meer kind- en jeugd-vriendelijke ruimtelijke ordening in Vlaanderen (7 februari 2001)
 - Advies 3 inzake het strategisch plan integrale jeugdhulpverlening (7 maart 2001)
 - Advies 4 inzake ontwerp van besluit tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 22 december 1993 tot uitvoering van het decreet van 9 juni 1993 houdende subsidiëring van gemeentebesturen en van de Vlaamse Gemeenschapscommissie inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid (7 maart 2001)
 - Advies 5 inzake leeftijdsverlaging in jeugdwerk (regelgeving) (7 maart 2001)
 - Advies 6 inzake de Go Pass (7 maart 2001)
 - Advies 7 inzake prioriteit jeugdruimte (28 maart 2001)
 - Advies 8 inzake vrijwilligerswerk in het jeugdwerk (28 maart 2001)
 - Advies 9 inzake billijke vergoeding (28 maart 2001)
 - Advies 10 inzake een nieuwe regeling voor een vrije halve dag in het secundair onderwijs (2 mei 2001)
 - Advies 11 inzake de organisatie van het overleg en de advisering van het gemeentelijk jeugdbeleid (2 mei 2001)
 - Advies 12 inzake het decreet Vlaams jeugd-beleid : globaal advies (6 juni 2001)
 - Advies 13 inzake het decreet Vlaams jeugd-beleid. Hoofdstuk III en IV : jeugdraad en steunpunt (6 juni 2001)
 - Advies 14 inzake het decreet Vlaams jeugd-beleid. Hoofdstuk V : participatie en communicatie (6 juni 2001)
 - Advies 15 inzake het decreet Vlaams jeugd-beleid. Hoofdstuk VI : internationaal (6 juni 2001)
 - Advies 16 inzake het decreet Vlaams jeugd-beleid. Hoofdstuk VII : jeugdcultuur (6 juni 2001)
 - Advies 17 inzake het decreet Vlaams jeugd-beleid. Hoofdstuk VIII : experimenteel (6 juni 2001)
 - Advies 18 inzake het decreet Vlaams jeugd-beleid. Hoofdstuk IX : landelijk georganiseerde jeugdverenigingen (6 juni 2001)
- De adviescommissie experimenteel of vernieuwend jeugdwerk brengt adviezen uit over de al of niet subsidiëring (en eventueel het bedrag) van de subsidieaanvragen ingediend in het kader van de reglementering experimenteel jeugdwerk.
- (FPÖ : Freiheitliche Partei Österreichs ; Beleidsnota Jeugd 1999-2004 : Stuk 144 (1999-2000) – Nr. 1 ; Beleidsbrief Jeugd – Beleidsprioriteiten 2000-2001 : Stuk 445 (2000-2001) – Nr. 1 – red.)*
4. Niet van toepassing.
 5. (De normen die de Vlaamse volksvertegenwoordiger erop nahoudt, zijn mij onbekend, zodat er in feite geen zinvol antwoord kan worden gegeven op deze vraag.)
- Niet van toepassing.
- Sport**
1. Voor de beleidsmaterie Sport zijn er twee adviesorganen :
 - de Vlaamse Sportraad ;
 - de Adviserende Beroepscommissie voor sportaangelegenheden.

Het mandaat van beide adviesorganen begon op 1 januari 1999. Beide adviesorganen zijn sedert hun installatie samengesteld conform het decreet van 15 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen.

De samenstelling van beide adviesorganen werd in de loop van 2000 gewijzigd, wegens einde mandaat van enkele leden. Bij de nieuwe aanstellingen werd er eveneens rekening gehouden met het decreet van 15 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen.

2. Niet van toepassing.

3. De Vlaamse Sportraad bracht de volgende adviezen uit.

Op verzoek van de minister of op verzoek van het Vlaams Parlement en/of op grond van een decretale bepaling

1999

- Voorstel van decreet houdende erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties
- Sporttakken en confederaties
- Voorstellen van besluit van de Vlaamse regering tot uitvoering van het decreet van 13 april 1999 houdende erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties
- Voorstel van decreet houdende wijziging van sommige decreten betreffende de raadpleging van adviesorganen door het Vlaams Parlement
- Voorstel van decreet houdende de voorwaarden voor deelneming aan wielervedstrijden en wielervedproeven
- Ontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 23 oktober 1991 houdende uitvoering van het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening
- Ontwerp van ministerieel besluit tot wijziging van artikel 73 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 oktober 1991 hou-

dende uitvoering van het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening

- Ontwerp van besluit van de Vlaamse regering houdende de voorwaarden voor deelneming aan wielervedstrijden en wielervedproeven
- Voorstel van decreet houdende erkenning en subsidiëring van Vlaamse sportorganisaties
- Voorstel van decreet houdende oprichting van Bloso, Instituut voor Sportend Vlaanderen

2001

- Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering houdende de voorwaarden voor deelneming aan motorsportwedstrijden en motorsportproeven
- Voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot verlenging van de erkenningstermijn van de bestaande erkende keuringscentra
- Beleidsaanbevelingen vrijwilligerswerk in de sport
- Ontwerpbesluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 23 oktober 1991 houdende uitvoering van het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening
- Ontwerp van decreet houdende de regeling van de erkenning en de subsidiëring van de gemeentelijke sportdiensten, de provinciale sportdiensten, de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie en de ondersteuningsstructuur voor de lokale en regionale openbare sport- en recreatiesector
- Voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening
- Ontwerp van ministerieel besluit tot wijziging van sommige ministeriële besluiten inzake medisch verantwoorde sportbeoefening, wat de invoering van de euro betreft
- Voorstel van decreet houdende de regeling van de erkenning en subsidiëring van de

Vlaamse sportfederaties, de koepelorganisatie en de organisaties voor de sportieve vrijetijdsbesteding

Op eigen initiatief

1999

- Memorandum voor de Vlaamse regering
- Geldstromen van de overheid naar de sport
- Reiswetgeving

2000

- Beleidsvoorbereidend/-ondersteunend sportonderzoek

2001

- Sport in de media

De Adviserende Beroepscommissie voor sportaangelegenheden bracht de volgende adviezen uit, alle op grond van een decretale bepaling.

2001

- Voornemen van het Bloso om de Vlaamse Schermbond niet in aanmerking te nemen voor subsidiëring in 2001
- Voornemen van het Bloso om de Vlaamse Baseball- en Softball-liga niet in aanmerking te nemen voor subsidiëring van de facultatieve opdracht topsport in 2001
- Voornemen van het Bloso om de Belgische Ju-Jitsufederatie Vlaamse Vleugel niet in aanmerking te nemen voor subsidiëring van de facultatieve opdracht topsport in 2001
- Voornemen van het Bloso om het kwaliteitsproject van de Vlaamse Tafeltennisliga niet in aanmerking te nemen voor subsidiëring binnen de facultatieve opdracht jeugdsport in 2001

(Bloso : Commissariaat-Generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Opvoeding, de Sport en de Openlucht recreatie – red.)

4. Niet van toepassing.
5. Er is sprake van diversiteit in de zin dat de verschillende geleidingen van de Vlaamse sportwe-

reld in de adviesorganen zijn vertegenwoordigd : unisportfederaties en recreatieve sportfederaties, gemeentelijke en provinciale sportdiensten, opleidingsinstituten, schoolsport, gehandicaptensport, medisch verantwoorde sportbeoefening, ...

Minister Marleen Vanderpoorten

1. Hierna volgt een overzicht van de adviesorganen onder mijn bevoegdheid die in de loop van 2000 en 2001 werden aangepast, de achterliggende reden en de beantwoording aan het decreet inzake evenredige vertegenwoordiging.

De wetenschappelijke jury voor de beoordeling van het OBPWO wordt elk jaar opnieuw samengesteld. Voor dit jaar (vergadering van 14 juni 2001) en de jaren sinds het decreet geldt dat de samenstelling aan de vereiste man-vrouwverdeling beantwoordt : 6 vrouwen en 8 mannen (*OBPWO : onderwijskundig beleids- en praktijkgericht wetenschappelijk onderzoek – red.*).

Op 14 februari 2001 wijzigde de samenstelling van de Subcommissies van Advies voor het Buitengewoon Onderwijs van de provincies Antwerpen, Vlaams-Brabant, Limburg en Oost-Vlaanderen. Deze van Vlaams-Brabant en Limburg tellen 2 vrouwen en 7 mannen en moeten zich nog in orde stellen met het decreet van 15 juli 1997. Ook de Commissies van Advies voor het Buitengewoon Onderwijs (CABO) zijn gewijzigd : Limburg (8 september 2000), Limburg en Vlaams-Brabant (24 oktober 2000), Antwerpen, Limburg, Oost- en West-Vlaanderen (14 februari 2001). De CABO Limburg is nog niet geheel in orde met 3 vrouwen op 11 leden. De samenstelling van een CABO, waarvan de meerderheid wel conform het decreet van 15 juli 1997 is, gebeurt op voordracht van de minister van Welzijn met betrekking tot de leden vanuit de welzijnssector in de subcommissies. Koepels of CABO's stellen leden aan wat de onderwijsmensen betreft. De samenstelling van de CABO's is geen statisch gegeven. Leden wisselen geregeld.

De Commissie voor Advies inzake de erkenning van vormingsprogramma's die voor de vervulling van de deeltijdse leerplicht in aanmerking komen, is in 2000 opnieuw samengesteld. Dit moet om de drie jaar gebeuren. Sedert de inwerkingtreding van het decreet van 15 juli 1997

beantwoordt de samenstelling van de commissie aan de bepalingen van dit decreet.

De heer Bert Verschuere werd vanaf 1 januari 2001 benoemd tot voorzitter van de commissie van deskundigen (schoolgebouwen) ter vervanging van Paul Desender. De commissie telt 3 vrouwen op 9 leden.

De beroepscommissie leerplannen secundair onderwijs is hersamengesteld in november 2000. Ze is conform het decreet van 17 juli 1997 (3 vrouwen, 6 mannen).

De VLIR telde, en telt ook nu na zijn hersamenstelling, 9 mannen en slechts 1 vrouw (*VLIR : Vlaamse Interuniversitaire Raad – red.*).

De Stuurgroep Regionale Expertisenetwerken, die een adviserende bevoegdheid met betrekking tot uitbetaling van de projecten heeft, werd ingesteld bij BVR van 10 december 1999 en sindsdien niet meer aangepast. Het project waarin deze stuurgroep past, kreeg een decreetale grondslag. De eenderdevertegenwoordiging blijft gewaarborgd (*BVR : besluit van de Vlaamse regering – red.*).

Voor de Commissie Laakbare Praktijken werd, zoals aangekondigd in het antwoord op vraag nr. 18 van 14 november 2000 van de Vlaamse volksvertegenwoordiger, een ministerieel besluit ondertekend waarbij de benoeming van een effectief vrouwelijk lid werd geformaliseerd op 19 december 2000 (Belgisch Staatsblad van 7 februari 2001). De gewijzigde samenstelling was nodig na het eervol ontslag van een effectief lid. Ten gevolge van de gewijzigde samenstelling zijn nu 3 van de 7 effectieve leden vrouwen (*vraag nr. 18 : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7 van 2 februari 2001, blz. 923 – red.*).

De Vlaamse Reaffectatiecommissie en de Begeleidingscommissie Vervangingspool worden elk schooljaar samengesteld conform het decreet op de evenredige vertegenwoordiging.

De Commissie Internationale Samenwerking op het gebied van het hoger onderwijs werd hersamengesteld op 25 oktober 2000 omdat sommige leden slechts voor één jaar worden afgevaardigd door hun organisatie (bv. VLIR). De commissie, waarvan de samenstelling opnieuw conform het decreet op de evenredige vertegenwoordiging is, bracht op 23 november 2000 een advies uit over de subsidiëring van projecten.

Het Vlaams Socratescomité, Vlaams Linguacomité, Vlaams Comeniuscomité en Vlaams Erasmuscomité hebben eind 1999 hun werking beëindigd. Het nieuwe Vlaams Socratescomité, het Vlaams Socratessubcomité Schoolonderwijs en het Vlaams Socratessubcomité Hoger Onderwijs zullen worden samengesteld met de vereiste evenredige vertegenwoordiging van vrouwen en mannen.

Viermaal per jaar worden ministeriële besluiten opgesteld inzake vervangingen in raden en afdelingen van de VLOR. Alle raden en afdelingen van de VLOR zijn onderhevig geweest aan veranderingen. De respectieve samenstelling beantwoordt voor alle organen (behalve de afdeling DKO) opnieuw aan de decretale verplichting van evenredige vertegenwoordiging. Er is een voorstel voor samenstelling uitgewerkt conform het decreet, dat nog moet worden bekrachtigd (*VLOR : Vlaamse Onderwijsraad ; DKO : deeltijds kunstonderwijs – red.*).

De samenstelling van de adviescommissie inzake de financiering van projecten en instituten hoger kunstonderwijs werd, met het oog op de minimale eenderdevertegenwoordiging, aangepast met het BVR van 21 januari 2001 ; in de commissie zetelen de 6 voorzitters van de raden van de kunst (slechts één vrouw is voorzitter), 5 leden van de overheid en 6 leden van de academische wereld. In de commissie zetelen 5 vrouwen en 12 mannen. Het decreet houdende een aanpassing van de regelgeving betreffende het tertiair onderwijs wijzigt het aantal leden tot 9, van wie zeker 3 vrouwen (goedgekeurd op 20 april 2001, nog niet gepubliceerd).

Via het BVR van juli 1999 zijn twee nieuwe adviescommissies in het leven geroepen voor adviezen inzake de beide universitaire steunpunten (ICO en NT2). Zowel in de stuurgroep universitaire steunpunten als in de adviescommissie universitaire steunpunten zijn mannen en vrouwen evenwichtig vertegenwoordigd (*ICO : Intercultureel Onderwijs ; NT2 : Nederlands Tweede Taal – red.*).

2. Ik heb de erkenning van adviescommissies nog niet geweigerd. Zie punt 4 hieronder.
3. Volgende lijst is een opsomming van de adviesorganen die een advies uitbrachten, het respectieve tijdstip, de aanleiding en het onderwerp.

De Beoordelingscommissie Onderwijsvoorrang in het Basisonderwijs en de Beoordelingscom-

missie Zorgverbreding worden samengeroepen op basis van een besluit van de Vlaamse Gemeenschap met betrekking tot de tijdelijke projecten onderwijsvoorrang (OVB) in het basisonderwijs en zorgverbreding (ZVB) in het gewoon basisonderwijs. Dit gebeurde in de periode maart-mei 2000 (niet dit schooljaar). Hun adviezen gaan over de ongeveer 2.200 dossiers of aanwendingsplannen OVB en ZVB en de al dan niet goedkeuring ervan (meer bepaald het bepalen van een percentage per aanwendingsplan).

De Vlaamse Reaffectatiecommissie bracht één advies uit aan de minister inzake de beëindiging van een reaffectatie of wedertewerkstelling conform artikel 41, § 2 van het besluit van de Vlaamse regering van 29 april 1992 betreffende de verdeling van de betrekkingen, de terbeschikkingstelling wegens ontstentenis van betrekking, de reaffectatie, de wedertewerkstelling en de toekenning van een wachtgeld of wachtgeldtoelage.

De Begeleidingscommissie Vervangingspool adviseerde de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) over de opname van kandidaten in de vervangingspool bij het begin van het schooljaar 2000-2001 conform artikel 16 van het decreet houdende dringende maatregelen betreffende het lerarenambt.

De Beoordelingscommissie van Nascholingsprojecten formuleerde een advies aan de minister in verband met de goedkeuring van nascholingsprojecten voor het schooljaar 2000-2001 (maart 2000 en maart 2001). De commissie is samengesteld uit 11 mannen en 2 vrouwen.

De Beoordelingscommissie van Vormingsprojecten voor Ouders formuleerde een advies aan mij in verband met de goedkeuring van vormingsprojecten voor ouders voor het schooljaar 2000-2001 (juni 2000). Deze commissie telt momenteel nog 2 vrouwelijke en 6 mannelijke leden.

De Commissie van Deskundigen (schoolgebouwen) verleent op vraag van de DIGO of het Gemeenschapsonderwijs advies over de afwijkingen op de bepalingen van het besluit van de Vlaamse regering van 27 februari 1992 houdende vaststelling van de regels die de behoefte aan nieuwbouw of uitbreiding bepalen en van de fysische en financiële normen voor de schoolgebouwen, internaten en PMS-centra. Ze adviseerde in 2000 31 maal :

in dertien gevallen in verband met aanpassingen aan sanitair, een derde hield verband met afwijkingen van de financiële norm, een derde ging over overschrijding van de fysische norm (cf. besluit van 1992). In 2001 zijn tot nu toe op vier vergaderingen 22 adviezen uitgebracht over dossiers van bovenvermelde aard (*DIGO : Dienst voor Infrastructuurwerken van het Gesubsidieerd Onderwijs ; PMS : psycho-medisch-sociaal centrum – red.*).

De Beroepscommissie Leerplannen secundair onderwijs kwam in 2000 twee keer samen (begin 2000 en op 20 november 2000). In 2001 is dat dusver nog geen enkele keer.

De Commissies van Advies voor het buitengewoon onderwijs en hun subcommissies brachten verschillende keren adviezen uit, waarvan de Vlaamse volksvertegenwoordigers hierna in tabelvorm de overzichten vindt voor 2000 en 2001.

De Commissie voor Advies inzake erkenning van vormingsprogramma's voor de vervulling van de deeltijdse leerplicht is door artikel 2 van de wet van 29 juni 1983 betreffende de leerplicht ingesteld. Ze brengt advies uit over vormingsprogramma's, die dan door de Vlaamse regering worden erkend, waardoor ze voor de vervulling van de deeltijdse leerplicht in aanmerking komen. De commissie heeft op 5 mei 2000 en 20 april 2001 advies uitgebracht over de nieuwe vormingsprogramma's die in deze jaren zijn ingediend.

Sinds 2000 heeft de Commissie Laakbare Praktijken zes adviezen uitgebracht over door derden gesignaleerde overtredingen van artikel 41 van de wet van 29 mei 1959 tot wijziging van sommige bepalingen van de onderwijswetgeving (de zogenaamde Schoolpactwet). Vijf klachten hadden betrekking op de overtreding van het verbod van handelsactiviteit en één klacht op de overtreding van het verbod van politieke activiteit en propaganda.

De Commissie Internationale Samenwerking op het gebied van het hoger onderwijs heeft op 5 januari 2000 de projectvoorstellen beoordeeld en mij op 17 januari 2000 advies voorgelegd aangaande de selectie voor subsidiëring. Het advies is vastgelegd bij besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 tot regeling van de procedure voor en de voorwaarden van betoelaging van internationale samenwerkingsprojecten op het gebied van het hoger onderwijs.

De Adviescommissie inzake de financiering van projecten en instituten hoger kunstonderwijs kwam op 13 maart 2000 en 8 januari 2001 samen om mij een advies aangaande de toekenning van de subsidiëring uit te brengen, overeenkomstig van artikel 340ter en volgende van het hogescholendecreet.

De VLIR heeft op 2 mei 2000 advies gegeven over een ontwerp van besluit van de Vlaamse regering houdende wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 18 december 1991 houdende vaststelling van de lijst van de academische opleidingen in de Vlaamse Gemeenschap. Op 12 maart was er het advies over een wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 3 juni 1992 houdende vaststelling, voor de universiteiten van de Vlaamse Gemeenschap, van de berekeningswijze van de studiepunten en van de minimale voorwaarden van overdracht van examencijfers en van de voorwaarden voor het aanvullen van een jaarprogramma met opleidingsonderdelen van een volgend jaarprogramma. Grondslag van het advies: het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap.

De Stuurgroep Universitaire Steunpunten vergadert jaarlijks. Hij bracht een eerste advies uit op 20 november 2000 over de uitvoering van de werkzaamheden door Steunpunt ICO en Steunpunt NT2. De Adviescommissie Universitaire Steunpunten komt vijfjaarlijks samen. Dat gebeurde een eerste keer op 30 november 1999.

Door de Commissie Laakbare Praktijken Basisonderwijs werden de volgende adviezen uitgebracht. De artikelen 27, 51 en 92 van het decreet basisonderwijs vormen de rechtsgrond voor de adviesaanvragen.

Adviezen die aan mij uitgebracht zijn naar aanleiding van klachten :

- zitting 25 januari 2000 naar aanleiding van een klacht inzake politieke propaganda en een klacht inzake sociale voordelen
- zitting 5 juli 2000 naar aanleiding van een klacht inzake politieke propaganda en een klacht inzake sociale voordelen
- zitting 7 november 2000 : 1 advies naar aanleiding van klacht inzake oneerlijke concurrentie tussen scholen (laakbare praktijken), 1 advies naar aanleiding van klacht inzake politieke propaganda

- zitting 11 december 2000 : 1 advies naar aanleiding van klacht inzake kosteloze toegang
- zitting 31 januari 2001 : 1 advies naar aanleiding van klacht inzake kosteloze toegang
- zitting 17 april 2001 : 2 adviezen naar aanleiding van klachten inzake kosteloze toegang.

Antwoorden op vragen die mij ter informatie voorgelegd zijn :

- zitting 25 januari 2000 : 3 antwoorden op vragen inzake laakbare praktijken, 1 antwoord op een vraag inzake kosteloze toegang, 1 antwoord op een vraag inzake sociale voordelen
- zitting van 3 april 2000 : 3 antwoorden op vragen inzake laakbare praktijken, 3 antwoorden op vragen inzake kosteloze toegang
- zitting van 10 april 2000 : 3 antwoorden op vragen inzake kosteloze toegang, 2 antwoorden op vragen inzake laakbare praktijken
- zitting van 5 juli 2000 : 2 antwoorden op vragen inzake laakbare praktijken
- zitting 7 november 2000 : 2 antwoorden op vragen inzake kosteloze toegang
- zitting 11 december 2000 : 4 antwoorden op vragen inzake kosteloze toegang
- zitting 31 januari 2001 : 4 antwoorden op vragen inzake kosteloze toegang
- zitting 17 april 2001 : 1 antwoord op vraag inzake laakbare praktijken.

De Wetenschappelijke Jury voor de beoordeling van het OBPWO heeft op 23 juni 2000 een advies uitgebracht en deed dit op 14 juni 2001 opnieuw aangaande de beoordeling van alle binnengekomen voorstellen voor beleidsgericht wetenschappelijk onderzoek. Deze commissie telt 6 vrouwen en 8 mannen. Op 28 juni 2000 kwam de gezamenlijke vergadering van de departementale directieraad en het college van inspecteurs-generaal samen om de beleidsrelevantie van de ingediende onderzoeksvorstellen OBPWO te beoordelen. Deze telt 3 vrouwen en 8 mannen. Op 21 juni gebeurt dit opnieuw voor 2001.

Tijdens de vergaderingen van 26 april 2000 en 24 april 2001 werd door de afdeling Deeltijds Kunstonderwijs van de VLOR een advies uitgebracht over de nieuwe programmaties in het deeltijds kunstonderwijs. In uitvoering van de reglementair vastgelegde procedure inzake OBPWO, bracht de VLOR op 28 maart 2000 en 17 april 2001 advies uit over de voorstellen voor thema's voor OBPWO. Een overzicht van de vele overige adviezen door de raden en afdelingen van de VLOR vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger als **bijlage**. Daarnaast verwijs ik naar het antwoord op haar schriftelijke vraag nr. 138 van 20 juni 2000 (*vraag nr. 138 : zie vraag nr. 178 aan Mieke Vogels, met gecoördineerd antwoord ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 3 van 17 november 2000, blz. 300 – red.*).

Sinds januari 2000 werden een aantal ad hoc adviescommissies in het leven geroepen om te adviseren inzake vacante ambten :

- de commissie belast met de beoordeling van de kandidaten voor het ambt van inspecteur secundair onderwijs, groep 1, subgroep A : basisvorming Nederlands, Germaanse Talen, project algemene vakken, telde 7 vrouwen en 2 mannen ;
 - de commissie belast met de beoordeling van de kandidaten voor het ambt van inspecteur secundair onderwijs, groep 1, subgroep B : basisvorming Romaanse Talen, telde 8 leden, van wie 6 vrouwen en 2 mannen ;
 - de commissie belast met de beoordeling van de kandidaten voor het ambt van inspecteur secundair onderwijs, groep 1, subgroep C : studierichting Klassieke Talen, telde 7 vrouwen en 1 man ;
 - de commissie belast met de beoordeling van de kandidaten voor het ambt van inspecteur secundair onderwijs, groep 1, subgroep I : basisvorming Biologie, Chemie, telde 6 vrouwen en 2 mannen ;
 - de commissie belast met de beoordeling van de kandidaten voor het ambt van inspecteur secundair onderwijs, groep 3, subgroep M : studiegebieden Handel en Toerisme, telde 6 vrouwen en 2 mannen ;
 - de commissie belast met de beoordeling van de kandidaten voor het ambt van inspecteur secundair onderwijs, groep 3, subgroep R : studiegebieden Chemie en Land- en Tuinbouw, telde 6 vrouwen en 2 mannen ;
 - de commissie belast met de beoordeling van de kandidaten voor het ambt van navorser voor de Dienst voor Onderwijsontwikkeling telde 2 vrouwen en 8 mannen ;
 - de commissie belast met de beoordeling van de kandidaten voor de ambten van inspecteur volwassenenonderwijs telde 2 vrouwen en 6 mannen ;
 - de commissie belast met de beoordeling van de kandidaten voor het ambt van adviseur voor de Dienst voor Onderwijsontwikkeling telde 3 vrouwen en 7 mannen ;
 - de commissie belast met de beoordeling van de kandidaten voor het ambt van inspecteur basisonderwijs telde 4 vrouwen en 5 mannen ;
 - de commissie belast met de beoordeling van de kandidaten voor het ambt van inspecteur deeltijds kunstonderwijs telde 3 vrouwen en 5 mannen ;
 - de commissie belast met de beoordeling van kandidaten voor het ambt van inspecteur volwassenenonderwijs heeft 5 mannelijke en 4 vrouwelijke leden ;
 - de commissie belast met de beoordeling van kandidaten voor het ambt van inspecteur CLB telt 4 vrouwen en 4 mannen ; (*CLB : centrum voor leerlingenbegeleiding – red.*)
 - de commissie belast met de beoordeling van kandidaten voor een aantal mandaten van coördinerend inspecteur basisonderwijs.
4. In het geval van de Commissies van Advies voor het buitengewoon onderwijs ging op 21 maart 2001 een brief naar de voorzitters en de secretarissen om hen erop te wijzen dat hun commissie tegen uiterlijk 1 januari 2002 conform het decreet samengesteld moet zijn. De brief gaat omstandig in op de bepalingen van het decreet.

De afdeling DKO is de enige VLOR-adviescommissie die nog niet conform het decreet is. Mijn departement heeft een aantal initiatieven genomen waarbij een meer evenwichtige samenstelling werd nagestreefd. Zoals gemeld onder (1), is er een voorstel voor samenstelling

uitgewerkt conform het decreet, dat nog moet worden bekrachtigd.

De enkele adviescommissies die nog niet conform zijn, worden geregeld door de administratie aangespoord zich in orde te stellen en wordt gewezen op de uiterlijke datum waarop zij conform het decreet moeten zijn. In het licht van 1 januari 2002 volgt een actie gericht aan alle voorzitters van adviesorganen en aan al wie betrokken is bij hun samenstelling, waarin nogmaals wordt ingegaan op de decretale bepalingen van het decreet van 15 juli 1997.

5. De vraag naar de mate waarin sprake is van diversiteit in de samenstelling (allochtonen, ouderen-jongeren, personen met handicap, ...) kan ik niet afdoende beantwoorden, omdat de leden niet worden bevraagd met betrekking tot hun etnische herkomst, leeftijd, handicap en dergelijke.

Algemeen kan ik stellen dat de samenstelling van de commissies steeds wordt geregeld door een decreet, een besluit van de Vlaamse regering of een ministerieel besluit, en dat deze de functies en geledingen van leden bepalen. Een groot deel adviesorganen onder mijn bevoegd-

heid rekruteert dan ook uit professoren, (hogere) ambtenaren, rechters, vakbondsafgevaardigden en andere sectoren of echelons die veelal nog steeds worden gekenmerkt door een overwicht aan autochtone mannen van middelbare leeftijd. Uitzonderingen zijn adviesorganen zoals de Beoordelingscommissie Onderwijsvoorrang in het basisonderwijs en de Beoordelingscommissie Zorgverbreding, die heterogeen samengesteld zijn naar zowel verdeling mannen-vrouwen als ouderen-jongeren ; voor het eerst waren er ook enkele allochtonen die zetelden in de beoordelingscommissies. Men kan dus spreken over diversiteit.

Niettemin zijn er de laatste jaren in heel wat adviesorganen al meer trendbreuken te noteren, maar echte diversiteit zal vooral worden bereikt indien door al deze kringen – en door de Vlaamse overheid als werkgever – inspanningen worden geleverd om diversiteit te bevorderen. Momenteel onderzoekt mijn departement de mogelijkheden om traditioneel mannelijke geledingen van sommige adviesorganen te herzien en/of ruimer te definiëren, een hele operatie, waarmee we een evenwichtiger samenstelling beogen.

Bijlage 1 : CABO 1999/2000

De Commissies van Advies voor het buitengewoon onderwijs gaven in 1999/2000 de volgende adviezen en namen de volgende beslissingen :

	A'pen	Vl.-Brab.	W.-Vl.	O.-Vl.	Limb.	Totaal
Aantal bijeenkomsten						
CABO	4	6	5	7	4	26
Subcommissie	2	2	1	1	2	8
Aantal gemotiveerde beslissingen						
Tijdelijke vrijstelling leerplicht	0	1	4	0	16	21
Permanente vrijstelling leerplicht	9	3	3	0	14	29
Beroep tegen een advies of beslissing						
Aantal gemotiveerde adviezen						
Vervroegen van leerrecht	0	0	0	0	0	0
– Verlengen van leerrecht (OV1 en 2)	161	63	159	115	62	560
– Opleidingsvorm 3	9	12	2	2	0	25
– Opleidingsvorm 4	6	4	3	4	0	17
Overgang gewoon naar BO	6	1	3	0	0	10
Niet-schoolgaanden naar BO	0	0	0	0	0	0
Permanent Onderwijs Aan Huis	1	0	1	0	0	2
Andere opdrachten	0	0	0	2	0	2
Schoolveranderen binnen BO	2	0	0	2	0	4

(OV : opleidingvorm ; BO : buitengewoon onderwijs – red.)

Bijlage 2 : CABO 2000-2001

De Commissies van Advies voor het buitengewoon onderwijs gaven tot en met 14 juni 2001 de volgende adviezen en namen de volgende beslissingen :

	A'pen	Vl.-Brab.	W.-Vl.	O.-Vl.	Limb.	Totaal
Aantal bijeenkomsten						
CABO	4	3	6	7	4	24
Subcommissie	2	2	2	1	1	8
Aantal gemotiveerde beslissingen						
Tijdelijke vrijstelling leerplicht	0	1	5	1	14	21
Permanente vrijstelling leerplicht	2	0	3	12	16	33
Beroep tegen een advies of beslissing	0	0	1	0	0	1
Aantal gemotiveerde adviezen						
Vervroegen van leerrecht	0	1	0	0	0	1
– Verlengen van leerrecht (OV1 en 2)	152	43	148	116	71	530
– Opleidingsvorm 3	7	6	3	8	1	25
– Opleidingsvorm 4	1	11	1	0	0	14
Overgang gewoon naar BO	15	0	1	5	0	21
Niet-schoolgaanden naar BO	0	0	0	0	0	0
Permanent Onderwijs Aan Huis	2	0	1	3	0	6
Andere opdrachten	0	0	0	0	0	0
Schoolveranderen binnen BO	0	0	0	0	0	0

(De meeste CABO's zullen dit schooljaar nog eenmaal samenkomen)

(OV : opleidingvorm ; BO : buitengewoon onderwijs – red.)

(Bijlage : Overzicht voorliggende adviesaanvragen VLOR op 7 juni 2001. Deze bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Minister Renaat Landuyt

1. Toerisme

Binnen het beleidsdomein Toerisme werd de Vlaamse Raad voor Toerisme begin 2001 gewijzigd. Reeds van bij de oprichting werd rekening gehouden met de eenderdevertegenwoordiging van mannen en vrouwen. Bij de wijziging werd de eenderdevertegenwoordiging behouden.

Werkgelegenheid

Binnen de adviesorganen van de administratie Werkgelegenheid zijn een aantal aanpassingen doorgevoerd, maar dit was gewoon het vervangen van leden (bijvoorbeeld wanneer een lid niet meer werkzaam was bij de betrokken organisatie).

In geen enkele commissie zijn er wijzigingen van leden doorgevoerd om rekening te houden

met de minimale eenderdevertegenwoordiging. Bepaalde adviesraden hebben wel een (al dan niet voorlopig) huishoudelijk reglement dat stelt dat maximaal twee derde van de leden van hetzelfde geslacht mag zijn.

De situatie is momenteel als volgt.

- Kernstuurgroep ter opvolging/begeleiding van de Edufora

In deze kernstuurgroep is er geen eenderdevertegenwoordiging verzekerd en er is geen huishoudelijk reglement dat maakt dat deze eenderdevertegenwoordiging wordt verzekerd.

- Opvolgingscommissie voor de aanmoedigingspremies voor verminderde arbeidsduur of loopbaanonderbreking

In deze commissie is er ook geen garantie van eenderdevertegenwoordiging en er zijn geen wijzigingen in die richting gebeurd.

- Erkenningscommissie sociale werkplaatsen

Deze erkenningscommissie voldoet aan de voorwaarde van eenderdevertegenwoordiging, maar heeft deze clausule niet expliciet opgenomen in een huishoudelijk reglement.

- Adviescommissie sociale economie

Deze erkenningscommissie voldoet aan de voorwaarde van eenderdevertegenwoordiging, maar heeft deze clausule niet expliciet opgenomen in een huishoudelijk reglement.

- Strategische werkgroep zwaartepunt 4

Deze strategische werkgroep is nog niet officieel samengesteld, maar heeft wel in het huishoudelijk reglement opgenomen dat er een minimale eenderdevertegenwoordiging van elk geslacht moet zijn.

- Stuurgroep strategisch arbeidsmarktonderzoek

Deze stuurgroep voldoet aan de voorwaarde van een eenderdevertegenwoordiging.

Zij heeft een voorlopig huishoudelijk reglement samengesteld dat nog moet worden goedgekeurd, waarin vermeld staat dat maximaal twee derde van de leden van hetzelfde geslacht mogen zijn.

- VZW Brussels Nederlandstalig Comité voor Tewerkstelling en Opleiding (BNCTO)

Bij de samenstelling werd niet expliciet rekening gehouden met de eenderderegule. Feit is wel dat er bij het BNCTO wel een minimum van een derde vrouwen aanwezig is.

2. Geen enkel adviesorgaan werd geweigerd.
3. De verschillende adviesorganen geven mij op regelmatige basis advies over die materies waarvoor ze bevoegd zijn.

De situatie is als volgt.

- Kernstuurgroep ter opvolging/begeleiding van de Edufora

Deze stuurgroep is verantwoordelijk voor het coördineren van volwasseneneducatie. Daarbij moet ze drie minimumopdrachten helpen verwezenlijken via begeleiding van de subregionale Edufora, namelijk : educatieve kaart, behoeftedekkingsrapport en educatief richtplan.

De kernstuurgroep vergadert om de twee maanden (gemiddeld zijn er vijf vergaderingen per jaar).

- Opvolgingscommissie voor de aanmoedigingspremies voor verminderde arbeidsduur of loopbaanonderbreking

De opvolgingscommissie adviseert de Vlaamse minister bevoegd voor Werkgelegenheid met betrekking tot de erkenning van CAO's inzake arbeidsherverdeling. Het gaat over CAO's die betrekking hebben op een arbeidsduurvermindering van de voltijdse arbeidsregeling, of CAO's afgesloten in ondernemingen in moeilijkheden of in herstructurering (*CAO : collectieve arbeidsovereenkomst – red.*).

Verder evalueert deze opvolgingscommissie de maatregelen van het besluit van de Vlaamse regering van 6 oktober 1998 (aanmoediging in het Vlaamse gewest van de wettewerkstelling van uitkeringsgerechtigde volledig werklozen of van daarmee gelijkgestelde personen door middel van herverdeling van de arbeid) en onderzoekt zij mogelijke bijstellingen en uitbreidingen ervan.

De opvolgingscommissie is in 2001 samengekomen in februari 2001 en op 30 mei 2001, en vergadert opnieuw op 11 juni 2001. Normaal gezien komt deze commissie een vijftal keer per jaar samen.

- Erkenningscommissie sociale werkplaatsen

Deze erkenningscommissie heeft als opdracht de minister van advies te dienen omtrent de erkenning, schorsing of intrekking van de erkenning als sociale werkplaats.

- Adviescommissie sociale economie

De adviescommissie heeft als taak op vraag van de administratie een advies te verstrekken aan de minister inzake aanvragen tot erkenning als invoegbedrijf, als invoegafdeling, als regionaal incubatiecentrum voor de so-

ciale economie of adviesbureau in de sociale economie.

De commissie adviseert ook de minister met betrekking tot de kansengroepen.

– Strategische werkgroep zwaartepunt 4

De strategische werkgroep zwaartepunt 4 verleent bindende adviezen aan de minister over de subsidieaanvragen die worden ingediend in het kader van ESF-zwaartepunt 4 en hefboomkrediet. (*ESF: Europees Sociaal Fonds – red.*)

De werkgroep bepaalt ook jaarlijks de thema's in het kader van de subsidies voor de ondersteuning van wijzigingen die bedrijven doorvoeren in hun arbeidsorganisatie. Jaarlijks worden ook de toepassingen van deze besluiten geëvalueerd en wordt onderzocht of wijzigingen of vernieuwingen noodzakelijk zijn in het programma van zwaartepunt 4 (aanpasbaarheid). De strategische werkgroep is in zijn officiële vorm echter nog niet samengekomen.

– Stuurgroep strategisch arbeidsmarktonderzoek

Deze stuurgroep bepaalt de algemene oriëntaties van het Viona-programma. De inhoudelijke sturing en coördinatie van het arbeidsmarktonderzoeksprogramma behoort ook tot de taken. De stuurgroep stelt ook de onderzoeksbehoeften vast en adviseert de minister bevoegd voor Werkgelegenheid jaarlijks rond onderzoeksprojecten. De werkgroep bewaakt ook de wetenschappelijke kwaliteit van het arbeidsmarktonderzoek.

De stuurgroep zal in juni 2001 de Viona-projecten voor 2001 goedkeuren (*Viona: Vlaams Interuniversitair Onderzoeksnetwerk Arbeidsrapportering – red.*).

– VZW Brussels Nederlandstalig Comité voor Tewerkstelling en Opleiding

Dit comité heeft als opdracht advies te verlenen aan de Vlaamse regering, aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, aan de VDAB en aan de BGDA inzake werkgelegenheid en opleiding in Brussel, inzonderheid met betrekking tot de afstemming tussen het Vlaams opleidingsbeleid en het Brussels tewerkstellingsbeleid (*BGDA: Brusselse Ge-*

westelijke Dienst voor Arbeidsbemiddeling – red.).

4. Zoals gebleken is uit het bovenvermelde, zijn een aantal adviesorganen voorlopig nog niet samengesteld volgens het streefdoel van het decreet houdende een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen. Ik heb echter opdracht gegeven dat de bestaande adviesraden en de adviesraden die in de toekomst zullen worden opgericht de evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen (de eenderdevertegenwoordiging) in hun huishoudelijk reglement moeten opnemen.

5. Met betrekking tot de groepen allochtonen/migranten en personen met een handicap moeten we vaststellen dat deze sterk ondervertegenwoordigd zijn in de adviesorganen. Er is met andere woorden nog geen doorgedreven diversiteit in de verschillende adviesraden.

Met betrekking tot jongere en oudere vertegenwoordigers kunnen we voorlopig geen exacte cijfers geven. Dit zal worden nagegaan en daarover kan mij eventueel later worden gerapporteerd.

Minister Vera Dua

Land- en Tuinbouw

1. De Vlaamse Land- en Tuinbouwraad (VLTR)

Het ministerieel besluit van 14 februari 2000 betreffende de benoeming van de leden van de Vlaamse Land- en Tuinbouwraad werd gewijzigd bij de ministeriële besluiten van 14 maart 2000, 3 juli 2000, 9 november 2000 en 18 december 2000. Deze vier wijzigingen gebeurden op verzoek van een aantal organisaties (nl. de Boerenbond, de Vlaamse Beroepsvereniging voor Biologische Boeren en de Belgische Confederatie van de Zuivelindustrie), die een nieuw effectief en/of vervangend lid voordroegen om in de VLTR te zetelen ter vervanging van een effectief en/of vervangend lid wiens lidmaatschap werd beëindigd.

Bij de samenstelling van de VLTR wordt steeds rekening gehouden met de minimale eenderdevertegenwoordiging. In de VLTR zetelen dan ook 8 effectieve en 8 plaatsvervangende vrouwelijke leden en 12 effectieve en 12 plaatsvervangende mannelijke leden.

Aangezien de VLTR bevoegd is omtrent een specifieke materie, namelijk het Vlaamse land- en tuinbouwbeleid, en tot op heden migranten, allochtonen, vluchtelingen en woonwageneigenaren niet tot de doelgroep van deze materie behoren, is bij de samenstelling van de VLTR geen rekening gehouden met de diversiteit.

Het Vlaams Visserijcomité

De samenstelling van het Vlaams Visserijcomité werd gewijzigd door het besluit van de Vlaamse regering van 26 mei 2000 tot wijziging van artikel 20 van het besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993 betreffende de ondersteuning van de zeevisserij en de aquicultuur. Momenteel worden de lijsten van kandidaten van een aantal aangewezen organisaties nog ingewacht.

Uiteraard zal bij de samenstelling, via een nieuw ministerieel besluit, erop worden toegezien dat ten hoogste twee derde van de leden van hetzelfde geslacht is.

Aangezien het Vlaams Visserijcomité bevoegd is omtrent een specifieke materie, namelijk het Vlaamse visserijbeleid, en tot op heden migranten, allochtonen, vluchtelingen en woonwageneigenaren niet tot de doelgroep van deze materie behoren, wordt bij de samenstelling van het Vlaams Visserijcomité geen rekening gehouden met de diversiteit.

2. Tot op heden diende ik nog geen adviesorgaan te weigeren wegens een onverantwoorde samenstelling.
3. Sinds het aantreden van de nieuwe Vlaamse regering op 13 juli 1999 bracht de Vlaamse Land- en Tuinbouwraad de volgende adviezen uit :
 - een advies op 7 april 2000 inzake de problematiek van genetisch gemodificeerde organismen, dit op verzoek van het Vlaams Parlement ;
 - een advies op 8 juni 2000 inzake het voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering betreffende de toepassing van de habitatrichtlijn, dit op eigen initiatief en tevens op mijn verzoek ;
 - een motie op 15 september 2000 inzake de hoge brandstofprijzen, dit op eigen initiatief ;

- een advies op 15 september 2000 inzake het voorontwerp van decreet en het voorontwerp van besluit tot regeling van de vrijwillige, volledige en definitieve stopzetting van de productie van alle dierlijke mest, afkomstig van varkens, dit op mijn verzoek ;
- een advies op 15 september 2000 inzake het actieplan biologische landbouw en het voorontwerp van besluit betreffende het aanmoedigen van de milieuvriendelijke landbouwproductiemethoden, inzonderheid de begeleiding van de bedrijven bij de biologische landbouwproductiemethode, dit op mijn verzoek ;
- een advies op 15 september 2000 inzake het ontwerpbesluit betreffende steun aan de investeringen en aan de installatie in de landbouw, dit op mijn verzoek.

4. De Commissie voor Permanente Vorming in de Landbouwsector, opgericht bij artikel 8 van het besluit van de Vlaamse regering van 21 december 1992 betreffende de permanente vorming van de personen die in de landbouw werkzaam zijn, is momenteel samengesteld uit 1 vrouwelijk lid en 16 mannelijke effectieve leden, en 3 vrouwelijke en 14 mannelijke plaatsvervangende leden.

In het licht van het decreet houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen, komt deze commissie sinds 2000 niet meer bijeen. Deze commissie wordt door de Vlaamse minister bevoegd voor het landbouwbeleid evenmin nog bijeengeroepen. Momenteel wordt er trouwens aan de regelgeving inzake de naschoolse landbouwvorming gesleuteld. Indien er wordt beslist dat een commissie voor permanente vorming in de landbouwsector nodig blijft, zal onverwijld de samenstelling worden herzien, rekening houdende met onder andere de minimale eenderdevertegenwoordiging.

5. Aangezien alle voornoemde adviesraden bevoegd zijn omtrent specifieke materies, namelijk het Vlaamse land- en tuinbouwbeleid, het Vlaamse visserijbeleid en de Vlaamse landbouwvorming, en tot op heden migranten, allochtonen, vluchtelingen, ... niet tot de echte doelgroepen van deze materies behoren, is er in de voornoemde adviesraden tot op heden geen sprake van diversiteit en werden er nog geen concrete maatregelen genomen om migranten, allochtonen, ouderen, personen met een handi-

cap, ... bij de besluitvorming inzake het Vlaamse land- en tuinbouwbeleid, het Vlaamse visserijbeleid en de Vlaamse landbouwvorming te betrekken.

Tot op heden ontvingen deze adviesraden evenmin aanbevelingen vanwege voornoemde doelgroepen.

Minister Paul Van Grembergen

Binnenlandse Aangelegenheden

Vlaamse Adviescommissie voor Volksraadplegingen

De Adviescommissie vergaderde op 7 november 2000 met betrekking tot de vraag of het stadsbestuur van Gent districtsbesturen moest oprichten.

Dit adviesorgaan werd samengesteld overeenkomstig de bepalingen van het decreet van 15 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen.

Gelet op de aard van de adviesraad, wordt er geen bijzondere aandacht besteed aan minderheden in de zin van het minderhedendecreet.

Hoge Raad voor Binnenlands Bestuur

De Hoge Raad geeft advies inzake de binnenlandse bestuurlijke organisatie, overeenkomstig het decreet van 30 maart 1999.

In 2000 en 2001 werd advies gegeven over de beleidsnota's van de ministers, de STEM-nota van minister Van Mechelen, het voorontwerp van decreet intergemeentelijke samenwerking, de regionalisering van de Gemeente- en Provinciewet, de medebewindstaken, de vermindering van het Provinciefonds, het meten van effecten van beslissingen voor de lokale besturen. (*STEM : streekeigen management – red.*)

Er werd vergaderd op 26 januari 2000, 29 maart 2000, 26 april 2000, 31 mei 2000, 12 september 2000, 27 september 2000, 11 oktober 2000, 25 oktober 2000, 13 november 2000, 29 november 2000, 20 december 2000.

Dit adviesorgaan werd samengesteld overeenkomstig de bepalingen van het decreet van 15 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige

vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen.

Gelet op de aard van de adviesraad, wordt er geen bijzondere aandacht besteed aan minderheden in de zin van het minderhedendecreet.

De samenstelling van de Hoge Raad werd gewijzigd ingevolge de gemeenteraads- en provincieraadsverkiezingen van 8 oktober 2000.

Vlaams Noodfonds

Luidens artikel 2 van het decreet van 6 juli 1994 geeft dit Fonds advies over de toekenning aan een gemeente van een uitzonderlijke financiële tegemoetkoming als er zich een onvoorzien feit voordoet.

Het vergaderde op 30 maart 2000 in verband met de uitzonderlijke overstromingen en in verband met de ISVAG-oven. (*ISVAG : Intercommunale voor Slib- en Vuilverwijdering van Antwerpse Gemeenten – red.*)

Dit adviesorgaan werd samengesteld overeenkomstig de bepalingen van het decreet van 15 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen.

Gelet op de aard van de adviesraad, wordt er geen bijzondere aandacht besteed aan minderheden in de zin van het minderhedendecreet.

Interdepartementaal Sturingsorgaan Sociaal Impulsfonds (Isosif)

Het Sociaal Impulsfonds heeft, overeenkomstig het decreet van 14 mei 1996, de opdracht om het gemeentelijk beleid inzake het herstel van de leef- en omgevingskwaliteit van de achtergestelde buurten en de steden en het gemeentelijk beleid inzake de bestrijding van de kansarmoede en de bevordering van het welzijn te ondersteunen. Het betreft een financiële ondersteuning.

Het Interdepartementaal Sturingsorgaan brengt advies uit over de beleidsplannen/de strategische keuzes van de gemeenten. Het Isosif heeft ook een aantal aanbevelingen gedaan. Onder andere in verband met de verhoogde participatie van de kansarme doelgroep aan het schoolleven, de promotie van kansarmoedebestrijding, de aandacht voor speciale (zwakke) doelgroepen op de lokale huisvestingsmarkt (bv. campingbewoners), het luik lokaal etnisch-cultureel minderhedenbeleid.

Het is geen adviesorgaan in de zin van het decreet van 15 juli 1997.

Centrale stuurgroep en provinciale stuurgroepen voor het lokale vormingsbeleid

De stuurgroepen werden opgericht overeenkomstig het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1994 houdende vaststelling van regelen betreffende de subsidiëring van initiatieven inzake vorming van lokale ambtenaren.

Ze kwamen niet bijeen in 1999 en 2000. Ze zullen in de loop van 2001 worden opgeheven.

Ambtenarenzaken

Raden van beroep voor de diensten van de Vlaamse regering en voor de Vlaamse openbare instellingen zijn samengesteld overeenkomstig het decreet. De raden van beroep zijn geen adviesraad in de zin van het decreet. Het betreft beroepsraden met adviserende bevoegdheid.

De raden van beroep vergaderen naargelang de noodzakelijkheid.

De raad van beroep voor de diensten van de Vlaamse regering bestaat uit drie kamers. De eerste kamer behandelt de beroepen inzake tuchtstraffen en schorsingen in het belang van de dienst. Deze kamer had in 2000 geen beroepen ontvangen en behandelde op 14 maart 2001 het beroep tegen de tuchtstraf afzetting.

De tweede kamer behandelt de beroepen inzake negatieve evaluatie van de stage, evaluatie onvoldoende, vormgebrek tijdens evaluatieperiode en loopbaanvertraging. Deze kamer behandelde de beroepen inzake evaluatie "onvoldoende" op 17 en 24 maart, 4 en 14 april en 5 en 19 mei en het beroep tegen negatieve evaluatie "stage" op 4 juli 2000, en op 3 en 17 april 2001 de beroepen tegen evaluatie "onvoldoende".

De derde kamer behandelt de beroepen tegen de weigering van het verlof voor deeltijdse prestaties en van het gecontingenteerd verlof. Deze kamer behandelde op 12 december 2000 het beroep tegen de weigering van het verlof voor deeltijdse prestaties en op 13 februari 2001 het beroep tegen de weigering van het gecontingenteerd verlof.

De raad van beroep voor de Vlaamse openbare instellingen bestaat eveneens uit drie kamers, met

dezelfde bevoegdheden als deze van de raad van beroep voor de diensten van de Vlaamse regering.

De eerste kamer behandelde op 6 maart 2000 een beroep tegen de tuchtstraf "afzetting", op 12 mei 2000 het beroep tegen de tuchtstraf "terugzetting in graad", op 24 november 2000 het beroep tegen de schorsing in het belang van de dienst en op 28 mei 2001 het beroep tegen de tuchtstraf "afzetting".

De tweede kamer behandelde op 4 en 6 april 2000 de beroepen tegen de evaluatie "onvoldoende" en op 2 mei 2000 het beroep tegen een vormgebrek tijdens de evaluatieperiode. Op 31 januari 2001 behandelde deze kamer het beroep tegen het voorstel tot afdanking van een stagiair, op 2 april 2001 het beroep tegen evaluatie "onvoldoende".

De derde kamer ontving in 2000 geen beroepen en behandelde op 8 mei 2001 het beroep tegen de weigering van het gecontingenteerd verlof.

Er wordt geen bijzondere aandacht besteed aan minderheden in de zin van het minderhedendecreet.

Het *Auditcomité* werd samengesteld op 23 februari 2001 – de samenstelling is niet conform het decreet : 71 % mannen en 29 % vrouwen.

Het *Auditcomité* vergaderde op 8 juni 2001 over volgende onderwerpen :

- onafhankelijkheid van de leden van het *Auditcomité*,
- huishoudelijk reglement,
- het opstarten van de entiteit Interne Audit,
- aanwervingsprocedure.

Er wordt geen bijzondere aandacht besteed aan minderheden in de zin van het minderhedendecreet.

Huisvesting

Adviescomité bij het Investeringsfonds voor Gronden Woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Vlabinvest)

De samenstelling is niet conform het decreet : 100 % mannen en 0 % vrouwen. Maar in februari 2001

zou het mandaat van dit comité afgelopen zijn. Een nieuwe samenstelling vond nog niet plaats.

De Stuurgroep bij het Investeringsfonds voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant is evenmin conform het decreet samengesteld : 75 % mannen en 25 % vrouwen.

De Stuurgroep Vlabinvest vergadert in principe maandelijks, het adviescomité ad hoc ook ongeveer maandelijks.

De *Vlaamse Woonraad* werd nog niet samengesteld.

Monumenten en Landschappen

Wat deze bevoegdheid betreft, werden er in de periode 2000-2001 geen officiële adviesorganen opgericht of aangepast.

De bestaande adviesraden zijn de volgende.

Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen

De samenstelling van deze adviesraad is – zowel voor de centrale als voor de provinciale afdelingen – conform het decreet van 15 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen.

De Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen vergadert maandelijks en adviseert de minister in het kader van de beschermingsprocedure voor monumenten, stads- en dorpsgezichten (decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten, gewijzigd bij decreet van 22 februari 1995) en landschappen (decreet van 16 april 1996 houdende bescherming van landschappen). De commissie kan tevens op eigen initiatief of op vraag van de minister een advies uitbrengen.

Vlaamse Archeologische Raad

De samenstelling van deze adviesraad is conform het decreet van 15 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen.

De Vlaamse Archeologische Raad vergadert minimum viermaal per jaar en adviseert de minister in het kader van de beschermingsprocedure van het archeologisch patrimonium (decreet van 30 juni 1993 houdende bescherming van het archeologisch

patrimonium). De raad kan tevens op eigen initiatief of op vraag van de minister een advies uitbrengen.

Vlaams Heraldische Raad

De samenstelling van deze adviesraad is niet conform het decreet van 15 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen.

De Vlaamse Heraldische Raad vergadert en adviseert ad hoc in het kader van de bekrachtiging van de heraldische symbolen van de Vlaamse gemeenten, provincies en privé-personen (decreten van resp. 28 januari 1977, 3 februari 1994 en 21 maart 1998).

Tot op heden werd geen initiatief genomen om de samenstelling van de Vlaamse Heraldische Raad conform het decreet van 15 juli 1997 te maken.

Gelet op de aard van bovengenoemde adviesraden wordt er geen bijzondere aandacht besteed aan minderheden in de zin van het minderhedendecreet.

Buitenlandse Handel

Adviescomité Fonds Vlaanderen-Azië

Het Fonds Vlaanderen-Azië wordt definitief afgeschaft eind 2001. In de praktijk is de werking reeds sedert begin 2001 gestopt. Het adviescomité is een laatste keer samengekomen in oktober 2000.

Er werden in de verschillende bevoegdheidsdomeinen geen adviesraden geweigerd wegens een niet-verantwoorde samenstelling.

Minister Dirk Van Mechelen

Economie

1. – Het Gemeenschappelijke Opvolgingscomité Dioxinecontaminatie werd aangepast. Er werden 2 vrouwen, op de 12 leden, aangewezen. Bij de oprichting was er geen vrouwelijke vertegenwoordiging.
 - De Vlaamse Commissie voor Preventief Bedrijfsbeleid (VCPB) bestaat uit 9 leden. Het enige vrouwelijk lid nam in mei 2001 ontslag uit de commissie en moet nog worden vervangen door de bevoegde minister.

- De Adviescommissie Grindheffingen Limburgs Maasland verbonden aan het Grindcomité, werd in de loop van 2001 aangepast nadat enkele leden van de commissie de administratie verlieten. De minimale eenderdevertegenwoordiging werd hierbij gerespecteerd.

Na de gemeenteraadsverkiezingen van oktober 2000 werden het Grindcomité en de daaraan verbonden subcomités – het Herstructureringscomité, het Sociaal Comité en het Onderzoekcomité – opnieuw samengesteld. Hoewel de Vlaamse minister geen rechtstreekse impact heeft op de vertegenwoordigers die de decretaal bepaalde samenstellende organen naar de bovenvermelde comités afvaardigen, werd nadrukkelijk gevraagd in hun voordrachten rekening te houden met de minimale vertegenwoordiging van mannen en vrouwen. Jammer genoeg moeten de samenstellende organen niet drie, maar slechts één persoon aanwijzen.

Daar slechts één afgevaardigde moet worden aangesteld, kan men geen evenredige vertegenwoordiging eisen per vertegenwoordigd orgaan. Dit betekent dat de comités qua samenstelling volledig afhankelijk blijven van de aangewezen vertegenwoordigers. Toch werden zoveel als mogelijk vrouwen aangesteld in de betrokken comités.

2. Er werd geen adviesorgaan niet erkend wegens niet-verantwoorde samenstelling.
3. – Het Fonds Vlaanderen-Azië bracht advies uit omtrent investeringsdossiers van bedrijven. Dit advies gebeurde op basis van een besluit van de Vlaamse regering.
 - De werking van de Vlaamse Commissie voor Preventief Bedrijfsbeleid en de voorgeschreven contacten met de minister (in verband met aangelegenheden betreffende preventief bedrijfsbeleid) verlopen volgens de bepalingen van het decreet van 31 juli 1990. De VCPB bericht tevens aan de Vlaamse regering in de vorm van een jaarverslag.
 - De Gemeenschappelijke Opvolgingscommissie Dioxinecontaminatie kwam acht keer samen. De opdracht van dit comité is volbracht.

4. Bij de Vlaamse Commissie voor het Preventief Bedrijfsbeleid zal de eenderdevertegenwoordiging worden herbekeken bij de vervanging van het ontslagnemend lid. In het verleden werd reeds een tekort aan vrouwelijke kandidaten vastgesteld.

5. Neen.

Ruimtelijke Ordening

Een klein jaar geleden stelde de Vlaamse volksvertegenwoordiger een gelijkkluidende vraag. Ik kan voor de situering van welke adviesraden werkzaam zijn in het domein van de ruimtelijke ordening verwijzen naar mijn antwoord van toen (antwoord op vraag nr. 155 van 23 juni 2000). In wat volgt, vat ik dit samen, waarna ik inga op de recente evoluties (*vraag nr. 155 : zie vraag nr. 178 aan Mieke Vogels, met gecoördineerd antwoord ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 3 van 17 november 2000, blz. 300 – red.*).

Het nieuwe decreet ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, in werking sinds 1 mei 2000, bevat nieuwe regelingen voor adviescommissies ruimtelijke ordening op de drie planningsniveaus in Vlaanderen.

Naast een hersamengestelde Vlacoro (Vlaamse Commissie voor Ruimtelijke Ordening) komen er nieuwe provinciale commissies voor ruimtelijke ordening (Procoro's) en gemeentelijke commissies voor ruimtelijke ordening (gecoro's). De oude commissies werken, behoudens overgangsregelingen, niet meer verder. De nieuwe commissies zullen adviseren over het ruimtelijke-ordeningsbeleid op het eigen niveau. Naast decretaal verplichte adviezen en in het bijzonder totstandkomingsprocedures van plannen, kan de commissie ook om specifieke adviezen worden gevraagd door de betrokken overheid en kunnen ze autonoom adviseren.

De vernieuwing van de betrokken adviescommissies is volop aan de gang. Er zijn al enkele procoro's en meerdere gecoro's (enkele tientallen), en de samenstelling van Vlacoro zal op korte termijn op de agenda van de Vlaamse regering staan.

Bij de samenstelling van Vlacoro geldt het decreet van 15 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen. In de brieven die werden verstuurd naar organisaties en instanties die kandidaat-leden moesten leveren, is expliciet gewezen op dit decreet. In dat verband is uitdrukke-

lijk naar voldoende vrouwelijke kandidaten gevraagd. Alle kandidaturen zijn binnen en het resultaat is bevredigend.

Ik kan dan ook aankondigen dat bij de definitieve samenstelling van Vlacoro aan de decretale regels zal worden voldaan.

Voor alle duidelijkheid vermeld ik dat op de vraag welke adviezen werden uitgebracht, moet worden geantwoord dat er geen recente adviezen van Vlacoro zijn, aangezien de samenstelling nog niet rond is.

Het decreet van 15 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen is *niet* van toepassing bij de samenstelling van procoro's en gecoro's.

Artikel 2 van het zonet vermelde decreet regelt het toepassingsgebied. In het tweede lid staat : "het gaat om organen waarvan de bevoegdheid hoofdzakelijk bestaat uit het verlenen van advies, uit eigen beweging of op verzoek, aan het Vlaams Parlement, de Vlaamse regering, de individuele ministers, de diensten van de Vlaamse regering en de Vlaamse openbare instellingen". De procoro's en de gecoro's vallen daar, gezien hun bevoegdheidsomschrijving, niet onder. Ze leveren immers advies aan de provinciale, respectievelijk gemeentelijke overheid, en niet aan de Vlaamse overheid.

Men moet in verband met de procoro's opletten voor verwarring met de "oude" regionale commissies van advies, die Vlaamse adviesorganen waren, door de Vlaamse overheid zelf samengesteld, en die (onder andere) advies leverden over Vlaamse plannen, met name de gewestplannen. De hoofdtak van de procoro's bestaat uit adviesgeving over provinciale planning, en de procoro's worden samengesteld door de provinciale overheid. Dat geldt mutatis mutandis ook voor de gecoro's. De rol van de Vlaamse overheid bij de samenstelling van beide soorten commissies is beperkt tot administratief toezicht. Kort samengevat : het decreet van '97 betreft adviesorganen op Vlaams gewestelijk niveau, en daar behoren noch procoro, noch gecoro toe.

Daarmee is het verhaal niet volledig. Naast het decreet van 15 juli 1997 moet ook rekening worden gehouden met de Provinciewet en de Gemeentewet.

Artikel 50bis Provinciewet, zoals gewijzigd bij wet van 20 september 1998 (Belgisch Staatsblad van 28

oktober 1998), heeft het ook over evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen. In het advies van de Raad van State bij de invoering van die bepaling heeft de Raad echter gesteld dat het toepassingsveld van de betrokken bepaling beperkt is tot adviesorganen die gesitueerd zijn in de beleidsdomeinen die met federale bevoegdheden te maken hebben. De reden is dat de verplichting ingevoerd is bij federale wet. Daaruit zou moeten worden geconcludeerd dat de betrokken bepaling niet van toepassing is op de procoro's, aangezien die zijn geregeld in een Vlaams decreet op de ruimtelijke ordening, een gewestbevoegdheid.

Vanuit juridisch oogpunt vallen de procoro's dus blijkbaar buiten de toepassing van de regels die met evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen te maken hebben. Daarmee heb ik niet gezegd dat ik deze evenwichtige vertegenwoordiging niet belangrijk vind. Ik veronderstel dat ook de provinciale overheden hier belang aan hechten bij hun samenstellingsbeslissingen. Ik benadruk dat ik over die beslissingen alleen administratief toezicht heb en ik dus al zeer grondige motieven zou moeten hebben om ze af te keuren, als dat niet op basis van schending van expliciete regels is. De twee procoro's waarvan ik de samenstelling ondertussen heb goedgekeurd (Limburg en Vlaams-Brabant) tellen onder hun effectieve leden bijna een derde vrouwen. Ze zijn dus ongeveer gesitueerd op het peil dat men met het decreet van 15 juli 1997 voor de Vlaamse adviesorganen als minimum heeft vooropgesteld.

Voor de gemeentelijke commissies is de tekening nog enigszins anders.

Artikel 120bis van de Nieuwe Gemeentewet bevat ook een regel over de evenwichtige vertegenwoordiging (maximum 2/3 van de leden mag van hetzelfde geslacht zijn). Deze bepaling zou enkel gelden voor de adviesraden die door de gemeente vrijwillig zijn opgericht op basis van de Nieuwe Gemeentewet. Ze geldt dus niet voor adviesorganen verplicht opgericht door een specifiek decreet, zoals het Vlaams decreet op de ruimtelijke ordening. Meer achtergrond hierover is, zo heb ik vernomen, opgenomen in het maartnummer van het tijdschrift van de VVSG ("De Gemeente").

De conclusie is hier opnieuw dat voor de gecoro's blijkbaar geen verplichting bestaat inzake de evenwichtige vertegenwoordiging. Ik herhaal dat dit niet betekent dat die evenwichtige vertegenwoordiging voor de gemeenten geen belangrijk aandachtspunt zou moeten zijn. Mijn administratie be-

nadrukt dit punt ook in haar contacten met de gemeenten naar aanleiding van de samenstelling van de gecoro's. Evenwel meen ik thans niet over een rechtsgrond te beschikken om bij het administratief toezicht over de samenstelling van de gecoro's een specifieke minimumvertegenwoordiging van vrouwen af te dwingen. Uit de reeds goedgekeurde samenstellingsbeslissing blijkt wel dat ook de gemeenten streven naar een evenwichtige vertegenwoordiging.

Tot slot ga ik in op het onderdeel van de vraag dat betrekking heeft op de diversiteit in de adviesorganen, waarmee wordt gepeild naar de aanwezigheid van allochtonen/migranten, ouderen, jongeren, gehandicapten, ...

Wat Vlacoro en de procoro's betreft, moet worden vermeld dat de samenstelling integraal decretaal geregeld is en dat ze gebaseerd is op voordrachten door allerlei instanties, instellingen of organisaties. Daaronder bevinden zich tot nader order geen instanties of organisaties die specifiek de migranten, de jongeren, de gehandicapten, enzovoort vertegenwoordigen. Dat brengt met zich mee dat streven naar een minimumvertegenwoordiging van bijvoorbeeld migranten of jongeren bij de samenstelling van die commissies niet voor de hand ligt : men kan aan de volledige reeks instanties wel vragen om bij voordrachten voor één of meer leden telkens minstens één vrouw voor te dragen (cfr. het decreet van '97), maar men kan moeilijk aan alle instanties vragen om ook telkens een migrant, een jongere, enzovoort voor te dragen. Bedoelde bevolkingsgroepen maken, in tegenstelling tot de vrouwen, niet de helft van de Vlaamse bevolking uit. Dat houdt uiteraard geenszins in dat de betrokken instanties niet iemand uit de bedoelde bevolkingsgroepen kunnen voordragen. Er is echter geen decretaale basis om bij de definitieve selectie uit de voordrachten de bedoelde bevolkingsgroepen positief te discrimineren : conform het decreet geldt deskundigheid inzake ruimtelijke ordening als criterium.

Voor de gecoro's stelt het decreet ruimtelijke ordening dat de gemeenteraad moet beslissen welke maatschappelijke geledingen worden opgeroepen om voordrachten van leden te leveren. Daarnaast is er een minimumvertegenwoordiging van deskundigen inzake ruimtelijke ordening. De gemeente beslist dus vrij autonoom welke maatschappelijke geledingen belangrijk zijn voor de gemeente en wie er op die manier een stem krijgt in de gecoro. Ik benadruk nogmaals dat ik over de samenstellingsbeslissingen van gecoro's slechts een administratief toezicht heb en dat ik dus slechts een marginale

controle op de beslissingen van de gemeenten terzake kan uitoefenen. Anderzijds geeft de bewuste decretaale regeling gemeenten ruimte om de reeds eerder vermelde bevolkingsgroepen een stem te geven in de gecoro. Zo kan een gemeente met een grote migrantengemeenschap ervoor opteren om hen uit te nodigen een vertegenwoordiger te leveren voor de gecoro ; ik zal dergelijke beslissing steunen.

Ik wil daar tot slot aan toevoegen dat het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening een voldoende basis biedt om bij het ruimtelijk beleid rekening te houden met de specifieke noden van bepaalde bevolkingsgroepen. Het doelstellingenartikel van het decreet, met name artikel 4, stelt een streven naar duurzame ruimtelijke ontwikkeling voorop en verplicht om rekening te houden met onder meer de sociale gevolgen van beslissingen inzake ruimtelijke ordening.

Media

1. Inzake Media bestaat enkel de Vlaamse Mediaraad als adviesorgaan. Deze raad werd in de loop van 2000 en 2001 een paar keer aangepast, naar aanleiding van een aantal ontslagen op eigen initiatief van een aantal leden en plaatsvervangende leden. Deze leden konden door veranderingen in de beroepsbezigheden niet meer in de raad zetelen, of namen noodgedwongen ontslag.

Bij iedere nieuwe benoeming werd nagegaan of hierbij de eenderdeverhouding niet in het gedrang werd gebracht. In de huidige samenstelling telt de Vlaamse Mediaraad 19 effectieve leden, waaronder 6 vrouwen. Twee plaatsen voor effectieve leden zijn momenteel vacant. Bij de benoemingen wordt uiteraard de verhouding in rekening gebracht. De Vlaamse Mediaraad telt eveneens 19 plaatsvervangende leden, waaronder 10 vrouwen. Ook hier staan nog twee benoemingen open.

Inzake film is het enige adviesorgaan de Vlaamse Audiovisuele Selectiecommissie (VAS). De VAS bestaat in principe uit een voorzitter, een ondervoorzitter en 10 leden. Op 1 januari 2000 bestond de VAS (na enkele ontslagnemingen) de facto uit 9 leden. In de loop van 2000 nam 1 lid ontslag, overleed 1 lid en werd 1 nieuw – vrouwelijk – lid benoemd, ter vervanging van een lid dat in 1999 ontslag had genomen. In 2001 nam de waarnemende voorzitter ontslag, waardoor de VAS momenteel uit 7 effectieve leden bestaat, waaronder 2 vrouwen. Het ligt in

de bedoeling de VAS in de zeer nabije toekomst opnieuw aan te vullen ; hierbij zal uiteraard rekening worden gehouden met de vereiste minimale eenderdevertegenwoordiging.

2. Niet van toepassing.
3. De Vlaamse Mediaraad bracht overeenkomstig artikel 116novies van de gecoördineerde mediadecreten in het jaar 2000 zeven adviezen uit en in 2001 reeds vijf adviezen over diverse materies inzake het mediabeleid, op vraag of op eigen initiatief.

De VAS brengt, conform artikel 10 van hoofdstuk II van het decreet van 22 december 1993 (oprichting Fonds Film in Vlaanderen), advies uit over de al dan niet erkenning van een audiovisuele productie als behorende tot de Vlaamse Gemeenschap en over de meest aangewezen subsidievorm(en) voor een audiovisuele productie en de omvang van de subsidies.

In 2000 bracht de VAS in totaal 189 adviezen uit over subsidieaanvragen voor audiovisuele producties. Daarnaast bracht zij, op mijn vraag, ook één beleidsadvies uit (de hiertoe bij besluit van 23 februari 1994 opgerichte Vlaamse Audiovisuele Raad werd immers nooit geoperationaliseerd).

4. Niet van toepassing.
5. De Vlaamse Mediaraad is overeenkomstig artikel 116undecies van de gecoördineerde mediadecreten samengesteld uit deskundigen, vertegenwoordigers van de sector en vertegenwoordigers van de gebruikers. Diversiteit in de zin van aanwezigheid van allochtonen/migranten, ouderen, jongeren en personen met een handicap kan in praktijk niet worden aangetoond. Wel is in de gecoördineerde mediadecreten expliciet bepaald dat in de televisie- en radioprogramma's elke vorm van discriminatie moet worden geweerd.

De VAS is samengesteld in overeenstemming met de bepalingen van het Cultuurpact.

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
VAN WELZIJN, GEZONDHEID
EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 169
van 27 april 2001
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Bijzondere jeugdbijstand – Socialegrenzentest

Een meetinstrument om pedagogisch objectief te meten of een jongere opnieuw in de samenleving kan functioneren, werd in Nederland ontworpen op initiatief van professor Rink.

Het ASL-boek meet de houding van jongeren tegenover sociale grenzen (ASL : Attitudeschaal Sociale Limieten). Het boek bevat 28 eenvoudige alledaagse situaties, die aan de jongere worden voorgelegd op het moment dat hij een voorziening voor bijzondere jeugdbijstand binnenkomt. Op basis van de resultaten van de test wordt een programma opgezet. Na het beëindigen van het programma wordt de test opnieuw gedaan. Op die manier wordt nagegaan of de jongere in staat is een leven op te bouwen in de maatschappij en onder welke voorwaarden.

Op dit ogenblik wordt het instrument uitgetest in de rijksinstelling Den Engh in Nederland.

1. Is het meetinstrument bekend bij de bijzondere jeugdbijstand in Vlaanderen?
2. Is een experiment met een dergelijk instrument ook in Vlaanderen niet aangewezen ?

Antwoord

De administratie vernam via de pers dat professor Rink een diagnostisch instrument ontwikkelde waarmee attitudinale reacties of copingstrategieën van jongeren ten opzichte van sociale limieten kunnen worden gemeten. De handleiding van het meetinstrument werd intussen door de afdeling Gemeenschapsinstellingen besteld.

Met het oog op het verbeteren van de kwaliteit van de hulpverlening en in het kader van de doorlichting van de bestuurlijke processen, voert de afdeling op het huidige ogenblik een grondige analyse uit van haar pedagogisch en therapeutisch aanbod. Verschillende pedagogische modellen en theorieën worden hierbij op hun praktische bruikbaarheid getoetst. In dit kader zal ook het voorgestelde meetinstrument worden bestudeerd. Deze analyse kan een eerste aanwijzing geven of het meetinstrument tevens interessant is voor de consulenten (in kader van case-onderzoek en case-management) en de private voorzieningen uit de bijzondere jeugdbijstand, het onderwijs en de centra voor leerlingenbegeleiding.

Op basis van de beschikbare beschrijving van het product kan worden vermoed dat het, naast zoveel andere instrumenten en testen, een bijdrage kan leveren tot betere diagnostiek en aldus tot efficiëntere hulpverlening.

Als **bijlage** vindt de Vlaamse volkvertegenwoordigers documentatie over het bedoelde meetinstrument.

(Bovenvermelde bijlage ligt ten inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.).

Vraag nr. 174
van 27 april 2001
van mevrouw SONJA BECQ

Buitenschoolse kinderopvang – Stand van zaken

Naar aanleiding van mijn vraag om uitleg over de financiering van atypische kinderopvang (Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen van 29 maart 2001) vroeg ik de minister naar een stand van zaken aangaande de aanvragen, de toekenningen en de beslissingen omtrent buitenschoolse kinderopvang (*Handelingen Commissievergadering nr. 133 van 29 maart 2001, blz. 1 e.v. – red.*). Het bestek van een vraag om uitleg biedt echter onvoldoende mogelijkheden voor gedetailleerde informatie.

Daarom volgende bijkomende vragen.

1. Graag ontving ik een concreet overzicht van de aanvragen omtrent buitenschoolse kinderopvang, de opvang van zieke kinderen en de flexibele opvang, opgesplitst per arrondissement.

2. Welke initiatieven werden reeds goedgekeurd? Graag met opgave van gegevens met betrekking tot de capaciteit, de personeelsbezetting en de subsidiëring.

3. De minister verklaarde naar aanleiding van mijn vraag om uitleg dat voor buitenschoolse kinderopvang zou worden gewerkt met forfaits per kind (met inbegrip van de opleg van de weerwerkgesco's) (gesco : gesubsidieerde contractueel).

Welke criteria werden/worden gehanteerd om dit forfait vast te leggen? Hoe ligt dit forfait in vergelijking met de subsidiëring zoals door het Fonds voor Collectieve Uitrustingen en Diensten (FCUD)?

4. Waar liggen de verschillen inzake beoordeling van initiatieven tussen Kind en Gezin enerzijds en het Fonds voor Collectieve Uitrustingen en Diensten anderzijds?

Antwoord

Met een vraag om uitleg over de financiering van atypische kinderopvang (Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen van 29 maart 2001) informeerde de Vlaamse volkvertegenwoordiger naar een stand van zaken aangaande de aanvragen, de toekenningen en de beslissingen omtrent buitenschoolse opvang. Aansluitend daarbij worden nu vier bijkomende vragen gesteld. In wat volgt, worden ze in dezelfde volgorde beantwoord.

1. Momenteel zijn er 31 nieuwe aanvragen voor het opstarten of uitbreiden van een initiatief voor buitenschoolse opvang. Als **bijlage** is daarvan per provincie een overzicht gegeven. In deze dossiers werden nog geen concrete beslissingen genomen.

Wat de opvang van zieke kinderen en flexibele opvang betreft, kan Kind en Gezin geen cijfermateriaal ter beschikking stellen : aangezien de regelgeving nog in ontwerpfase is, zijn er nog geen formele vragen.

2. De reeds goedgekeurde initiatieven, hetzij in fase "principieel akkoord", hetzij reeds "erkend", werden ook expliciet opgenomen in de tabellen als **bijlage**.

Daarin vindt men terug welke de aard van de genomen beslissing is, alsook gegevens inzake capaciteiten. Kind en Gezin heeft geen recht-

streekse invloed op de personeelsbezetting in initiatieven voor buitenschoolse opvang, de opdracht beperkt zich tot het adviseren ten aanzien van de Vlaamse administratie Werkgelegenheid, die instaat voor het toewijzen van weerwerkgescocontracten aan de initiatieven. Voor de volledigheid werden in de tabel als **bijlage** ook de aantallen opgenomen die de initiatieven bij Werkgelegenheid aanvragen.

- Op dit moment is er een ontwerp van subsidiebesluit voor erkende initiatieven voor buitenschoolse opvang, dat op mijn vraag door Kind en Gezin werd uitgewerkt. Het ontwerp van ministerieel besluit is voor advies bij de gemachtigde van financiën en de inspecteur van financiën. Ik verwacht hierover nog voor de zomer uitsluitsel.

Als uitgangspunt voor het bepalen van het forfait per opvangplaats werd de huidige situatie van subsidiestromen voor initiatieven voor buitenschoolse opvang genomen. Aan de hand van cijfers van het jaar 1999 van het FCUD en de Vlaamse Gemeenschap met betrekking tot de weerwerkgesco's, wordt het voorgestelde forfaitaire subsidiebedrag per plaats opgebouwd uit drie componenten : de werkingskosten, de personeelskosten van de begeleiders (de opleg van de weerwerkgesco's) en de personeelskosten van de coördinator.

Het voorgestelde forfaitaire bedrag per plaats zal dus zeker in de lijn liggen van de huidige subsidie. Maar toch is er een verschil : in tegenstelling tot het FCUD, dat de subsidie berekent op basis van het aantal gemiddeld aanwezige kinderen, wordt het voorgestelde forfaitaire subsidiebedrag vanuit Kind en Gezin gekoppeld aan het aantal erkende plaatsen.

- Door Kind en Gezin erkende initiatieven voor buitenschoolse opvang moeten beantwoorden aan twee besluiten van de Vlaamse regering : het besluit van 24 juni 1997 houdende algemene voorwaarden inzake het organiseren van buitenschoolse opvang en het besluit van 21 februari 2001 houdende erkennings- en subsidiëringsvoorwaarden voor initiatieven voor buitenschoolse opvang.

Voor het FCUD moeten initiatieven beantwoorden aan de bepalingen uit het koninklijk besluit van 19 augustus 1997 en het bijzonder reglement van 2 september 1997 tot vaststelling van de wijze waarop het FCUD de opbrengst van de ontvangen bijdragen toewijst aan de toe-

kenning van subsidies voor projecten voor de opvang van kinderen van 2,5 tot 12 jaar en sommige projecten voor de opvang van kinderen van 0 tot 3 jaar.

Inhoudelijk verschillen de beide regelgevende kaders niet echt van elkaar, de lijnen zijn grotendeels gelijklopend. De verschillen zijn veel meer gesitueerd op het niveau van de interpretatie naar aanleiding van concrete subsidieaanvragen. Daarbij werd geregeld vastgesteld dat het FCUD soms striktere voorwaarden formuleerde dan de Vlaamse regelgeving vereiste, waardoor het beleid dat de Vlaamse regering wenste te voeren inzake buitenschoolse opvang op het terrein werd doorkruist.

Aangezien het FCUD de subsidiestromen bevroren heeft op het niveau van juni 2000 en de Vlaamse regering vanaf 2001 in middelen voorziet om initiatieven te subsidiëren, is deze interpretatieproblematiek voorlopig niet meer aan de orde.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 175
van 27 april 2001
van mevrouw PATRICIA CEYSENS**

Kinderdagverblijven – Medische consulten

In erkende en gesubsidieerde kinderdagverblijven worden medische consulten georganiseerd, net zoals dit in de consultatiebureaus gebeurt.

Alleen heerst er toch wel onduidelijkheid rond het te volgen schema voor deze consulten.

Naar verluidt zou voor kinderen jonger dan zes maanden bijvoorbeeld nog steeds een tweeweekelijks consult moeten worden georganiseerd. Dit vraagt heel wat tijdsinvestering van de kinderdagverblijven. In de consultatiebureaus is sedert enige tijd een meer up-to-date schema doorgevoerd rond de vaccinatiemomenten. Ook het kinderboekje voorziet in deze periodiciteit.

- Waarom wordt er een verschillend tijdschema voor medische consulten gebruikt in enerzijds de erkende kinderdagverblijven en anderzijds de consultatiebureaus ?

2. Is het verschillend tijdschema volgens de minister verantwoord en nog zinvol ?
3. Is het niet aangewezen om in de kinderdagverblijven en de consultatiebureaus eenzelfde tijdschema voor medische consulten in te voeren ?

Antwoord

1. Het is inderdaad zo dat de manier waarop de consulten worden georganiseerd in erkende en gesubsidieerde kinderdagverblijven verschilt van de manier waarop ze gebeuren in consultatiebureaus.

Dit verschil is het gevolg van het feit dat de reorganisatie van de autonome consultatiebureaus werd uitgewerkt en in toepassing gebracht zonder dat daarbij de band met de kinderdagverblijven werd gelegd. Beide hebben ook een andere historiek en verlopen in andere omstandigheden.

2. Het aanbod van preventieve zorg moet gelijkwaardig zijn. Een verschillend tijdschema lijkt weinig zinvol.

Het streefdoel is dan ook dat het preventiezorgaanbod in de kinderdagverblijven uitgaat van dezelfde doelstellingen, van hetzelfde basisaanbod en van dezelfde principes.

3. Het is aangewezen dat het medisch-sociaal toezicht in de kinderdagverblijven wordt gehëroriënteerd en geënt op de praktijk zoals die bestaat in de consultatiebureaus.

Ik heb in die context aan Kind en Gezin een evaluatie gevraagd van de huidige manier van werken in de kinderdagverblijven. Ik wacht ook een voorstel in om de wijze van consult in kinderdagverblijven meer gelijk te schakelen met deze in de consultatiebureaus.

Vraag nr. 176 van 27 april 2001 van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Kinderdagverblijven – Boekhouding

De nieuwe boekhouding in de erkende kinderdagverblijven zorgt voor heel wat onrust in de sector. Heel wat directies – veelal van kleinere kinderdagverblijven – ondervinden moeilijkheden om het nieuwe systeem onder de knie te krijgen, on-

danks de studiedag die Kind en Gezin (K&G) hieromtrent organiseerde.

Een mogelijk hulpmiddel om het systeem gemakkelijker hanteerbaar te maken, is een boekhoudkundig computerprogramma.

1. Is de minister op de hoogte van de moeilijkheden die de directies terzake ondervinden ?
2. Ontwierp Kind en Gezin voor de erkende en gesubsidieerde kinderdagverblijven reeds een boekhoudkundig computerprogramma ?

Zo niet, wordt dit alsnog in het vooruitzicht gesteld ?

Antwoord

1. Het dubbel boekhoudsysteem genereert betere beleidsinfo, zowel voor K&G als voor het organiserend bestuur van de voorziening zelf. Het leidt ook tot een duidelijker beeld van de boekhoudkundige structuur van de opvangvoorziening.

Elke verandering vergt aanpassing. Ik ben er in dit verband van op de hoogte dat bij de voorzieningen vragen leven. Ik vertrouw erop dat Kind en Gezin deze problematiek opneemt en de voorzieningen correct informeert en ondersteunt. Uit het antwoord op vraag 2 blijkt dat dit ook gebeurt.

2. Wat het boekhoudkundig computerprogramma betreft, heeft Kind en Gezin ervoor geopteerd geen eigen programma te ontwikkelen, maar de organiserende besturen de vrije keuze te laten bij het aanschaffen van een boekhoudprogramma. De reden hiervoor is dat verschillende organiserende besturen reeds een eigen programma hadden. Er zijn bovendien zeer goede pakketten op de markt.

In dit verband werd door K&G opdracht gegeven aan een externe firma om een marktonderzoek te verrichten naar de betere boekhoudpakketten.

Het resultaat van dit onderzoek werd bezorgd aan de voorzieningen die hierom gevraagd hebben.

Ter ondersteuning van de aanschaffing van een boekhoudprogramma heeft K&G een financiële

bijdrage gestort aan alle organiserende besturen.

Op die manier wordt de invoering van het dubbel boekhoudsysteem concreet begeleid en gestuurd.

**Vraag nr. 179
van 4 mei 2001
van mevrouw SIMONNE JANSSENS-VANOPPEN**

Geestelijke gezondheidszorg – Patiëntenverenigingen

Onlangs ontving ik een schrijven van Sarah VZW, een vertegenwoordiging van (ex-)patiënten in de geestelijke gezondheidszorg. De problematiek van de klachtenbehandeling van psychiatrische patiënten is de minister allicht niet onbekend en roept ernstige vragen op betreffende de vertegenwoordiging en de participatie van de patiënten-organisaties zelf.

In de toelichting van het verzoekschrift betreffende de klachtenbehandeling in de psychiatrie (verzoekschrift van de heer Jan Boeykens van 15 mei 2000, nr. 9 en verzoekschrift van mevrouw Maria Aerts van 17 mei 2000, nr. 10) stelt de minister dat: "... wij aan deze patiëntenvertegenwoordigers vandaag de dag ook geen gesprekspartner hebben : vaak zijn zij onvoldoende georganiseerd, hun legitimiteit is meestal niet erg groot (vertegenwoordigen meestal zichzelf), een aantal initiatieven zijn slechts een korte tijd actief geweest. Binnen de schoot van de Vlaamse Vereniging voor Geestelijke Gezondheidszorg is gepoogd om de gebruikers een stem te geven via de vereniging Uilenspiegel. De VVGG probeert deze organisatie te ondersteunen ...".

Naar verluidt, is de VZW Uilenspiegel in realiteit eigenlijk volledig overgenomen door de VVGG. Ondertussen ontstond, uit de as van de VZW Uilenspiegel, een nieuwe patiëntenbeweging : Sarah VZW. Maar deze nieuwe beweging werd, volgens haar vertegenwoordigers, niet of onvoldoende door de minister gehoord omtrent de verdere uitbouw en verfijning van de klachtenbehandeling van psychiatrische patiënten.

1. Kan de minister verduidelijking geven omtrent de omstandigheden waarin de VZW Uilenspiegel werd opgenomen in de Vlaamse Vereniging voor Geestelijke Gezondheidszorg ?
2. Waarom werd / wordt Sarah VZW noch betrokken, noch gehoord in de onderhandelingen rond

de klachtenbehandeling van psychiatrische patiënten ?

Wanneer de minister stelt dat patiëntenvertegenwoordigers vandaag onvoldoende georganiseerd zijn en met hun beperkte legitimiteit geen goede gesprekspartner zijn, moeten hiervoor oplossingen naar voren worden geschoven.

3. Is er al beslist om het landschap van de patiëntenverenigingen in kaart te brengen ?
4. Op welke wijze zullen organisaties worden aangemoedigd om nieuwe patiëntenverenigingen uit te bouwen ?
5. Op welke wijze kunnen de organisatie en de legitimiteit van bestaande patiëntenbewegingen worden vergroot, teneinde een meerwaarde te leveren aan het politiek-maatschappelijk debat ?

Antwoord

1. De vraag naar verduidelijking omtrent de omstandigheden waarin de VZW Uilenspiegel werd opgenomen in de Vlaamse Vereniging voor Geestelijke Gezondheidszorg.

Om op deze vraag een duidelijk antwoord te geven, is het nuttig een stukje van de ontstaansgeschiedenis te schetsen van de patiëntenvertegenwoordiging binnen de VVGG.

Binnen de structuur van de Vlaamse Vereniging voor Geestelijke Gezondheidszorg is er immers reeds vele jaren een plaats voorbehouden voor "belanghebbenden". Dit werd zo statutair vastgelegd toen de VVGG in 1988 haar huidige structuur aannam.

Voor de vertegenwoordiging van familieleden werd van bij de start in 1988 een beroep gedaan op de Federatie van Vlaamse Simileskringen. In 1993 werd de vertegenwoordiging van de familieleden uitgebreid met afgevaardigden van de Alzheimerliga. Deze uitbreiding ging gepaard met de opsplitsing van de kamer der belanghebbenden : familieleden en (ex-)patiënten kregen elk een volwaardige kamer.

Om deze plaats op een goede manier te laten innemen, werden in augustus 1989 een aantal Vlaamse zelfhulpgroepen aangeschreven om te peilen naar hun interesse en bereidheid om een patiëntenvertegenwoordiging gestalte te geven. Hetzelfde gebeurde nog eens in 1990.

In de loop van 1990 hadden er meerdere contactbijeenvakomsten plaats. Op basis van deze bijeenkomsten werd besloten tot :

- het gebruik van de naam "gebruikersoverleg",
- de keuze voor ervaringsdeskundigen, met uitsluiting van sympathisanten, professionelen of familieleden,
- de keuze om alleen "groepslidmaatschap" toe te staan, met uitsluiting van het individuele lidmaatschap.

In 1990 kreeg het "gebruikersoverleg" een structuur en werden vier vertegenwoordigers verkozen.

In de daaropvolgende jaren zijn er een aantal activiteiten geweest, ook internationaal, waarbij men meestal tot een positieve en constructieve dialoog kwam. Dit was echter niet steeds het geval, en enkele personen verstoorden een aantal bijeenkomsten grondig, met als gevolg dat bepaalde leden door de andere leden van de werkgroep niet meer werden toegelaten.

In 1992 werd besloten om de feitelijke vereniging om te vormen tot een VZW Gebruikersoverleg. Dit proces is met heel wat spanningen verlopen.

Sinds einde 1993 kende het officiële gebruikersoverleg een moeilijke periode. Uitbreiding van de ledenverenigingen bleek niet zo gemakkelijk en heel wat oproepen naar potentiële nieuwe leden bleven onbeantwoord. Gezondheidsproblemen van een aantal voortrekkers en een aantal succesvolle acties van een aantal groepen in hun eigen lokale werking namen de gegroepeerde gebruikers de wind uit de zeilen. De oorspronkelijke groep brokkelde uiteen, onder meer omdat bepaalde leden zich onbegrepen voelden.

In 1996 werden met begeleiding van de VVGG opnieuw een aantal bijeenkomsten belegd met patiënten en ex-patiënten, met als gevolg dat een groep ontstond van een veertigtal leden die mekaar geregeld zagen.

Eind 1996, begin 1997 werd deze feitelijke vereniging omgevormd tot de VZW Uilenspiegel, die sedertdien door de VVGG werd erkend als de representatieve patiëntenvertegenwoordiging in Vlaanderen en als dusdanig een aantal

mandaten kreeg in de algemene vergadering en raad van beheer van de VVGG.

De VZW Uilenspiegel heeft zich verder ontplooid, kreeg een eigen tijdschrift en had eigen activiteiten. In de loop van 1998 ontstond er evenwel een conflict tussen een aantal leden van deze vereniging.

Dit had gevolgen op het vlak van de vertegenwoordiging binnen de algemene vergadering en de raad van beheer van de VVGG.

Eind 1998, begin 1999 nam de voorzitter afscheid en werd opgevolgd. Gedurende de daaropvolgende maanden waren er nog geregeld contacten met de voormalige voorzitter, maar deze relatie verzuurde toen de beweging Sarah werd opgericht.

2. Hier is geen eenvoudig antwoord voor te formuleren.

Het onderwerp van een klachtenbehandeling is immers op verschillende niveaus aan de orde en wordt geregeld besproken, onder meer ook in de context van het kwaliteitsdecreet, van patiëntenrechten en dergelijke.

Tijdens een aantal vergaderingen of symposia die vorige jaren onder meer door de VVGG werden gehouden omtrent dit onderwerp, werden geen standpunten ingenomen of engagementen aangegaan door de overheid die aanleiding konden geven voor een verdere uitwerking.

Op dit moment wordt er een experiment "bemiddelingsfunctie" opgezet, waarbij de overlegplatformen van de psychiatrie werden uitgenodigd om te participeren. Dit experiment gaat evenwel uit van de federale overheid, zodat het ons niet toekomt om hierover uitspraken te doen. In de voorafgaande besprekingen zijn er gesprekken geweest met de directeur van de VVGG en met de patiëntenvertrouwenspersoon van de Vlaamse openbare instelling OPZ-Rekem, die ook medewerkster is van zowel het Vlaams Patiëntenplatform als Uilenspiegel (*OPZ : Openbaar Psychiatrisch Ziekenhuis – red.*).

Aangaande de vragen die betrekking hebben op de organisatie van de patiëntenvertegenwoordigers en de oplossingen die hiervoor moeten worden gezocht, moet in het algemeen worden gesteld dat dit enerzijds een vrij delicate aange-

legenheid is. Het komt de overheid niet toe zich te bemoeien met de wijze waarop burgers zich organiseren om hun belangen te behartigen of te verdedigen. Anderzijds is de stigmatisering waar deze patiënten onder lijden van die aard dat zij een extra ondersteuning behoeven. De VVGG is bereid om deze ondersteuning te bieden in de vorm van materiële steun, coaching, opleiding en vorming en dergelijke.

3. Dit gebeurt geregeld via de jaarlijkse inventaris van Trefpunt Zelfhulp.

Via de vroegere werking van het Gebruikersoverleg en nu Uilenspiegel gebeurde dit ook. Op de algemene vergadering van Uilenspiegel en haar bijeenkomsten is er een redelijk mooi staal van wat Vlaanderen heeft aan patiënten-vertegenwoordigers aanwezig.

Ook het Vlaams Patiëntenplatform is met een (algemene) inventaris bezig.

- 4 en 5. Op de vragen hoe organisaties worden aangemoedigd om nieuwe patiëntenverenigingen uit te bouwen (4) en op welke wijze de organisatie en de legitimiteit van bestaande patiëntenbewegingen kunnen worden vergroot, teneinde een meerwaarde te leveren aan het politiek maatschappelijk debat(5), is ook niet zo eenvoudig te antwoorden.

De geschetste geschiedenis over de ontwikkelingen op het vlak van patiëntenvertegenwoordiging, waarbij niet uit het oog mag worden verloren dat Vlaanderen in de psychiatrische sector op dit vlak unieke experimenten gedaan heeft, leert ons dat een en ander niet vanzelfsprekend is. Eigenlijk zijn wij nog steeds zoekende naar een goede formule. Het aanbod van de VVGG om als bestaande en ervaren structuur een begeleidende rol te spelen, kan zeker in overweging worden genomen om nieuwe denkplaatjes uit te zoeken.

Momenteel worden er stappen ondernomen om de patiëntenwerking te ondersteunen en te stimuleren via het ministerieel besluit houdende toekenning van een subsidie aan de VZW Vlaams Patiëntenplatform. Er is hiervoor 3,5 miljoen frank gereserveerd.

**Vraag nr. 181
van 14 mei 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Vlaams Fonds – Tegemoetkomingen PVT-bewoners

Volgens mijn informatie komt het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap niet tegemoet voor hulpmiddelen zoals een rolstoel en incontinentiemateriaal voor de PVT-bewoner (PVT : psychiatrisch verzorgingstehuis).

Nochtans zijn PVT's woonvoorzieningen zoals de tehuizen van het Vlaams Fonds. Die bewoners krijgen de volledige kosten van een rolstoel en zelfs een tweede voor gebruik thuis terugbetaald. In PVT's krijgt men enkel de tegemoetkoming van het ziekenfonds en geen ondersteuning door het Vlaams Fonds.

1. Klopt deze informatie ?
2. Waarom deze discriminatie ?

Antwoord

1. De tegemoetkomingen in de kosten voor hulpmiddelen zoals een rolstoel en incontinentiemateriaal voor personen die langdurig verblijven in een psychiatrisch verzorgingstehuis, behoren tot de bevoegdheid van de federale overheid.

Het besluit van de Vlaamse regering van 31 juli 1992 inzake individuele materiële bijstand voor personen met een handicap bepaalt in artikel 4 : "... In geen geval kan in toepassing van dit besluit tenlasteneming geschieden van : ... 3° materiële bijstand aan personen die langer dan 3 maand opgenomen zijn in een voorziening, erkend en gesubsidieerd om bijstand en verzorging te verlenen krachtens andere wettelijke, decretale of ordonnantiële bepalingen dan het decreet. ...".

Deze bepaling houdt in dat het Vlaams Fonds voor personen die verblijven in de voorzieningen die het Vlaams Fonds zelf erkent en subsidieert, zijn verantwoordelijkheid opneemt en tegemoetkomt in de kosten voor een rolwagen. Daarbij wordt onverminderd rekening gehou-

den met de mogelijke tegemoetkomingen volgens andere reglementeringen, zoals onder andere de ziekteverzekering.

Het bedrag van de tegemoetkoming door het Vlaams Fonds wordt vastgesteld volgens vooraf bepaalde reglementaire tarieven, gebaseerd op de nomenclatuurwaarden van het Riziv, of volgens bepaalde maxima (*Riziv : Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering – red.*).

2. Elke overheid bepaalt de voorwaarden en de bedragen van de tenlasteneming van het overheidsoptreden waarvoor zij bevoegd is.

Het beleid met betrekking tot de woonfunctie in de door het Vlaams Fonds gesubsidieerde voorzieningen voor een persoon met een handicap, inbegrepen de bovengenoemde tegemoetkoming voor hulpmiddelen, is een volle Vlaamse bevoegdheid.

Het beleid met betrekking tot het langdurig verblijf in een PVT is een federale bevoegdheid.

Deze bevoegdheidsverdeling heeft als consequentie dat een Vlaams gehandicaptenbeleid wordt gerealiseerd met eigen klemtonen en prioriteiten, evenwel binnen de decretale opdracht, die uitsluit dat het Vlaams Fonds tegemoetkomt op het bevoegdheidsdomein van andere overheden.

**Vraag nr. 182
van 14 mei 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Semi-internaten – Spreiding

De Vlaamse overheid wil 35 miljoen frank toekennen aan de Vlaamse semi-internaten als hierdoor de begeleidingen aan huis uitbreiding krijgen. De overheid wil dit bedrag enkel toekennen op voorwaarde dat 10 % van de erkende capaciteit wordt omgezet in begeleidingen aan huis. Dit betekent dus een afbouw van de residentiële zorg.

Nu echter is er al capaciteit te weinig, zeker in bepaalde regio's.

Zo leerde ik dat Limburg slechts over vier semi-internaten beschikt waar schoolgaande kinderen met een verstandelijke of karakteriële handicap terecht kunnen. Een goed uitgebouwd net van ambulante revalidatiecentra zoals in andere provincies ontbreekt er. Bovendien is er overbezetting in de

voorzieningen. Zo wordt het semi-internaat MPI Ter Engelen in Maaseik gesubsidieerd voor het opnemen van ongeveer 65 kinderen, terwijl er reeds lang 75 kinderen worden begeleid, van wie vijftien niet-schoolgaand (MPI : medisch-pedagogisch instituut). Herhaalde vragen tot uitbreiding werden afgewezen omdat er geen geld zou zijn. De idee dat alle kinderen van de aanleunende BO-school in het internaat of semi-internaat worden opgenomen en er dus onterecht gebruik van maken, is onjuist (BO : buitengewoon onderwijs). Het BO van Ter Engelen telt 314 leerlingen, van wie 207 externen, 59 semi-internen en 48 internen.

Een doorgedreven gezinsgerichte werking is positief, maar een belangrijk onderzoek dat de universiteit van Leuven vorig jaar uitvoerde in opdracht van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap, toonde aan dat de semi-internaten in Vlaanderen onevenwichtig gespreid zijn. West- en Oost-Vlaanderen en Antwerpen beschikken over het grootste aantal semi-internaten, met een capaciteit van achtereenvolgens 26,8 %, 28,7 % en 29,3 %. In Vlaams-Brabant en Limburg is dit slechts 4,6 % en 10,6 %. Het beperkt aantal plaatsen in de semi-internaten in Limburg en in het bijzonder in de kleinere internaten zou nog verder worden afgebouwd.

Het semi-internaat van MPI Ter Engelen heeft een jaarverslag overgezonden aan het Vlaams Fonds waaruit blijkt dat een kwaliteitsvol beleid met veel aandacht voor gezinsgericht werken wordt gegarandeerd.

1. Klopt het dat de huidige spreiding van semi-internaten niet lineair en dus erg ongelijkmatig is over de provincies ?
2. Waarom opteert de minister voor een lineaire maatregel, ongeacht het aanbod ?
3. Kunnen voorzieningen of ouderverenigingen een klacht indienen bij een negeren van wachtlijsten ? Waar ?

Antwoord

In de begroting van het Vlaams Fonds werd 35 miljoen frank ingeschreven om de werking van de semi-internaten te heroriënteren. Geenszins betekent dit een afbouw van de residentiële zorg, in de eerste plaats omdat het nooit een opdracht van de semi-internaten is geweest om residentiële zorg aan te bieden. De indicatiestelling voor semi-residentiële zorg voor schoolgaande kinderen en jon-

geren gaat steeds uit van de verzwaarde opvoedingssituatie in het natuurlijk milieu.

Bij de opmaak van de begroting 2000 van het Vlaams Fonds eisten de semi-internaten het herstellen van de subsidies voor afschrijvingen van gebouwen en meubilair, die in 1994 lineair werden geschrapt. Na onderhandeling met de sector bereikte ik een akkoord om een krediet van 35 miljoen in te brengen, als hefboom voor een inhoudelijke heroriëntering van de werking van de semi-internaten. Daarbij is inderdaad afgesproken dat op het niveau van de voorziening minstens 10 % van de dienstverlening is gesitueerd in het natuurlijk milieu van het kind of de jongere.

De gezinsondersteuning door middel van ambulante begeleidingen buiten de instelling geeft uitvoering aan een belangrijke aanbeveling van professor B. Maes, namelijk het loskoppelen van deskundige ondersteuning van de locatie van de erkende voorziening. Zo doorbreekt deze maatregel de stringente regelgeving die de semi-internaten vandaag verhindert om flexibel zorg op maat te realiseren. Ook voor de semi-internaten betekent dit geenszins een afbouw van de bestaande capaciteit. Voor die voorzieningen die reeds gezinsondersteunend werken, is dit een bevestiging en een ondersteuning van de inspanningen die ze op dit vlak leveren.

1. De spreiding over de verschillende provincies is inderdaad niet gelijkmatig.

Dit is een historisch gegeven, waarbij vroeger in bepaalde regio's duidelijk meer initiatieven inzake semi-residentiële zorg voor schoolgaanden werden gehonoreerd.

2. De maatregel van heroverweging heeft niet de bedoeling om de spreiding van semi-internaten te corrigeren, maar wel om voor een beperkt deel van hun capaciteit een alternatieve invulling te creëren. Deze alternatieve invulling heeft ook zin voor de kleinere semi-internaten.

Deze heroverweging creëert de mogelijkheid om de semi-internaten met een eigentijdse opdracht te herpositioneren in het zorgaanbod voor kinderen en jongeren. Door deze alternatieve ondersteuningsvormen zal de semi-internaatswerking ook minder gebonden blijven aan scholen/gebouwen, wat het in de toekomst gemakkelijker moet maken om de spreiding te optimaliseren.

De conclusies van de HIVA-studie "De semi-residentiële zorg voor kinderen en jongeren met een handicap in Vlaanderen" van professor Bea Maes gingen trouwens ook in die richting en kwamen erop neer dat de werking van de semi-internaten moet gericht zijn op :

- 1° ondersteuning van het gezin of het familiaal leefverband, mede door bezoeken aan huis ;
- 2° ondersteuning van de school of externen die mee instaan voor de begeleiding of de dagbesteding van de personen met een handicap ;
- 3° het leveren van handicapspecifieke know-how aan de school of het gezin, zonder hierbij in de plaats te treden van de diensten voor thuisbegeleiding ;
- 4° het ondersteunen en verbeteren van de relatie tussen het gezin of het familiaal leefverband en de voorziening ;
- 5° het uitbouwen van een ruimer netwerk om de integratie van de personen met een handicap te bevorderen, inzonderheid inzake opvang, dagbesteding en vrijetijdsbesteding.

(HIVA : Hoger Instituut voor de Arbeid – red.)

3. Dat het zorgaanbod in het Vlaams Fonds de vraag niet kan volgen, is een harde realiteit van een maatschappelijke problematiek die voor mij een prioriteit is.

Veeleer dan ouders of voorzieningen naar klachtenprocedures te verwijzen, moet een structurele oplossing worden uitgewerkt waardoor vraag en aanbod in evenwicht komen en wachttijden tot een redelijk niveau worden herleid.

Wachtljsten worden geenszins door de overheid genegeerd. Nooit eerder werden wetenschappelijke betrouwbare analyses uitgevoerd inzake de behoeften van personen met een handicap en hun gezinnen. De ongelijke geografische spreiding van het aanbod is daar trouwens een zeer tastbaar gevolg van. Het wachtlijstmanagement is vandaag één van de belangrijkste componenten van het realiseren van een nieuw programmatiebeleid.

Inzake het formuleren van klachten kan ik gebruikers verwijzen naar de wettelijk vastgelegde klachtenprocedures die elke voorziening moet

hanteren. Voorzieningen die van het Vlaams Fonds een negatieve beslissing krijgen op hun vraag naar extra gesubsidieerde capaciteit, kunnen tegen deze beslissing beroep aantekenen. Dit beroep wordt behandeld door de Adviserende Beroepscommissie inzake welzijnsaangelegenheden.

Vraag nr. 183
van 14 mei 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vrijwilligerswerk – Opwaardering (2)

Met de beslissing van 31 maart 2001 wilde de Vlaamse regering het signaal geven dat zij zowel het vrijwilligerswerk als de semi-agorale arbeid waardeert. Voor beide werd een aparte werkgroep opgericht om de verbetering van het juridisch statuut te bewerkstelligen.

Om het gevarieerde werkveld daarbij voldoende te betrekken, heeft de Vlaamse regering alvast een overlegronde binnen de verschillende sectoren opgestart.

1. Welke problemen met een link naar de Vlaamse overheid, werden in aanmerking genomen na deze overlegronde ?
2. Werd er een actieplan opgesteld om voor al deze problemen oplossingen te vinden ? Met welke timing ?
3. Werden er specifieke problemen aangekaart bij de federale regeringscommissaris bevoegd voor de vrijwilligers ? Met welk resultaat ?
4. In welke sectoren waarvoor de minister bevoegd is, is werken met vrijwilligers een voorwaarde voor erkenning ?

Hoe ondersteunt de Vlaamse regering deze vrijwilligers concreet ?

Antwoord

1 en 2. De resultaten van de overlegronde worden nu op de website (www.vlaanderen.be/vrijwilligers) van de Vlaamse Gemeenschap gepresenteerd. De resultaten worden op dit moment binnen de regering besproken. De regering zal omtrent de opvolging van de resultaten in september een beslissing nemen.

3. De resultaten van de overlegronde worden, zoals afgesproken binnen het Nationaal Comité van het Internationaal jaar van de Vrijwilliger 2001, aan de federale regeringscommissaris overgezonden.

Ook de federale parlementaire commissie zal van deze resultaten op de hoogte worden gebracht.

De federale regeringscommissaris zal de gemeenschappen ook bij het uittekenen van een statuut van de vrijwilliger verder betrekken.

4. *Bevoegdheidsdomeinen van de minister waar werken met vrijwilligers een erkenningsvoorwaarde is met daaraan gekoppeld de concrete ondersteuningsregeling*

Welzijn

- a) Regelgeving betreffende het *georganiseerd vrijwilligerswerk* in de welzijns- en gezondheidssector

Autonoom vrijwilligerswerk :

organisaties waarvan de doelstellingen uitsluitend of hoofdzakelijk met vrijwilligers worden nagestreefd, de organisatie van vrijwilligerswerk is de enige of hoofdzakelijke doelstelling (decreet 23 maart 1994, artikel 2, 3° en artikel 5) ;

subsiëring (BVR houdende de lijst van de subsidiabele vrijwilligersactiviteiten) :

- passen binnen de vastgelegde thema's,
- binnen het beschikbare begrotingskrediet,
- maximale subsidie per jaar per organisatie : 300.000 frank, voor werking en verzekering.

(BVR : besluit van de Vlaamse regering – red.)

Ingebouwd vrijwilligerswerk :

kan binnen de perken van de begrotingskredieten en op de door de regering bepaalde wijze worden gesubsidieerd in het kader van de subsidiënormen betreffende de voorzieningen waarin het werk wordt uitgevoerd (decreet 23 maart 1994, artikel 15) (zie ook verder).

b) *Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap*

Besluit van de Vlaamse regering tot vaststelling van de voorwaarden en modaliteiten volgens dewelke het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap subsidies aan organisaties kan toekennen, met het oog op het ontwikkelen, begeleiden en bevorderen van een aangepaste vrijetijdsbesteding voor personen met een handicap van 10 november 1998

Artikel 2. De werking van de in artikel 1 bedoelde organisaties dient aan volgende kenmerken te voldoen :

7° in hoofdzaak werken met vrijwilligers die onder meer instaan voor de organisatie en begeleiding van de activiteiten voor de personen met een handicap ;

8° beschikken over beroepskrachten die een ondersteunende en voorwaardenscheppende rol vervullen ten opzichte van bovenvermelde vrijwilligers.

Subsidiëring

Artikel 5, § 3. De basissubsidie bedraagt 750.000 frank. Dit bedrag kan zowel aangewend worden voor de werkingskosten als voor de kosten van het ondersteunend personeel. Minstens 80 % van de subsidies moet worden aangewend voor bijkomende tewerkstelling.

§ 4. Rekening houdende met elementen zoals het aanbod van activiteiten, het deelnemersbereik, het aantal vrijwilligersuren, het aantal inwoners van de betreffende regio kan, afhankelijk van de beschikbare kredieten op de begroting, een aanvullende toelage toegekend worden. De Vlaamse minister bevoegd voor de bijstand aan personen, bepaalt de voorwaarden en de criteria voor de toekenning van deze aanvullende toelage."

c) *Kind en Gezin*

Besluit van de Vlaamse regering tot bepaling van de voorwaarden en de procedureregels inzake erkenning en subsidiëring van de consultatiebureaus voor het jonge kind

"Hoofdstuk 11 : Kosten voor de opleiding van de vrijwilligers

Artikel 6, § 1. Het organiserende bestuur zorgt voor de medewerking van vrijwilligers, van wie er minimum twee per zitting aanwezig zijn.

De vrijwilligers staan in voor een vlot verloop van de zitting en de promotie van het consultatiebureau of steunpunt.

In onderlinge overeenkomst tussen het organiserende bestuur en Kind en Gezin worden tijdsinvestering, frequentie en omvang van de medewerking omschreven.

Het organiserende bestuur staat in voor de vorming, professionele ondersteuning en begeleiding van de vrijwilligers.

§ 2. De vrijwilliger is meerderjarig, verzekeraar en bezit, overeenkomstig hoofdstuk IV van het decreet van 29 mei 1984 houdende oprichting van Kind en Gezin, een grondige kennis van het Nederlands.

Hij levert bij zijn organiserende bestuur een attest in dat zijn goede algemene gezondheidstoestand voor de uit te voeren taken bevestigd.

Subsidiëring

Artikel 31. Voor de vorming en opleiding van de vrijwilligers verleent Kind en Gezin een jaarlijkse subsidie, afhankelijk van het aantal wekelijkse zittingen.

Die subsidie bedraagt per consultatiebureau of steunpunt 12.363 frank.

Indien er meer dan twee zittingen per week worden georganiseerd, wordt deze subsidie per begonnen schijf van wekelijkse zittingen verhoogd met 1.030 frank.

Hoofdstuk III : Functioneringskosten

Artikel 32. Kind en Gezin verleent vanaf de oprichting een subsidie voor de tegemoetkoming in de functioneringskosten, waaronder kosten voor huur en onderhoud van de lokalen, het verbruik van gas, water, stookolie en elektriciteit, telefoon, de medische verbruiksgoederen voor het consultatiebureau of steunpunt en voor het huisbezoek, verzekeringen en verplaatsingskosten van vrijwilligers alsmede afschrijvingskosten.

Die subsidie bedraagt 52.746 frank per maand op basis van minstens 5 zittingen per week.

Bij minder dan 5 zittingen per week wordt dat bedrag in verhouding verminderd."

d) *Thuiszorg*, diensten voor oppashulp

Besluit van de Vlaamse regering van 18 december 1998 (Belgisch Staatsblad van 30 maart 1999) houdende de erkenning en de subsidiëring van verenigingen en welzijnsvoorzieningen in de thuiszorg (datum inwerkingtreding : 1 januari 1999)

Bijlage VI. Diensten voor oppashulp – Afdeling 3. – Specifieke erkenningsvoorwaarden

Artikel 5. Onverminderd de toepassing van artikel 14 en 15 van het decreet, zijn op de diensten voor oppashulp volgende specifieke erkenningsvoorwaarden van toepassing :

A. Voorwaarden betreffende de hulp- en dienstverlening :

- 1° de dienst voor oppashulp staat per kalenderjaar in voor de coördinatie van minstens 10.000 uren oppashulp, waarvan minstens de helft verleend door vrijwilligers. Tijdens het kalenderjaar dat samenvalt met het eerste werkjaar dient de dienst de coördinatie van minstens 5.000 uren oppashulp te bewijzen, waarvan minstens de helft verleend door vrijwilligers.

Afdeling 5. – Subsidiëring

Artikel 8. De subsidie-enveloppe voor een dienst voor oppashulp bedraagt 500.000 frank per kalenderjaar.

- e) In de *andere welzijnsregelgevingen* wordt het werken met vrijwilligers eigenlijk verondersteld als normale werkmethode in de welzijnssector, maar niet expliciet apart ingeschreven als erkenningsvoorwaarde (qua aantallen bijvoorbeeld). De ondersteuning van dit "ingebouwd" vrijwilligerswerk gebeurt met de algemene werkmiddelen van de professionele voorzieningen.

Gezondheidszorg

Besluit van de Vlaamse regering houdende erkenning en subsidiëring van palliatieve netwerken van 3 mei 1995

Erkenningsvoorwaarde

Artikel 8. Om erkend te worden als palliatief netwerk moet er een schriftelijke overeenkomst worden overgelegd met meerdere in de regio bestaande partners zijnde :

- 7° Organisaties van families, thuisverzorgers en/of vrijwilligers die op palliatief vlak actief zijn.

Beschikbare ondersteuning

Artikel 35. Palliatieve netwerken erkend door de bevoegde minister ontvangen binnen de grenzen van de begrotingskredieten jaarlijks een subsidie van 1.300.000 frank per volledige schijf van 300.000 bereikte inwoners.

Als in toepassing van artikel 3 afwijkingen worden toegestaan, wordt de subsidie proportioneel berekend naar rato van 260.000 frank per volledige schijf van 60.000 bereikte inwoners.

Vraag nr. 184

van 14 mei 2001

van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Kinderdagverblijven – Brandveiligheidsnormen

Begin februari 2001 keurde de Vlaamse regering principieel een besluit goed dat voor de door Kind en Gezin erkende kinderdagverblijven specifieke normen invoert ter voorkoming van brand en ontploffing.

Kinderdagverblijven die starten met nieuwbouw moeten onmiddellijk voldoen aan de nieuwe reglementering. Voor bestaande kinderdagverblijven geldt een overgangsregeling van één jaar (bijvoorbeeld inzake veiligheidsverlichting en alarminstallatie) tot tien jaar (voor aspecten met betrekking tot structurele elementen van het gebouw).

1. Welke stappen zijn concreet gezet voor de verdere uitvoering ?

Wordt hierbij een onderscheid gemaakt tussen voorzieningen voor ambulante en residentiële opvang ?

2. Werden er reeds stappen gezet om dergelijke specifieke normen in te voeren in de gehandicaptensector, de bijzondere jeugdbijstand, de ouderenzorg, het algemeen welzijnswerk, andere sectoren ?

Werd hierbij een onderscheid gemaakt tussen voorzieningen voor ambulante en residentiële opvang ?

Antwoord

1. De Vlaamse regering heeft inderdaad een besluit goedgekeurd dat voor de door Kind en Gezin erkende *kinderdagverblijven* specifieke normen vastlegt ter voorkoming van brand en ontploffing. Wat de uitvoering van deze nieuwe regelgeving betreft, zijn nog geen concrete stappen gezet. Het is immers zo dat de beslissing van de Vlaamse regering mij als bevoegd minister heeft gemachtigd het advies van de Raad van State in te winnen. Als ik dit advies krijg, zijn aanpassingen van het besluit mogelijk. Het zal dan voor definitieve beslissing worden voorgelegd aan de Vlaamse regering. Pas als we zover zijn, kan Kind en Gezin, die de opdracht heeft uitvoering te geven aan het beleid met betrekking tot onder meer de kinderopvang, werk maken van de concrete uitvoering van een en ander. Daarbij zal de sector worden betrokken.

Het onderscheid tussen voorzieningen voor ambulante en residentiële opvang is in deze wellicht niet relevant. Kinderdagverblijven vangen per definitie kinderen gedurende de dag op, en dus niet residentieel.

Ik wil in dit verband wel melding maken van het voornemen (de voorbereidingen daartoe worden getroffen) om ook voor de *initiatieven voor buitenschoolse opvang* en de *particuliere opvanginstellingen* brandveiligheidsnormen vast te stellen.

2. Wat de *gehandicaptenzorg* betreft, heeft de ad hoc commissie "voorzieningen voor opvang, behandeling en begeleiding", en meer bepaald de bijzondere werkgroep "bouw fysische normen", die binnen het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap werkzaam is, aan de raad van bestuur van het Vlaams Fonds voorgesteld om een initiatief te nemen om te komen tot sectorspecifieke brandveiligheidsnormen.

In de erkenningscriteria die van toepassing zijn op de ambulante voorzieningen wordt niet opgelegd een brandveiligheidsattest voor te leggen. Met betrekking tot het beschermd wonen, de dagcentra, de semi-residentiële en de residentiële voorzieningen acht de raad van bestuur het wenselijk om te komen tot sectorspecifieke

brandveiligheidsnormen. De plaatselijke brandweercommandanten, die verantwoordelijk zijn voor het afleveren van het attest dat door het Vlaams Fonds wordt gevraagd, zouden zich dan kunnen richten op een vastgelegde norm die is afgestemd op de specifieke realiteit binnen de zorgvoorzieningen voor gehandicapten.

In de *bijzondere jeugdbijstand* worden momenteel geen stappen gezet tot het invoeren van dergelijke specifieke normen.

Om te worden erkend moeten de *ouderen- en thuiszorgvoorzieningen* (rusthuizen en serviceflatgebouwen of woningcomplexen met dienstverlening en, naar analogie, ook de centra voor kortverblijf en centra voor dagverzorging) voldoen aan bepaalde veiligheidsnormen.

In aanvulling op de federale wetgeving werden door de Vlaamse regering specifieke verplichtingen opgelegd. Deze verplichtingen zijn vastgelegd in het besluit van de Vlaamse regering van 15 maart 1989 houdende de specifieke veiligheidsaspecten waaraan de serviceflatgebouwen, de woningcomplexen met dienstverlening en de rusthuizen moeten voldoen om erkend te worden.

Deze reglementering van 1989 verwijst enerzijds naar de normen opgenomen in het koninklijk besluit van 12 maart 1974 tot vaststelling van de veiligheidsnormen waaraan de rustoorden moeten voldoen en anderzijds naar de normen opgenomen in artikel 1, 1° van het koninklijk besluit van 22 december 1980 houdende bekrachtiging van Belgische normen uitgewerkt door het Belgisch Instituut voor Normalisatie.

Op 31 juli 1990 is tussen de Belgische staat en de Vlaamse Gemeenschap een coöperatieakkoord gesloten betreffende de tussenkomst van de brandweerinspectie, opgericht door de wet van 31 december 1963 betreffende de civiele bescherming. Concreet betekent dit dat een provinciale brandweerinspecteur verbonden aan de betrokken dienst bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken elke aanvraag tot afwijking op bepaalde brandveiligheidsnormen onderzoekt en terzake een advies formuleert. De Vlaamse minister bevoegd voor Welzijn beslist. Bij delegatie kan de leidend ambtenaar van de toepasselijke administratie een afwijking toestaan.

Thans is een technische werkgroep belast met het actualiseren van de specifieke brandveiligheidsnormen (cfr. onder andere nieuwe mate-

rialen). Het is evident dat deze werkgroep is samengesteld uit alle relevante betrokkenen (vertegenwoordiging van alle koepels, van de Koninklijke Belgische Brandweerbond, van een klein, middelgroot en groot brandweerkorps, van Binnenlandse Zaken, van de administratie Overheidsopdrachten, Gebouwen en Gesubsidieerde Infrastructuur, van Serviceflats Invest, alsook van de betrokken administratie). De werkgroep zal ook aanwijzingen geven op welke wijze de procedure voor het verkrijgen van een brandveiligheidsverslag transparanter kan worden gemaakt. Het is ook belangrijk dat de inhoud van een brandweerverslag eenvormig wordt.

Teneinde de timing van de werking van de werkgroep te bewaken en vanwege de zeer specifieke technische complexiteit, heeft de afdeling Welzijnsvorming via een onderhandelingsprocedure voor aanneming van diensten een beroep gedaan op de VZW Onafhankelijk Controlebureau (OCB). Genoemde firma zal instaan voor de begeleiding en de technisch-inhoudelijke sturing van de werkgroep.

Wat de *centra voor algemeen welzijnswerk* betreft, zijn geen specifieke normen ingevoerd ter voorkoming van brand en ontploffing.

De centra dienen wel de nodige maatregelen te treffen om brand te voorkomen en te bestrijden, alsmede voor de ontruiming in geval van ramp. Het bestaan van die maatregelen moet worden vastgesteld en bevestigd door een verslag van de gemeentelijke of gewestelijke dienst die territoriaal bevoegd is voor de organisatie van de gemeentelijke en gewestelijke brandweerdiensten en voor de coördinatie van de hulpverlening in geval van brand.

Hierbij wordt geen onderscheid gemaakt tussen ambulante en residentiële werkingen.

Vraag nr. 198
van 23 mei 2001
van mevrouw HILDE DE LOBEL

OCMW's – Toepassing privacywet

Sinds 1 maart 1995 is de wet "tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van de persoonsgegevens", kortweg de privacywet, met al de uitvoeringsbesluiten van toepassing.

Deze wet is vrijwel geruisloos op het werkteerrein van het OCMW neergedaald. Bij de inwerkingtreding was het voor de OCMW's onduidelijk in hoeverre deze wet een weerslag zou hebben op hun werking met betrekking tot het bijhouden van persoonsgegevens en bestanden.

Zijn er intussen omzendbrieven verschenen waarin een interpretatie aan deze wet wordt gegeven met betrekking tot de verwerking van gegevens door het OCMW ?

Hebben de OCMW's duidelijke richtlijnen ontvangen met betrekking tot het bijhouden van dossiers en bestanden ?

Antwoord

Er zijn geen omzendbrieven vanuit de Vlaamse Gemeenschap met betrekking tot dit onderwerp naar de OCMW's verzonden.

De Vlaamse regering mag zich immers niet op het terrein van de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer begeven.

In hoofdstuk 7 van de (federale) wet van 8 december 1992 "ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens" wordt deze commissie opgericht. De bevoegdheden van deze commissie behelzen onder meer het adviseren, het formuleren van aanbevelingen en het onderzoeken van klachten.

Tot op heden zijn er vanwege de OCMW's geen moeilijkheden gesignaleerd.

Indien er klachten aan ons worden gesignaleerd, zullen wij uiteraard niet nalaten met de Commissie contact op te nemen.

Vraag nr. 200
van 23 mei 2001
van mevrouw SONJA BECQ

Buitenschoolse kinderopvang – Begeleiders met OSP-opleiding

Naar aanleiding van de vraag om uitleg "opleiding en tewerkstelling in de buitenschoolse kinderopvang" van collega Riet Van Cleuvenbergen van 15 februari jongstleden, kaartte ik het probleem aan van de begeleidsters van de initiatieven buitenschoolse kinderopvang die wel de specifieke "opleiding sociale promotie" volgden, maar geen di-

ploma hoger secundair onderwijs behaalden. Deze mensen komen – ondanks hun studie-inspanningen – niet in aanmerking voor een baremaverhoging in openbare dienst. Een gelijkaardig probleem rijst ook bij degenen die de eerste opleiding gezinsverzorging volgden.

In antwoord op mijn vraag verklaarde de minister dat zij het dossier samen met minister Sauwens aan het bekijken was. Het kan immers niet dat wederintreders die een cursus van twee jaar (of meer) volgen, niet terechtkunnen in de openbare sector (*Handelingen Commissievergadering nr. 96 van 15 februari 2001, blz. 11-13 – red.*).

Wat is de stand van zaken in dit dossier? Is reeds een oplossing gevonden en zo ja, welke?

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijst naar de problematiek dat begeleiders buitenschoolse opvang die een certificaat behaalden van de praktische leergangen van de OSPW-opleiding "Jeugd en gehandicaptenzorg" door gemeentebesturen en OCMW's niet worden verloond op niveau C, wel op niveau D (*OSP : onderwijs sociale promotie – red.*).

Hoewel de praktische leergangen behoren tot het hoger secundair onderwijs, is een eindstudiebewijs van deze opleiding niet gelijk aan een diploma van het hoger secundair. Daarvoor dient men nog te slagen voor een examen van de algemeen vormende vakken van het secundair onderwijs.

De problematiek doet zich voor bij gemeentebesturen of OCMW's gezien de "CAO-Kelchtermans", waarin onder meer voor contractuelen de diploma's worden gedefinieerd die naar bepaalde niveaus leiden (*CAO : collectieve arbeidsovereenkomst – red.*).

Door de Vlaamse administratie Binnenlandse Aangelegenheden (ABA) werd, naar aanleiding van de situatie in twee Antwerpse gemeenten, aan de in de provincie Antwerpen gevestigde ABA-ambtenaren gevraagd een advies te formuleren. De bevoegde ambtenaar vroeg daarop advies van Selor, het Selectiebureau van de Federale Overheid. Selor antwoordde op 19 maart 2001 dat het diploma niet in aanmerking komt voor een betrekking van niveau C bij de administratieve diensten van de Vlaamse Gemeenschap. Toch werd in artikel 17 van het koninklijk besluit tot wijziging van het KB van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijksper-

soneel een mogelijkheid gezien om de betrokken begeleiders toch toegang te verlenen tot niveau C.

Artikel 17 van het betrokken besluit stelt namelijk dat de Vaste Wervingssecretaris, wanneer de vereisten van het uit te oefenen ambt niet in de weg staan, voor de werving van een bepaalde graad volgende andere door hem aan te wijzen diploma's in aanmerking kan laten komen : diploma's en getuigschriften van het onderwijs voor sociale promotie. De Vaste Wervingssecretaris kan, aangezien het hier geen aanwerving betreft door het Vast Wervingssecretariaat, worden vervangen door de verantwoordelijke ambtenaar voor personeelsbeleid.

Dit advies, dat werd geformuleerd door de ABA-ambtenaren die gevestigd zijn in de provincie Antwerpen, werd echter niet aanvaard door de Vlaamse administratie Binnenlandse Aangelegenheden. Daarom werd aan de Vlaamse minister verantwoordelijk voor Binnenlandse Aangelegenheden een formeel advies gevraagd.

Tot op heden is dit advies er nog niet.

Vraag nr. 211 van 7 juni 2001 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Kinderopvang – Vlaamse Rand

Dat er in de Vlaamse Rand rond Brussel een tekort is aan crèches, is niet nieuw.

Teneinde een volledig beeld te krijgen van de kinderopvang in de Rand, had ik graag vernomen wat de stand van zaken op dit vlak is en hoeveel het aantal opvangmoeders in die regio bedraagt.

Kan de minister tevens meedelen of er zich op dat vlak de jongste jaren een evolutie ten gunste heeft voorgedaan?

Antwoord

Het betreft de fusiegemeenten : Grimbergen, Vilvoorde, Machelen, Zaventem, Wezembeek-Oppem, Tervuren, Overijse, Hoeilaart, Sint-Genesius-Rode, Linkebeek, Drogenbos, Sint-Pieters-Leeuw, Dilbeek, Asse, Wemmel.

In de periode einde 1998 – juni 2001 is het totaal aantal kinderopvangplaatsen in de erkende en de zelfstandige opvangsector in de gemeenten van de

Vlaamse Rand licht toegenomen : van 2.510 naar 2.768.

Deze stijging is terug te vinden bij :

- de erkende kinderdagverblijven : van zeventien naar negentien kinderdagverblijven, van 755 naar 842 opvangplaatsen ;
- de diensten voor opvanggezinnen : tien diensten, met een lichte stijging van het aantal opvangplaatsen van 896 naar 924 ;
- de particuliere opvanginstellingen : van 29 naar 34 voorzieningen, van 414 naar 570 opvangplaatsen.

Een lichte daling is daarentegen vast te stellen bij de particuliere opvanggezinnen : van 98 naar 93 particuliere opvanggezinnen, van 445 naar 432 opvangplaatsen.

Wat het aantal bij de tien diensten voor opvanggezinnen effectief aangesloten opvanggezinnen betreft, toont de evolutie een stijging van 231 opvanggezinnen eind 1998, naar 257 in juni 2001.

In het kader van de uitbreiding in de gesubsidieerde kinderopvang voor 2001 werd einde 2000 een inventaris samengesteld van alle aanvragen om oprichting of uitbreiding van kinderdagverblijven en diensten voor opvanggezinnen. Vanuit de gemeenten Dilbeek, Sint-Genesius-Rode, Grimbergen, Overijse, Sint-Pieters-Leeuw, Vilvoorde en Zellik (Asse) werd in totaal om 131 bijkomende te erkennen en subsidiëren kinderdagverblijfplaatsen gevraagd. Vanuit Sint-Genesius-Rode werd gevraagd om de erkenning en subsidiëring van een nieuw op te richten dienst voor veertien opvanggezinnen (56 opvangplaatsen).

In de beslissing van de raad van bestuur van 31 januari 2001 inzake toewijzing van de bijkomende erkende en gesubsidieerde opvangplaatsen binnen het budget voor 2001, kon geen van deze gevraagde opvangplaatsen in aanmerking worden genomen. De reden hiervoor is dat deze gemeenten, waar ongetwijfeld ook opvangtekorten bestaan, op de ranglijst der gemeenten uit Vlaams-Brabant op basis van de grootte van de opvangtekortindex niet tot de gemeenten behoorden waaraan binnen de grenzen van het beschikbare budget bijkomende opvangplaatsen konden worden toegekend.

Als **bijlage** : de evolutie 1998-2001 betreffende het aantal opvangvoorzieningen en opvangplaatsen, evenals het aantal aangesloten opvanggezinnen in de Vlaamse rand rond Brussel.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke vragen – red.)

**Vraag nr. 213
van 7 juni 2001
van mevrouw SONJA BECQ**

Zorgverzekering – Informatie en inschrijving

Onlangs werd het tweede decreet op de zorgverzekering goedgekeurd. Via een regeringsmededeling vernamen wij dat de eerste terugbetalingen mogelijk zijn vanaf 1 januari 2002 en dat inschrijving bij een zorgkas mogelijk is vanaf 1 oktober 2001. Omdat de minister een wachtperiode wil invoeren van drie maanden, zal wie zich bijvoorbeeld op 15 oktober eerstkomende inschrijft, terugbetaling kunnen genieten vanaf 1 januari 2002. Wie zich bijvoorbeeld op 15 november eerstkomende inschrijft, zou maar terugbetaling kunnen genieten vanaf 1 februari 2002.

Het is dus van belang dat wie zwaarzorgbehoevend is, tijdig geïnformeerd is én zich snel inschrijft om geen rechten te verliezen.

De minister plant een informatiecampagne. Het is echter niet duidelijk wanneer deze van start gaat, in de loop van de plenaire bespreking was sprake van september eerstkomende, anderen spreken van augustus of zelfs van oktober eerstkomende. Indien de campagne slechts in oktober van start zou gaan, kan men ze als een maat voor niets beschouwen voor degenen die écht nood hebben aan een zorgverzekering.

1. Welke datum telt om de wachttijd te laten lopen ? Vanaf de inschrijving in de zorgkas, de datum van inschaling, van aansluiting bij de zorgkas of van aanvraag van een tegemoetkoming, en moet in dit laatste geval de inschaling reeds worden meegeleverd ?
2. Voor wanneer is de informatiecampagne gepland en hoe zal ze verlopen ?

Antwoord

1. De wachttijd begint te lopen vanaf het moment dat de zorgbehoevende of zijn vertegenwoordiger het aanvraagformulier in het kader van de zorgverzekering ingevuld bij een zorgkas ingediend heeft.

Dit aanvraagformulier hoeft niet vergezeld te zijn van de indicatiestelling of het attest.

- In september zullen de zwaartzorgbehoevenden via een tv-spot ervan op de hoogte worden gebracht dat zij vanaf oktober een aanvraag bij een zorgkas kunnen indienen. Ook zal informatie aan de zorgvoorzieningen, de artsen en de OCMW's worden bezorgd.

Daarnaast is er ook de algemene informatie-campagne over de zorgverzekering die de mensen moet aanzetten om aan te sluiten bij een zorgkas. Deze zal gebeuren via een tv-spot die gedurende een aantal weken zal lopen, en via een grote advertentie in de kranten net voor de start van de zorgverzekering.

Ook zullen de oprichtende instanties van de zorgkassen hun leden en verzekerden aanschrijven met de vraag om aan te sluiten.

**Vraag nr. 215
van 7 juni 2001
van mevrouw SONJA BECQ**

Zorgverzekering – Prijseffect

In het raam van het decreet op de zorgverzekering wordt, in geval van langdurige zorgbehoefendheid, voorzien in een tegemoetkoming voor mantelzorg, dienstverlening of hulpmiddelen. Bij de bespreking van het decreet wensten noch de minister, noch de indieners in te gaan op een voorstel van amendering van de CVP om te voorzien in de mogelijkheid om de prijzen van de terug te betalen dienstverlening of hulpmiddelen vast te leggen. Immers, enkel de tarieven in gezinszorg zijn bekend en vastgelegd.

Nochtans is het van belang om na te gaan of de prijzen niet de hoogte ingaan onder impuls van de zorgverzekering, met andere woorden : of de dienstverleners of leveranciers van hulpmiddelen hun prijzen niet laten stijgen omdat een deel wordt terugbetaald.

- Vindt de minister het niet belangrijk om na te gaan of de prijzen van dienstverlening en hulpmiddelen de hoogte ingaan onder invloed van de zorgverzekering, of om te voorkomen dat dit zou gebeuren ?
- Heeft de minister zicht op en een inventaris van de prijzen die thans worden gevraagd voor

hulpmiddelen of dienstverlening die in aanmerking komen voor tegemoetkoming van de zorgverzekering ?

Beschikt de minister bijvoorbeeld over de prijzen die in de diverse diensten worden gevraagd voor oppas, poetshulp, dag- en nachtopvang, kortverblijf, ... ?

- Kan de minister voor die diverse diensten of hulpmiddelen ook de hoogste en de laagste prijzen aangeven (met indicatie van de dienstverlener) ? Indien niet, op welke wijze wordt dan nagegaan of de prijzen van dienstverlening niet de hoogte ingaan onder invloed van de zorgverzekering ?

Antwoord

- Ik vind het belangrijk dat wordt voorkomen dat een gebruiker voor niet-medische hulp en dienstverlening meer zou moeten betalen, enkel en alleen omdat hij in het kader van de zorgverzekering recht op tenlastenemingen heeft.

Ik zal de erkenning van voorzieningen in het kader van de zorgverzekering intrekken indien zou blijken dat zij hun prijzen verhogen voor personen die recht hebben op een tenlasteneming. Dit betekent dat de kosten die deze voorzieningen aan hun gebruikers aanrekenen, dan niet meer voor terugbetaling in het kader van de zorgverzekering in aanmerking zouden komen.

- 2 en 3. Een overzicht van de gebruikersbijdragen per voorziening.

– Dienst voor gezinszorg :

gemiddelde prijs : 115 frank per uur ; laagste en hoogste prijs : van 19 tot 900 frank per uur.

De berekening van de hoogte van de bijdrage is wettelijk geregeld volgens draagkracht van de zorgbehoevende.

– Dagverzorgingscentrum :

gemiddelde prijs : 534 frank per dag ; laagste en hoogste prijs : van 300 tot 965 frank per dag.

- Centrum voor kortverblijf :
dit zijn doorgaans de prijzen die worden gehanteerd in de rusthuizen.
- Lokaal en regionaal dienstencentrum :
hun dienstverlening en informatieverstrekking zijn gratis voor de gebruiker. Ze kunnen wel optioneel producten aanbieden en kunnen hiervoor wel prijzen aanrekenen (bijvoorbeeld personalarmsystemen).
- Diensten voor oppashulp :
laagste en hoogste prijs : van 50 tot 100 frank per uur overdag.

De prijzen voor 's nachts gaan ofwel van 80 tot 100 frank per uur, ofwel gaat het om een forfaitair bedrag van 1.000 frank per nacht.
- Schoonmaakhulp, georganiseerd door een dienst voor gezinszorg of OCMW :

de prijs bedroeg gemiddeld 145 frank per uur voor de regularisatie van de DAC-statuten (*Derde Arbeidscircuit – red.*).

Het Ministerie van Economische Zaken is bevoegd voor het prijsbeleid van de dagverzorgingscentra en de centra voor kortverblijf.

MARLEEN VANDERPOORTEN

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN VORMING

Vraag nr. 115
van 14 mei 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Preventie antisociaal gedrag – Startbanenproject

De minister engageerde zich in september 2000 om honderd startbanen te creëren voor preventie van antisociaal gedrag en om de verkeersveiligheid van en naar de school te verbeteren. De terreinen zijn strikt afgeleid.

Scholen die wilden instappen, konden een vacature uitschrijven voor jongeren die geen dertig en laaggeschoold zijn. Er wordt in vorming voor deze jongeren voorzien.

1. Welke scholen stapten in het project preventie antisociaal gedrag ? Wanneer ?
2. Hoeveel jongeren kregen een contract aangeboden ? Gaat het hier om allochtonen ?
3. Welk bedrag was hiervoor in de begroting 1999 en 2000 ingeschreven ? Welk bedrag wordt er effectief opgenomen ?
4. Welke scholen stapten in het project verkeersveiligheid ? Wanneer ?
5. Hoeveel jongeren kregen een contract aangeboden ? Gaat het hier om allochtonen ?
6. Welk bedrag was hiervoor in de begroting 1999 en 2000 ingeschreven ? Welk bedrag wordt er effectief opgenomen ?

Antwoord

Voor het project ter preventie van antisociaal gedrag, JoJo, zijn er 100 startbanen gecreëerd. Daarnaast zullen er in het project verkeersveiligheid van en naar school nog eens 215 startbanen worden tewerkgesteld. In totaal gaat het dus om 315 startbanen.

1. Eind december 2000 werden de geselecteerde scholen uit Antwerpen, Genk, Gent, Hasselt en Mechelen uitgenodigd om mee te stappen in het project. Tussen januari en mei van dit jaar werden 57 aanvragen vanuit de scholen goedgekeurd. Hiervan kwamen er 35 uit Antwerpen, negen uit Gent, zeven uit Mechelen en telkens drie uit Genk en Hasselt (gelijkmatig verdeeld over de drie netten).

Gelet op de positieve eerste tussentijdse evaluatie en de vragen die mij vanuit andere gemeenten werden gesteld, heb ik besloten om het project uit te breiden naar alle gemeenten met bijzondere noden waar de schoolse achterstand gemiddeld hoger ligt dan het Vlaams gemiddelde. De scholen die in deze gemeenten werden geselecteerd, zullen eveneens een aanvraag kunnen indienen.

2. Vanaf de start van het project (1 januari 2001) tot einde mei 2001 werden 43 startbaanovereenkomsten afgesloten.

Hieronder bevinden zich 27 jongeren van allochtone afkomst en zeven kansarme autochto-

ne jongeren. In concreto betekent dit dat vier op vijf jongeren tot de doelgroep behoren.

3. Daar het project van start ging op 1 januari 2001 werd er geen bedrag op de begroting van 1999 en 2000 ingeschreven. Voor 2001 wordt 2,5 miljoen frank uitgetrokken om de 100 jongeren een geschikte vorming te kunnen aanbieden.
4. Het project verkeersveiligheid start pas op 1 september 2001.
5. Het project verkeersveiligheid start op 1 september 2001. Met uitzondering van de aanwerving van een projectcoördinatrice, zijn er nog geen startbaners tewerkgesteld.

Met het project richt het departement Onderwijs zich tot jonge schoolverlaters, meer bepaald tot kansarme jongeren, al dan niet van allochtone afkomst.

6. Daar het project pas van start gaat op 1 september 2001 werd er geen bedrag op de begroting van 1999 en 2000 ingeschreven.

Voor 2001 wordt 2,2 miljoen frank uitgetrokken om de jongeren een geschikte vorming te kunnen aanbieden.

**Vraag nr. 124
van 23 mei 2001
van de heer PETER DE RIDDER**

Lerarentekort LO – Omscholingsproject

Begin april van dit jaar kondigde de minister een systeem aan om leerkrachten Lichamelijke Opvoeding en kleuterleid(st)ers versneld om te scholen tot onderwijzer. Dit naar aanleiding van het verwachte tekort aan onderwijzers in het basisonderwijs tegen 2004.

Ondertussen is het hieromtrent muisstil, erger nog, wanneer hiernaar wordt geïnformeerd bij het kabinet weet men van niets, men valt uit de lucht, heeft hier nog nooit van gehoord. Nochtans kwam dit onderwerp uitvoerig aan bod op de radio en in de kranten.

De zoektocht naar een hogeschool waar je nu zo'n opleiding kan volgen, is ook al geen sinecure. In de ene school duurt de opleiding één jaar, in de andere twee jaar. De diploma's zijn niet overal gelijk. En de opleiding kan niet in elke hogeschool worden gevolgd. In het niet-katholieke net kan men

enkel terecht in Gent en Brugge, en dan nog gecombineerd, in het katholieke net kan men terecht in Mechelen en Leuven, dus bijvoorbeeld niet in Antwerpen.

Wanneer een opleiding twee jaar duurt en het tekort aan leerkrachten manifesteert zich in 2004, dan zal een student die van start gaat op 1 september 2001, afstuderen in juni 2003. Met andere woorden, wanneer er voor de grote vakantie van dit jaar geen systeem is uitgewerkt, zal alles een jaar worden opgeschoven, zodat men op zijn vroegst kan afstuderen in juni 2004. Het jaar waarin men een tekort zal hebben aan leerkrachten voor het basisonderwijs.

Welk systeem wordt derhalve uitgewerkt en vanaf welke datum wordt het opgestart ?

Antwoord

Het groeiend tekort aan leraren en zeer in het bijzonder aan leraren voor het lager onderwijs blijft een permanente bekommernis. Dit verhelpen is nochtans niet zo eenvoudig, omdat men in dit dossier bezwaarlijk één aspect kan aanpakken zonder alle andere daarbij te betrekken.

Heel in het bijzonder heb ik voor de leraren van het lager onderwijs enkele tijd geleden twee sporen uitgeprobeerd, waarvan de zelfstandige stage als eerste gelanceerd is. Zoals de Vlaamse volkvertegenwoordiger weet, is deze bepaling inmiddels opgenomen in het ontwerp van decreet "tot wijziging van het decreet van 8 juni 2000 houdende dringende maatregelen betreffende het lerarenambt". Mijn initieel voorstel is aangepast op grond van het advies van de Vlaamse Onderwijsraad en houdt rekening met een aantal verzuchtingen die in de voorgeschreven onderhandelingen geformuleerd zijn. Daarmee is een bescheiden, maar toch belangrijke innovatie mogelijk gemaakt. Ik ben ervan overtuigd dat de opleidingsinstituten er positief gebruik van zullen maken.

Inmiddels fungeren bijna duizend kleuterleid(st)ers de facto als onderwijzer in de lagere school, formeel op grond van het voldoende geachte karakter van hun bekwaamheidsbewijs. Zij vinden dat nochtans vaak helemaal geen evidentie, omdat hun basisopleiding op het kleuteronderwijs afgestemd was en niet op de lagere school. De gemeenschappelijkheid van de lerarenopleidingen bedraagt in theorie wel een vierde van de opleidingstijd, maar op grond van de bevindingen van de bijna afgeronde evaluatie van de lerarenoplei-

dingen moeten we vaststellen dat niet alle opleidingsinstituten deze gemeenschappelijkheid ook in werkelijkheid omzetten. Doen ze dat wel, dan nog slaat die gemeenschappelijkheid op die aspecten van de basiscompetenties welke universeel worden geacht voor elke leraar. Er blijft dus vraag naar ge-systematiseerde hulp voor de kleuterleid(st)ers die in de lagere school fungeren.

De bestaande regelgeving van de hogescholen voorziet in de mogelijkheid van een voortgezette opleiding (één jaar = 60 studiepunten) voor kleuterleid(st)ers om hen toe te laten het diploma van onderwijzer te behalen. In de realiteit is deze voortgezette opleiding niet echt haalbaar voor leraren die reeds voltijds fungeren, en het aanbod van de hogescholen speelt nog onvoldoende in op de concrete noden. Dat zal trouwens in de toekomst een belangrijk aandachtspunt zijn in het herbekijken van de opleidingen, niet enkel naar aanleiding van de conclusies en beleidsopties ten gevolge van de evaluatie, maar tevens in het kader van de implementatie van de Bolognaverklaring, waarin de flexibilisering van het tertiair onderwijs een belangrijke rol zal moeten spelen. Ten slotte is deze kwestie ook te benaderen vanuit het perspectief van het "een leven lang leren".

Aanvankelijk is gedacht aan het instellen van een "snelopleiding", niet enkel voor de bedoelde kleuterleid(st)ers, maar ook voor de regenten Lichamelijke Opvoeding, om hen toe te laten optimaal in het lager onderwijs te fungeren. Ik blijf deze piste bijzonder genegen, maar wens de realisatie ervan niet te hypothekeren door het overslaan van een aantal noodzakelijke stappen.

Zo wil ik zeker wachten tot de stuurgroep van de evaluatie van de lerarenopleidingen mij zijn finaal rapport presenteert, hetgeen zoals afgesproken tegen het einde van juni 2001 zal gebeuren. Vervolgens zal ik mij intern moeten beraden over de te nemen maatregelen naar aanleiding van het rapport en de aanbevelingen. Geheel in dezelfde geest wens ik de realisatie van een bepaald initiatief de meeste kansen te geven door het bij voorbaat met de opleiders door te praten en hen daarbij als actieve participanten te betrekken. Ten slotte zal ik elk voorstel ook moeten evalueren in relatie tot de budgettaire middelen die vereist zijn om het te realiseren.

In deze context leg ik wel een voorstel voor advies voor aan de Vlaamse Hogescholenraad om aldus een dialoog over deze kwestie op gang te brengen. Indien dit snel leidt tot een haalbare en betaalbare consensus, wil ik niet uitsluiten dat ik de Vlaamse

regering zou voorstellen nog in de loop van het academiejaar 2001-2002 een aangepaste regeling door te voeren. De bedoelde snelopleiding is op zich immers niet echt aan een academiejaar gebonden, omdat ze adequaat moet kunnen inspelen op individuele noden van de cursisten.

RENAAT LANDUYT

VLAAMS MINISTER
VAN WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Vraag nr. 56
van 23 mei 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Adviesraden – Vrouwen

Zie :
Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden
Vraag nr. 62
van 23 mei 2001
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 163

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 58
van 23 mei 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Actieplan werkgelegenheidsrichtsnoeren – Gendermainstreaming

De Europese werkgelegenheidsrichtsnoeren bepalen dat in het kader van de mainstreaming een systeem moet worden uitgewerkt voor permanente opvolging van het mainstreamingsprincipe in alle opleidings- en begeleidingsacties. Niet alleen de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV), maar ook voormalig minister van Tewerkstelling Theo Kelchtermans onderschreef de idee naar aanleiding van mijn interpellatie over het Vlaamse Actieplan (Handelingen Commissievergadering nr. 88 van 11 maart 1999).

In het kader van het Europese werkgelegenheidsrichtsnoerenbeleid hebben de Vlaamse regering en de Vlaamse sociale partners de idee van mainstreaming volledig onderschreven. Aan de administratie Werkgelegenheid werd – in het kader van dit actieplan – de opdracht gegeven om een monitoringsysteem uit te werken, en dus alle maatregelen die in het kader van het Europese werkgelegenheidsbeleid worden genomen, op te volgen. Daarbinnen zal specifieke aandacht gaan naar de problematiek man-vrouw.

1. Welke concrete maatregelen werden in het kader van dit Vlaams Actieplan genomen? Wat is de stand van zaken van het Actieplan 2001?
2. Is er reeds een monitoringsysteem operationeel om al deze maatregelen op te volgen?

Hoe werkt het?

Waar is het voor geïnteresseerden raadpleegbaar?

Antwoord

Het principe van gendermainstreaming ligt vervat in de vierde pijler van de Europese werkgelegenheidsstrategie: de versterking van het gelijkekansenbeleid voor mannen en vrouwen. Onder deze pijler wordt aan de Europese lidstaten en regio's gevraagd de man-vrouwverdeling op te volgen in het kader van de diverse richtsnoeren en beleidsinitiatieven.

Dit principe van gendermainstreaming ligt mee aan de basis van het nieuwe Vlaams Actieplan Europese Werkgelegenheidsrichtsnoeren 2001, dat op 16 februari 2001 werd goedgekeurd door de Vlaamse regering.

1. Op mijn voorstel hechtte de Vlaamse regering op 27 april 2001 haar goedkeuring aan een actieplan gelijke kansen man-vrouw. Ik heb nu tot het jaar 2004 een budget ter beschikking van 628 miljoen frank. Voor het jaar 2001 is dit een budget van 157 miljoen frank.

Hiermee wil ik diverse vernieuwende acties ondersteunen, namelijk:

- opleidingsprojecten voor werkzoekenden waarbij er specifieke aandacht is voor mobiliteitsproblemen, (flexibele) kinderopvang, enzovoort ten behoeve van de cursisten;

- acties die een genderneutrale beroepskeuze inhouden;
- acties die een genderbewust personeelsbeleid bevorderen (diversiteitsbeleid);
- projecten rond kinderopvang.

Voor het jaar 2001 is er een budget van 157 miljoen frank. Ik wil hiermee de positie van vrouwen én mannen op de arbeidsmarkt en in hun levensloopbaan verbeteren.

In het najaar zal er eveneens een sensibilisering worden uitgewerkt ter ondersteuning en verspreiding van de resultaten van deze vernieuwende acties. In het kader van de inclusieve aanpak dienen deze projecten een vervolg te krijgen binnen het regulier werkgelegenheidsbeleid, waarbij gender een onlosmakelijke voorwaarde is ter realisatie van het gelijkekansenbeleid.

Een voorbeeld is het PAK-project, opgestart in 2000. De zogenaamde "zachte sector" (gezondheidszorg, maatschappelijke dienstverlening, ...) kampt met een personeelstekort en telt een overwicht aan vrouwelijke werknemers. Via het PAK-project (Project Anders Kiezen) wil het departement Onderwijs aan de hand van onder andere sensibiliserings- en informatiecampagnes vooral jongens toeleiden naar werk in deze sector.

2. Er is een monitoringsysteem "gelijke kansen" ontwikkeld in het kader van het ESF-zwaartepunt 5 (2.1.) en de opvolging van indicatoren in het kader van het Vlaams Actieplan Europese Werkgelegenheidsrichtsnoeren (2.2.) (*ESF: Europees Sociaal Fonds – red.*).

2.1. Monitoringsysteem gelijke kansen, ESF-zwaartepunt 5

In opdracht van de Vlaamse regering, de Vlaamse sociale partners en de Europese Commissie (in het kader van het ESF-zwaartepunt 5) werd een monitoringsysteem inzake gelijke kansen uitgewerkt, met onder meer als doel de man-vrouwverhoudingen kwantitatief (maar waar mogelijk ook kwalitatief) op te volgen.

Dit monitoringsysteem is uitgewerkt door het Hoger Instituut voor de Arbeid (in samenwerking met de "begeleidingscel zwaartepunt 5" van de afdeling Europa Werkgelegenheid) maar is nog niet volledig gefinaliseerd. Het is dan ook

momenteel nog niet echt raadpleegbaar. Het monitoringsysteem wordt gezien als een instrument dat door de administratie Werkgelegenheid wordt gebruikt om de verschillende genderindicatoren op te volgen.

In het ESF-programma (doelstelling 3) voor Vlaanderen is voor het gelijkheidsbeleid een budget van meer dan 15 miljoen euro voor de periode 2000-2006 uitgetrokken (4 % van het globale budget). In het kader van het betrokken zwaartepunt 5 zal de evenredige participatie van mannen en vrouwen nauwgezet worden opgevolgd, onder meer via jaarlijkse rapporten over de gendermainstreaming in de verschillende overige zwaartepunten van het ESF-programma. Binnen het ESF-zwaartepunt 5 wordt niet enkel het monitoringsysteem gesubsidieerd. Heel wat projecten die passen binnen de beleidslijnen zoals ze hierboven zijn omschreven, worden gesubsidieerd met ESF- en Vlaamse middelen.

De globale realisatie (wat de impact van de projecten is geweest) zal na de looptijd van zes jaar (in 2006) worden gemeten. In het programma-complement van zwaartepunt 5 (dat aan de Europese Commissie wordt voorgelegd) zijn een aantal streefcijfers naar voor geschoven waarop het zwaartepunt 5 zal worden afgetoetst. Deze monitoring zal wetenschappelijk worden ondersteund.

2.2. *Vlaams Monitoringinstrument Europese Werkgelegenheidsrichtsnoeren 2001*

In het kader van het nieuwe Vlaams Actieplan Europese Werkgelegenheidsrichtsnoeren 2001 uit de aandacht voor gelijke kansen zich in de systematische verdeling man/vrouw in de diverse indicatoren en tabellen. Zo wordt in het overzicht van de prestaties van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) de verdeling man-vrouw systematisch gemaakt. Ook in de eerste editie van het Vlaams Monitoringinstrument Europese Werkgelegenheidsrichtsnoeren wordt bij de diverse prestatie-indicatoren de man-vrouwverdeling gemaakt.

Beide documenten (VDAB-realisaties in het kader van de Europese richtsnoeren en het monitoringinstrument) zijn vanaf 25 juni 2001 raadpleegbaar via de website van de administratie Werkgelegenheid (<http://www.vlaanderen.be/ned/sites/werk/index.html>).

Vraag nr. 67 van 1 juni 2001 van de heer JOHAN DE ROO

Levensloopbaan – Initiatieven

Werknemers zouden meer mogelijkheden moeten krijgen om hun loopbaan vlot aan te passen aan hun veranderende behoeften, verwachtingen en mogelijkheden.

1. Werd het stelsel van aanmoedigingspremies reeds sterker, transparanter, eenvoudiger en ruimer bekendgemaakt ?
2. Wordt eraan gedacht om alleenstaanden, één-oudergezinnen en mensen met een laag inkomen het recht toe te kennen op een aanmoedigingspremie die een zeker inkomensniveau garandeert ?
3. Leren jongeren in het leerplichtonderwijs hun levensloopbaan te plannen als onderdeel van een startkwalificatie ?
4. Worden de collectieve voorzieningen (onderwijs, opleiding, arbeidsbemiddeling, kinderopvang, ouderenzorg en mobiliteit) reeds aan het concept van de levensloopbaan aangepast ?
5. Hoever staat het met de uitbouw van de loopbaanadvisering ?

Antwoord

1. Het stelsel van de aanmoedigingspremies werd opgestart als Vlaamse stimulans in het kader van het tewerkstellingsbeleid voor werklozen.

Deze aanvankelijke keuze werd bijgestuurd naar het bredere kader van de levensloopbaan, wat reeds tot uitdrukking komt in de regeling voor de socialprofitsector. Hierin wordt aandacht gegeven aan landingsbanen, loopbaankrediet, zorgkrediet voor palliatief verlof, verlof voor bijstand of verzorging van een zwaar ziek gezins- of familielid en ouderschapsverlof.

Dit stelsel is ook uitgebreid in uitvoering van het akkoord dat werd bereikt tussen de sociale partners en de Vlaamse regering naar de andere sectoren. Het nieuwe stelsel kent vijf pijlers : het opleidingskrediet, het zorgkrediet, de loopbaanvermindering met een vijfde, de landingsbanen en de ondernemingen in moeilijkheden. Dit

nieuwe stelsel zal uitwerking hebben vanaf 1 januari 2002.

De opstart zal vergezeld gaan van een goede communicatiecampagne en het installeren van een infolijn waar mensen met vragen terecht kunnen. Dezelfde werkwijze werd overigens reeds met succes gevolgd bij de opstart van de socialprofitregeling dit jaar.

2. Er is steeds uitdrukkelijk voor geopteerd om de Vlaamse aanmoedigingspremies additioneel en versterkend in te zetten ten aanzien van het federale loopbaanstelsel of tijdskrediet. Dit om optimaal gebruik te maken van de federale middelen en tevens om te vermijden dat regelingen tegenstrijdig en uiteindelijk dus contraproductief werken.

Dit heeft wel als gevolg dat de premiebedragen niet gedifferentieerd zijn naar inkomensniveau of gezinssituatie.

3. De wijze waarop jongeren in het leerplichtonderwijs hun levensloopbaan plannen als onderdeel van een startkwalificatie, is de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Onderwijs.

Wel kan ik meedelen dat, zodra de jongeren de arbeidsmarkt betreden, veel instrumenten worden aangereikt om hun loopbaan kracht bij te zetten (begeleiding en opleiding, IBO-instrument, loopbaanbegeleiding, enzovoort) (*IBO : individuele beroepsopleiding in de onderneming – red.*).

4. Er worden thans de nodige voorbereidende en flankerende maatregelen genomen om gestalte te geven aan het concept van levensloopbanen (cf. vraag 1, 3 en 4).

Collectieve voorzieningen, waaronder in de eerste plaats de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) als bemiddelingsdienst, passen zich aan dit dynamische concept aan door samenwerkingen uit te bouwen met andere organisaties (onder andere Kind en Gezin), door eigen initiatieven te nemen die daarop aansluiten (onder andere mobiliteit verhogen door ter beschikking stellen van fietsen en brommers) en/of door de uitbouw van competentiecentra in samenwerking met diverse bedrijfssectoren.

5. Het ontwikkelen van een instrumentarium en dienstverlening waardoor men de loopbanen

van individuen kracht kan bijzetten, is voor mij een beleidsprioriteit.

Het doel is duidelijk : ieder individu ondersteunen om ondernemer te worden van zijn eigen loopbaan, en aldus zijn eigen inzetbaarheid en aanpasbaarheid te vergroten, dit alles uit het oogpunt uiteraard van zijn/haar persoonlijke ontplooiing en welzijn.

Ik heb reeds verschillende concrete stappen genomen. De vier belangrijkste zijn :

- de task force loopbaanbegeleiding,
- de werkgroep "elders verworven vaardigheden",
- het hefboomkrediet,
- de opstart binnen de VDAB van een aantal proefprojecten.

De task force loopbaanbegeleiding werd opgestart en toevertrouwd aan de Koning Boude-wijnstichting. In het najaar vat de discussie aan rond het bredere concept van loopbaanontwikkeling, hoe men dit het best organisatorisch kan inbedden en aan welke criteria de loopbaanbegeleiding moet voldoen. Het advies vanuit deze task force wordt begin 2002 verwacht.

De werkgroep "elders verworven vaardigheden" zal aan het debat rond de stimulering van de loopbanen een bijdrage leveren vanuit de invalshoek "het erkennen en herkennen van formele en informele verworven vaardigheden" als essentiële bouwsteen van een loopbaanadvies. Dit advies wordt afgerond dit najaar.

Het hefboomkrediet werd omgebogen tot een algemene steunmaatregel voor opleiding. Concreet komen vier soorten projecten in aanmerking voor subsidiëring : (1) opleidingsprojecten ontwikkeld door bedrijven, (2) projecten gericht op de uitbouw van een gestructureerd opleidingsbeleid in ondernemingen, (3) acties inzake loopbaanbegeleiding en (4) projecten waar wordt geëxperimenteerd met nieuwe organisatievormen. Voor het begrotingsjaar 2001 stelt de Vlaamse regering voor deze vier soorten projecten een enveloppe van 460 miljoen frank ter beschikking. Vanuit het Europees Sociaal Fonds wordt daarbovenop in 300 miljoen frank voorzien. Organisaties die willen werken rond loopbaandienstverlening kunnen tot en met 2 juli projecten indienen. Deze projecten worden

goedgekeurd in september en kunnen nog voor het eind van dit jaar van start gaan.

Ook de VDAB zal in het kader van de opstart van de reeds vermelde competentiecentra en in samenwerking met de sectoren dit jaar nog een aantal proefprojecten inzake loopbaanbegeleiding opstarten. In totaal zal het gaan om een dertiental experimenten.

Vraag nr. 97
van 21 september 2001
van de heer KOEN HELSEN

Gemeentelijke GESCO's – Politiehervorming

Naar aanleiding van de politiehervorming wordt in vele politiezones een personeelsformatieplan opgesteld. Er doet zich echter een probleem voor met mensen met een gesco-statuut. Op een vraag om uitleg in de Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme van 26 juni jongstleden stelde de minister in zijn antwoord dat de politiehervorming misschien de kans biedt om een specifieke categorie in regel te brengen (*Handelingen C 219 van 26 juni 2001, blz. 21 – red.*). Het mag duidelijk zijn dat de regularisatie van gesco's aanzienlijke financiële repercussies heeft.

Daarom kreeg ik van de minister graag een duidelijk antwoord op elk van de volgende vragen.

1. Hoe worden de gesco-overeenkomsten geïmplementeerd met de start van de lokale politie en de daaraan gekoppelde personeelsformatie ?
2. Kunnen gesco's worden gedetacheerd naar de politie ?
3. Zullen de voorwaarden van het gesco-statuut worden aangepast ?
4. Wat gebeurt er met de huidige subsidieregeling ?
5. Zal de minister in de nabije weken klaarheid scheppen, zodat de politiezones hun begroting kunnen afronden tegen oktober of november eerstkomende ?

N.B. Een vraag over de inventarisatie van gemeentelijke gesco's werd gesteld aan de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid.

Antwoord

1. Voor alle duidelijkheid moet eerst en vooral worden opgemerkt dat enkel de gesco's van het kwalitatief veiligheidsplan (KV) in de mogelijke opvang naar de lokale politie ter discussie staan. De andere gesco's die aan de gemeentebesturen in het kader van koninklijk besluit (KB) 474 werden toegekend, komen in deze discussie niet aan bod.

Het probleem van de mogelijke overgang van gesco's naar de personeelsformatie van de lokale politie rijst vooral bij de "meergemeentenpolitiezones" die een afzonderlijke rechtspersoon vormen, los van de gemeenten die hen samenstellen.

2. De KV-gesco's werden bij de aanvang toegekend met als doelstelling het politiepersoneel te ontlasten van louter administratieve taken die, niettegenstaande ze binnen het kader van een politiedienst dienen te worden uitgeoefend, niet noodzakelijk door het politiepersoneel zelf dienden te worden uitgevoerd.

In concreto gaat het over taken zoals archiefwerkzaamheden, bijhouden van bestanden, dactylografie, ... Deze gesco's werden eerst geaffecteerd binnen de lokale politiedienst. In bepaalde gevallen werden de gesco's aan een andere (gemeentelijke) dienst toegewezen die in het kader van de uitvoering van artikel 166 van de gemeentewet de administratieve taken dient te vervullen die niet meer door de politiediensten kunnen worden uitgevoerd.

De toegekende premiebedragen zijn dezelfde als voor de andere gemeentelijke gesco's KB 474.

Bij de "eengemeentepolitiezones" verandert er in wezen weinig. Voor de "meergemeentenpolitiezones" ontstaat een probleem doordat de nieuwe entiteit wordt ondergebracht in een aparte personeelsformatie ; dit zal een afzonderlijke rechtspersoon vormen. Overdracht van gesco's naar deze rechtspersoon is in het KB 474 niet opgenomen en veronderstelt een wijziging in de wettelijke en reglementaire bepalingen.

Een eventuele overdracht vormt alleszins nog het voorwerp van overleg.

3. Verhinderen dat de gemeentebesturen met betrekking tot hun contingentovereenkomsten

nadelige gevolgen zouden ondervinden, vormt het principiële uitgangspunt voor het beleid.

Eventueel dienen de refertecijfers te worden herberekend en aangepast.

4. De huidige subsidieregeling blijft onverminderd van kracht zolang het toegekende contingent gesco's ongewijzigd blijft.
5. Ik heb het initiatief genomen om op korte termijn, samen met het kabinet van Binnenlandse Aangelegenheden, de beide terzake bevoegde administraties en de verantwoordelijken van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten, de nodige klaarheid te scheppen.

(Antwoord Paul Van Grembergen : blz. 161 – red.)

VERA DUA

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN LANDBOUW

**Vraag nr. 170
van 14 mei 2001
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE**

ISVAG-verbrandingsoven – PCB-emissiemetingen

Tijdens de door het onderzoeksteam van professor Vlietinck opgezette infovergadering voor buurtbewoners bleek dat onlangs aan de ISVAG-oven een meetinstallatie voor PCB's werd opgesteld om de uitstoot en aanwezigheid van pcb's te kunnen opmeten (*ISVAG : Intercommunale voor Slib- en Vuilverwijdering van Antwerpse Gemeenten ; PCB : polychloorbifenyyl – red.*).

Door het gemeentebestuur van Aartselaar werd onderzoek gedaan naar de aanwezigheid van PCB's in het vlees van de in de buurt van Isvag grazende koeien. Ook werd de koemelk getest op dioxinen.

1. Sinds wanneer werd de PCB-meetinstallatie opgesteld aan de Isvag-oven ?
2. Wat zijn de meetresultaten ?
3. Welke PCB's worden er gemeten ?

4. Zijn de ministers op de hoogte van het onderzoek dat het gemeentebestuur van Aartselaar heeft laten uitvoeren ?

5. Wat zijn de resultaten hiervan ?

6. Welke maatregelen werden reeds getroffen omtrent de gezondheidssituatie van de buurtbewoners van Isvag ?

Wat dient er volgens de minister te gebeuren met de melk en het vlees van de koeien die onder de rechtstreekse wolk van Isvag grazen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Gecoördineerd antwoord

1. Op 22 januari en op 19 februari 2001 werd door de afdeling Milieu-inspectie aan Isvag gevraagd om de PCB-emissie van de verbrandingsoven te meten. Omdat het bedrijf hier niet op wou ingaan, heeft de afdeling Milieu-inspectie zelf het initiatief genomen om de metingen te laten uitvoeren. Deze meetcampagne werd uitgevoerd op 16, 17 en 18 mei.

De Vlaamse Milieumaatschappij heeft momenteel geen meetprogramma in verband met PCB-concentratiemetingen lopende. Een ontwerp-programma voor de screening van PCB's op een aantal plaatsen werd niet gerealiseerd, onder meer omdat de huidige kennis erop wijst dat de PCB's weinig of niet voorkomen in de omgevingslucht. (De VMM voert een meetprogramma van bestrijdingsmiddelen in regenwater uit ; in deze stalen werden tot hiertoe nog geen PCB's gevonden.)

Indien uit verder overleg met gezondheidsdeskundigen zou blijken dat PCB-metingen nodig zijn, zal een globale meetcampagne worden opgestart.

2. Er zijn nog geen meetgegevens bekend van de meetcampagne van 16 tot 18 mei 2001.
3. Zowel de dioxineachtige PCB's als de merker-PCB's werden gemeten.
- 4 en 5. Mijn administratie is niet op de hoogte van het onderzoek dat het gemeentebestuur van Aartselaar heeft laten uitvoeren en dus ook niet van de resultaten ervan.
6. (antwoord verstrekt door minister Vogels)

In antwoord op de gezondheidsvragen van de Vlaamse volksvertegenwoordiger wil ik duidelijk maken dat de reeds uitgevoerde onderzoeken in de Neerlandwijk geen relatie leggen tussen de verbrandingsoven en de gemelde toegenomen incidenties van aangeboren afwijkingen. Het is zelfs zo dat onderzoek naar kinderen geboren uit ouders die in de werkperiode van de oven ooit in Neerland gewoond hadden, een negatieve dosis-responsrelatie vertoonden.

De haalbaarheidsstudie Gezondheid en Milieu, waarin onder meer de Wilrijkse regio betrokken was, gaf aan dat er op het vlak van milieucontaminatie waarschijnlijk niet echt maagdelijke gebieden in Vlaanderen te vinden zijn. Op de ene plaats gaat het wat minder goed met pollutant A, op de andere meten onderzoekers hogere waarden voor contaminant B of C. Wat Wilrijk betreft, werd inderdaad onder meer een verhoogde merker-PCB-concentratie in vet gemeten (82 ng/g serumvet) (*ng : nanogram = 10⁻⁹ gram – red.*). Dit was evenwel aanzienlijk lager dan de gebruikte referentiewaarde van 237 ng/g serumvet, zoals die bij Belgische vrouwen in de periode 1996-1998 werd gemeten. Gelijkaardige fenomenen – een verhoogde meetwaarde voor een pollutant in de mens ten opzichte van een ander onderzoeksgebied in de studie, maar die zich wel onder de gehanteerde referentiewaarde bevindt – zijn ook waargenomen voor benzeen, polyaromatische koolwaterstoffen en toluen.

Dat een aantal van de resultaten ook biologische effecten suggereren op populatievlak, ligt waarschijnlijk aan de basis van de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger naar de acties inzake de "gezondheidssituatie" van de lokale bevolking. De interpretatie van de gemeten effectparameters, met name een mindere DNA-integriteit en een minder snelle seksuele maturatie dan in een ander gebied uit het onderzoek, blijft inzake oorzakelijke en gezondheidskundige betekenis evenwel moeilijk (*DNA : desoxyribonucleic acid – red.*).

Dat men onder de referentiewaarde blijft, geeft dus geen argument om niet te streven naar vermindering, zeker als het stoffen betreft die een gezondheidsbedreigende werking hebben.

Vandaar dat het een wijze maatregel is om de gezondheid van de bevolking in het algemeen en die van de Wilrijkse regio in het bijzonder te vrijwaren of te verbeteren door de milieublootstelling aan gezondheidsschadende stoffen ver-

der doen dalen. Daarvoor is uiteraard een bronanalyse nodig, waarop ook vanuit mijn diensten is aangedrongen. Aangaande PCB's is die analyse aan de gang, zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger kan lezen in het antwoord dat collega Vera Dua gaf op haar eerste deelvragen. De resultaten van de onderzoeken, meer bepaald naar de PCB-toestand maar ook naar de toluëenemissies, zullen door de Milieuadministratie aan mijn diensten worden meegedeeld, waarna zij mede zullen adviseren of er op dat vlak acties nodig zijn en zo ja, dewelke.

Wat het opvolgen betreft van de kwaliteit van melk en vlees, weet de Vlaamse volksvertegenwoordiger dat dit geen bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap is. Het federale ministerie van Landbouw heeft echter een meetprogramma waar dioxines worden gemeten in melk afkomstig van landbouwbedrijven die, onder meer, gelegen zijn rond huisvuilverbrandingsovens. Uit ingewonnen informatie blijkt dat in geen van de stalen normoverschrijdende waarden zijn vastgesteld. Er is dus geen reden om met deze melk anders om te springen dan met melk van een andere origine. Indien een staal positief zou worden bevonden, volgt er een afzonderlijke melkophaling vanuit die bedrijven en wordt de vetfractie – waar zich de dioxines in bevinden – afgescheiden en vernietigd.

Inzake vlees is België op Europees en wereldvlak één van de koplopers inzake PCB-metingen. Dit gebeurt binnen het zogenaamde Consum-programma (Contaminant Surveillance System). Jaarlijks gebeuren er zo een 10.000 tot 12.000 PCB-staalnames op grondstoffen, en een duizendtal op eigenlijke producten van dierlijke oorsprong. Ook hier volgt er na positieve resultaten een diepgaand onderzoek en actie. Bij navraag bij de bevoegde diensten bleken er geen positieve resultaten bekend te zijn vanuit de Wilrijkse omgeving.

**Vraag nr. 196
van 7 juni 2001
van mevrouw ISABEL VERTRIEST**

Natuurreservaten – Erkenningsprocedure

Verschillende natuurverenigingen klagen over de langdurige procedure voor de erkenning van nieuwe reservaatgebieden.

Deze erkenningen, zo meldt men ons, zouden nu trager verlopen dan in de vorige jaren en, niette-

genstaande er evenveel of zelfs meer aanvragen zijn, zijn er minder erkenningen dan bijvoorbeeld in 1997 of 1998.

1. Klopt dit ? Ligt het aan de procedure ? Als er vertraging is, hoe komt dit ?
2. Hoeveel hectaren natuurreservaat werden erkend in de laatste vijf jaar: 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001 ?
3. Hoeveel maanden verlopen er tussen de aanvraag van erkenning en de erkenning ? Hoe evolueert deze tijdsspanne ?
4. Hebben de wijzigingen in het decreet op het natuurbehoud geleid tot vertraging of versnelling in de erkenning ? Vanaf wanneer loopt de nieuwe procedure ?
5. Zijn er reeds initiatieven genomen om de procedure of de behandeling te versnellen en zo ja,

welke ? Met welk resultaat ? Zijn er initiatieven gepland ?

Antwoord

1. In de periode 1994-1997 werden jaarlijks, gemiddeld, ongeveer 35 dossiers ter erkenning ingediend. Intussen is het aantal dossiers sterk gestegen. In 1999 werden 151 dossiers ingediend, in 2000 zelfs 160 dossiers en op heden werden reeds 87 dossiers ingediend voor het jaar 2001. Op het einde van de vorige legislatuur keurde de Vlaamse regering op 29 juni 1999 een zwaardere administratieve procedure goed waarbij meer adviezen dienen te worden ingewonnen.

Om deze redenen keek ik bij het begin van deze legislatuur aan tegen een heel grote achterstand. Gezien de impuls die ik geef aan het aankoopbeleid van reservaten, was ik er mij van bewust dat deze achterstand zou stijgen indien ik niet snel een oplossing vond voor dit probleem.

2.

Jaar	Aantal afgehandelde dossiers voor de erkende reservaten	Oppervlakte (ha)	Aantal afgehandelde dossiers voor de Vlaamse reservaten	Oppervlakte (ha)	Totaal	Totaal
1996	46	775,6940	1	13	47	788
1997	31	587,3506	2	36	33	620
1998	53	1.088,8457	4	78	57	1.166
1999	43	294,3485	4	288	47	582
2000	126	539,1277	19	555	145	1.094
2001*	87	893,5682	3	59	90	983

* voorlopige stand op 6 juni 2001

De werklust is afhankelijk van het aantal dossiers, en niet van de erkende oppervlakte.

Zo werden in 1998 57 dossiers afgehandeld met een recordoppervlakte van 1.166 hectare. Hierin zaten een aantal grote reservaten zoals Altenbroek, Hobokense Polder en het Heidebos. In

2000 daarentegen werd een recordaantal dossiers (145) afgehandeld, wat resulteerde in een oppervlaktetijging van 1.094 hectare.

Voor 2001 kan ik nu reeds stellen dat de recordoppervlakte van 1998 zal worden overschreden.

3.

Jaar	Gemiddelde erkenningstermijn (in maanden)
1995	13,2
1996	12,4
1997	13,5
1998	22,5
1999	13,8
2000	8,3

Als gevolg van de grote achterstand is de gemiddelde erkenningstermijn, op basis van de vroegere erkenningsprocedure, voor dossiers ingediend in 1998 opgelopen tot ongeveer 22,5 maanden. In 1999 heeft de administratie de administratieve procedure gestroomlijnd en is er organisatorisch een en ander bijgesteld om de procedures vlot te laten verlopen, onder meer door de aanpassing van de databank. Ik heb ook besloten om extra personeel in te zetten, zodat de achterstand kon worden weggewerkt. Dit is intussen in orde gebracht.

De gemiddelde erkenningstermijn van de dossiers ingediend in 2000, op basis van de nieuwe erkenningsprocedure, is nu reeds merkkelijk korter dan ten opzichte van de vroegere erkenningsprocedure. Verwacht wordt dat de erkenningstermijn zal schommelen rond de zes maanden. De termijn van de individuele dossiers zal nu voornamelijk afhankelijk worden van het feit of op basis van de adviezen al dan niet extra informatie moet worden geleverd door de indieners.

4. De nieuwe erkenningsprocedure is van kracht sinds 28 september 1999. In eerste instantie heeft de nieuwe procedure tot een nog grotere achterstand geleid door de zwaardere administratieve procedure (bv. meer adviezen aan te vragen en te verzamelen, zwaardere berekeningsprocedure, subsidie, meer GIS-technische handelingen, ...) (*GIS : Geografisch Informatiesysteem – red.*).

Het lijkt echter haalbaar om de termijn voor erkenning, ten opzichte van de vroegere erkenningsprocedure, terug te dringen tot ongeveer zes maanden. Dit blijkt nu reeds uit een aantal recentelijk ingediende dossiers.

5. Op mijn vraag werd vanuit de administratie eind 1999 het initiatief genomen om tijdelijk de hoogste prioriteit te geven aan de stroomlijning

van de vernieuwde administratieve procedure en de opmaak en ingebruikstelling van een aangepaste databank, teneinde op termijn een vlottere afhandeling te kunnen garanderen. Bovendien werd de personeelsinzet versterkt met nog een deeltijdse kracht om de achterstand weg te werken.

Ik wil hierbij nog opmerken dat het enthousiasme van de ambtenaren mee heeft bijgedragen tot het op zeer korte termijn oplossen van dit knelpunt.

Als men vaststelt dat de oppervlakte aan natuurreservaten gedurende deze legislatuur reeds met 20 % toenam, dan wordt duidelijk dat hier een trendbreuk werd gerealiseerd.

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD* (Reglement artikel 81, 6)

PATRICK DEWAELE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN,
BEGROTING, BUITENLANDS BELEID
EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 69
van 18 juni 2001
van de heer ANDRE-EMIEL BOGAERT

Beleidsuitvoerende derden – Ministeriële vertegenwoordigers

Bij heel wat publiekrechtelijke of privaatrechtelijke instellingen of ondernemingen die betrokken zijn bij de uitvoering van het beleid van de minister, wordt de minister bij de leidinggevende organen ervan vertegenwoordigd door een persoon (een commissaris, een afgevaardigde, een gemachtigde, ...) die rechtstreeks onder hem/haar ressorteert en enkel aan hem/haar rekenschap verschuldigd is en die dus onafhankelijk werkt van en in zekere zin parallel met de bevoegde diensten van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

* datum van afsluiting : 4/10/2001

Ik stel vast dat de opdrachten van die vertrouwenspersonen, hun kwalificaties, hun rechten, hun plichten en hun vergoeding erg uiteenlopend geregeld werden en ook in diverse soorten normen (decreten, besluiten, beheersovereenkomsten, ...).

1. Kan de minister een bondig overzicht bezorgen waarin vermeld wordt bij welke publiekrechtelijke of privaatrechtelijke instellingen of ondernemingen de minister vertegenwoordigd wordt door een persoon die rechtstreeks onder hem/haar ressorteert en enkel aan hem/haar reukenschap verschuldigd is ; hoe de functie wordt omschreven (commissaris, afgevaardigde, gemachtigde, ...) ; of er kwalificatievereisten voor die functie bestaan ; welke rechten en plichten die persoon heeft ; welke vergoeding hij krijgt en in welke reglementering dit alles geregeld wordt ?
2. Kan de minister ook een lijst bezorgen van die functies, met vermelding van de datum van aanstelling ?
3. Hoe evalueert de minister de werking van dergelijke vertegenwoordigers ?

Genieten die vertegenwoordigers eenzelfde statuut, of bestaan er dienaangaande verschillen ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

VERA DUA

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN LANDBOUW

Vraag nr. 242
van 8 augustus 2001
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Resolutie GSM-masten – Uitvoering

Op 23 mei 2001 werd in het Vlaams Parlement de resolutie betreffende de inplanting van gsm-antennes aangenomen (*Stuk 418 (2000-2001) – Nrs. 1 tot 3 – red.*).

Dit heeft invloed op het beleid in Vlaanderen, zeker op het gebied van :

- binnenlandse aangelegenheden : stimuli voor een informatiebeleid ten aanzien van omwonenden, en dit vanuit gezondheidsoogpunt ;
- ruimtelijke ordening : stedenbouwkundige vergunningen, inbrengen in GIS-systeem, ... (GIS : Geografisch Informatiesysteem) ;
- gezondheid: controlemetingen, preventieacties, informatie aan de bevolking, ... ;
- wetenschappelijk onderzoek: onderzoek naar straling, weerslag op gezondheid, ... ;
- leefmilieu : de specifieke normen in de Vlaamse reglementering opnemen.

De bedoeling van de resolutie was rust te brengen bij de mensen die in de buurt van een gsm-mast wonen, en een houvast te bieden aan gemeenten of plaatselijke instanties : de mogelijke nadelen van gsm-antennes zouden zo immers bekend zijn.

Dus mag met de uitvoering van deze resolutie niet getalmd worden als men dit doel wil bereiken.

De minister is coördinerend minister inzake deze resolutie.

Welke maatregelen werden reeds genomen in de verschillende beleidsdomeinen ?

Vraag nr. 252
van 23 augustus 2001
van de heer ERIK MATTHIJS

Europese richtlijn stedelijk afvalwater – Naleving

De Europese Commissie daagt België voor het Europees Hof van Justitie, omdat ons land de Europese richtlijn inzake stedelijk afvalwater nog steeds niet naleeft. De Commissie betreurt dat de Belgische autoriteiten vertraging hebben opgelopen bij de aanduiding van de betrokken gebieden en de operationele verwerking van afvalwater in de drie gewesten van ons land.

De Europese Commissie start ook inbreukprocedures op : de Belgische overheid kreeg een gemotiveerd advies van de Commissie omdat de EU-richtlijnen over drinkwater niet tijdig in de nationale wetgeving werden omgezet, en een waarschuwingsbrief omdat het programma voor de ver-

minderings van 99 gevaarlijke stoffen in water nog niet is gerealiseerd.

Welke maatregelen neemt de minister om aan die vier opmerkingen van de Europese Commissie tegemoet te komen ?

PAUL VAN GREMBERGEN

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
HUISVESTING EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 152
van 23 mei 2001
van de heer JAN PENRIS

Festival de la Culture Marocaine – SIF-subsidiëring

Op 4, 5 en 6 mei laatstleden organiseerde de VZW Moussem in Antwerpen een zogenaamd "Festival de la Culture Marocaine". Dit festival werd volgens de organisatoren gesponsord door onder meer een dienst Gelijke Kansen en Volksontwikkeling van de Vlaamse Gemeenschap en door het Sociaal Impulsfonds (SIF).

Naar verluidt, heeft het SIF de organiserende VZW de afgelopen twee jaar gefinancierd met een bedrag van 2 miljoen frank (500.000 frank voor de oprichting van de VZW Moussem en 1,5 miljoen frank voor het festival).

Dat het festival een bijzonder elitair karakter had, mag blijken uit het feit een toegangsticket voor drie dagen 1.000 frank kostte.

1. Is het organiseren van dergelijke festivals nog conform de SIF-doelstellingen ?
2. Welke maatregelen neemt de minister opdat de SIF-middelen in Antwerpen in de toekomst effectiever besteed zouden worden ?

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG (Reglement artikel 81, 4)

Nihil.

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
P. DEWAEL, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden				
△ 62	23.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen</i>	163
63	23.05.2001	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Mode 2001 Landed/Geland – Subsidiëring</i>	1
67	13.06.2001	R. Van Goethem	<i>Naslagwerk "Anders Werken" – Kostprijs</i>	1
68	13.06.2001	P. De Ridder	<i>Naslagwerk "Anders Werken" – Kostprijs</i>	2
○ 69	18.06.2001	A.-E. Bogaert	<i>Beleidsuitvoerende derden – Ministeriële vertegenwoordigers</i>	214
S. STEVAERT, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie				
△ 200	14.05.2001	P. Ceysens	<i>Openbare Werken – Veiligheidsvoorzieningen</i>	3
207	14.05.2001	J. Maes	<i>Sluizencomplex Nieuwpoort – Zwerfvuilinstallatie</i>	5
217	17.05.2001	C. Decaluwe	<i>Hefboomprojecten – Ondersteuning door VOI's</i>	6
218	23.05.2001	J. De Meyer	<i>N16 Scheldebrug Temse – Verkeer</i>	6
219	23.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen</i>	7
220	23.05.2001	R. Voorhamme	<i>Kruispunt Miksebaan Brasschaat – Verkeersveiligheid</i>	7
221	23.05.2001	H. De Lobel	<i>De Lijn – Graffiti</i>	8
222	23.05.2001	S. Becq	<i>Gratis openbaar vervoer – Gehandicapten</i>	9
223	01.06.2001	I. Vertriest	<i>Resolutie hagen en bomen – Stand van zaken</i>	10
224	01.06.2001	G. Bossuyt	<i>N43 doortocht Aalbeke (Kortrijk) – Heraanleg</i>	10
225	01.06.2001	G. Bossuyt	<i>A17 Kortrijk – Geluidshinder</i>	11
226	01.06.2001	J. De Roo	<i>Jaagpaden – Wielertoeristen met volgwagen</i>	11
227	01.06.2001	J. De Roo	<i>Bedrijfsvervoerplannen – Stimuli</i>	12
228	01.06.2001	M. Hermans	<i>N12 Oosthoven-Turnhout – Fietspad</i>	13
229	01.06.2001	C. Van Eyken	<i>Zeekanaal Brussel-Schelde – Baggerwerken</i>	14
230	01.06.2001	J. De Meyer	<i>Zwarte punten – St.-Niklaas-Dendermonde</i>	14
231	01.06.2001	P. Ceysens	<i>"Schoolomgeving op kindermaat" – Subsidiëring</i>	15
232	01.06.2001	F. Vermeiren	<i>Verkeer Vlaams-Brabant – Werken Neder-over-Heembeek</i>	15
233	07.06.2001	F. Vermeiren	<i>Gewestelijk Expresnet – Pendelparkings</i>	16
234	07.06.2001	F. Vermeiren	<i>Leonardkruispunt Brussel – Heraanleg</i>	17
235	07.06.2001	C. Decaluwe	<i>N36 doortocht Tiegem – Geluidshinder</i>	18
236	07.06.2001	A. De Martelaer	<i>De Lijn – Dieselbussen</i>	18

237	07.06.2001	M. Van den Eynde	<i>De Lijn – TOV-biljetten</i>	19
238	07.06.2001	C. Verougstraete	<i>Luchthaven Oostende – Veiligheidsprocedures</i>	20
239	07.06.2001	M. Van den Eynde	<i>Belbus – Evaluatie</i>	22
240	07.06.2001	E. Glorieux	<i>Aardgasbesparingspotentieel – Inventaris</i>	22
241	07.06.2001	F. Vermeiren	<i>A12 Meise – Betonvermalingsinstallatie</i>	23
246	13.06.2001	J. De Meyer	<i>N41 Hamme – Heraanleg kruispunten</i>	23
247	13.06.2001	L. Van Nieuwenhuysen	<i>N16 Puurs-Bornem – Naleving maaiperiode</i>	24
248	13.06.2001	F. Vermeiren	<i>Motorrijders – Verkeersveiligheid</i>	24
250	13.06.2001	L. Van Nieuwenhuysen	<i>NMBS-lijn 52 Puurs-Dendermonde – Standpunten</i>	25
252	13.06.2001	J. De Roo	<i>N44 Aalter-Maldegem – Omvorming tot primaire weg</i>	26

M. VOGELS, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

169	27.04.2001	P. Ceysens	<i>Bijzondere jeugdbijstand – Sociale grenzetest</i>	187
174	27.04.2001	S. Becq	<i>Buitenschoolse kinderopvang – Stand van zaken</i>	188
175	27.04.2001	P. Ceysens	<i>Kinderdagverblijven – Medische consulten</i>	189
176	27.04.2001	P. Ceysens	<i>Kinderdagverblijven – Boekhouding</i>	190
179	04.05.2001	S. Janssens-Vanoppen	<i>Geestelijke gezondheidszorg – Patiëntenverenigingen</i>	191
181	14.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vlaams Fonds – Tegemoetkomingen PVT-bewoners</i>	193
182	14.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Semi-internaten – Spreiding</i>	194
183	14.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vrijwilligerswerk – Opwaardering (2)</i>	196
184	14.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Kinderdagverblijven – Brandveiligheidsnormen</i>	198
185	14.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Interculturele bemiddelaars – Allochtonen</i>	26
186	14.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Ouderenbeleid – Allochtonen</i>	27
187	14.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Minderhedenbeleid – Strategische planning</i>	28
188	14.05.2001	M. Van den Eynde	<i>ISVAG-verbrandingsoven – PCB-emissiemetingen</i>	31
190	17.05.2001	M. Van den Eynde	<i>Volwassen mentaal gehandicapten – Opvang</i>	31
191	17.05.2001	S. Becq	<i>OCMW-voorzitters – RSZ-bijdragen</i>	32
192	17.05.2001	S. Becq	<i>Gehandicapten – Bijscholing</i>	33
194	23.05.2001	S. Becq	<i>Borstkankerscreening – Kostprijs</i>	34
196	23.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen</i>	35
197	23.05.2001	S. Becq	<i>Leeftijdscriminatie – Initiatieven</i>	35
198	23.05.2001	H. De Lobel	<i>OCMW's – Toepassing privacywet</i>	200
199	23.05.2001	S. Becq	<i>Gratis openbaar vervoer – Gehandicapten</i>	36
200	23.05.2001	S. Becq	<i>Buitenschoolse kinderopvang – Begeleiders met OSP-opleiding</i>	200
202	01.06.2001	J. De Roo	<i>Gezinsondersteunende diensten – Beleid</i>	36
204	01.06.2001	P. Ceysens	<i>Zorgstrategisch plan UZ KU Leuven – Afdeling Vrouw en Kind</i>	38

205	01.06.2001	A. De Martelaer	<i>AZ Maria Middelaers St.-Niklaas – Parkingtarief mindervaliden</i>	39
206	01.06.2001	N. De Gryze	<i>Psychotherapeutische begeleiding – Beleidsondersteunende gegevens</i> . . .	39
207	07.06.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Afkorting – Dubbelgebruik KO</i>	41
208	07.06.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Afkorting – Dubbelgebruik BKO</i>	41
209	07.06.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Afkorting – Dubbelgebruik IBO</i>	42
210	07.06.2001	D. Ramoudt	<i>Administratiegebouwen – Airco en gezondheidsklachten</i>	42
211	07.06.2001	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Kinderopvang – Vlaamse Rand</i>	201
212	07.06.2001	S. Becq	<i>Kinderopvang – Blinde vlekken</i>	43
213	07.06.2001	S. Becq	<i>Zorgverzekering – Informatie en inschrijving</i>	202
214	07.06.2001	S. Becq	<i>Zorgverzekering – Inschaling -65-jarigen</i>	45
215	07.06.2001	S. Becq	<i>Zorgverzekering – Prijseffect</i>	203
216	07.06.2001	R. Grijp	<i>Zorgverzekering – Brussel</i>	46
224	13.06.2001	L. Van Nieuwenhuysen	<i>VZW RIC Foyer (Brussel) – Subsidiëring</i>	48
229	18.06.2001	P. Ceysens	<i>Gemeenschapsinstellingen bijzondere jeugdzorg – Cijferboeken</i>	50

B. ANCIAUX, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking

61	17.05.2001	C. Decaluwe	<i>Hefboomprojecten – Ondersteuning door VOI's</i>	50
62	23.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen</i>	50

M. VANDERPOORTEN, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming

115	14.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Preventie antisociaal gedrag – Startbanenproject</i>	204
116	14.05.2001	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Gemeenschapsonderwijs – Klachtenprocedures</i>	50
117	17.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Website www.verplegen.be – Betrokkenheid</i>	52
118	17.05.2001	C. Decaluwe	<i>Hefboomprojecten – Ondersteuning door VOI's</i>	53
119	17.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Woon-werkverkeer leerkrachten – Tegemoetkomingsregeling</i>	53
120	23.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>VDAB-opleiding verpleegkunde – Evaluatie</i>	54
121	23.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen</i>	56
122	23.05.2001	J. De Roo	<i>Hoogbegaafde kinderen – Onderwijsvoorzieningen</i>	56
123	23.05.2001	J. De Meyer	<i>Nascholingsprojecten – Toewijzing</i>	57
124	23.05.2001	P. De Ridder	<i>Lerarentekort LO – Omscholingsproject</i>	205
125	07.06.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Afkorting – Dubbelgebruik KO</i>	58
126	07.06.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Afkorting – Dubbelgebruik BKO</i>	59
127	12.06.2001	M. Dillen	<i>VZW Voorrangbeleid Brussel – Overeenkomst</i>	59
129	13.06.2001	M. Dillen	<i>Examencommissie – Evaluatie</i>	60
130	13.06.2001	M. Dillen	<i>Studentenkoepels – Subsidiëring</i>	63
131	13.06.2001	G. Vanleenhove	<i>Organisatie van het schooljaar – Wijzigingen</i>	64

132	13.06.2001	F. Vermeiren	<i>Vlaamse leerkrachten in het buitenland – Stand van zaken</i>	65
133	18.06.2001	A.-E. Bogaert	<i>Beleidsuitvoerende derden – Ministeriële vertegenwoordigers</i>	66
134	18.06.2001	P. Ceysens	<i>Internationaal Jaar van de Vrijwilliger – Initiatieven</i>	67
135	21.06.2001	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Lesmateriaal – Terbeschikkingstelling</i>	67

R. LANDUYT, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme

53	17.05.2001	C. Decaluwe	<i>Hefboomprojecten – Ondersteuning door VOI's</i>	68
54	23.05.2001	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Lokale werkwinkels Vlaamse Rand – Taalgebruik</i>	68
55	23.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>VDAB-opleiding verpleegkunde – Evaluatie</i>	69
56	23.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen</i>	206
57	23.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Europees Sociaal Fonds – Socialprofitsector</i>	71
58	23.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Actieplan werkgelegenheidsrichtsnoeren – Gendermainstreaming</i>	206
59	23.05.2001	J. De Roo	<i>Werkzoekenden – Handvest</i>	72
60	01.06.2001	J. Loones	<i>Visserijsector – Knelpuntvacatures</i>	73
61	01.06.2001	J. Loones	<i>Toeristische infokantoren – Adviezen Vlaamse Raad voor Toerisme</i> ...	75
62	01.06.2001	J. Loones	<i>Invoering euro – Toeristische sector</i>	76
67	01.06.2001	J. De Roo	<i>Levensloopbaan – Initiatieven</i>	208
78	01.06.2001	J. Loones	<i>Toeristische logiesverstrekking – Kaderdecreet</i>	78
64	01.06.2001	J. Loones	<i>Academische opleiding Toerisme – Stand van zaken</i>	79
65	01.06.2001	J. De Roo	<i>Werkzoekenden – Trajectbegeleiding</i>	81
66	01.06.2001	J. De Roo	<i>Arbeidsmarktbeleid – Initiatieven</i>	82
68	01.06.2001	D. Ramoudt	<i>De Kust – Domeinnaam</i>	83
69	07.06.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Afkortingen – Dubbelgebruik IBO</i>	84
70	07.06.2001	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Franstalige werklozen Halle-Vilvoorde – Taalkennis (2)</i>	85
71	07.06.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Nabijheidsdiensten – Federale initiatieven</i>	85
72	07.06.2001	F. Vermeiren	<i>Kringloopcentra – Bedrijfseconomische ondersteuning</i>	86
97	21.09.2001	K. Helsen	<i>Gemeentelijke GESCO's – Politiehervorming</i>	210

V. DUA, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw

166	14.05.2001	F. Ramon	<i>Grensoverschrijdende milieuhinder – Verbrandingsoven Moeskroen</i> ...	87
167	14.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Grensoverschrijdende milieuhinder – Meldingsplicht</i>	88
169	14.05.2001	P. Ceysens	<i>Openbare werken – Veiligheidsvoorzieningen</i>	90
△ 170	14.05.2001	M. Van den Eynde	<i>ISVAG-verbrandingsoven – PCB-emissiemetingen</i>	211
172	17.05.2001	J. De Meyer	<i>Ruilverkaveling Sinaai – Stand van zaken</i>	91
175	17.05.2001	C. Decaluwe	<i>Hefboomprojecten – Ondersteuning door VOI's</i>	92
176	23.05.2001	J. Malcorps	<i>PCN-site Nieuwpoort – Bodemsanering</i>	93

177	23.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen</i>	95
178	23.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Rioleringswerken Lauw (Tongeren) – Stand van zaken</i>	95
180	23.05.2001	J. De Roo	<i>Integraal waterbeheer – Ondersteuning gemeenten</i>	96
181	23.05.2001	I. Vertriest	<i>Vinkenvangst – Stand van zaken</i>	98
182	23.05.2001	E. Matthijs	<i>Decreet bodemsanering – Gemeentelijke inventarissen</i>	99
183	23.05.2001	W. Vandenbossche	<i>Pedebeek-Vogelzangbeek – Vervuiling</i>	100
△ 184	01.06.2001	I. Vertriest	<i>Resolutie hagen en bomen – Stand van zaken</i>	101
185	01.06.2001	M. Van den Eynde	<i>Waterzuiveringsstation Alken-Maes Waarloos – Bestemming</i>	102
186	01.06.2001	M. Van den Eynde	<i>Afvalpreventie – OVAM-campagne</i>	103
187	01.06.2001	M. Van den Eynde	<i>Alternatieve afvalverwerking – Subsidiëring</i>	104
189	01.06.2001	M. Van den Eynde	<i>Pyrolyse-ovens – VITO-onderzoek</i>	106
190	01.06.2001	M. Van den Eynde	<i>Roosterovens – Rookgaszuivering</i>	107
191	01.06.2001	M. Van den Eynde	<i>Weekend van de Compostmeester – Informatiecampagne</i>	108
192	01.06.2001	F. Vermeiren	<i>Historische bodemverontreiniging – Informatiebeleid</i>	110
193	07.06.2001	F. Vermeiren	<i>RWZI Neder-over-Heembeek – Betrokkenheid (1)</i>	111
194	07.06.2001	F. Vermeiren	<i>RWZI Neder-over-Heembeek – Betrokkenheid (2)</i>	113
195	07.06.2001	J. De Meyer	<i>Dierlijkemestproductie – Stopzettingsregeling</i>	114
196	07.06.2001	I. Vertriest	<i>Natuurreservaten – Erkenningsprocedure</i>	212
197	07.06.2001	C. Decaluwe	<i>Omzetting Europese milieurichtlijnen – Stand van zaken</i>	117
○ 242	08.08.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Resolutie GSM-masten – Uitvoering</i>	215
○ 252	23.08.2001	E. Matthijs	<i>Europese richtlijn stedelijk afvalwater – Naleving</i>	215

D. VAN MECHELEN, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media

111	17.05.2001	J. De Meyer	<i>Afbakening stedelijke gebieden – Stand van zaken</i>	120
△ 112	17.05.2001	C. Decaluwe	<i>Hefboomprojecten – Ondersteuning door VOI's</i>	120
113	23.05.2001	C. Decaluwe	<i>Planbatenregeling – Screening</i>	122
114	23.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen</i>	123
115	01.06.2001	J. Loones	<i>Invoering euro – KMO's</i>	123
116	01.06.2001	G. Vanleenhove	<i>Eureka-projecten – Vlaamse bedrijven</i>	124
117	01.06.2001	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Tweede havenontsluiting – Bezwaarschrift Nijlen</i>	126
118	01.06.2001	J. Maes	<i>BPA zonevreemde bedrijven Kortemark – Stand van zaken</i>	127
119	01.06.2001	I. Vertriest	<i>Grindcomité – Samenstelling m/v</i>	127
120	07.06.2001	F. Vermeiren	<i>Bedrijvenzone Wolvertem-Westrode – Beleidsopties</i>	128
121	07.06.2001	C. Verougstraete	<i>VRT Terzake – Onpartijdigheid</i>	129
122	07.06.2001	J. De Meyer	<i>Provinciale structuurplannen – Dendermonde-St.-Niklaas</i>	130
124	07.06.2001	F. Vermeiren	<i>Bedrijventerreinen – Onderzoek – Benuttingsgraad</i>	131

125	13.06.2001	J. De Roo	<i>Fuifaccomodatie – Bestemmingsgebied</i>	133
128	18.06.2001	F. Vermeiren	<i>Bedrijvenzones – Archeologische vondsten</i>	134
129	18.06.2001	M. Hermans	<i>Dierenpensions – Bestemmingsgebied</i>	136
130	18.06.2001	C. Decaluwe	<i>Zonevreemde woningen – Praktijkruimte vrije beroepen</i>	137

P. VAN GREMBERGEN, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Ambtenarenzaken

146	17.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Restauratie Limburgs mijnpatrimonium – Stand van zaken</i>	138
147	17.05.2001	C. Decaluwe	<i>Ambtenaren – Fietspremie</i>	139
148	17.05.2001	C. Decaluwe	<i>Nieuwbouwpremies – Verkaveling Menen</i>	140
149	17.05.2001	C. Decaluwe	<i>Hefboomprojecten – Ondersteuning door VOI's</i>	141
150	23.05.2001	V. Heeren	<i>Sociale verhuurkantoren – Stand van zaken</i>	141
151	23.05.2001	M. Keulen	<i>Vlaamse Huisvestingsmaatschappij – Overdracht verzekeringsportefeuille</i>	143
○ 152	23.05.2001	J. Penris	<i>Festival de la Culture Marocaine – SIF-subsidiëring</i>	216
153	23.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Begijnhoven – Toegankelijkheid</i>	146
154	23.05.2001	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen</i>	147
155	23.05.2001	A. De Martelaer	<i>Intergemeentelijke samenwerking – Proefprojecten</i>	147
156	23.05.2001	A. De Martelaer	<i>VHM-commissarissen – Functionering</i>	148
157	01.06.2001	S. Becq	<i>Sociale woningen – Aanpassingen voor gehandicapten</i>	150
158	01.06.2001	J. De Roo	<i>Ambtenaren Oost-Vlaanderen – Functionele loopbaan</i>	152
159	01.06.2001	J. Laurys	<i>Lokale besturen – Overheidsopdrachten <200.000 frank</i>	153
160	01.06.2001	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Wezembeek-Oppem – Milieubelasting</i>	155
161	07.06.2001	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaams imago – Analyse</i>	155
162	07.06.2001	D. Ramoudt	<i>Administratiegebouwen – Airco en gezondheidsklachten</i>	156
163	07.06.2001	M. Van den Eynde	<i>St.-Martinuskerk Kontich – Bescherming</i>	157
164	07.06.2001	A. Moreau	<i>Beschermde gebouwen – Onderhoud</i>	157
165	07.06.2001	S. Becq	<i>Ambtenaren – Herintreding na loopbaanonderbreking</i>	158
197	21.09.2001	K. Helsen	<i>Gemeentelijke GESCO's – Inventaris</i>	161
201	21.09.2001	P. Ceysens	<i>Lokaal bestuur – Democratiseringsinitiatieven</i>	161